

Yêu Anh Trong Từng Phút Giây

Contents

Yêu Anh Trong Từng Phút Giây	1
1. Yêu – Chương 1	2
2. Yêu – Chương 2	5
3. Yêu – Chương 3	10
4. Yêu – Chương 3.1	13
5. Yêu – Chương 4	17
6. Yêu – Chương 4.1	22
7. Yêu – Chương 5	27
8. Yêu – Chương 6	38
9. Yêu – Chương 7	44
10. Yêu – Chương 17	50
11. Yêu – Special Chapter	55
12. Yêu – Chương 18	58
13. Yêu – Chương 19	65
14. Yêu – Chương 20	68
15. Yêu – Chương 21	72
16. Yêu – Chương 23	77
17. Yêu – Chương 24	84
18. Yêu – Chương 24.1	87
19. Yêu – Chương 25	89
20. Yêu – Chương 25.1	91
21. Yêu – Chương 26	93
22. Yêu – Chương 26.1	95
23. Yêu – Chương 27	99
24. Yêu – Chương 27.1	102
25. Yêu – Chương 28	105
26. Yêu – Chương 28.1	107
27. Yêu – Chương 29	108
28. Yêu – Chương 30	115
29. Yêu – Chương 31	119
30. Yêu – Chương 32	124
31. Yêu – Chương 33	128
32. Yêu – Chương 34(full)	132
33. Yêu – Nt2	136
34. Yêu – Nt3	140
35. Yêu – Nt4	143

Yêu Anh Trong Từng Phút Giây

Giới thiệu

Bảy năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Đủ lâu để nhớ một người, cũng quá ngắn để quên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-trong-tung-phut-giay>

1. Yêu – Chương 1

PHẦN I : VẠN SỰ KHÔNG NẴM TRONG ĐÔI BÀN TAY.

Đừng ước mơ những gì ngoài tầm với. Mây của trời hãy để gió cuốn đi.

Chương 01:

Khi bạn yêu một ai đó, mà họ không yêu mình.

Thì quên đi cho khỏe, đó không phải là tình yêu.

Mà là sự ngu ngốc. Đại khái giống như:

Bạn chờ tàu thủy mà ngồi ở sân bay.

Quán bar Lưu Hương nằm ngay cạnh Hồ Gươm – một trong những nơi đắt đỏ nhất đất Hà Nội. Ở đất Hà Thành, đã là giới thượng lưu, hẳn không ai không biết tới nơi đây. Lưu Hương được như ngày nay ắt hẳn phải có nguyên do của nó. Ngay từ cái tên ta đã hiểu được khá rõ về ý đồ của chủ quán. “Lưu Hương” tức là lưu giữ tất cả những hương sắc tươi đẹp của cuộc đời, của tuổi trẻ.

Ngoài những yếu tố về thiết kế và vị trí, nơi đây có rất nhiều loại rượu lâu năm nên được giới sành rượu ưa thích, là nơi mỹ nhân hội tụ nên được các đại gia để ý... Hơn nữa, quán bar luôn nằm trong sự bảo hộ gắt gao của Hắc Long Bang – băng đảng xã hội đen khét tiếng – nên rất có uy tín và ngày nào cũng đông khách. Anh đã vào Lưu Hương tức là sẽ được bảo hộ tận răng, không lo nguy hiểm tới tính mạng, tuy nhiên không phải ai cũng có đủ khả năng tới đây. Nếu không, đắm vào khi vào đi bằng hai chân, khi ra bò như loài rắn.

Bên ngoài sồn sục, tiếng nhạc xập xình đình tai chói óc. Những con người lắc lư theo điệu nhạc như điên loạn. Bên quầy, những chàng bar-tender thể hiện những màn pha chế vô cùng điệu nghệ. Những tưởng ở đây, chỉ có những thứ tầm thường như thế, nhưng nếu vào sâu bên trong, bạn sẽ lạc vào một thế giới hoàn toàn khác. Không còn những tiếng nhạc, chẳng còn sự xô bồ của xã hội, nơi đây yên tĩnh vô cùng.

Một chàng trai anh tuấn mặc một bộ plet trắng đơn giản, đường may tinh tế đã nói lên giá trị của cả bộ đồ. Anh ung dung ngồi gác chân trong phòng vip. Miệng anh khẽ nhếch một nụ cười như có như không, hờ hững mà quyến rũ lạ kì. Tay anh đang đưa ly rượu Vodka Diva khiến những viên đá chưa tan hết đập vào thành ly, tạo ra những gợn sóng nhỏ màu đồng. Tất cả, tất cả toát lên một thứ thoát tục, khiến người ta có cảm giác đang bắt gặp một thiên thần trong màn đêm tăm tối. Nhưng thực sự, khoảng cách giữa thiên thần và ác quỷ, khoảng cách giữa từ con với từ người chỉ là một tấm màn mỏng manh dễ vỡ.

Ngoài cửa có tiếng nói chuyện khá lớn, điều ấy làm anh khẽ nhíu mày. Bỗng có tiếng đẩy cửa đi vào, một giọng nói thô kệch thể hiện chính trình độ văn hoá và trí thông minh của chủ nhân:

- Đại ca tìm em có việc gì.

Thì ra vị kia đạo mạo chính là Tạ Bình – Tam Bang Chủ của Hắc Long Bang. Người hắc vận nguyên một cây đen, dáng người vạm vỡ, trên mắt phải còn có một vết sẹo dài đáng sợ. Có lẽ là vết tích giang hồ. Người thanh niên kia vẫn chậm rãi, từ từ tận hưởng cảm giác những ngụm rượu lan dần trong miệng, bên tai vang lên những nốt nhạc giao hưởng khiến người ta mê ly. Anh khẽ nói:

- Tôi cũng không còn trong chốn giang hồ nữa, cậu không cần khách sáo.

Thấy người thanh niên kia nói vậy, hắn lại hào sảng đáp lại bằng thứ giọng địa phương ấy:

- Đại ca nói gì vậy, tuy bây giờ, mọi việc do Nhị ca quản lí, nhưng em vẫn luôn coi đại ca là Bang chủ của Hắc Long.

Cậu khẽ nhếch miệng, từ từ mở mắt nói:

- Đừng dài dòng nữa, tôi gọi cậu đến đây không phải để nói chuyện đó. Hôm nay tôi có chút chuyện cần nhờ, cậu có thể giúp chứ?

Bình nghe Đại Bang Chủ nói vậy thì ngồi ngay xuống chiếc ghế bên cạnh, miệng tươi cười nói lớn thể hiện quyết tâm:

- Mạng em do đại ca cứu, có bất em nhảy lầu em cũng nhảy.
- Ha ha ha.... – anh bất giác cười lớn rồi nói tiếp – việc đó thì không cần, tôi chỉ cần cậu điều tra về người này.

Nói rồi anh rút một bức ảnh từ trong túi trong của áo vest ra rồi đưa cho hắn. Hắn thoáng ngạc nhiên, đôi bàn tay vô thức chìa ra đón lấy chiếc ảnh. Hắn nhìn vào tấm ảnh rồi thắc mắc hỏi:

- Việc này giao ột thằng oắt trong bang cũng làm được, sao lại ...
- Tôi còn cần cậu dạy sao? Điều này sau này cậu sẽ hiểu, cậu không cần báo cho em trai tôi, khi nào có việc cần tiếp tôi sẽ liên lạc sau.
- Dạ, em hiểu. Nếu không còn việc gì nữa, em xin đi làm ngay.

Bình không hỏi thêm điều gì nữa, chẳng cần đợi chỉ thị từ anh mà đã lễ phép ra ngoài. Anh từ trước tới nay làm việc gì cũng đều có nguyên do. Nhìn vào bức ảnh, hắn bất giác gặp nụ cười của một cô nữ sinh. Nụ cười của cô ấy thật thuần khiết biết bao. Hắn tự hiểu là người này rất quan trọng đối với anh, nhất định không được có sai sót.

Cánh cửa đóng lại, anh lại chìm đắm vào thế giới tuyệt diệu ban nãy. Tựa vào thành ghế, mắt lim dim, đầu anh khẽ hiện lên hình ảnh người con gái ấy, thật thuần khiết, tựa như bông hoa sen trắng thanh khiết giữa ao bùn đen tối, cái gặp tình cờ mà đã làm thay đổi cả con người anh. Phải, anh là người có quá khứ, nhưng anh tin, nếu anh khiến cô yêu anh, những chuyện ấy chỉ còn là dĩ vãng. Khoé môi anh cong lên tạo thành nụ cười tuyệt mỹ. Nhưng anh không biết rằng, hoa sen cũng có gai.

Cũng ở thành phố đó, trong ngôi nhà cũ kĩ giữa khu phố cổ, một cô gái đang vò đầu bứt tai, đánh vật với đồng bài tập đã tích tụ cả tuần. Năm nay cô cũng đã là năm thứ hai của ba năm cấp ba rồi, lượng bài tập đương nhiên sẽ tự tăng. Áp lực thi cử triền miên cũng dễ làm cho tinh thần và thể chất cô mệt mỏi. Làm mãi mà đồng bài tập bên cạnh vẫn cao thầu mây xanh, cô nản chí gục xuống bàn. Mẹ ơi, giờ con mới hiểu giáo viên thật là biết cách giết người nha, không cần dao mà vẫn khiến người ta muốn tự tử. Nghĩ tới mẹ, cô lại cảm thấy nao nao buồn. Đúng là có đi xa vòng tay ấm áp ấy ta mới hiểu được giá trị đích thực của hai từ gia đình.

Cô thở dài thiếu não rồi nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ khi cô dời nhà lên thành phố học.

- Không biết bảng điểm tháng này thế nào ha? Tao lo quá mấy ơi!
- Có bảng điểm rồi nè tụi bay ơi!

Mọi người trong lớp nhốn nháo nói chuyện với nhau về kết quả kì thi thử ĐH vừa qua. Ai cũng mong có kết quả sớm, nhưng khi kết quả tới rồi lại chẳng ai có phản ứng gì. Cả lớp yên tĩnh đến nghẹt thở. Đến con

muỗi bay qua cũng không sợ khí người làm cho bẹp chết. Khi dây thần kinh đã thông, mọi người nháo nhào như đàn ong vỡ tổ. Ai cũng tranh nhau giành giật tờ báo điểm. Bỗng có một bạn nói lớn:

- Ê! Dương! Mày lại xếp thứ nhất nữa rồi! Ghen tị thật đấy!
- Ủ, kể từ khi nhập học, cậu toàn chiếm trọn vị trí thứ nhất, đánh bật được Vũ luôn.
- Cảm ơn, cảm ơn mọi người nhé.

Trong cơn mơ màng, Dương không còn phân biệt được đâu là thực đâu là mơ, hành động cũng vì thế mà trở nên bất bình thường. Cô vừa cười vừa nói mê, đã vậy chân tay còn liên tục khua khoắng.

- Ôn với huệ cái gì? Dậy mau lên nào!

Mẹ cô vừa kéo chiếc chăn mỏng vừa lay lay tay gọi cô dậy. Bà vừa mới soạn sách giúp cô xong. Cô chun mũi tỏ vẻ nũng nịu rồi kéo chăn trùm lên đầu. Mẹ cô nhìn con gái của mình khẽ mỉm cười. Bà mắng yêu:

- Cha bố cô, lớn đầu như vậy rồi mà còn ... Chẳng phải hôm nay con phải tới trường nhập học sao?

Mới nghe tới đó, dù vẫn đang mụ mị trong giấc mơ đẹp cô cũng bật dậy. Mẹ cô thoáng giật mình. Ba giây sau, cô hét lớn. Tiếng hét to tới mức những chú chim bồ câu trên mái nhà hoảng hốt vỗ cánh bay đi. Mẹ cô bên cạnh chồm tới bịt miệng cô lại. Bà chau mày nói:

- Con hét cái gì thế hả? Con gái con đùa gì mà mồm cứ oang oang như cái đ*t vẹt thế hả con?

Nói đoạn bà lắc đầu mấy cái. Không hiểu tại sao trong cuộc đời bà lại có một đứa con như vậy nữa. Gái không ra gái, trai không ra trai, thật đúng là.... chẳng biết sau này có thằng nào vô phúc vớ phải không nữa, bà thầm nghĩ. Cùng lúc đó, Dương cũng gạt bàn tay của mẹ ra khỏi miệng. Cô than:

- Chết con rồi mẹ ơi, sao mẹ không gọi con sớm hơn chứ? Bây giờ là mấy giờ rồi?

Thấy cô như vậy, bà vừa dọn dẹp giường chiếu cho cô vừa thản nhiên đáp:

- Giờ là 6 rưỡi rồi. Mẹ gọi mày phải đến cả chục lần, lần nào cũng còn sớm mà mẹ, rồi lại kéo chăn ngủ tiếp, làm mẹ rất hết cả hòng rồi, giờ mày lại nói thế à. Con với cái, sao số tôi khổ thế nhỉ, có đứa con thế này...

Bà đang nói say sưa thì cô cắt ngang:

- Stop!

Cô giơ bàn tay ra hiệu dừng lại. Cô hiểu nếu cô không ngăn lại ngay, mẹ cô chắc phải niệm hết mấy lượt kinh “Đường Tăng”. Điều này cô đã may mắn được lĩnh giáo từ nhỏ tới lớn rồi, khổ nhất vẫn là cái tai đáng thương của cô. Sau một giây nghiêm nghị, cô chạy tới quàng chân quàng tay vào người mẹ mà ôm.

- Mẹ yêu yêu quý của con, con gái cưng biết lỗi rồi, mẹ yêu quý tha tội cho đứa con bất hiếu này nhé. Mẹ đã già cả rồi, vậy mà con vẫn bắt bẻ mẹ như vậy. Mẹ chỉ có một mà thôi, mẹ bị đau hòng thì phải làm sao đây? ...

Cô nói liền một mạch như đang đọc thuộc lòng bài diễn văn biểu cảm vậy. Ánh mắt lộ rõ sự tinh nghịch, môi khẽ nở một nụ cười nhẹ. Mẹ cô hạnh phúc cười sung sướng, xem ra công sức bà lãi nhãi suốt ngày về đạo hiếu đã hiệu quả rồi, bà cầm lấy tay con gái

- Ôi trời đất ơi! Đây có phải là Hoàng Dương con gái tôi không? Mẹ nói thật với mày, từ bé tới giờ, mẹ dạy mày ăn, mày nói ... đây là câu đầu tiên mẹ nghe thấy có tình người đấy. Thôi, mau đi chuẩn bị đi, muộn học bây giờ.

- Ôi, chết rồi, con quên mất, đúng là chỉ có mẹ con là tuyệt vời nhất.

Dương thơm một cái vào má mẹ rồi vùng dậy, chạy ù vào WC đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi học. Bà nhìn theo cô mà mỉm cười.

Khoảng 15 phút sau cô đã hoàn tất gần hết những thủ tục cần có. May mà có mẹ gọi dậy, nếu không thì mọi chuyện sẽ hỏng bét mất. Cô thở dài một tiếng như đã trút được bao gánh nặng. Mà cũng tại cái máy tính đấy chứ, ai bảo hôm qua bắt đầu có phim Frozen làm gì, khiến cô phải thức tới hơn 12 giờ đêm để

xem hết phim. Đã biết cô có tính hay quên rồi, việc quên đặt báo thức cũng thường thôi, có trách cũng chỉ trách mấy ông sản xuất phim, chiếu giờ nào không chiếu, lại đi chiếu đêm. Đúng rồi, cô vỗ tay “tét” một cái rõ to để cổ vũ cho lời thanh minh rất rất “thỏa đáng” vừa rồi của mình. Sau khi đứng lảm nhảm một hồi, Dương sức nhớ ra mình còn phải đến trường, ngày đầu tiên tới trường mà đã tới muộn thì cực kì cực kì xấu hổ mất. Hồi sau này cô còn ra oai với ai được nữa. Cô chuẩn bị bước xuống thì nghe thấy tiếng mẹ:

- Con bé này, còn đứng đây cười làm gì, mau xuống nhà ăn sáng rồi đi học đi. – Mẹ cô ngán ngẩm nói.
- Yes madam!

Cô đưa tay lên chán chào theo hình thức quân đội rồi nhanh chân bước xuống cầu thang. Do thói quen, cô bước hai bậc một để đi xuống. Nhưng than ôi, với bản chất hậu đậu nên cô bị vấp, mặt tiếp đất ngon lành như mọi ngày. Mặt đất khe rung lên một đám bụi nho nhỏ. Cô khẽ ho.

- Con không sao chứ? Có cái tính hậu đậu mà mãi không sửa được, đi đâu cũng hấp ta hấp tấp. – Mẹ cô thấy vậy thì bắt đầu lo lắng
- Dạ không sao, hi.

Dương ngẩng mặt lên, quay về phía mẹ cười thật tươi rồi nói. Ngay sau đó cô đứng dậy như để chứng thực lời nói của mình. Nhìn dáng điệu của cô, bà phải bịt miệng để không khỏi bật cười. Nhưng rồi bà chợt nhớ ra gì đó:

- Con không ăn sáng à? – Bà gọi với theo
- Con không ăn đâu, con đi học đây, không muộn mất.

Dương nhanh chân dắt chiếc xe đạp điện được bố mua cho nhân dịp chuyển trường ra cổng, đội mũ bảo hiểm và leo lên xe, cô mà đứng lại thì kiểu gì cũng bị mẹ cô nhồi nhét vào bụng n thứ như nuôi heo. Ra tới cổng, cô xem xét lại chân tay và trang phục một lượt. May mà lúc này không xảy ra gì, tí nữa thì ... vỡ mặt. Xem ra việc cô từ nhỏ ngày nào cũng ngã vài ba lần đã tạo thành chính quả rồi. Ha ha ha... Cô cười khả ố. Nhưng ... đời ghét nhất chữ nhưng này.... cô đang cười thì có một chiếc mô tô phóng qua với vận tốc không thể nào nhanh hơn được nữa. Nó xả thẳng khói vào khuôn mặt cực kì ... “trang trọng” của cô khi cười. Quạ quạ, quạ đang bay thành đàn trên đỉnh đầu. Cô ho sặc sụa, mới sáng sớm ngày ra đã được hít khói, mặt xám lại, tai đỏ bừng, cô hét:

- Grừ...grừ...đồ mất dạy...

Đọc tiếp Yêu – chương 2

2. Yêu – Chương 2

Chương 02: Đời thì muôn màu nhưng cơ bản vẫn là màu đen.

Hôm nay là ngày mà cô nhập học. Sau cả một năm trời rờn rã cố gắng, cô đã đạt được điều mà mình mong muốn. Hỏi tại sao cô lại cố gắng giành từng điểm số và chăm chỉ học như thế, chẳng phải để có ngày hôm nay sao? Chuyển lên trường điểm là yếu tố phụ, hơn hết, nó đã giúp cô bay tới gần hơn điều cô muốn. Chính ngôi trường này sẽ là bước đệm giúp cô thành công và đánh bại hần, Trần Hàn Vũ – tên yêu nghiệt. Cô cười lớn. Mọi người xung quanh ngoái lại nhìn cô với ánh mắt “cô làm gì ở Trái Đất xinh đẹp của chúng tôi”. Cô biết điều im bặt. Liếc mắt xuống cái đồng hồ. Ôi mẹ ơi. 7h15 phút. Còn có 15 phút nữa là vào lớp rồi. Lần này thì tiêu thật rồi, cô thầm nghĩ rồi vận ga thật mạnh, băng băng tiến về trường.

Còn năm phút nữa thôi. Vận ga nhanh, nhanh và nhanh hơn nữa. Cổng trường kia rồi. Cánh cổng màu xanh hi vọng đang tỏa sáng dưới ánh nắng. Cô mỉm cười. Nơi chấp cánh cho những ước mơ của cô bay xa là đây. Nhưng mà sao cánh cổng lại đang khép vào thế kia. Chết rồi, cổng ơi, mày đợi tao với. Cô thầm than. Càng nghĩ cô càng nhần ga mạnh hơn. May quá, tới nơi rồi. 10m nữa thôi. Và.....Rầm!

Chiếc xe của cô đã tông thẳng vào ai đó. Cả cô và người đó đều ngã, chiếc xe đổ kênh càng, bánh xe vẫn quay đều theo chiều kim đồng hồ. Cô nhả mày xoa cánh tay bị va xuống mặt đường. Có lẽ là chảy máu rồi cũng nên. Trong lúc cô còn lảm bảm chữa rửa, người đó đã lồm cồm bò dậy trước rồi ân cần hỏi han cô.

- Em không sao chứ?

Thì ra là con trai, cô nhủ thầm rồi đứng lên, xoa xoa khuỷu tay và đầu gối và hét lên tỏ vẻ chua ngoa đánh đấm:

- Sao mới trắng cái gì, sao bay đầy đầu rồi, anh đi đứng kiểu gì thế hả?

- Em nói kiểu gì vậy, rõ ràng là em tông vào tôi mà. – Hấn biện minh

- Anh có mắt không? Thấy xe lao tới thì phải tránh ra chứ! – Cô ngang ngạnh.

- Tôi thật chẳng hiểu em đang nói gì, rõ ràng là tuy tôi đã đi sát bên lề, nhưng vẫn ở trên vỉa hè, em lao lên vỉa hè rồi tông tôi mà còn nói gì nữa!

Cô nhìn lại chiếc xe của mình, đúng là cô lao lên trên vỉa hè thật. Đuối lí, cô quay ra cười hết cỡ ... khoe rằng rồi nói.

- Xin lỗi, do tôi vội quá, thật ngại quá, anh không sao chứ?

Cô thầm nghĩ chắc hẳn cũng không tới mức bắt đền mình chứ, bất giác cô sờ túi, không có gì cả, lần này mà bị bắt đền là thảm rồi. Cô nghĩ mà lệ rơi đầy mặt. Cùng lúc đó, có hai tên mặc đồ đen từ đầu tới chân như mafia chạy đến. Cô nhìn họ một lượt rồi nghĩ: Trời nắng vậy mà mặc đồ đen thui, hẳn là hấp thụ nhiều vitamin D lắm đây. Tên đầu tiên cất tiếng ồm ồm hỏi:

- Cậu chủ, cậu không sao chứ? Xin lỗi vì tôi đến trễ.

- Không sao. – Hấn nở một nụ cười thật đẹp, nụ cười tỏa nắng

Cô ngây ngất một hồi lâu rồi bất giác nhớ tới việc nhập học.

- Chết rồi, muộn học mất, xin lỗi anh, nếu gặp lại tôi sẽ đền bù sau.

- Này, em tên gì?

Dương nói xong rồi dắt xe lên, phi thẳng vào trong trường nên chẳng kịp nghe câu hỏi của tên vô danh ấy.

Sau khi cất xe xong, cô nhanh chóng tiến vào sân trường. Khung cảnh trước mắt khiến cô phải sững sờ. Trường mới của cô đây sao? Thật kinh ngạc, không thể tin nổi, đúng là trường điểm có khác, rộng bát ngát, có khi phải bằng một cái sân vận động ấy chứ. Cô chạy lăng xăng xem xét mọi thứ với vẻ mặt như Tôn Ngộ Không lần đầu thấy người ta ăn mì. Mãi nhìn ngắm cảnh vật, bây giờ cô mới nhận ra tất cả học sinh ba khối đang rất hối hả ra ngoài sân tập trung. Ồ, nhớ rồi, hôm nay là thứ hai, vậy chắc là có tiết chào cờ, kiểu này cô phải nhanh chóng tìm lớp và ổn định chỗ ngồi thôi.

- Bạn gì ơi! Cho mình hỏi lớp mình ở đâu vậy? – Thấy có bạn gần đó, Dương liền tóm lấy hỏi.

- Bạn này hay nhỉ. Tôi biết bạn là ai mà chỉ lớp.

- Hơ hơ, quên, bạn có biết lớp 11A1 tọa chỗ nào không?

- Ồ! Bạn nhìn thấy cái bảng xanh xanh kia không? – Tên đó tỏ vẻ lơ đãng đáp.

Cô nhìn theo ngón tay chỉ cái hướng xa xăm vô định mà cô còn chẳng biết là hướng nào ấy rồi nói:

- Này! Ở đây nhiều bàn màu xanh như vậy tôi biết cái bảng nào chứ.

Cô nói xong mới phát hiện tên kia đã biến mất từ lâu rồi. Cô hừ lạnh một tiếng rồi lại lăng xăng đi tìm lớp của mình. Đúng thật là, giúp người thì phải giúp cho chót chứ, nói thế thì ai mà lần ra được. Các học sinh ra sân trường tập trung ngày càng đông, tiếng ồn ào huyền ảo do nói chuyện ngày càng lớn. Không khí xung quanh chỉ khiến cô cảm thấy thêm mệt mỏi. “Các học sinh nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, chuẩn bị làm lễ chào cờ.” – Tiếng loa phát thanh đồng loạt vang lên. Cô giật mình nói:

- Ôi mẹ ơi, phải nhanh chóng tìm lớp thôi.

Cô nói xong lại tiếp tục tìm. Hu ra! Chỗ kia hình như có cái bảng xanh đề 11A1 thì phải, như bắt được vàng, cô vội chạy ra. Tới nơi, cô nhìn khắp lớp một lượt. Đúng là lớp chọn khối A có khác, dương thịnh âm suy rồi. Lướt mắt xuống cuối hàng, cô nhận ra ngay tên yêu nghiệt đang ngồi chễm chệ tỏ vẻ bất cần. Hấn

quả thật rất nổi bật giữa đám đông. Ánh mặt trời bao quanh cậu ta tỏa sáng khiến ngũ quan như có phần sắc nét khác thường, khóe miệng anh mím chặt thành một đường cong tinh xảo. Nghĩ đến việc cô từng bị anh chơi xỏ bao lần, sắc mặt biến đổi, cô hừ lạnh một tiếng:

- Bạn gì ơi! Bạn che hết “màn hình” của lớp tớ rồi. Phiên bạn ... lăn sang bên cạnh khoảng nửa mét nhé!

Một tên tóc húi cua nói về giấu cọt và kèm theo đó là tiếng cười rần rần của lũ con trai mà sau này cô nhận xét là trông như lũ khỉ đột đang bị bỏ đói trong sở thú. Vì hơi bất ngờ nên tạm thời các nơ-ron thần kinh của cô như bị đoản mạch, đồng thời ngưng hoạt động hết. Phải mất mấy giây sau, cô mới lắp bắp:

- Ồ, mình ... mình ... xin lỗi ... à ... à ... mình ... mình ... là thành viên mới của lớp. Rất vui khi được làm quen với các bạn trước như vậy. – Kèm theo đó là một nụ cười không thể rực rỡ hơn.

Lần này thì tới lượt 34 nam nhân cộng 10 nữ nhân bên dưới kia hóa đá. Trừ đúng một người vẫn đang thần nhiên đọc sách, có vẻ như vạn sự chẳng ảnh hưởng tới thần thái của hắn. Nói xong, Dương chẳng thèm để ý tới thái độ và ánh mắt của mọi người, cô thần nhiên đi xuống cuối lớp, ngồi xuống chỗ trống duy nhất còn lại là chiếc ghế bên trên tên yêu nghiệt. Xem ra hôm nay cô không tránh được ánh nhìn “kìa người sao Hoả” rồi. Cô vừa ngồi xuống ghế thì tiếng xì xào nổi lên

- Tôi đã nghe nói lớp mình sẽ có thành viên mới. Nhưng không thể ngờ đó lại là một cô gái xinh như vậy.

- Ừ! Công nhận là xinh thật đó! Không biết có chảnh không nhỉ?

- Mày ngu thế! Lúc này không nhìn thấy cô ta đỏ mặt à, dễ thương vậy cơ mà.

- Thôi đi mấy ông! Có xinh cũng chẳng tới lượt mấy ông đâu. “Phấn đòi bì với vôi, xôi đòi bì với cơm nếp”. – một bạn nữ quay ra lườm tên vừa rồi nói

- Em làm gì mà mấy chị nữ vui dập em. – tên vừa rồi ra vẻ thăm thương nói.

- Im đi chúng mày! Nhảm quá rồi đấy. Ê! Đỗ Quyên. Mày có đối thủ rồi đó. – một bạn nữ khác quay ra phía một bạn trông có vẻ tiểu thư nói.

- Xứng sao. Hừ... – Người họ Đỗ tên Quyên nói.

Cô nghe thấy hết, cô ta làm gì mà phải kiêu căng vậy chứ, mình không xứng sao? Có điểm nào không xứng, cô ta hơn mình cái gì, dù có chút khó chịu trong lòng nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn. Nếu là bình thường, chắc chắn cô sẽ đứng thẳng người lên mà nói thẳng vào mặt cô ta. Nhưng cô nghĩ mới vào lớp mới không nên sinh thù kết oán thì hơn, bớt được gì thì bớt. Quay xuống tên yêu nghiệt, cô thấy cậu ta chỉ nhú mày một chút nhưng vẫn đọc sách như không nghe thấy chuyện gì.

- Chào bạn! – tên nam ghé trên quay xuống

- Ồ. – cô đáp lại một cách phũ phất có thể sau khi nhìn hết ngoại thất hắn ta.

- Sao bạn tới muộn vậy? Sao hôm tập kết tớ không thấy bạn? Bạn tên gì? Bạn ở đâu vậy? Bạn định ở kí túc xá hay nhà trọ? Hay nhà bạn gần trường ...vân vân và mây mây....

- Xì tốp!

Tên kia lập tức im bặt....

- Bạn là con trai mà sao nói nhiều quá vậy? Tôi tới muộn hay không, có đi tập kết hay không thì chẳng liên quan gì tới bạn. Tuy cái gì cũng có lí do của nó nhưng xin lỗi tôi không có nghĩa vụ phải giải thích hay báo cáo với bạn. Bạn không phải bố tôi. Vậy nhé. Bạn làm ơn quay lên cho. – cô nói liền một hơi

Tên kia ngượng chín mặt nhưng vẫn phải quay lên. Dương mỉm cười, một nụ cười đắc thắng. Cô nghĩ. Đâu khẩu với ta sao, còn non lắm. Nhưng như vậy có quá đáng không nhỉ? Kệ đi, mới vào lớp đã bị bắt bẻ, sau này cô còn có thể dương oai với ai được nữa. Chợt nghĩ tới những ngày tháng sau này có thể trả thù tên yêu nghiệt đáng ghét ấy, làm cho hắn sống dở chết dở, cô bật cười ngậy ngốc.

- Bạn kì quá. Sao lại cười một mình chứ.

Lại tên biến thái đó.....

- Này! Rốt cuộc sáng nay bạn uống nhầm thuốc hay là do sáng ra chưa kịp quang hợp nên đầu bạn vẫn còn ảm vậy? Tôi cười là việc của tôi. Bộ tôi cười ảnh hưởng đến kinh tế nhà bạn hay làm năm châu xảy ra Thế Chiến ?...

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi.

Do volum của cô không hề nhỏ cho nên ba lớp bên cạnh đều nghe thấy. Họ cười long trời lở đất khiến cậu bạn kia mặt đỏ bừng, chắc cậu ta đang ước có một cái lỗ nào đó để chui xuống cho bớt xấu hổ. Riêng tên yêu nghiệt thì chỉ buồn nhếch mép một tí rồi lại trở về trạng thái lạnh lùng ban đầu. Không hơn không kém một tăng băng biết di chuyển. Nhưng cảnh này đã bị một bạn nữ trong lớp phát hiện. Cô ta la lên:

- Oa. Hotboy lớp mình cười rồi kia! Trời ơi tau ngất đây. – Cô ta nói rồi đặt tay lên ngực, mắt chớp chớp.

- Ai cơ? – Dương thắc mắc

Không ai trả lời câu hỏi của cô. Tuy nhiên 88 con mắt đổ dồn về phía yêu nghiệt đã cho cô câu trả lời. Cô xùy xùy tay nói:

- Hắn ta thì hotboy gì chứ. Mà có gì lạ đâu. Mọi người chưa nhìn thấy cậu ta cười bao giờ à?

- Đúng vậy! – 44 con người đồng thanh đáp.

Cô chỉ nghe thấy tiếng cảm mình rơi xuống đất. Wtf? Cậu ta chưa cười bao giờ sao? Lạ thật. Cô quay xuống nhìn yêu nghiệt một lần rồi lại quay lên thản nhiên như không.

Tùng...Tùng...Tùng...Tiếng trống cất lên, lập tức toàn bộ học sinh nháo nhác như ong vỡ tổ đi về lớp mình. Cô nghĩ với bản chất hậu con bà đậu của mình thì kiểu gì cũng không thể lãnh lạnh đi vào lớp. Do vậy cô lơ lơ như ... chó rình trộm.

- Cậu vẫn vậy? – Là yêu nghiệt

- Giật cả mình! Cậu điên à.

- Cái vỏ bọc đó. Vẫn chưa bỏ được sao?

- Vỏ bọc gì? Bỏ gì? – Cô dài giọng giả nai

Yêu nghiệt hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi

- Phù! Hừ... Làm gì mà cứ như giết người ta tới nơi vậy.Có ngày ta cho ngươi biết tay. – Vũ vừa đi, cô tay đầm chân đá ... không khí rồi lăm bầm.

Tới cửa lớp, Dương phải đứng bên ngoài đợi cô giáo chủ nhiệm gọi vào. Cô cảm thấy hơi run. “Nguyễn Hoàng Dương! Có gì mà phải run chứ. Can đảm lên. Mà là ai nào? Mà là Nguyễn Hoàng Dương không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ... sấm cơ mà.” Cô tự an ủi mình. Sau một màn “cô ca cô la” dài tựa cả thiên niên kỷ, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng giáo viên chủ nhiệm gọi mình vào lớp:

- Hôm nay cô xin giới thiệu với cả lớp một thành viên mới. Bạn ấy có lực học rất tốt, xứng đáng là một đối thủ nặng ký với các em đây. Các em hãy cùng giúp đỡ nhau và nhớ không được bắt nạt bạn ấy nhé. – Nói rồi cô giáo quay ra cửa lớp gọi. – Vào lớp đi em.

Dương vâng dạ một tiếng rồi đi vào lớp với khuôn mặt không thể toát hơi và kì thực, cô nghĩ mình hiện tại rất giống lũ khỉ đột khi chúng nghe rằng ... đòi chuối

- Chào các bạn. Mình tên là Nguyễn Hoàng Dương, thành viên mới của lớp. Mong các bạn giúp đỡ.

Nói rồi cô cúi đầu chào tất cả mọi người. Tiếng xì xào đã có dấu hiệu của sự bắt đầu.

- Được rồi các em! Bây giờ là việc xếp chỗ ngồi cho bạn Dương. – Cô Huyền – tên GVCN đảo mắt quanh lớp rồi nói. – Lớp ta có 45 bạn, thêm Dương là 46. Nhưng lớp còn khá nhiều chỗ trống và các em cũng lớn rồi nên cô cho em tự lựa chọn.

- Dạ vâng ạ. Cảm ơn cô.

Dương đảo mắt một vòng quanh lớp. Đang định lên tiếng thì:

- Dương xinh đẹp. Bạn ngồi đây đi

- Ông vẫn chưa từ bỏ à. Bảo rồi, “chim cú mà cứ đòi đú với đại bàng” là sao chứ?

- Dương, sang đây ngồi với tớ đi.

- Lũ adua.

Nói rồi người đó khề nhếch mép cười. Một nụ cười đầy khiêu khích. Nhìn kĩ cô mới biết đó là người họ Đỗ tên Quyên ban nãy. Lập tức tiếng huyên náo, ồn ào ban nãy tan biến. Nhanh như chưa hề tồn tại vậy.

- Ngồi đây đi.

Một giọng nam với tông trầm lạnh lùng vang lên. Dương phát hiện ngay ra đó chính là tiếng của yêu nghiệt, tiếng của hắc tử có biến đổi đến vạn kiếp cũng vẫn biến thái như thế. Cô vội vàng nhìn sang cô Huyền thì chỉ thấy cô đang chăm chú nhìn Vũ. Còn lại 44 người khác thì cầm rút xuống đất, hóa đá hết cả rồi.

Cô Huyền cũng hết sức ngạc nhiên nhưng với cương vị là một giáo viên, cô không thể thể hiện ra bên ngoài giống như học sinh của mình được. Vũ từ lúc mới vào lớp đã khiến cô ngạc nhiên hết lần này tới lần khác. Đúng như cái tên, lạnh lùng mà khí khái, thông minh mà không kiêu ngạo. Hơn nữa, cô không chỉ ngạc nhiên về trí thông minh tuyệt vời của anh, mà còn ngạc nhiên với thái độ của anh. Đặc biệt là đôi mắt. Rất có chiều sâu nhưng cũng rất đáng sợ. Cũng chính vì đôi mắt ấy mà tiết đầu lên lớp cô đã dạy sai cả chương trình. May là không có vấn đề gì xảy ra. Bình thường Vũ rất ít nói, nhưng một khi đã thốt ra lời thì đã chắc như đinh đóng cột. Lần này anh lại nói như vậy, phải chăng có một lí do nào đó, quan hệ giữa cô bé đáng yêu đang đứng cạnh cô với Vũ là gì?

Về phần Dương, thấy tình thế đang ngàn cân treo sợi tóc nên định búng lên tiếng phản đối thì nghe thấy cô nói:

- Được rồi, quyết định như vậy đi. Em sẽ ngồi cạnh Vũ. Vũ giúp bạn hòa nhập với lớp mới nhé.

Đoàng !Sét Đánh Giữa Trời Quang! Và Dương nhà ta bị sét đánh khét lẹt.

Lời nói vừa thốt ra, lập tức 45 con người hóa đá tập 2 lần này bao gồm cả cô. Cô lệ rơi đầy mặt nghĩ. Wtf? Cô ngồi cạnh hắc tử sao. Chẳng lẽ 3 năm vẫn chưa đủ sao. Tên cáo già gian manh này, nhất định là hắc tử có ý hành hạ cô mà. Lần này thì thảm thật rồi.

Thấy cô vẫn đứng như trời trồng, mặt méo xệch, cô Huyền khề ghé tai cô nói nhỏ: “Em về chỗ đi.”

Dương khề a lên một tiếng nhỏ rồi lững thững đi về chỗ, 43 cặp mắt khác hết nhìn cô, nhìn Vũ rồi lại nhìn Quyên. Đặc biệt là ánh mắt của lũ con gái, cứ như những mũi tên tẩm độc đang bay tới tấp về cô vậy. Có gì mà phải nhìn? Có lên đoạn đầu đài cũng là cô chứ có phải họ đâu mà phải nhìn? Hơn nữa, sao phải nhìn cô ta? Cô ta dính dáng gì đâu mà nhìn? Vừa đi cô vừa thắc mắc. Nghĩ vậy cô cũng ngẩng đầu lên nhìn Quyên. Và thật “trùng hợp”, Quyên cũng đang nhìn cô nhưng với một ánh mắt hình viên đạn. Cô bắt giác chột dạ, nuốt nước bọt “ực” một cái. Cô về tới chỗ, cả phòng lại nhao lên như nổi nước đang sôi. Đám con gái bắt đầu ghé tai nhau thì thầm to nhỏ, thì thoảng lại vang lên tiếng cười chế giễu. Từ trước tới nay, hiếm có ai dám có quan hệ lãng nhăng với Vũ. Mà nếu có thì cũng bị Quyên xử đẹp. Những mũi tên tẩm độc kia ngày càng lao vào cô dày đặc. Nếu những ánh mắt đó là sự thực, thì chắc cô đã trở thành tấm bia ngắm thùng lỗ chỗ rồi. Thấy cuộc nói chuyện không hồi kết của học sinh sắp bùng phát, cô Huyền lên tiếng:

- E hèm! Các em trật tự đi. Chúng ta cùng học bài nào.

Tiếng xì xào lập tức mất đi. Vậy là tiết học đã bắt đầu. Dương do còn lơ ngơ nên cứ ngồi nhìn Vũ mãi. Lúc đầu anh cũng định để mặc cô, nhưng đợi hơn chục phút vẫn thấy cô chẳng có chút phản ứng gì, anh không chịu nổi bèn lên tiếng:

- Mặt tôi sắp thủng rồi. Đẹp trai quá à. – Anh chớp mắt, khoe miệng thoáng mỉm cười.

Bây giờ cô mới tiêu hoá nỗi câu hỏi của Vũ. Thì ra hẳn ta tự khen mình. Nhận thấy mình không thể để ai kia đắc ý mà ở thế hạ phong nên cô bèn nói:

- Cái gì. Đồ điên. Tuy vẻ ngoài có chút hơn người đấy. Nhưng để được tôi ngắm thì còn lâu nhá. Xí, đồ nhỏ nhen, bần tính.

- Cậu..... – Vũ uy phong thần vũ đứng trước câu nói ấy bèn im bật.

Vũ chỉ im lặng không đáp, cánh tay nắm chặt tay cô, mặt đen lại. Đau quá Dương la lên:

- Á. Đau quá. Cậu..cậu có buông ra không? Cậu là đồ súc sinh sao? Còn biết dùng võ hại người nữa.

Vũ mặt đen như đất nồi, buông tay Dương ra. Anh mà còn đòi co với cô thì chỉ càng gây sự thu hút. Cô vừa xoa tay vừa nhìn xung quanh. Đúng là xấu hổ mà. Ủa, sao mọi người đều nhìn cô hết vậy. Mặt cô có dính gì sao. Dương không hiểu chuyện gì nên cứ ngơ ngác nhìn mọi người :

- E hèm! – Vũ giả vờ ho.

Ngay lập tức những con mắt ấy trở về vị trí ban đầu, chăm chú nghe giảng. Dương đáng thương, hết nhìn bạn lại nhìn Vũ mà chẳng hiểu gì. Thôi kệ vậy. Cô lẩm bẩm một mình. Im lặng được một lúc, thấy hơi khó chịu vì không được nói chuyện với ai, dù sao cũng gọi là “quen biết” sơ sơ với tên biến thái này, thôi thì “nơi đất khách quê người” cứ nói chuyện trước đã. Dù sao cũng là đồng hương mà. Nghĩ vậy cô lại quay sang bên Vũ. Thấy anh đang đọc truyện tranh cô lên tiếng:

- Cậu không học à?

- ...

- Không sợ cô mắng sao?

- ...

- Bài hôm nay rất quan trọng đó

- Vẫn học – phẫn uất, Vũ phun ra 2 chữ

- Ày, nói xạo kìa! Cậu đang đọc truyện tranh mà.

Vũ quay sang nhìn cô với một ánh mắt sắc lạnh. Dương cảm thấy như có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nuốt nước bọt, cô nói

- Shut up! I know(Câm miệng! tôi biết)

Đọc tiếp Yêu – chương 3

3. Yêu – Chương 3

Chương 03: Thần xui mà đã bám đuổi, đảm bảo cả đời chẳng buông.

Sáng sớm ngày thứ 4. Cô vẫn còn đang ôm chiếc gối yêu dấu ngủ nướng thì nghe thấy có tiếng người hét lớn:

- Dậy, dậy mau lên!

- Còn sớm mà! – Cô đáp với giọng uể oải mà chẳng thêm nhúc nhích.

- Dậy đi! – Người đó càng hét lớn hơn.

Cô khó chịu nhăn mày mơ màng ngồi dậy, mắt chỉ mở hé hé rồi nhắm vào. Nhận ra người vừa rồi là ai, cô nói với cái giọng của một người ngái ngủ:

- Hoàng Anh, mày có im ngay đi không, hét gì mà hét, mày có muốn lấy rổ đựng rằng không hả? Ai ày vào phòng tao, để yên tao ngủ!

Nói rồi cô lại ngã xuống giường chùng chần ngủ tiếp. Bên kia, Hoàng Anh thấy bà chị heo lười của mình không có biểu hiện gì muốn dậy, Hoàng Anh nhanh trí nói tiếp với giọng cực kì nguy hiểm:

- Chị có dậy không thì bảo, mẹ bảo em vào gọi chị dậy, mẹ đi chợ sớm rồi, mẹ bảo chị mà không chịu dậy thì cứ mang hết công phu ra mà luyện. Hay là – Cậu cười nham hiểm

- Tao dậy đây, lắm mồm.

Cô hét lên rồi uể oải đứng dậy, lưng thưng đi vào nhà vệ sinh. Cô biết, thằng em quỷ sứ này mà đã nhận được lệnh của Đại Đại Đại Má Mi phu nhân thì chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, cô mà còn giữ tính “mèo lười” ư ờng chỉ có cô chịu thiệt. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô thấy thằng em trai trời đánh đã rời phòng từ lúc nào. Vợ lấy cái đồng hồ. 6 giờ.

- Ối Giời Ơi! – Cô hét như lợn bị chọc tiết

Cô không tin vào mắt mình. Còn sớm thế này mà đã đánh thức cô dậy, dám troll cô sao? Cô nói “lần này thì mày chết chắc rồi, Hoàng Anh, liệu mà chồn đi”. Cô xắn ống tay áo định kiểm tra em để ... tính sổ. Nhưng, bất chợt, cô lại nghĩ. Mà thôi kệ, đi học sớm một hôm xem sao. Nghĩ sao làm vậy, cô lập tức đi lấy đồng phục và soạn sách. Gần nửa tiếng sau, cô đã xuống dưới nhà. Dắt xe ra cổng, trước khi đi, cô còn ném vào nhà một câu

- Thằng oắt con, về nhà ta xử lí mi sau, liệu mà tìm cách trốn đi.

Nói xong cô nhanh chóng tiến tới trường. Thời tiết sang thu thật mát, sáng sớm mà gió đã lồng lộng thổi. Hàng cây ven đường cứ lần lượt, lần lượt trôi qua. Những tán lá đã bắt đầu đổi màu. Cũng phải thôi, chẳng mấy chốc là đến mùa lá rụng rồi mà. Đàng xa là một vườn cây trồng rất nhiều hoa lan. Trên thảm cỏ xanh mơn mớn, những bông hoa màu tím nhạt điểm xuyết, giống như những vì sao rực rỡ mọc trong đêm tối. Trời xanh trong, gió nhẹ thổi, cao hứng, cô đi chậm lại và cất lên giọng ca không mấy triển vọng của mình mà hát một bài.

Đang định lên giọng thì “bụp” – một âm thanh cực kì “vui tai” vang lên. Cô mặt tối xầm lại, ai oán nhìn xuống chiếc bánh xe sau đang dần xì xuống. Chắc là lại cán vào đinh nên bực xầm xe rồi. Cô nghĩ rồi bực tức nói:

- Chết tiệt thật.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay. 7 giờ 15 phút. Ui cha má ơi, không phải chứ, chỉ còn 15 phút nữa là vào lớp rồi sao. Quạ quạ, quạ đang bay thành từng đàn trên đầu cô. Chẳng lẽ lại tới muộn. Không, không được, nếu có cô chủ nhiệm bản chất “hiền lành”, giữ nguyên thái độ hôm qua thì không sao, chẳng may vớ phải “bà la sát” trá hình thì có mà mình thành cám. Hơn nữa mới nhập học mà đã tới muộn thì còn ra thể thống gì nữa, kiểu gì cô cũng bị tên yêu nghiệt ấy chế giễu à xem. Nghĩ cách, nghĩ cách đi nào. Nhưng... đây là đoạn đường tắt mà, làm gì có quán sửa xe nào. Hic, cũng tại cái tội lười, ham hố đi đường tắt cho nhanh, nào ngờ. Cô vừa nghĩ vừa khóc không ra nước mắt. Thần xui à, con biết là từ bé tới giờ, ông gắn với con như hình với bóng, nhưng lần này ông tránh xa xa con ra được không? Cô lắm bầm

Đúng lúc đó, có một chiếc ô tô chạy vụt qua, tốc độ của chiếc xe quá nhanh khiến cô không thể nhìn thấy là loại xe gì nữa, chỉ thấy tốc bay hết về phía trước. Chiếc xe cứ như một cơn gió, thoáng qua hư vô, hờ hững, như có như không. Nhưng, chừng 30 giây sau, chiếc xe ấy lùi lại, chậm dần, chậm dần rồi dừng hẳn ngay chỗ cô đang đứng. Sau khi nhìn một hồi, cô ồ lên kinh ngạc trong lòng. Ồ, kinh thật, đây chẳng phải dòng xe Bugatti Veyron Super Sport[1] sao? Màu trắng đen đơn giản mà sang trọng, thật là đẹp nha. Nếu cô nhớ không nhầm thì đây chính là mẫu siêu xe đắt nhất thế giới với giá trên trời 2,6 triệu USD. Haizzz, nhà giàu có khác. Ở mà cô đang nghĩ cái quái gì đây nhỉ? Ấy da, xem ra việc thằng em trai suốt ngày lải nhải về siêu xe thể thao đã “tiêm” vào đầu cô không ít thông tin rồi, nhưng việc đó cũng giúp ích cho cô

đẩy chút. Ít ra cô cũng biết được đó là xe gì. Cô nghĩ rồi nhún vai mỉm cười. Ồ, khoan đã, chiếc xe đó đổ lại làm gì ta? Lại đổ ngay chỗ cô đứng, lẽ nào hỏi đường?

Trong lúc cô còn đang miên man suy nghĩ thì cánh cửa chiếc xe đắt giá bật mở. Một chàng trai tầm 20 tuổi bảnh bao với mái tóc để dài theo kiểu Hàn Quốc, làn da trắng như con gái bước ra. Quả thực là rất khôi ngô tuấn tú, như một hotboy thực thụ vậy. Nếu giả sử các hotboy của K-biz[2] mà tới đây chắc cũng chưa thể thắng cha này về độ đẹp trai mắt. Hắn còn diện nguyên một cây trắng từ trên xuống dưới nữa, trông chẳng khác nào một bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích cả. Cậu ta nở một nụ cười như mùa thu tỏa nắng rồi nói.

- Chào em!

- Ở hơ....à....chào... có chuyện gì vậy? À mà tôi có quen anh không?

- Ừ, em gặp anh một lần rồi, em có nhớ hôm qua tông phải ai ngoài cổng trường không?

Não của cô bắt đầu căng ra, một bên thùy bắt đầu tua lại từng mảng kí ức. Hôm qua....cổng trường...tông xe....

- A, thì ra là anh. Vậy có chuyện gì không, hi? Đừng nói là anh bắt đền tôi đấy nhé, tôi thấy anh cũng không bị làm sao mà, tôi cũng đã....

- Không, anh không có ý bắt đền em. Hình như xe em bị hỏng phải không? Em cần đến trường A à? – Hắn ta nhảy vào hòng cô ngồi chễm chệ

Phù! Cô thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị bắt đền. Ồ, nhưng sao hắn biết mình tới trường A, lại biết hỏng xe? Chẳng lẽ cha này theo dõi mình, Cô nhún mày hỏi lại

- Sao anh biết?

Hắn ta nhăn nhó cười trả lời lại:

- Em không đùa đấy chứ? Trên áo em có phù hiệu trường nên suy ra em là học sinh trường A, hôm nay là thứ tư, chẳng phải ngày nghỉ gì nên chắc chắn là em muốn tới trường. Còn việc xe hỏng thì xe em đang nằm lẩn lóc ở kia kia.

Cô nhìn theo ngón tay hắn chỉ thì thấy chiếc xe của mình đang nằm lẩn lóc thật. Cô gãi đầu cười trừ, hai má đỏ lên tỏ vẻ ngượng ngùng:

- À, em có muốn đi nhờ không? Anh cũng có chút việc phải ghé qua trường em đó. Nhanh lên nào, chỉ còn hơn 10 phút thôi là vào lớp rồi – Hắn liếc chiếc đồng hồ đeo tay rồi nói

Dương vẫn không đáp lại. Cô nghĩ. Sao hắn lại tốt với cô quá vậy? Chẳng lẽ anh ta có ý định xấu với cô? Định giờ trò đùa bại sao? Hay bắt cóc bán sang Trung Quốc? Không thể nào, trông anh ta đàng hoàng vậy mà, nhìn cái xe là biết giàu sụ rồi. Có khi nào chỉ là “giữa đường thấy sự bất bình chẳng tha”? Có khi nào hôm nay thần may mắn lại mỉm cười với cô không? Sáng nay ra đường cô gặp ai nhỉ, có khi mai phải nhờ người ta trực sẵn ở cổng tiễn cô đi học mất...

- Em có đi không đây? Nếu anh nhớ không nhầm thì trường A khét tiếng với nội quy nghiêm nhả, học sinh đi học muộn sẽ bị phạt nhổ cỏ nguyên tiết đầu này, trừ hạnh kiểm cả tháng này, lưu tên vào sổ đen này. Bị lưu tên là đồng nghĩa với việc “lưu danh sử sách” đó em. – Thấy cô không trả lời, anh bèn lên tiếng. – Này! Em gì đó ơi!

Hắn ta vừa gọi vừa lấy tay khua khua trước mặt cô. Dương chẳng buồn để ý. Trong lòng cô đang gào lên. Wtf? Nhổ cỏ? Trừ hạnh kiểm? Lưu tên. Trời ơi, đó có phải địa ngục không vậy trời. Nghĩ tới đã rùng mình. Nếu vậy chẳng phải công sức 10 năm đèn sách không mất dù chỉ là một lỗi nhỏ nào của cô đều bị đổ sông đổ biển rồi sao? Không được. Nghĩ vậy cô nói:

- Vậy được. Phiền anh.... À, khoan đã, còn xe của tôi thì sao?

- Ồ, anh quên mất. Đợi anh một chút nhé!

Nói rồi hắn rút chiếc smartphone lảng cống ra gọi cho ai đó. Cô nghe câu được câu mất. Câu cuối có lẽ là “Được rồi. Cậu nhanh lên nhé. Nếu có chuyện gì cậu sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn”

- Em lên xe đi!

- Anh gọi cho ai vậy? – Sau khi bước vào xe cô hỏi.

- À. Anh gọi cho tài xế tới mang xe của em đi sửa thôi.

- Ồ... Nhưng sao anh lại đi đường này? Anh có chuyện gì ở trường tôi vậy?

- Anh ôn lại kỉ niệm chút thôi. Lúc trước anh cũng hay đi đoạn đường này đi học. Không ngờ sau vài năm mà khung cảnh thay đổi nhiều quá. Tình cờ gặp em nên anh muốn giúp một chút. Cũng giống như sư huynh tiền bối giúp đỡ hậu bối ấy mà

Dương ồ lên một tiếng rồi gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Nhưng cơ thể của anh ta cứ gần dần rồi gần dần. Lẽ nào....

-Á.....Anh làm gì vậy hả?.....Tên biến thái.....Á.....

Dương hét kinh thiên động địa và lấy tay đâm bùm bụp vào lưng Hoàng Văn. Tất nhiên là chẳng nhẹ nhàng gì.

- Em hét gì vậy? Anh chỉ đeo dây an toàn cho em thôi mà. – Thấy cô hét, anh vội vàng lấy tay che miệng cô lại rồi giải thích.

- Haizzz...Vậy mà tôi tưởng... – “anh định giở trò đồi bại” – tất nhiên là lời này chẳng thể nói ra, nuốt nước bọt, cô khiêm nhường nói - Xin lỗi anh.

- Em dễ thương quá. – Anh nháy mắt tinh nghịch với cô.

Nói xong anh khởi động máy rồi đi luôn. Do lúc đầu không quen nên khi anh bắt đầu đi cô bị bật người ra ghế. Mặt cô đã dần đỏ lên. Cha này kì ghê, bị mình ra sức ... tấn công thế mà chỉ cười. Mà mình đánh có nhẹ gì đâu, chắc đau lắm mà không dám nói. Cô nghĩ rồi lại quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai người cứ thế im lặng tới trường.

[1]Bugatti Veyron Super Sport là một dòng xe thể thao của hãng Bugatti. Đây là loại xe hot và đắt nhất năm 2013. Siêu xe được trang bị động cơ tăng áp tuabin 8.0 lít W16 công suất cực đại 1200 mã lực, mô-men xoắn cực đại 1500 Nm, là siêu xe tăng tốc nhanh nhất thế giới khi tăng tốc từ 0-100km/h trong 2,2 giây. Phiên bản Super Sport đã phá vỡ kỉ lục thế giới khi đạt tối đa 431km/h và được Guinness công nhận. Tuy nhiên, phiên bản tới tay khách hàng đã được Bugatti giảm xuống 415km/h.

[2] K-biz chỉ nền giải trí Hàn Quốc.

Đọc tiếp Yêu – chương 3.1

4. Yêu – Chương 3.1

Chương 3.1:

Vì không để ý nên Dương không biết đã tới trường. Có lẽ cô đang suy nghĩ gì đó. Hoàng Văn thấy vậy cũng không muốn làm phiền. Bây giờ anh mới có thể nhìn kĩ cô. Nói thật nhìn cô rất dễ thương.

Cô có một mái tóc dài tự nhiên, đen nhánh. Khác với một cửa các bạn nữ hiện nay, cô chỉ khéo léo buộc đuôi ngựa thật gọn gàng sau gáy. Trông nó bay bay trong gió sớm thật đẹp. Làn da không quá trắng nhưng lại rất mịn màng, cái mũi dọc dừa không to không nhỏ, không quá à cũng không quá thấp, đôi mắt hai mí với một hàng mi dài, lông mày thì đã bị cái mái ngố che khuất, đôi môi đỏ mọng không cần son phấn. Cô mặc đồng phục của trường. Cô gái này mang một vẻ đẹp dịu dàng của người con gái châu Á, người con gái

Việt Nam, vẻ đẹp của bông hoa sen thuần khiết. Anh đang trầm nghĩ nếu cô cười thì sẽ thế nào nhỉ? Chắc sẽ xinh lắm. Bất giác anh cười một mình như tên ngốc. Cùng lúc đó, như vừa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, cô sững sờ khi biết mình đã tới trường:

- Oái! Đã tới trường rồi sao? Cảm ơn anh. Gặp lại tôi sẽ báo đáp.
- Khoan đã... Em học lớp nào?
- 11A1. Lớp chọn đầu Toán khối 11
- Vậy à. Trước kia anh cũng từng.... Mà thôi em vào lớp học đi.

Nói tạm biệt xong cô đeo cặp và đi thẳng vào trường luôn. Công nhận trường này khác hẳn trường cô học năm lớp 10. Có quy củ hơn hẳn. Giờ mới 7 giờ 25 phút mà các học sinh đã hối hả về lớp mình để chuẩn bị truy bài. Nếu là trường cũ thì truy bài xong, cô giáo vào lớp rồi có khi học sinh vẫn đi lờn vở. Mà cũng phải thôi, trường điểm cơ mà, so sánh chỉ cho hoài công. Cô nhún vai mỉm cười rồi tung tăng bước vào lớp mình.

Mười hai giờ trưa. Tiếng trống báo hết tiết vang lên. Dương thu dọn sách vở, đồ đạc khoác ba lô ra về. Haizzz, lịch hôm nay là gì nhỉ. Ồ, nhớ ra rồi, hôm nay cô còn phải qua phòng trọ xem có thiếu hay bữa bộn gì không để còn dọn vào ở luôn. Đồ đạc, vali, sách vở chắc bố cô đã chuyển tới rồi. Công nhận bố mình thật chu đáo. Con gái chuyển trường thì mua xe cho này, thuê phòng trọ cho này, giờ còn chuyển đồ nữa. Cô trầm nghĩ.

Tung tăng ra tới cổng, cô chợt nhớ ra sáng nay không phải cô dùng xe cồng kềnh mà là có đi xe. Cô thầm trách mình ngốc. Sao lại tin lời tên lạ mặt đó, tên người ta còn chẳng biết? Dù nghĩ như vậy nhưng theo quán tính, cô vẫn chạy ra chỗ xe hỏng ban sáng. Có quỷ mới tin chiếc xe vẫn còn ở đó. Nhưng lẽ đâu....Ồ. Trống trơn rồi, lần này thì mất thật rồi. Biết nói sao với bố đây? Tiền chục triệu đấy chứ ít à. Hơn nữa, chẳng lẽ bây giờ cô phải cuốc bộ hơn 2km về nhà trọ sao? Trời thì nắng như thiêu như đốt thế này. Bất lực, mệt nữa, cô ngồi thụp xuống đường và....khóc như mưa. Một lúc sau...

- Này! Lau đi.

Dương ngược đời mắt sưng nước lên nhìn thì thấy trước mặt mình là một chiếc khăn mùi xoa nam, được gấp vuông vắn. Cô trầm nghĩ. Thời này còn có người dùng khăn mùi xoa nữa à? Và người cầm nó là:

- Yêu nghiệt!

Nhìn thấy cô như vậy, anh nhăn mày nói:

- Tôi ghét con gái khóc. Lau đi.

Cô lau nước mắt nói trong tiếng nấc:

- Mất...mất xe rồi.
- Đầu đất chạy bằng pin như cậu không mất mới lạ.

Bị Vũ trêu chọc, Dương không nhịn được lại giờ vuốt hết:

- Này...! Cậu nói gì hả? – Và Dương...hết khóc.
- Có về không?

Vũ chẳng thèm để ý phản ứng của cô mà hỏi luôn một câu khiến cái đầu của cô vốn đang bị chuyện mất xe làm rối trí lẩn tránh ra đình công. Cô ngơ ngác hỏi lại:

- Hà?
- Cậu muốn cuốc bộ về tôi cũng không cản đâu.
- Cảm ơn.

Dương lên xe nhưng vẫn còn sục sạo. Vũ hỏi cô địa chỉ nhà rồi im lặng đạp xe đưa cô về nhà. Bỗng cô cảm thấy có cái gì đó vui vui. Nào cô bắt chợt tua lại một kỉ niệm hồi cuối lớp 3. Vũ vẫn là Vũ. Ở lớp nghe bạn bè nói cô không tin Vũ đã thay đổi. Trước kia anh không phải con người lạnh lùng như vậy. Trước kia, anh là một con người có vẻ ngoài khá là lạnh lùng, nhưng thực ra anh chỉ hơi trầm tính, ít nói so với các bạn. Ngoài lạnh trong ấm, phải hiểu được thì mới thấy anh là một con người khá sâu sắc. Trước kia, trước kia. Đúng rồi, trước kia cô và anh có rất nhiều kỉ niệm. Buột miệng cô hát vài câu

- Đây! – Vũ lên tiếng

- Gi? – Dương im lặng. Hình như vừa rồi cô hát hơi quá lớ thì phải. Mọi người bên đường đều chú ý tới giọng ca “oanh vàng” của cô.

- Cậu không biết xấu hổ à? Giọng hát của cậu... dở ẹc. Đừng làm tôi mất mặt. Hơn nữa cậu còn nặng hơn quả chuông hồng ý. Sao không tự lăn về nhà đi.

Hắn ta dám đề cập tới vấn đề cân nặng – vấn đề cực kì nhạy cảm của con gái. Cái này là sỉ nhục + sỉ nhục. Mà hơn nữa, thân hình cô đâu có đến nỗi nào. Tên này hẳn chán sống rồi. Nghĩ vậy cô ngoác miệng hét to hết cỡ

- Cái gì? Tôi có 42kg đấy.

- Tôi tưởng hơn tạ chứ. – Vũ tỉnh bơ trả lời lại.

- Cái gì? Cậu...cậu...cậu đi chết đi.

Vũ khẽ nhếch mép mỉm cười, một đường cong tuyệt mỹ. Lâu lắm rồi anh không được tranh luận với ai như vậy. Cuộc sống khi con người ta lớn lên thật là khác. Cái gì, hành động nào cũng phải xào đi nấu lại trong não nhiều lần rồi mới dám thốt nên lời. Ta không thể tùy tiện biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác. Nhưng đối với cô, anh luôn cảm thấy rất thoải mái. Có thể thoải mái nói chuyện, thoải mái bộc lộ, giống như một người bạn tri kỉ vậy. Dù đôi khi cô có hơi ngốc ngếch hay nói đúng hơn là hơi ... đần, nhưng nói mọi thứ với cô vẫn là thoải mái nhất. Hơn nữa cái cảm giác khi chọc cô tức giận thật sự rất vui.

- Đúng là...Vừa đèo được người ta một đoạn đã so đo tính toán. Cậu vẫn nhỏ mọn như trước. – Cô lầm bầm

- Xuống đi.

- Hả? Tôi mới chỉ nói như thế mà cậu định cho tôi cước bộ hả. Con trai là không nên nhỏ nhen như vậy, cậu mà như vậy thì tôi thực sự lo cho tương lai của cậu. Chẹp chẹp, ai mà dám lấy cậu đây... – Cô bắt đầu huyền thuyên

- Gi? Cậu nói gì đó? Tới nơi rồi mà. – Anh nhảy vào mồm cô nói.

- *á khẩu* – mấy giây sau – Hi hi, không có gì, cảm ơn cậu.

Dương xuống xe, cô lục ba lô tìm chìa khoá mở cửa. Cửa mở xong, khi cô định quay lại tạm biệt yêu nghiệt rồi vào nhà thì....

- Đây! Đây! Cậu làm gì vậy hả? – Cô hét lên

- Vào nhà

- Đây là nhà tôi. Sao cậu vào nhà tôi chứ?

- Ăn cơm.

- Cái gì?

- Tôi đèo cậu về. Cậu không báo đáp tôi gì sao?

Nói rồi Vũ vào nhà, ngồi chễm trệ trên ghế sofa ngoài phòng khách. Hai chân gác lên bàn. Phong thái chẳng khác nào một ông chủ lớn.

- Hừ...Đồ làm phách.

Dương quăng cặp vào mặt Vũ rồi ngoan ngoãn vào bếp. Với Tam đẳng Huyền đai Karate, cái cặp không làm khó được cậu, cậu nhanh tay bắt lấy, rồi mỉm cười thật tươi. Trong lúc đó, có lẽ cô đang nấu ăn. Vũ chỉ nghe thấy tiếng động trong bếp nhưng không biết cô nấu gì. Độ mười phút sau, cô mang một cái nồi nhỏ vẫn bốc khói nghi ngút ra ngoài. Cô hất hàm nói:

- Đây! Ăn đi.

Dương vớt cái nồi kêu “bịch” một tiếng xuống bàn. Vũ cau mày nhìn cái nồi bị vớt chổng trơ giữa bàn rồi hỏi:

- Bát? – Anh hỏi

- Không có.

- Cái gì đây?

- Mì.

Vậy là Vũ ăn mì do Dương nấu. Nhưng vừa cho được đũa mì vào miệng thì nước mắt nước mũi chảy ra ròng ròng, mặt cũng đỏ lên nhanh chóng. Trên đời có thể loại mì này sao? Vũ mặt đen như đất nồi nhìn ai kia đang cười nhảu nhử

- A! Tôi quên. Lúc này cho ớt hơi quá tay. Cậu ăn ngon miệng

Nói rồi, Dương quay lưng cút thẳng lên tầng hai. Nhưng vừa đi được một đoạn thì nhớ ra mình quên đồ. Cô liền chạy hai bước một xuống cầu thang. Nhưng may mắn lần này không “được” hôn mẹ đất nữa. Thì ra là cô chạy ra phòng khách lấy ba lô. Cô lấy từ ba lô một cuốn sổ tay. Có lẽ để khi tham quan nhà có thiếu gì còn có cái ghi vào rồi bổ sung sau. Thăm quan một lượt, căn nhà cũng không nhỏ lắm, ngoài vẻ trang nhã bên ngoài ban công còn trồng hoa tươi, không khí trong nhà trở nên dịu đi rất nhiều. Xem ra bố cô đã chuẩn bị hết rồi, đầy đủ và tiện nghi cực kì. Có lẽ cô chỉ cần sắm thêm một chút đồ gia dụng thôi. Cô đi ra ngoài phòng khách thì thấy tên yêu nghiệt đã ăn xong nhưng không chịu rửa xoong nồi gì hết

- Đây, tôi đã nấu cho cậu ăn rồi sao cậu không rửa hả?

- Tôi về đây. – Nói rồi anh khoác cặp ra cửa

- Đây này..... Tên biến thái, lúc đuổi thì không đi, lúc không đuổi thì lại... – Dương gọi với theo không được thì bắt đầu lẩm bẩm.

- À. Mai tôi sẽ đón cậu. – Cậu ngó đầu vào

- Ồ. Cậu ở kí túc xá mà. – Cô giật mình nhưng vẫn đáp

Lần này thì Hàn Vũ đi thật. Cô mang xoong đi rửa rồi lên phòng mình. Cô định đi ngủ một chút rồi chiều đi mua những đồ còn thiếu. Thực ra mà nói, căn nhà này cũng không hẳn là nhà trọ. Đây là nhà cô chú ruột của Dương. Chú ấy là em trai của bố. Hiện tại họ đang sống bên Anh nên căn nhà nhỏ này bỏ trống. Vì vậy, khi biết cô lên đây học, họ đã gửi chìa khóa cho bố cô. Bố cô là người thẳng tính, nên đã đưa cho họ một số tiền coi như tiền trọ. Cô chú biết tính bố nên cũng không tiện từ chối. Và như các bạn đã thấy, bố mẹ cô chuẩn bị cực kì chu đáo. Phải chăng họ muốn cô sống tự lập nhưng lại giúp đỡ bước đầu vì sợ cô còn bỡ ngỡ?

Ánh mặt trời vào lúc hai giờ chiều thật chói chang, không khí nóng bức như một ngọn lửa di động luôn lách vào quần áo từng người. Dương mơ màng tỉnh dậy. Cô mắt nhắm mắt mở vợ lấy cái đồng hồ.

- Oái! Đã hai giờ rồi sao?

Cô thức dậy rồi đi rửa mặt. Xong đâu đó cô mặc quần áo rồi đi bộ ra mấy cửa hàng gia dụng, siêu thị gần nhà, tiện thể ăn cơm tối luôn. Sau một hồi lựa chọn cô vác một đồng hồ về nhà. Ngoài thức ăn tươi sống mua ngoài siêu thị có thể dùng cho nguyên một tuần, cô có mua thêm ít bát, đũa, rổ giá.... Sau khi sắp xếp chúng gọn gàng vào bếp, Dương khóa cửa rồi lên phòng học bài.

5. Yêu – Chương 4

Chương 04:

Sáng hôm sau, cô đang mơ màng trong giấc mộng thì.....

- Dương! Dậy mau.
- Mẹ à! Vẫn sớm mà. Để con ngủ thêm chút nữa đi.
- Mẹ nào? Nguyễn Hoàng Dương. Cậu có dậy không thì bảo?

Hàn Vũ vừa nói vừa kéo chiếc chăn mỏng của cô.

- Hả?
- Cậu đúng là do lợn nuôi. Suốt ngày ngủ như lợn. Dậy đi. – Anh nhăn mày nói.
- Sao.....sao cậu lại ở trong phòng tôi? – Cô giật mình nên chỉ lắp bắp đáp mà không đôi co việc anh chế giễu cô như mọi ngày.

Cô mặt đỏ như cua luộc kéo lại chiếc chăn ấy. Mà có lẽ, ở trong trường hợp của cô, không đỏ mặt chỉ có thể là mặt dày. Cô đang mặc nguyên một bộ pijama màu hồng có in hình Hello Kitty cực kỳ “rực rỡ”. Thì ra sau khi suy nghĩ lung tung, cô đã ngủ thiếp đi mất. Không biết tại sao đang ở bàn học mà cô lại leo được lên giường ngủ. Vũ cũng kịp nhìn thấy chiếc áo ấy. Anh mỉm cười trên trọc.

- Bộ đồ đẹp thật.

Mặt Dương thì khỏi phải nói, đỏ như gấc, á khẩu luôn. Thấy vậy Vũ cũng không muốn trêu cô nữa. Anh nói:

- Không đi học à?

Cô á một tiếng rồi quần luôn lấy chăn, chạy ra túm lấy quần áo và vào “cổ thủ” trong WC luôn. Vũ nhìn theo cô mà khoé môi bất chợt cong lên. Mắt anh quét khắp phòng, than ôi, con gái gì đâu mà bữa bộn khủng khiếp, sách vở vứt lung tung hết cả, có lẽ sách vở ngày hôm nay còn chưa soạn. Nghĩ rồi anh tiến tới bàn học soạn sách giúp cô. Vừa thay đồ cô vừa nói vọng ra:

- Sao cậu lại vào được phòng tôi vậy?

Vũ không trả lời mà nhớ lại lúc cô lên trên tầng hai. Sau khi cố nuốt món mì mà thực ra anh cũng không biết có phải mì hay không của cô, anh định mở sách ra đọc thì thấy... chùm chìa khóa cô làm rơi ở ghế sofa. Lúc đầu anh định mang lên trả, nhưng nghĩ tới bản chất “mèo lười” của cô, anh liền lấy một chiếc rồi đeo vào chùm chìa khóa của mình, đề phòng khi cô cứng đầu cố tình ngủ dậy muộn mà “cổ thủ” trong phòng. Và sáng nay quả là có hiệu nghiệm. Sau khi đứng ngoài gọi rất cả cổ họng mà không nhận được bất cứ một tín hiệu phản hồi nào, anh đành lấy chìa khoá mở cửa. Vậy mới có màn anh đánh thức cô dậy này.

- Này! Cậu không nghe thấy tôi nói gì à?

Cô đã đứng cạnh anh từ lúc nào. Cô nói với anh nhưng không thấy anh phản ứng gì, lại thỉnh thoảng bật cười ngây ngô nên lên tiếng. Vũ thoáng giật mình. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu, đưa cho cô chiếc balo đã soạn sách xong, anh lên tiếng trêu chọc cô:

- Cậu là con gái gì mà bữa bộn vậy? À, cậu có phải người không? Sao đi không có tiếng động gì hết vậy?
- Ai bảo vậy? Cậu mãi nghĩ tới cô nào nên đâu có để ý tới tôi đâu. Làm tôi độc thoại này giờ đó chứ.

- Sao không nói gì hết vậy? Đúng quá à?

- Cậu ghen à?

Vũ im lặng nửa ngày mới thốt ra ba chữ. Kết quả làm Dương nghe thấy liền hoảng hồn tuôn luôn một tràng:

- What the f*ck? Sáng cậu uống nhầm thuốc à, hay vẫn chưa tỉnh ngủ? Có mơ thì cũng thực tế chút đi chứ.

- Thôi, có đi học không thì bảo?

- Được rồi! Cậu xuống nhà đi. Tôi sẽ xuống ngay đây.

- Ủ. Nhanh lên. Không thì cuộc bộ.

- Biết rồi. Nhỏ nhen.

Vũ vừa xuống tới nhà được một xú thì cô cũng xuống.

- Nhanh vậy.

- Cậu nói vậy mà. Đi thôi

Vậy là Vũ đeo cô tới trường. Buổi sáng đầu thu, sương mù vẫn còn giăng mắc. Mọi người qua lại chỉ nhìn thấy cái bóng mờ ảo của nhau. Đi được một đoạn, anh nói:

- Ngày mai cậu sẽ phải đeo tôi.

- Cái gì? Cậu là đồ mỏ nhọn à nhầm nhỏ mọn. Mới đeo được có 2,3 lần mà đã kì kèo này nọ. Hơn nữa một đứa con trai tuy không cao to đen hôi nhưng cũng được 1m80, nặng 60kg gì đấy lại bắt một đứa con gái cao 1m63, nặng 42kg đeo mình là sao? Cậu không có chút galant hay menly nào sao? Cậu không sợ bị người ta nói à? Da mặt cậu dày bao nhiêu vậy?.....bla.....bla.....

Kết... “bốp”... Vũ phanh ngay xe lại. Trên mặt đường còn hằn rõ vết bánh xe. Do bất ngờ, đầu Dương va chạm khá mạnh với lưng Vũ, cô ôm đầu nhăn nhó hét lên:

- Ui da. Đau quá. Cậu điên à, tự dưng dừng lại như thế làm gì, vỡ đầu người ta rồi. Hừ....

- Im ngay. – Anh quát

Dương lập tức im lặng. Vũ nói tiếp:

- Lần này là nhẹ đấy. Lần sau mà lảm chuyện thì đừng trách.

- Xì..... – Mặt cô xị ra như bánh đa nhúng nước.

Vũ thấy vậy thì suýt nữa thì phì cười. Kì thật, lần nào cô bày ra gương mặt ấy là anh không thể nào nói thêm hay giận thêm được nữa. Anh thở dài rồi nói:

- Haizzz. Chuyện lúc nãy..... tôi đùa thôi.

- Thật hả? Hi.... hi...vậy mà làm tôi tưởng thật chứ. – Dương lập tức vui vẻ trở lại, chỉ còn thiếu nước chưa chạy ra ôm chân anh và vẫy đuôi thôi

- Đúng là... – Anh mỉm cười xoa nhẹ đầu cô rồi lại đạp xe đi tiếp.

- Hừ...tôi đâu còn là con nít. – Nói vậy nhưng cô vẫn toe toét cười.

Hai người tiếp tục đi tới trường. Sương sớm đã tan được phân nửa, nhờ đó cô nhanh chóng nhận ra khung cảnh xung quanh hình như...hơi vắng. Chỉ có mấy cái ô tô tải và mô tô của mấy người lái buôn. Chắc họ tới chợ đầu mối lấy hàng sớm. Nhưng sao lại vắng vậy?

- Đây! – Cô vỗ vỗ vào vai anh.

- Gì? – Anh vẫn tiếp tục đạp xe.

- Mấy giờ rồi? – Cô hỏi

- 6 giờ kém 15 phút – Vũ lơ đãng trả lời
- Cái gì? Cậu.....cậu..... – Cô không thể tin nổi vào tai mình
- Cậu tới trường để ăn cướp hả? – Sau mấy giây trấn tĩnh cô hét lên.
- Tai tôi không điếc. Cậu không cần hét. Mà cậu là người hay mèo vầy?
- Hả? – Các dây thần kinh của cô lại đơ rồi
- Cậu ngủ mãi không chán à?
- Ủ – Cô lơ đãng trả lời

Vũ không nói mà bật cười. Cô nhóc này, vẫn ngốc như vậy. Một lúc sau, Dương mới hiểu ra. Cô hét lên:

- Á..... Cậu dám xỏ xiên tôi hả?

Vừa nói cô liền lấy tay đâm vào lưng Vũ, sau khi đâm mỗi tay cô hỏi

- Tôi vẫn thắc mắc tại sao cậu vào được phòng tôi.
- Vì có một con mèo quên không khóa cửa chứ sao?
- Á! Thật hả? Chết thật! May mà không sao. Lỡ mà hôm qua có trộm thì sao nhỉ? Chắc chắc. Chắc tôi tiêu đời rồi. Cậu nói xem có phải hẳn ta sẽ giết tôi rồi cho vào bao tải. Sau đó vứt tôi vào thùng rác rồi vào nhà ăn trộm hết đồ không? Mấy phim trên TV toàn vậy mà. Hay là.....Bla....blaTối nay phải kiểm tra lại mới được. – Sau một hồi suy diễn lung tung cô chốt lại một câu
- Ngốc!
- Hả? Cậu nói gì?

Đáp lại câu hỏi của cô, Vũ chỉ nói một câu “không có gì” rồi im lặng đạp xe. Dương cô nào có thể biết rằng ai đó đang phải nhịn cười tới mức nội thương. Chiếc xe lại lăn bánh đều đều, đến một con dốc nhỏ, Vũ lại nghĩ ra chiêu trò trêu chọc cô. Anh lên tiếng:

- Mà cậu ngồi gần lại đi.
- Gì cơ? – Dương sau một hồi ngây ngốc, hai má bắt chợt ửng hồng nhỏ nhẹ đáp – Cậu có ý gì với tôi à?
- Cậu đùa à? Tôi bảo cậu ngồi gần lại vì tới dốc tôi sợ xe bênh càng thôi mà.

Sau một hồi giả ngây, Vũ đáp đúng như những ý nghĩ ban đầu. Sau xe, đầu cô đã bốc khói. Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, không mở miệng thì thôi, mở miệng ra là chẳng có gì tốt đẹp. Sao hẳn cứ phải đả động tới vấn đề cân nặng của cô chứ. Mấy tuần nay, ngoài một ngày ăn tới 7 bữa, 2 bữa chính ăn ba bát cơm, trước khi đi ngủ có thưởng thức chút đồ ngọt cô có ăn gì đâu chứ. Cái này là vô sỉ, đại đại đại vô sỉ, sỉ nhục + mũn của sỉ nhục, mà cô là người bị sỉ nhục trần trụi nha.

Cuối cùng thì cũng tới trường, Hàn Vũ đeo cô vào tới trước lớp học rồi mang xe vào nhà xe. Trên đường đi có rất nhiều ánh mắt nhìn cô và anh.

- Có chuyện gì vậy nhỉ?
- Hả?
- Mọi người.....
- Không có gì đâu – Anh cắt lời cô

Cô cũng không nghĩ gì nữa. Nhưng sau khi anh đi rồi, những ánh mắt đó vẫn không tha cho cô.

- Có chuyện quái gì vậy nhỉ?

Dương tuy là rất hiếu kì nhưng lại không muốn hỏi bọn họ. Xem ra những ngày tháng sau này của cô không dễ sống rồi. Cô tới cửa lớp thì ... “ Bốp” ... Có lẽ cô đã va vào ai đó:

- Á...Xin lỗi.. – Dương cúi đầu nói

- Hừ.....

Cô ngẩng đầu lên nhìn xem đó là ai, thì ra đó chính là Quyên. Bây giờ cô mới có thể nhìn rõ cô ta. Nói đúng thì thật sự cô ta rất xinh. Vẻ đẹp của cô ta toát lên thật cao sang và quý phái, giống như bông hoa hồng rực rỡ giữa ánh nắng vậy. Nhưng cách ăn mặc thì có vẻ....hơi mát. Mái tóc dài chấm lưng nhuộm đỏ uốn xoắn, à không, màu đồng thì đúng hơn. Đã vậy cô ta còn tỎa tóc nữa. Cô ta không biết nóng à? Áo sơ mi là áo đồng phục của trường. Nhưng cô ta có mở hai cúc không kể cúc cổ. Tay thì đeo một đồng vòng, không biết có nặng không đây? Cô ta mặc chiếc váy đồng phục loại ngắn, chân đi một đôi xăng đan đế mây 7 phân nữa. Móng tay móng chân thì để dài, sơn màu lòe loẹt. Quả thật nhìn có hơi nhức mắt. Không biết cô ta học kiểu gì mà vào được lớp này. Cô lẩm bẩm

- Sao? Ngắm đủ chưa? Chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à?

Cô ta vừa nói vừa vênh mặt, lấy tay hất mái tóc ấy lên, trông đến là tởm.

- Người đẹp sao? Cũng đúng. Nhìn cậu cũng khá dễ thương. – Tiểu Y nhìn từ trên xuống dưới rồi nói.

- Tất nhiên! Đứa nhà quê như mày cũng có mắt đấy. Xem ra bố mẹ mày cũng biết dạy mày. – Vừa nói Quyên vừa đưa tay vuốt mặt cô.

Ngay lập tức Dương nắm lấy cổ tay Quyên. Cô vặn tay cô ta lại, xiết chặt. Đỗ Quyên kia lập tức xám mặt.

- Nhà quê sao? Cậu tưởng có một chút tiền, sống ở nơi xa hoa như cái Thành Phố này là có thể lên mặt dạy đời sao? Có thể coi là “người thành phố” sao? Đúng! Có thể tôi xuất thân thấp kém, nhưng tôi biết được vị trí của mình và luôn luôn cố gắng. Không như mấy “người Thành Phố” các cậu, ăn no đứng mỡ, kiếm có sinh sự, được sống no đủ mà không biết trân trọng. Cậu có thể xỉ nhục tôi, nhưng cậu đừng hòng động vào bố mẹ tôi. Họ đáng để được trân trọng, chứ không phải bị đứa vô học như cậu bôi xấu. Nhìn mặt cậu có thể dễ thương đấy*nhếch mép* nhưng tôi thấy ngoài cái gương mặt này *vỗ vào mặt* và những bộ quần áo đắt tiền này ra *cầm áo* thì cậu chỉ là đứa làm phách, vô học mà thôi. Tôi nghĩ chúng cũng do bố mẹ cậu ban tặng đấy chứ. Tôi không biết gia cảnh nhà cậu như thế nào nhưng có giỏi thì hãy chứng minh bản thân bằng năng lực thật sự của mình đi. Dựa vào gia đình thì có cái quái gì đáng để lên mặt dạy đời chứ. Đáng tiếc mặt đẹp, tâm không đẹp. Gửi lời đồng cảm sâu sắc của tôi tới bố mẹ bạn nhé!

Dương cười nhếch mép một cái rồi hất tay Đỗ Quyên ra, cô ta loạng choạng vài bước thì có người đằng sau đỡ. Dương quay đầu đi vào lớp, khi vào cô còn nói vọng ra một câu:

- Tôi rút lại lời xin lỗi lúc nãy.

Đỗ Quyên tức giận tới mức sắc mặt biến đổi như bảy sắc cầu vồng. Lúc đầu là đỏ, rồi đỏ sang tím, tím sang đen và cuối cùng đen sang trắng bệch. Cô ta hất tay, những người đỡ cô ta ban nãy xô vào nhau ngã dúm dui. Dương vào lớp được tầm dăm ba phút thì thấy cô ta đi xuống, không vào lớp nữa. Bạn gái ngồi bàn trên quay xuống:

- Bạn là Nguyễn Hoàng Dương đúng không? Minh Lê Thanh Tâm. Bạn cứ gọi tớ là Tâm cũng được.

- Chào cậu. Tâm. Rất vui khi gặp cậu.

- Ừ. Minh với cậu có thể làm bạn bè với nhau được không? Mà lúc nãy cậu nói chuyện với cô ta hay thật đó. Nghe mà sướng cả lỗ tai.

- Ai?

- Đỗ Quyên. Hì hì. Minh ghét cậu ta lắm, nhưng không dám cả gan **** cô ta một trận như thế.

- Tại sao?

- Cậu không biết sao? Mẹ ơi, tớ còn tưởng thân thể cậu kinh khủng lắm thì mới dám lên mặt dạy đời con bé chạnh choẹ ấy chứ? Tớ phục cậu sát đất luôn. Nếu cậu không biết thì để mình nói vậy.

Vậy là thông qua Tâm, Dương đã biết không ít về thân thể Đỗ Quyên. Thì ra bố cô ta là một trong hai nhà đồng tài trợ góp vốn xây mới lại trường A. Hàng năm bố cô ta cũng tài trợ không ít cho các hoạt động của trường. Nào là tổ chức học bổng, nào là quyên góp tiền... nên rất có chỗ đứng trong trường. Hơn nữa gia đình nhà họ có thế lực rất lớn. Nghe nói công ti ADB là của nhà cô ta. ADB là một công ti xuyên quốc gia hàng đầu khu vực Tam Giác Vàng và Đông Nam Á và đang có ý muốn vươn ra toàn thế giới. Vậy nên vị tiểu thư kia mới kiêu căng như thế, như lời Tâm thì cô ta chẳng theo kiểu “tao có tiền, tao xinh đẹp tao có quyền”. Cuối cùng Tâm còn bổ sung một ý vô cùng quan trọng là nếu cô ta nói với bố, và đòi bố nói với nhà trường đuổi học cô thì cô chỉ còn nước cuốn gói. Trước đây cũng có vài cô gái dắc tội với cô ta, và hậu quả thì ... thật không dám tưởng tượng nha. Sau khi nghe Tâm nói xong, cô nổi giận dưng dưng bất mãn nói:

- Tôi không quan tâm. Hơn nữa người đúng là tôi, đâu phải cô ta, bố cô ta muốn giúp cũng phải dựa trên lí lẽ chứ. Đâu phải muốn trắng hay đen đều được. Định lấy bàn tay che cả bầu trời sao? Tôi cũng tin, nếu đã thành công được như vậy thì ít nhất bố cô ta cũng là người biết tôn trọng lẽ phải.

Tâm thấy thái độ Dương như vậy thì cũng cả kinh mà cầm khẩu luôn. Cô ậm ừ tỏ vẻ đồng ý rồi lạ đá sang chuyện khác.

- Mà cậu với Vũ có chuyện gì vậy? Cậu là bạn gái cậu ta à?

- Cái gì? Bạn gái sao? Không đời nào. Cậu ta là khắc tinh của tôi.

- Khắc tinh sao? Thế là thế nào? Sao tớ thấy hai người giống như một cặp tình nhân hơn. Vì cậu ấy mà cậu vào lớp mình, hai người là thanh mai trúc mã

Dương nghe Tâm nói thì hung hăng trợn mắt nhìn tới muốn lột con ngươi. Nhận thấy ai đó không những không nhiệt tình hưởng ứng với câu chuyện của mình mà còn sắp bốc hỏa, Tâm hạ giọng nói:

- Thôi, không phải thì thôi, cậu làm gì nhìn như nữ chính trong phim kinh dị thế. Nếu cậu có bất cứ dính líu gì tới Vũ thì coi như tiêu rồi. Nếu là bạn gái thì còn thảm hại hơn. Cậu biết không, Vũ là hotboy của khối mình đó. Cậu ta cũng là người mà Đỗ Quyên theo đuổi nữa.

- Nói vậy tức là cô ta vẫn chưa phải bạn gái tên đó.

- Ừ. Chính vì vậy mới nói. Bất cứ cô gái nào tiếp cận với Vũ đều bị *đưa bàn tay kéo qua cổ*. Mấy lần trước có vài cô gái to gan dám tỏ tình với Vũ. Bị cậu ta từ chối đã đành, đằng này liền sau đó lại bị Đỗ Quyên thuê xã hội đen bắt cóc, cho tới nhà hoang “hầu hạ” bọn bụi ở đó một đêm rồi quay clip tung lên mạng nữa. Có mấy cô còn phải nhảy lầu tự tử rồi đó. – Nói tới đó Tâm nuốt nước bọt “ực” một tiếng. – Nói chung cậu nên cẩn thận

- Ghê vậy sao? Nhưng rất tiếc tôi chẳng sợ. Ha ha ha ha.....

Cô bật cười thành tiếng. Lố bịch. Mấy thứ đó mà làm cô sợ được sao. Cô là ai chứ? Cô là Nguyễn Hoàng Dương không sợ trời, không sợ đất cơ mà, làm gì có gì dọa được cô.

Tất cả mọi người trong lớp đều đang lắng tai nghe cô với Đỗ Quyên và cô với Tâm nói chuyện này giờ. Họ thầm chẹp miệng rồi thở dài, than hộ cho số phận của cô sau này. Có thể sẽ rất khó sống, vì hơn ai hết họ hiểu rằng Đỗ Quyên không phải loại người đơn giản. Chuyện đụng độ lúc này cộng thêm việc cô có quan hệ mờ ám với Vũ đã cho thấy chuỗi những ngày sau này của cô sẽ sống khổ hơn chết.

Tâm vẫn đang ba hoa đủ thứ chuyện về Vũ thì ... “bịch”...

Dương nhìn lên phía phát ra tiếng động. Đó là ...xôi. Cô ngược lên nhìn lên thì thấy đó là Vũ. Cô nuốt nước bọt “ực” một tiếng. Thực ra mà nói thì từ lúc cô nói chuyện với Đỗ Quyên kiến đã bỏ bụng rồi. Đang định lờ Tâm đi tìm đồ ăn cho cô và Vũ, tiện thể lấy đồ ăn lấp miệng Tâm lại thì ai dè tên yêu nghiệt đã mang tới.

- Nhìn gì vậy? Ăn không?

- Có. Cho tôi hỏi? Cảm ơn nhé.
- Hỏi thưa.
- Hi hi.... – Dương cười rồi ăn luôn, không nề nang hay khách sáo gì ai cả.

Hai người nói chuyện với nhau nhưng lại hoàn toàn không chú ý tới ai kia đang hoàn toàn hóa đá, trông mắt rớt ra ngoài như có lò xo rồi. Tâm lắp bắp:

- Hàn.... Vũ...cậu...cậu biết nói sao?

Dương ngậy ra một lúc rồi lẩn ra cười sặc sụa. Chỉ thiếu nước chưa sặc chết.

Vũ thì chỉ nhú mày, anh nhìn thẳng vào mắt Tâm. Tâm vội tránh đi chỗ khác, nuốt nước bọt rồi trả lời:

- Xin lỗi. Ý tôi không phải vậy đâu. Tại mọi khi hay chính xác là hơn một năm nay, dù ngồi trên cậu nhưng tôi chưa nghe thấy cậu nói bao giờ cả. Cậu nói giọng rất hay. Hi

Tâm nói xong cười như cười ươi chữa gương. Cô luôn cảm thấy ánh mắt của Vũ rất đáng sợ. Như vừa rồi, trong ánh mắt mênh mông như sóng biển ấy bất chợt nổi lên những tia đỏ chứa đầy sự tức giận xen lẫn xấu hổ. Cô nghĩ Vũ bình thường không mở lời nói chuyện với ai bao giờ. Bây giờ lại như vậy xem ra quan hệ giữa Vũ và Dương thật sự không đơn giản, vậy mà nữ chính kia lại thản nhiên như không có gì, còn muốn giàu cô nữa, để xem sau này cô sẽ bắt hai người khai như thế nào. Cô lên tiếng xoa dịu không khí:

- Khoan đã! Vũ, cậu thiên vị thật đó. Cậu chỉ mua ổi mình Dương thôi sao? Còn tôi nữa, tôi cũng đói mà.

Mới nói vậy nhưng Tâm đã chẳng nề nang ai, ăn luôn một miếng. Dương ngừng ăn, lấy trong balô ra một hộp xôi khác rồi đưa cho Tâm

- Cậu ăn đi
- Thì ra cậu cũng mua rồi sao? Cậu mua lúc nào vậy?

Vũ đen mặt. Dương nói:

- Bí mật – Kèm theo là một cái máy mắt tinh nghịch – À, yên tâm. Của cậu đây nè. – Dương lôi một hộp bánh donut từ trong cặp ra, là loại 6 cái/hộp. – Loại cậu thích ăn. Được chưa.

Vũ ừ gọn lỏn rồi ngồi xuống ăn ngấu nghiến. Tâm thấy vậy thì hóa đá toàn thân. Thấy thái độ bất thường Dương nói:

- Sao vậy? Không ngon à?
- Không, hi, tại tớ thấy hơi lạ khi Vũ “nói nhiều” như thế. Với lại không ngờ Vũ lại thích đồ ngọt. Hi. Ăn thôi.

Vậy là ba người ngồi ăn cùng nhau. Và cũng cho tới lúc này, các nhân khác trong lớp mới chợt bừng tỉnh trong “cơn hóa thạch” ban nãy.

Độc tiếp Yêu – chương 4.1

6. Yêu – Chương 4.1

Chương 4.1:

Mười hai giờ trưa đã đến. Tiếng trống quen thuộc vang lên. Dương và Vũ thu dọn sách vở chuẩn bị ra về. Dương thu dọn gần xong thì nghe tiếng Vũ nói nhỏ:

- Tôi sẽ đợi cậu ở cổng.

Dương chỉ ậm ừ rồi tiếp tục thu dọn đồ của mình. Hàn Vũ đi khuất thì Tâm quay xuống nói chuyện với cô.

- Cậu với tớ cùng đi ra ngoài cổng nhé. Hôm nay bố tớ đón.

Vậy là hai người cũng nhau đi ra cổng. Từ khu của lớp cô ra tới cổng cũng khá gần, chỉ khoảng 40,50m. Trong khi đi, Tâm tám đủ thứ chuyện, trên trời dưới đất,...Có lẽ thổ địa cũng bị Tâm nhà ta lôi lên rồi ấy chứ. Chẳng hạn sáng nay hai bà ở chợ cãi nhau như thế nào? Tình hình bán đảo Triều Tiên ra sao bla ... bla Dương chỉ thỉnh thoảng ậm ừ cho qua chuyện.

Ra ngoài cổng trường, đứng được một xíu thì Dương cảm thấy có một thứ gì đó đang lao về phía mình. Vì được học võ rất sớm nên cô có phản xạ khá sắc bén. Dương nhanh chóng ôm Tâm ngã sang một bên. Đó là thứ chất lỏng không có màu nhìn có vẻ giống nước. Nhưng khi tiếp đất. Chúng lập tức sủi bọt (Vụ này là mèo bịa, theo hóa học thì chưa chắc nha). Tâm bị ngã, vừa phủi quần áo vừa hỏi:

- Có chuyện gì thế Dương? – Không nghe thấy tiếng Dương trả lời, cô nhìn xuống đất. Khi đã xác định được là loại nước gì Tâm lập tức chân đứng không vững, miệng không ngừng kêu lên – Ôi mẹ ơi, axit.....

Dương thấy vậy nhanh tay đỡ bạn. Sau khi đã định thần lại, Tâm nhìn về phía trước

- Đỗ Quyên – Tâm lên tiếng

- Tâm, cậu về trước đi, tôi sẽ tự giải quyết.

Nhìn thấy Quyên mặt vênh váo đi cùng một bọn to con, trông rất đầu gấu, Tâm rất lưỡng lự, một mặt cô muốn ở lại giúp Dương nhưng mặt khác lại cảm thấy hơi sợ hãi. Thì ra cả buổi sáng hôm nay cô ta bùng tiết là vì đi tìm bọn này.

- Không nói nhiều! Về đi. – Dương gắt lên

- Cậu cẩn thận.

Nói xong Tâm chạy một mạch, không cả ngoái đầu lại. Dương cảm thấy vai mình như vơi đi chút gánh nặng. Bởi vì, nếu có một mình, với Nhị đẳng huyền đai[1] cô may ra còn có thể chống cự. Còn nếu có thêm Tâm, cô không thể đảm bảo cho cả hai an toàn. Thấy náo nhiệt, nhưng học sinh đứng vây xung quanh rất đông. Nhiều người mang điện thoại ra quay, trong đó có cả người của Quyên.

- Mày ngon đấy, phản xạ nhanh gọn. Lột hết quần áo nó cho tao. Nếu không được thì đánh nó, càng nặng càng tốt. Nhưng tuyệt đối không để được nó chết. Tốt nhất là thành người thực vật. Chúng mày nhớ quay nét vào. Được tao thưởng.

Vậy là khoảng một chục tên lăm lăm tiến về phía Dương, trong đó có cả con gái. Dương chỉ khề nhếch mép rồi tiến lên phía trước. Tên đầu tiên lãnh nguyên một cùi vào mặt. Sau đó là một quyền vào bụng, hấn ta bò lăn bò càng ra đất. Tên thứ hai có vũ khí, cô liền tránh hướng vũ khí nện xuống, lấy đà, túm áo, lên gối vào bụng hấn. Tiếp đến tên thứ 3. Cô văng một cước vào ngay cổ hấn sau một cú bay người hoàn hảo.....Quyên cước cứ thế bay ra, đường võ tuyệt đẹp mà chẳng hề có một lỗi nhỏ. Dương lần lượt hạ từng người một cho tới người cuối cùng bị đánh tới tởm. Cô tiến tới phía Đỗ Quyên cùng hai đứa con gái khác. Mặt Quyên bây giờ tái nhợt:

- Khốn kiếp! Mày tưởng bắt nạt tao dễ thế à? – Dương tát một cái mạnh tới mức tưởng như “võ màn hình” vào mặt cô ta.

Đỗ Quyên mắt nhắm tịt, ngã nhào ra đất. Trên gương mặt trắng nõn như sứ kia bắt đầu có vết ngón tay nổi lên. Cô ta lấy tay che vào chỗ vừa bị tát. Hai người kia lập tức đỡ lấy. Xung quanh đã có tiếng xì xào.

- Thế nào? Đau chứ. Tao xưa nay chưa từng đánh con gái, nhưng với mày thì tao không ngần. Muốn đánh nhau chứ gì, bà mày chiều.

Dương nói xong cao ngạo đứng dậy. Trước kia quay lưng định đi còn hung hăng lườm bọn họ một cái. Ai ngờ vị tiểu thư nào đó vẫn chưa biết trời cao đất dày, lớn tiếng quát:

- Mày sẽ biết tay tao. Cái tát này tao sẽ không quên đâu.

- Sao? Mà y định làm gì tao? Mà y muốn ăn một cái nữa cho cân hử? – Dương quay lại vuốt má Đỗ Quyên nói.

- Đi thôi, Quyên. Chúng ta trả thù sau được mà. – một trong hai đứa lên tiếng.

- Lũ ăn hại. Rút.

Đỗ Quyên thấy mình ở thế yếu, nghe thấy lời khuyên kia như vớ được vàng, tuy nhiên, cô vẫn nghĩ mình không thể mất mặt trước bao người nên giả vờ cao giọng nói. Tất cả lũ người ban nãy lập tức lồm cồm bò dậy, đi theo cô ta. Cùng lúc đó Vũ cũng chen được từ đám đông vào. Nhìn thấy vậy, anh cũng đoán được ra mọi chuyện.

- Cậu không sao chứ?

- Cậu đoán xem – cô nở một nụ cười rất tươi – về thôi.

Bây giờ anh mới có thể thở dài nhẹ nhõm. Thì ra lúc nãy Tâm chạy đi tìm Hàn Vũ, kể cho anh mọi chuyện. Nghe xong anh rất lo lắng, liền chạy ngay tới đây. Lúc đó anh có một cảm giác rất lạ, lạ tới mức mà chính anh cũng không thể nào lí giải nổi.

Trên đường về, hai người cũng không nói chuyện gì cả. Anh thì đang cố lí giải mấy cảm giác đó. Còn cô thì vừa hát vừa suy nghĩ. Cô làm vậy với Đỗ Quyên có quá đáng không? Chẳng qua lúc đó là nhất thời nóng giận, không kiểm soát được bản thân nên mới....Như vậy có được không?...Chiếc xe cứ như vậy lẩn bánh mà mỗi người lại có những suy nghĩ riêng của mình. Cứ như vậy, họ đã tới cửa nhà trọ, Vũ vừa quay đầu xe thì nghe thấy cô nhỏ nhẹ nói:

- Cậu vào nhà đi. Tôi nấu bữa trưa rồi cả hai cùng ăn.

- Tất nhiên. Cậu tưởng tôi về sao?

- Mặt cậu dày thật đó.

Dương vừa nói vừa nhéo nhéo má Vũ.

- Đây! Cậu muốn chết à. Chuyện lúc nãy chưa đủ sao?

- Ha ha. Nhảm nhò gì. Cậu tưởng tôi sợ sao.

- Cậu dám nhìn vào mắt tôi không? Đừng bao giờ để cái vỏ bọc đó khi nói chuyện với tôi.

- Tôi tôi.... tôi đi nấu cơm. – Dương định chuẩn.

Vũ nhanh tay hơn đã kéo Dương lại, ôm cô vào lòng mình. Dương mở căng hết cỡ hai bên mắt. Anh nói:

- Đừng sợ! Tôi nhất định sẽ bảo vệ cho cậu.

- Hi.Cảm ơn.

Cô nhẹ nhàng tách ra khỏi vòng tay anh rồi đi vào trong bếp. Phù! Suýt lộ. Không hiểu tại sao tim cô lại đập nhanh như vậy nữa. Cái cảm giác này, trong cuộc đời cô chưa từng gặp phải. Là Yêu chăng? Cô nghĩ rồi lấy tay đập vào đầu mình: “Nguyễn Hoàng Dương, mà y có điên cũng phải chọn lúc chứ”. Nghĩ vậy rồi cô chăm chú nấu ăn. Khoảng 30 phút sau, mọi thứ đã được bày biện lên bàn. Cô lớn tiếng gọi:

- Đây! Cậu vào ăn đi

- Ừ. May quá không “được” ăn mì ớt của cô nương nữa.

- Cậu nói lắm thế nhờ, không ăn thì bảo

- Được rồi, ăn thôi.

Nghe tiếng cô gọi, anh thò đầu vào nhà bếp. Nhìn thấy bàn thức ăn bốc nghi ngút, bất giác nhớ tới nồi mì, anh lên tiếng reu rộc. Thực ra Vũ đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn từ lâu lắm rồi. Bụng anh đang biểu tình dữ dội. Xem nào, bữa ăn khá đơn giản. Một đĩa thịt chiên xù, trứng chiên, rau muống xào tỏi, canh rau muống.

Hai người ngồi khoảng 15 phút, bụng đã no căng, đồng thức ăn đã được dọn sạch. Trần Hàn Vũ vuốt bụng một cái rồi đứng đỉnh lên tầng hai.

- Này. Cậu đi đâu vậy.
- Ngủ. – Anh đáp lời cô mà chẳng thèm quay lại.
- Cậu phải rửa bát chứ. Đó là phòng tôi mà....Này....này

Dương gọi với theo. Vũ vờ như không nghe thấy gì cả. Anh cũng muốn giúp cô nhưng vì sáng sớm anh dậy từ bốn giờ sáng để tới nhà cô. Đã vậy hôm qua anh thức tới hai giờ đêm để ôn bài nên hơi mệt. Anh lấy trong balô ra một bộ quần áo thể thao rồi đi vào nhà WC thay đồ. Ngả lưng xuống gối anh nhanh chóng thiếp đi.

Dương sau khi rửa bát xong, thu dọn phòng bếp một chút, cô nhanh chóng lên phòng. Cái tên này vẫn luôn như vậy. Hồi còn học cùng lớp, hẳn cũng suốt ngày đến nhà cô ăn trực. Đã vậy còn dẽo miệng khen đồ ăn mẹ cô nấu, làm á mị phụ nhân suốt bữa ăn cười tới mức chẳng thể khép miệng. Bởi vậy mà cô luôn có cảm giác mẹ cô quý hẳn hơn cô. Tuy nhiên cô cũng chẳng vừa, cứ có thời gian rảnh là tranh thủ chạy tới nhà họ Trần quậy phá. Nhà họ Trần chỉ có hai thằng con trai nên mẹ anh cũng rất quý cô. Cô còn nhớ món thịt hầm mẹ anh làm rất ngon. Thực ra gia cảnh nhà anh cũng rất khó khăn, bố là bộ đội công binh chuyên phá bom mìn, đã hy sinh trong chiến trường Trường Sơn khi dò mìn còn sót lại sau chiến tranh, để lại một mình mẹ anh nuôi hai đứa con nhỏ, hơn nữa, em trai anh lại bị tim bẩm sinh. Có lẽ vì thế mà anh có vẻ ngoài và cách suy nghĩ chín chắn hơn người khác. Dương vừa lên phòng vừa tức tối nhớ lại chuyện cũ. Khi vào phòng cô đã thấy tên yêu nghiệt lần quay ra ngủ. Người ta nói khi con người ngủ là trông thánh thiện nhất. Trông Vũ bây giờ chẳng khác nào....một thiên thần. Cô nhớ lại lần đầu tiên khi được ngắm kĩ khuôn mặt anh

Hôm đó hình như là một ngày mùa thu nắng nhẹ cuối năm lớp 8, sau khi kết thúc buổi học, Dương đã lên chui xuống thư viện xã. Dù biết đó là giờ mà thư viện đã đóng cửa, nhưng cô vẫn xuống, vì chỉ mình cô biết còn có một lối vào bí mật trong thư viện. Sau khi lách mình vào được bên trong, cô nhảy cẫng lên sung sướng vì thấy xung quanh mình toàn là sách. Cô chạy vòng từ dãy này tới dãy kia. Cho tới khi bắt gặp một người con trai đang ngủ gật ở góc thư viện. Dù có không còn học cùng nhau nữa nhưng cô vẫn nhận ra đó là anh, cô nẩy ra ý định chọc phá. Do đó, cô tiến tới, ngồi lại rồi tinh nghịch nhổ tóc đánh thức anh dậy. Anh dụi dụi mắt rồi cũng tỉnh hẳn. Khi anh ngược mắt lên nhìn, cô bắt gặp một đôi mắt mênh mông như sóng triều...

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, cô bỗng cảm thấy như chìm đắm trong một mảnh thế giới tĩnh lặng, mọi người, mọi vật lẫn tiếng ồn chung quanh đều dạt ra thật xa.

Anh có đôi mắt hoàn mỹ nhất mà cô từng gặp, to hơn một chút sẽ không đủ thâm sâu, nhỏ hơn một chút sẽ không đủ trong sáng. Hơn nữa, ánh mắt xuyên thấu kia dường như dụ dỗ cô tiến vào thế giới nội tâm của người đó – thâm sâu u uẩn, bình yên, ẩn hàm rất nhiều cảm xúc phức tạp mà cô không thể đọc rõ...

Một câu khái quát: Đẹp trai hoàn hảo!

Màu da nếu đen thêm một chút sẽ mất tao nhã, trắng thêm một chút sẽ mất đi nam tính.

Mái tóc nâu đỏ nếu dài thêm chút nữa thì có phần giống con gái, nếu ngắn hơn chút nữa thì mất đi vẻ thanh lịch.

Khuôn mặt nếu ốm đi một chút thì hơi gầy, nếu béo hơn một chút thì không đủ anh tuấn.

Cái mũi “tây” nếu thấp thêm chút nữa thì khuôn mặt sẽ gãy, nếu cao thêm chút nữa thì chẳng khác nào Pinocchio.

Về phần đôi môi, mỏng thêm một chút hóa ra lạnh lùng vô tình, dày thêm một chút lại thiếu đi một phần mỹ cảm...

Ngôn từ của cô không đủ, không thể tìm ra từ ngữ nào thích hợp để mô tả khí chất của anh, đẹp trai phóng khoáng không đủ để miêu tả tài năng anh, tao nhã lịch thiệp không đủ để miêu tả thanh khí của anh.

Tóm lại, sức quyến rũ của anh nhìn qua chính là nằm ở nội hàm, ở nhân cách. Khi đó, thước đo tình cảm của cô dành cho anh đã tăng lên mấy nấc.

Anh khẽ xoay người, cô thoát khỏi mảng kí ức trong sáng. Cô bỗng nghĩ tới một điều, tên này khi còn nhỏ đã khá khá như vậy, chẳng trách được bọn con gái bầu như ruồi. Điều này cô đã được lĩnh ngộ sâu sắc. Ai mà vô phúc lấy hần, chắc chỉ lo đi đánh ghen cũng hết ngày, loại đàn ông như vậy, không nên lấy làm chồng là tốt nhất.

Cô khẽ mỉm cười, bật quạt, đắp chăn cho Vũ. Như vậy sẽ dễ ngủ hơn. Cô đi tới bàn học, xé một mảnh giấy nhớ màu hồng, có in hình Hello Kitty và viết cho Vũ.

“Cậu ngủ ngon nhé. Khi nào dậy mà chưa thấy tôi về thì trông nhà giúp tôi. Nếu đói thì trong tủ còn một chút hoa quả và bánh ngọt. Tôi sẽ về ngay. Nguyễn Hoàng Dương”

Cô dán tờ giấy nhớ lên trước cửa ra vào rồi lấy quần áo đi thay. Sau khi đã khóa cửa cẩn thận, cô lấy xe của anh đi ra ngoài. Cô định đi mua ít đồ làm handmade và tìm một công việc parttime để nâng kinh phí chút đỉnh.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cô cũng chọn được một quán bán bánh ngọt và nước uống cho học sinh – quán Mr. Ngon. Nói chuyện một hồi cô đã được nhận, lương khoảng 1,5tr/tháng. Đi qua cửa hàng tạp hóa, cô mua đủ đồ rồi nhanh chóng ra về.

Ở nhà trọ. Hàn Vũ sau khi thức dậy định đi WC thì phát hiện ra tờ giấy do Dương để lại. Anh thần nhiên đi WC rồi xuống nhà mở tủ lạnh lấy táo và bánh donut ra ăn. Xong đâu đó anh lại xử lí nốt đồng kem trên tủ đông. Cuối cùng anh ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Hoàng Dương về tới nhà đã là 6 giờ tối. Cô cũng không muốn đánh thức anh dậy nên lặng lẽ vào nhà nấu bữa tối. Khi nấu xong, định ra ngoài thu dọn đồng đồ mà Vũ “thải ra” thì đã thấy Dươngêu nghiêm nghị đứng lù lù ở cửa nhà bếp. Cô khẽ giật mình. Vũ ngáp một cái rồi lên tiếng:

- Cậu về rồi à?
- Ừ. Cậu dậy rồi sao. Cậu làm tôi giật mình đấy
- Cậu đi đâu vậy? – Anh dựa vào tường nói
- Tôi đi xin việc làm thêm giết thời gian – Dương lơ đãng trả lời.
- Ừ. Chuyện lúc sáng. Tôi sẽ giúp cậu xử lí.
- Chuyện nào? Mà kệ đi. Cậu dậy rồi thì rửa tay rồi vào ăn đi.

Hai người ăn tối cùng nhau. Sau bữa ăn, hai người cùng xem phim và ăn hoa quả rất vui vẻ. Trông họ thực sự giống một đôi vợ chồng son vậy. Nhưng cái không khí hoà bình ấy chỉ kéo dài được một lúc. Tầm 8 rưỡi tối, Dương nhe răng đuổi người:

- Này, 8 rưỡi rồi, về đi.
- 8 rưỡi chưa tới giờ đóng cửa kí túc xá. – ai đó mặt dày nói
- Cậu định ở rịt nhà tôi chắc? Ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi. Về đi.
- Được rồi, tôi sẽ về ngay đây.
- Bye! – Tiễn cậu ra cửa, cô cười một cái lấy lệ tiễn Vũ.
- Không cần cười gượng. Tôi về đây

Sau khi bóng Vũ khuất dần vào bóng đêm, cô vào nhà và khóa cửa xe phim tiếp. Kết thúc một ngày đầy nguy hiểm.

[1] Đọc những chương đầu, các bạn thấy có sự xuất hiện của Karate, Mèo xin giải thích sơ qua. Cũng giống như một số môn võ, trong Karate, đai đen là cao nhất. Đai đen lại chia làm 7 loại, Nhất đẳng, Nhị Đẳng,

Tam đẳng ... và cuối cùng Thất Đẳng Huyền Đai là cao nhất. Vậy nên Nhị đẳng huyền đai thấp hơn Tam đẳng huyền đai nha. Dương học võ cùng thời gian với Vũ nhưng so về trình độ vẫn là sư muội.

Đọc tiếp Yêu – chương 5

7. Yêu – Chương 5

Chương 05: Có những thứ mà suốt cuộc đời con người cũng chẳng thể loại bỏ. Đó chính là kỉ niệm.

Sau cơn mưa trời lại sáng, một ngày mới lại bắt đầu đến với Dương sau một ngày có thể coi là đầy bão tố. Và đặc biệt, hôm nay Dương của chúng ta lại ... dậy sớm. Mà nói vậy cũng không hẳn là đúng. Chẳng qua trước khi về, Vũ “tiện tay” đặt 3 cái đồng hồ báo thức và đặc biệt, cả ba đều có âm báo hiệu là rất độc đáo nên sáng sớm nay, đúng 5 giờ cả 3 cái đều đồng loạt “biểu tình” khiến Dương không sao ngủ được.

Cái thứ nhất vang lên âm gà trống gáy, cô nhe răng nói: “gà nhà ai gáy vậy, không im ngay bà đây đảm bảo sẽ vật trụi lông nhà ngươi”. Và cùng lúc, chiếc đồng hồ ấy cũng ngừng kêu. Cô lười biếng lại chồm chăn ngủ tiếp. Cái thứ hai vang lên những tiếng títt huyền thoại, Dương chẳng nề nang đưa chân đá một cái, chiếc đồng hồ rơi xuống đất vỡ tan. Năm phút sau, cái thứ ba vang lên tiếng trẻ con khóc ré, Dương lồm cồm bò dậy ra cửa sổ hét: “Trẻ con nhà ai thế hả, có im ngay không, sáng sớm mà đã khóc ré lên rồi. Có tin ta mua sữa Tam Lộc[1] cho ngươi uống không?” Sau khi nhe răng hét xong, cô nhớ ra, đây là thành phố nên không có gà gáy sáng, xung quanh nhà cô không có đôi vợ chồng trẻ nào hướng chi là có con trẻ, ba thứ âm thanh ban này là loại âm báo thức mà mẹ cô đã chuẩn bị cho thằng em chết tiệt dùng để gọi cô dậy. Ai lại dùng nó để “ám sát” giấc ngủ cô thế nhỉ? Cô nhớ lại, hôm qua yêu nghiệt có ngủ ở phòng cô. Thì ra là hán, đã cho ngủ nhờ, ăn trực mà còn “lấy oán báo ơn”, cô lên tiếng ch*ị nhỏ rồi lững thững đi vệ sinh cá nhân:

- Đồ chết tiệt, chết bầm, chết không toàn thây, chết mất xác.

Tại phòng 208, trong một góc nhỏ của kí túc xá, có người vừa hắt hơi một tiếng:

- Ai nhắc mình vậy nhỉ? – Vũ nói nhỏ.

Nhà 132, đường X. Sau khi đi vệ sinh cá nhân xong, nghĩ trời còn sớm nên Dương bước ra ngoài ban công hít thở một chút. Tới ban công, cô vươn vai, hít một hơi thật dài để đón lấy cái trong lành của buổi sáng sớm. Đúng là thích thật, giờ thì cô biết tại sao chú thím yêu nhau vậy rồi. Cô tự nhủ sau này cô sẽ cùng người đàn ông mình yêu sống trong căn nhà nhỏ bé mà ấm áp, cô cũng sẽ thiết kế một ban công như vậy. Dương ngồi đó một lúc rồi ăn sáng, mặc quần áo đi học.

Trời mùa thu rất mát, nhất là vào buổi sáng nữa, không khí rất trong lành. Đường thì ít xe cộ nên những tiếng ồn ào của động cơ, tiếng người nói chuyện khi tắc đường cũng không còn. Chỉ có một không gian cực kì yên tĩnh. Bỗng cô nổi hứng muốn tới trường bằng xe buýt. Cô liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho Vũ

“Hôm nay tôi muốn đi học bằng xe buýt, do đó cậu không cần phải tới đón tôi nữa, cảm ơn cậu nhé. Nguyễn Hoàng Dương.

Send from: Bà la sát”

Cùng lúc đó, tại kí túc xá, phòng 208, Hàn Vũ cũng vừa học xong, anh đang mặc quần áo chuẩn bị đi đón cô thì nhận được tin nhắn. Tuy có chút khó chịu nhưng anh cũng vẫn nhắn tin lại.

“Ừ.

Send from: Cáo già”

Khi nhận được tin nhắn, Dương khẽ mỉm cười. Hán ta vẫn vậy, ngắn gọn mà cực kì xúc tích, đôi khi khiến người ta mất hết cả hứng nói chuyện. Đời nào mà có người khơi đủ thứ chuyện để nói, còn người kia lại suốt ngày chỉ “ừ”, “đúng rồi”, “thế à”, “được”..... Haizzz, hán đúng là có tài lẻ trong khoản này.

Cô khoan khoái đi bộ trên vỉa hè tới bến xe. Từ nhà trọ tới bến xe không xa lắm, khoảng 250m. Cô vui vẻ ngắm nhìn thiên nhiên xung quanh mình. Trời sang thu, ven đường chỉ còn những bông hoa bằng lăng nở muộn. Cái màu tím nhàn nhạt ấy, đôi khi nhìn cũng thấy rất đẹp. Còn lại những loài cây khác đều thì nhau chút lá. Lá báng sừng, lá xanh.... Và cả những lá phong đỏ. Dương bước trên những chiếc lá khô ấy, nghe xào xạc rất vui tai. Nó gợi cho cô nhớ tới những ngày về quê ngoại sống. Thật yên bình. Ven đường còn có sự góp mặt của những cây hoa sữa nữa. Cô chợt nhớ tới bài “ mùa thu Hà Nội”. Những cây sữa khi vào cuối mùa, qua đi những tháng ngày tỏa ngát hương thơm, những bông hoa tàn còn lại, ta chỉ cần chạm tay nhẹ, những bông hoa ấy, hay nói chính xác là những cánh hoa ấy lại nhẹ nhàng để gió cuốn đi, trông chúng chẳng khác gì những bông tuyết nhiệt đới. Cô hòa mình vào thiên nhiên, tham lam hưởng thụ không khí trong lành và hương hoa ngào ngạt. Phải rồi, anh và cô cũng đã từng có những kỉ niệm như vậy.

Năm lớp 3, hôm đó hình như là buổi chiều của một ngày cuối xuân đầu hạ, trời đẹp, nắng nhẹ. Và hình như cũng đúng vào một dịp lễ gì đó, cả trường cô được nghỉ. Chỉ riêng đội tuyển HSG là phải tới lớp, vì đó cũng là những ngày cuối cùng để ôn luyện. Anh và cô cũng nằm trong số đó. Nhưng hôm đó, cô giáo ốm đột xuất khiến cả đội tuyển được phen leo cây. Cô được bố đưa tới trường nên không biết phải về nhà bằng cách nào. Các bạn thì đã về hết, chỉ còn mình cô ngồi trơ trơ ở ghế đá dưới gốc bàng. Cô chẳng biết làm thế nào, cứ ngồi nhìn trân trân ra cổng mong bố đến đón sớm, mũi của hai chiếc giày cứ bị miết đi miết lại trên nền sân bê tông. Trời cứ tối dần, tối dần, cô cảm thấy thực sự cô độc và sợ hãi. Đôi mắt cô không còn nhìn ra cổng nữa mà là nhìn xuống mũi giày, quanh mắt đã có ngấn nước. Bất chợt, có một cơn gió thoảng qua, anh xuất hiện.

- Có về không?
- Hả? – Cô ngược lên nhìn.
- Cậu có muốn tôi đèo về không?
- Cảm ơn.
- Lau nước mắt đi, đừng có lấy áo tôi lau đấy.

Cô ừ một tiếng rồi lấy tay quẹt qua quẹt lại, nước mắt cứ thế tèm nhèm trên mặt, khiến khuôn mặt vốn bầu bĩnh đáng yêu của cô trở nên lem luốc. Anh quay lại nhìn cô một lát rồi phá lên cười. Cô chu mỏ hỏi lại

- Cậu cười gì?
- Mặt...mặt...mặt cậu...hahaha
- Mặt tôi làm sao?
- Lem luốc hết cả rồi. Này, lau đi

Nói rồi anh móc trong cặp một chiếc khăn mùi xoa nam rồi đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi lau mặt mình thật kĩ. Cô cũng thấy hơi bất ngờ. Bởi vì, hồi lớp 3, mặc dù ngồi cạnh nhau nhưng cô và anh chưa hề có một giây phút nào được gọi là hòa bình. Sao anh lại giúp cô? Chắc anh đi xe đạp, lại là lớp trưởng nên vì trách nhiệm đành đứng ra đưa cô về.

Phải rồi, còn nữa, khi về, anh đưa cô qua cánh đồng lau. Nhìn thấy thích mắt, cô đòi anh hái cho nhưng đáp lại chỉ là cái lườm sắc lạnh. Vì hồi đó còn nhỏ, muốn gì là phải cố giành bằng được, cô năn nỉ mãi, năn nỉ mãi. Và cuối cùng là ngoác miệng khóc toáng lên. Khóc mãi, khóc mãi cuối cùng anh cũng chịu leo rào vào vườn hái cho cô. Nhưng góc vườn có chó dữ, anh bị nó cắn rách cả gấu quần, chảy máu nữa. Sợ quá, cô lại khóc ré lên. Anh tỉnh quái dọa cô khiến cô im bặt.

Và rồi anh đưa cô về trên con đê dài, bằng phẳng và mênh mông, nó nổi dài tít tắp. Ý nghĩ nông cạn khiến cô còn tưởng rằng chúng là bất tận, giống như những con đường dài và xa xăm, những con đường không bao giờ kết thúc, con đường này sẽ nối tiếp con đường kia, dẫn lối cho ta đến một thiên đường mới.

Anh đèo cô một cách nhẵn nại và cam chịu, còn cô, một con nhóc thực sự rất phiền phức – theo lời Vũ hồi tưởng sau này – thì cứ ngồi khua chân múa tay rồi ề a hát.

Bầu trời xanh trong, thỉnh thoảng chỉ có những vạt mây điểm nhẹ. Không hình khối đặc biệt, chỉ điểm qua vài nét đơn điệu như thế mà tạo nên một bầu trời tuyệt hảo. Gió thổi thành từng cơn mát rượi, gió làm mái tóc cô tung bay, bông bênh trong gió. Khung cảnh làng mạc buổi chiều tàn cũng thật thơ mộng. Những mái ngói phủ kín rêu phong bốc lên từng cột khói ấm áp, từng đàn trâu, đàn bò lững thững ra về. Bên kia sông, ông mặt trời dần lặn sau núi, dòng sông vẫn lững lờ trôi, vô tình mà trở nên hữu tình.

Dưới những tia nắng ít ỏi của buổi hoàng hôn ấy, thứ thu hút với cô nhất là hai bên sườn đê với những vạt cỏ xanh rì. Vốn tính hay nghịch, cô lại rủ anh nằm trên cỏ rồi lăn xuống. Lần này thì anh không ngoan cố nữa mà gật đầu cái rụp, có lẽ anh cũng thấy thích.

Vậy là hai đứa cứ lăn, lăn mãi, lăn tới nỗi chóng hết mặt mày, quần áo lấm le bùn đất, đầy cỏ may giăng. Những kí ức về quê hương nghĩa nặng tình sâu này và anh, cô luôn luôn trân trọng, cô hiểu rằng, không phải ai cũng có nó. Buổi chiều ngày hôm ấy, cô đã cười rất tươi. Những tiếng cười của những ngày tháng ấy cứ vang xa, xa mãi, cho tới tận bây giờ cô vẫn không thể nào quên được...

Tiếng động cơ nổ khiến cô giật mình thoát ra khỏi dòng hồi tưởng. Thì ra cô đã đến bên xe tự khi nào. Hiện tại, xe đang chuẩn bị lăn bánh.

- Bác tài đợi cháu với! – Cô hét

Cô nhanh chóng chạy tới cửa xe, nhưng định nhảy lên thì ... “bốp”...

- Ui da. Đau quá. – Trán cô đã “hôn” thành xe.

Cô nhìn sang bên cạnh, thì ra có một thanh niên cũng vội nhảy lên xe nên va phải cô. Anh ta đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo che gần hết khuôn mặt nên cô không nhìn rõ. Mái tóc lòa xòa trước trán, làn da trắng công tử bột nhẵn mịn. Trên cổ anh ta có một cây thánh giá, đỉnh đầu của thánh giá có nạm thêm một viên rubi màu ngọc bích, tỏa sáng dưới ánh nắng, tạo nên sự đặc biệt của nó. Nhìn cách ăn mặc thì có lẽ gia cảnh nhà anh ta cũng không tồi. Anh ta đưa bàn tay ra ý muốn kéo cô lên xe. Cũng muộn rồi nên cô đành nắm lấy tay anh ta để lên xe. Đây là chuyến xe đầu tiên nên xe còn khá nhiều chỗ trống. Tên lúc này đi trước, hẳn ta chọn hàng ghế áp chót, gần cuối cùng, rồi ngồi thù lù như một cái lu nhìn ra cửa sổ. Cô chọn hàng ghế cuối, ngay sau hẳn. Đeo tai nghe xong, cô tựa đầu vào ghế, rồi khoan khoái nhắm mắt. Những kí ức ngày xưa giữa cô và anh lại lần lượt hiện về. Cô lắc lắc đầu nói:

- Cái gì thế này? Mình nghĩ gì thế này? Sao lại nghĩ về hẳn ta chứ? Chẳng lẽ mình đã...

Cô tát nhẹ vào má rồi nói:

- Không! Không thể nào! Mình với hẳn ta sao? Nguyễn Hoàng Dương, mày đừng nghĩ lung tung nữa có được không? Hẳn ta là khắc tinh của mày. Khắc tinh. Mày hiểu không. Phải hẳn ta là khắc tinh của mình, chỉ là khắc tinh của mình thôi.

Cô thôi không suy nghĩ lung tung nữa, chú tâm nghe nhạc. Bài hát mà cô cảm thấy hay nhất. Nhưng những suy nghĩ về Vũ vẫn quanh quẩn bên đầu cô. Thực ra, cô cũng không thể nào phủ nhận khả năng của Vũ. Cha mất sớm, cố gắng học tập. Lên cấp ba tự đi làm thêm trong một tiệm ăn châu Âu kiếm tiền, không cần nhận bất cứ một khoản chi phí nào từ mẹ. Ngoài ra mỗi tháng còn gửi ẹ một khoản nhỏ... Nếu không có việc bị so sánh sinh thù ghét, có lẽ cô và anh đã trở thành bạn thân. Cô thở dài rồi lại tiếp tục nghe nhạc.

Trong lúc đó, ghế trên cô có một người vắn dôi theo cô từng chút một từ lúc lên xe. Anh ta khẽ mỉm cười.

- Em vẫn vậy, Hoàng Dương!

Đó là ai? Người do Đỗ Quyên cử tới hại cô hay là một nhân vật mới lại xuất hiện?...

Tới bến xe, cô đi bộ vào trong trường. Cô cảm thấy có một cái gì đó rất lạ, ngay từ khi bắt đầu đi vào trường cô đã cảm thấy vậy rồi. Các học sinh, cả nam lẫn nữ đều tập trung rất đông ở sân trường, họ túm tụm lại, bàn bạc xôn xao một vấn đề gì đó. Rất sôi nổi và dường như đều là cùng một vấn đề. Đặc biệt là

các bạn nữ, cứ trung bình 5 phút lại soi gương và trang điểm lại một lần. Trên tay họ còn có những tấm băng và băng – rôn gì đó. Lạ. Rất lạ.

- Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

Dương nhíu mày suy nghĩ. Chợt có một bạn gái A reo lên:

- Ê ê ...Mấy bà. Nhìn con nhỏ kia!

- Nhỏ nào mà. Tao có quen hơn?

- Thì nó đang đứng kia kia.

- Có gì hot?

- Không phải chứ, bà được mệnh danh là “chó xóm” mà cũng không biết hả? Bà không biết thật hay giả vờ không biết thế?

- Bà ăn nói kiểu gì thế hả? Ai là chó xóm, bà cũng hòa vào với chúng nó trên tôi phải không?

- Thôi, hạ hỏa đi bạn thân. Bà không nhớ clip tối qua à.

- Ồ. Nhỏ này đó hả. – Bạn B tròn mắt chỉ vào Dương

- Không phải nhỏ thì ai, style vẫn vậy, không lẫn đi đâu được.

- Kinh! Học sinh lớp 11 mà oai gồm nhỉ.

Ngay sau đó là những trận cười long trời lở đất. Họ túm tụm lại bàn tán về cô sao? Cô nghĩ

- Ê chúng mày. Kệ nó đi. Tao cũng ghét ả đó. Bị đánh như vậy là đáng đời rồi. Là tao thì tao phải móc mắt ả, rạch mặt ả, cho hết đời cái kiểu cậy nhà giàu, cậy xinh đẹp đi.

- Phải đó. Cho hết thói ngông nghênh không coi ai ra gì đi.

- Ủ. Kệ nó. Quan trọng là Prince của chúng ta kia. Tôi phải thật xinh đẹp trước mắt chàng mới được.
– Cô gái đó vừa nói vừa lấy phấn ra chát lên mặt. Không biết buổi sáng hôm nay cô ta đã dùng hết bao nhiêu hộp phấn rồi nữa.

- Hô hô. Đúng vậy. Mấy bà đã gặp chàng bao giờ chưa. Tôi mới chỉ nghe qua thôi. Đẹp trai lắm hả....bla....bla...

Lông mày Dương lại càng nhíu sâu hơn. Một nhân vật mới nữa sẽ xuất hiện ở trường sao? Hay nam diễn viên, minh tinh màn bạc nào tới trường? Các bạn nữ mà chào đón như vậy, hẳn là một thanh niên đẹp trai, tinh anh bậc nhất. Nhưng cuối cùng cô vẫn nhún vai, nhẹ nhàng đi lên lớp. Những việc đó không bao giờ làm cô bận tâm cả, với Dương cô, thà bắt cô nói cả một ngày về thứ chán ngắt như Triết học chứ đừng bắt cô bàn tán về một ai đó nổi tiếng ra sao hay đẹp trai thế nào, chúng không có chút giá trị nào hết. Khi Dương vừa lên tới tầng 2 thì nghe thấy những tiếng hét thích thú:

- Á..... Prince, Prince đến rồi kìa

- Đâu, chàng đâu rồi

- Prince, I LOVE YOU

- Prince..... Prince.....

Tiếng ồn ào, huyền não chẳng khác nào một cái chợ vỡ. Dương cũng hơi tò mò nên bất giác nhìn xuống phía cổng. Các học sinh cả nam lẫn nữ đều tập trung thành 2 hàng từ cổng vào, tạo thành một lối đi trông rất đẹp. Các bạn gái đều hò hét ầm ĩ, có người vẫn còn tranh thủ làm dáng.

Từ ngoài cổng, một chiếc Lamborghini Aventador LP 700[2] màu đen tiến vào. Lại một chiếc xe thể thao nữa. Cửa mở, một chàng trai bước ra. Dương tròn mắt kinh ngạc. Ồ! Đó chính là anh chàng va phải cô lúc lên xe buýt. Cô nhận ra hắn bởi mái tóc lòa xòa và đặc biệt hơn bởi viên ngọc tỏa sáng trên chiếc vòng thánh giá. Nhà giàu sụ vậy mà đi xe buýt, công tử không thích chơi sang chảnh? Mà sao anh ta lại xuất hiện ở trường chứ? Cô nghĩ thầm.

Anh ta diện cả một cây đen từ đầu tới chân. Mái tóc màu nâu, để không ngắn cũng không dài, trông khá giống với kiểu đầu mới của Justin Bieber. Chiếc áo sơ mi đen, hình như còn có một chiếc nơ nhưng màu đen, áo chỉ lộ viền vải đen bóng, áo vest khoác bên ngoài cũng có vài điểm nhấn với vải đen bóng và một chiếc khăn mùi xoa đỏ trên túi. Chiếc quần hình như làm bằng chất liệu vải thô màu đen, ôm sát chân. Còn giày hần ta thì cô không nhìn rõ. Màu đen kết hợp với màu da trắng của anh ta thật sự là rất hợp. Anh ta còn đeo một cái kính cọng đen nữa. Nói chung, nhìn toàn thể thì có thể nói anh ta khá chín chắn, có vẻ đẹp cao quý của một hoàng tử.

Anh ta vừa bước ra, tiếng ồn ào ban nãy lập tức phóng đại 10 lần. Trông chẳng khác gì một buổi của các fan đón chào thần tượng của mình cả.

- Prince..... em yêu anh
- Prince, em nguyện chết vì anh.....
- Prince..... “mắt kính quyền rũ”, anh luôn là người hoàn hảo nhất.....
- Prince.....my prince.....

Vừa hét, những cô gái của chúng ta vừa cầm băng – rôn tiến về phía cậu ta. Hào khí còn oanh liệt hơn chiến binh đi giết giặc. Các vệ sĩ vây xung quanh vất vả lắm mới có thể bảo vệ vững trãi “thành trì” và giúp cho thân chủ của mình an toàn. Còn người ở giữa thì vẫn thản nhiên nghịch điện thoại như không nghe thấy gì hết. Sau đó người ấy đột nhiên ngược lên nhìn về phía cô. Khoan đã, người đó, người đó thực sự rất quen. Cô suy nghĩ một lúc rồi bật ra thành tiếng.

- Hoàng Việt.

Trước kia thực ra Dương có quen biết qua anh ta một chút. Lúc đó cô vẫn còn chưa biết hẳn ta là con trai của tập đoàn xuyên quốc gia đứng đầu khu vực như vậy, chỉ đơn giản cô có duyên cứu anh ta một lần thoát chết mà thôi. Cô nhớ đó là năm cô học lớp 7. Hôm đó, sau khi đi học ôn IOE[3] về, cô thấy có tiếng động lạ phát ra từ trong ngõ vắng. Vì con ngõ đó đã bỏ hoang nhiều năm nên cô cứ nghĩ là ma, sợ hãi không dám vào xem. Nhưng với bản tính trời đánh không hết tò mò, cuối cùng cái sợ cũng bị đánh bại bởi cái “ham học hỏi”, cô quyết định tiến tới xem rốt cuộc có chuyện gì. Tới nơi, cô thấy một cậu bé trạc tuổi cô đang bị một bọn thanh niên vây đánh, máu từ đầu và vai chảy ra rất nhiều. Không biết lòng dũng cảm từ đâu tới, cô lấy đà chạy ra, sút ngay vào ... hạ thân của tên gần nhất rồi kéo cậu ta chạy như bay. Chạy được một đoạn, cậu ta ngã phịch xuống đất. Nhận thấy bọn chúng không còn đuổi theo nữa, cô dìu cậu ta về nhà. Bố cô và mẹ cô là người có tình, hết sức chăm sóc cho cậu ta. Dương cũng vậy, đi học về là giúp mẹ cho cậu ta uống thuốc, ăn cháo,... cô còn kể chuyện cho cậu ta nghe nữa. Nghĩ lại đó cũng là một khoảng thời gian được coi là khá vui vẻ của cô. Nhưng sau khi khỏi bệnh được vài ngày, anh ta đột nhiên biến mất. Cả nhà rất lo lắng nên đã đi tìm nhiều ngày. Mãi sau này, nhờ bố cô mới biết hẳn ta là con trai thứ của ông chủ tập đoàn CBS nơi bố cô làm việc, thì ra ngày đó hẳn ta phải sang Mỹ du học nên đành đi mà không từ biệt lấy một lời. Lần này anh ta tới trường cô làm gì chứ?

Cô đứng một lúc rồi quay lưng đi lên lớp. Khi cô vừa quay lưng thì có một cặp mắt khác ngược lên:

- Em sẽ là của tôi. – Hoàng Việt nói nhỏ rồi khẽ nhếch một đường cong tuyệt mỹ trên khóe miệng.

Nói rồi cậu ta tiến thẳng về phía phòng Hiệu Trưởng. Dương vào tới lớp thì thấy chẳng có ai. Chắc hẳn họ đều đi xem trai đẹp hết cả rồi nên cô cũng chẳng thêm bận tâm. Cô về chỗ của mình rồi lôi điện thoại ra chơi game.

Khoảng 15 phút sau, Tâm cùng một nhóm bạn gái khác trong lớp cũng vừa về tới nơi. Họ vừa đi vừa cười nói rôm rả về chuyện ban nãy. Thấy Dương ngồi một mình trong lớp, Tâm liền chạy tới bắt chuyện:

- Dương, cậu tới rồi hả?

Ngó ngang ngó dọc một hồi, Tâm hỏi:

- Vũ không đi cùng cậu à? Bao giờ cậu ta tới vậy?
- Không. Cậu ta đi học lúc nào sao lại hỏi tôi chứ. Hơn nữa đâu phải ngày nào tôi và cậu ta cũng đi cùng nhau. Mà cậu có chuyện gì cần gặp cậu ta à?

- Chẳng phải là cậu và cậu ta là một đôi sao?
- Hôm qua tôi đã nói là không phải rồi mà. Hôm nay cậu có chuyện gì mà lại hỏi thăm hần thế?

Tâm xùy xùy tay cười nói:

- Không, hì hì, không thấy có nên tớ hỏi thôi.

Dương vẫn chăm chú vào chơi game, Tâm lại hỏi:

- Lúc này cậu không xuống xem nào nhiệt à?
- Nhiệt sao? Có chuyện gì mà phải xem?
- Cậu không biết á? – Tâm bật ngửa – Thông tin động trời như vậy mà cậu cũng không biết sao? Cậu có phải con gái không vậy trời? Hay cậu không thích con trai?
- Chuyện gì? – Dương hơi bực mình nên volume hơi lớn

Nhận ra mình có chút thất thố, Tâm cười hô hô rồi vội vàng nói:

- Xin lỗi, ý mình không phải vậy. *tét vào má* . Cái miệng này, đúng là... Thôi được rồi, hạ hỏa đi, tớ kể à nghe.
- Được. – Cô hạ giọng nói
- Trường mình vừa đón chào một thành viên mới.
- Thế thì có gì lạ? Tớ cũng là thành viên mới này!
- Nếu bình thường như cậu thì không nói, nhưng cậu ta là con trai thứ của tập đoàn CBS đó. Ôi, cậu ta mới đẹp trai làm sao, đúng mẫu tớ thích luôn. Đẹp trai, nhà giàu, đi xe xịn. Cậu ấy tên là..... – Tâm nói mà con người đã hóa thành hình trái tim hết cả.
- Hoàng Việt. Cậu ta tên Hoàng Việt.
- Hả? Người không mê trai đẹp như cậu mà cũng biết sao? Nói vậy có nghĩa là my prince quá nổi tiếng. Hờ hờ.
- Không phải. Trước kia tôi có quen biết anh ta. – Không thể để mụ hám giai kia suy tưởng lung tung thêm nữa, cô lên tiếng.

- Hả? Đừng nói cậu là bạn gái anh ấy nhé. Nếu vậy tớ sẽ giết cậu đó. Anh ấy là của tớ rồi.

Vừa nói Tâm vừa đưa tay ra bóp nhẹ cổ cô. Điều bộ trông chẳng khác nào mụ phù thủy đang định giết người trong chuyện cổ tích cả. Dương gạt tay cô nói:

- Vớ vẩn! Chẳng qua trước kia có duyên gặp mặt, với lại bố tôi là trưởng phòng nhân sự công ty con của tập đoàn CBS tại Hà Nội.
- Ra là vậy. Vậy cậu có biết tại sao anh ấy được chào đón như vậy không?
- Không. Nhưng chắc cũng chỉ vì ngoại hình và gia cảnh của cậu ta đúng không? Điều này quá đúng với một người mê trai đẹp có nghề như cậu rồi đúng không? Cậu này, chỉ được cái....nói đúng. Trước kia tớ đã từng nghe danh của Prince, nhưng không ngờ anh ấy lại đẹp trai tới vậy. Đúng là cool boy!

Vậy là Tâm lại oang oang nói về sự tích mười tám đời của người ta. Nào là chưa về trường mà cậu ta đã giữ danh hiệu hotboy của khối 12, nào là cậu ấy còn có danh hiệu “mắt kính quyn rữ” nữa. Khó mà hơn bọn cô khoảng 3 tuổi, có một người cũng có danh hiệu hotboy khối 10, và danh hiệu “nụ cười thiên thần”, là siêu thiên tài và đặc biệt hơn hẳn là anh trai của Hoàng Việt, sau này anh ta đã đi du học Mỹ rồi. Còn lớp cô có một hotboy khối 11 và không có biệt danh nào đủ để diễn tả bề ngoài của cậu ấy. Còn nếu nhắc tới học thức thì có biệt danh “bác học”.

Dương mặc kệ Tâm “tự sướng” một mình, cô không quan tâm tới chúng. Đẹp trai à? Có mãi thành cơm không? Hơn nữa chúng không thể làm cho cô thành tài được. Cô vẫn chăm chú chơi game. Tâm như chợt nhớ ra gì đó. Cô nói

- À. Dương. Cậu biết gì chưa?
- Lại chuyện gì nữa?
- Cũng không biết á? Clip của cậu đã bị tung lên mạng rồi, bây giờ toàn trường đã biết hết mọi chuyện.
- Clip gì?
- Clip quay cảnh cậu đánh bọn Quyên đó.
- Vậy sao?
- Cậu không quan tâm?? Bây giờ cậu trở thành “người nổi tiếng” trong trường mình rồi đó. Có người còn thành lập fanpage[4] cho cậu nữa.
- ...
- Với chuyện này, Quyên không dễ yên đâu.

Dương thật sự không quan tâm, việc trở thành tâm điểm của trường bàn tán đã không còn là xa lạ đối với cô. Còn với Quyên, sợ ư, không đời nào, nhưng cô lại thực sự rất muốn biết cô ta sẽ làm gì, nói thẳng thực ra là tò mò.

- Nói chuyện với cậu thật là ...chán quá đi hà.

Tâm không thấy cô nói gì bèn chạy ra đám bạn gái khác trong lớp bàn về Prince của cậu ta. Một lúc sau, Vũ tới lớp. Hôm nay, anh tới lớp khá muộn, đó không phải tác phong của anh. Cô nghĩ chắc hẳn phải có lý do gì đó. Cô định hỏi anh nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm ấy, cô lại không muốn hỏi nữa. Cô hiểu tính cách của anh, nếu có thể nói ra, nhất định anh sẽ nói, còn nếu không thể thì có cạy răng anh cũng như vậy mà thôi. Hai người cứ im lặng như vậy cho tới khi tiết học bắt đầu.

Vũ không thể nào tập trung học nổi. Ban sáng anh đã hẹn gặp Quyên để nói rõ mọi chuyện. Sau một hồi thương lượng qua lại không được, anh lớn tiếng:

- Cậu đừng làm hại cô ấy nữa có được không?
- Cô ta là gì với cậu mà cậu phải bênh vực như thế, quan hệ giữa hai người là thế nào? – Cô ta hét lên
- Chẳng thế nào cả! Tôi chưa từng nói với ai kiểu này đâu, cậu nên biết điều đó
- Thế thì đã sao chứ, tôi mới là người bị ăn tát, tôi mới là người bị sỉ nhục, sao cậu không bênh vực tôi như bênh vực cô ta? Rõ ràng cậu biết tình cảm của tôi giành cho cậu như thế nào, vậy sao lại nỡ làm như vậy, cậu cầu xin cho cô ta sao? Tôi nói cho cậu biết. Cô ta nhất định sẽ phải trả giá!

Quyên hét lên rồi bỏ đi, sau đó anh ai oán đi về lớp. Cậu nói “Cô ta nhất định sẽ phải trả giá.” cứ ám ảnh mãi trong đầu anh. Anh rất lo cho Dương, cô là người có vẻ ngoài rất cá tính, không dễ bị đánh gục. Nhưng thật ra, cô cũng chỉ là một người con gái bình thường, rất yếu đuối. Anh sợ rằng cô ta sẽ hại Dương.

Tiếng trống vang lên. Tiết học đã kết thúc, Vũ chẳng thể học nổi một chữ. Bình thường, dù có bất cứ chuyện gì, anh đều có thể giải quyết gọn nhẹ, nhưng tại sao, lần này anh lại có cái cảm giác ấy. Trống ngực anh đập nhanh liên hồi. Cùng lúc đó:

- Nguyễn Hoàng Dương! Có người nói bạn xuống phòng Phó Hiệu trưởng có chút chuyện.
- Ủ. Tổ biết rồi. Cảm ơn bạn.

Dương toan đi thì có một cánh tay kéo cô lại. Cô nhìn lên

- Vũ! Có chuyện gì vậy?
 - À. Không có gì. – Anh nhận ra mình có hơi thất thố - Cậu cứ đi đi. Tí về tôi nói sau cũng được.
- Cô nở một nụ cười trước khi đi.

Dương vừa đi vừa suy nghĩ miên man. Ánh mắt và hành động của cậu ta ban nãy là sao chứ? Khi nhìn vào mắt Vũ, cô nhận ra nó không đơn giản như ba chữ “không có gì” mà anh thốt ra. Chắc chắn phải có chuyện gì đó. Phức tạp quá. Cô nghĩ mãi không ra nên đành xếp sang một bên, hôm khác sẽ giải quyết sau. (Mèo hóng hớt: Dương nhà ta là như vậy, gặp chuyện gì khó sẽ tặc lưỡi xếp sang một bên rồi giải quyết sau, nhưng đầu óc đầu theo ý muốn con người, lúc nào cũng thấy quen bém trước khi kịp giải quyết.)

Tại phòng Hiệu trưởng

....Rầm...Thầy Hiệu trưởng đập tay xuống bàn:

- Cô giải thích cho tôi nghe xem. Học sinh mới nhập học chưa được ba bảy hai mốt ngày mà đã kiếm có sinh sự đánh nhau, gây mất đoàn kết trong trường là sao?
- Thưa thầy.....
- Im ngày, ai cho phép cô lên tiếng ở đây chứ. Cô có biết hành động của cô sẽ làm mất điểm của trường như thế nào không? Sở GD, bộ GD không đánh vào cô, mà là đánh vào những người đứng mũi chịu sào như chúng tôi đây này. Cô nói thử xem, cô muốn như thế nào đây.....
- Thưa cô, à em nhầm, thưa thầy, thầy cho em giải thích đã ạ! – Cô nghĩ kiểu gì bị gọi lên uống trà kiểu này cũng có chuyện. Nhưng không ngờ sự việc lại diễn biến theo chiều hướng xấu như vậy. Quả nhiên lời Tâm nói không sai.
- Giải thích gì nữa, sự việc rõ như ban ngày thế rồi mà cô còn dám cãi à, có cần tôi mở clip cho cô xem không. Tôi còn chưa kể tới việc hành vi của cô sẽ là một tấm gương xấu cho học sinh khác nữa.
- Thưa thầy.....
- Không nói nhiều nữa, trường tôi không thể chứa được loại “nhân tài” như cô. Tôi sẽ kí giấy gửi trả cô về trường cũ. Tôi kí xong thì cô kí vào đây.
- Khoan đã! – Tiếng của người lạ cất lên.
- Ai? Ai vừa nói. – Thầy hiệu trưởng gần như hét lên.
- Là tôi. – Người đó xuất hiện.
- Cậu.... cậu là.....
- Hoàng Việt. Tôi đợi ông này giờ. Hóa ra ông ở đây à?
- Việt? Sao anh lại ở đây? – Dương hơi bất ngờ nên mãi mới nói được nên lời.
- Dương! Em cứ ngồi yên đi, để chuyện này anh giải quyết cho. Ngoan nhé. – Anh nói nhỏ bên tai cô.

Sau đó anh ta nở một nụ cười thật tươi.

Dương mặt đen lại, chẳng lẽ anh ta coi cô là con nít sao. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trở lại ghế sofa ngồi. Hoàng Việt cũng ung dung đi tới ngồi cạnh cô. Anh ta còn thản nhiên cầm tay cô như ở chốn không người vậy. Dương vội rút tay lại. Má đã hơi hây hây đỏ. Hoàng Việt nhú mày một xú rồi lại nhanh chóng dẫn ra, anh cười lớn. Dương nghĩ: “Không ngờ tên này cũng vô duyên dễ sợ.” Hiệu trưởng như chợt nhớ ra anh là ai, liền vội vàng chạy tới, ngồi ngay ghế bên cạnh. Ông ta nhanh nhẹn rót trà cho anh. Dương vừa uống được miếng trà thì thấy ông ta don đả nói với Hoàng Việt:

- Cậu Việt. Cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?

Ngay sau đó, Dương sắc trà. Cô ho sặc sụa, thấy vậy Hoàng Việt vội vỗ vỗ lưng cho cô.

- Em không sao chứ. Uống từ từ thôi, có ai uống tranh của em đâu.
- Cảm....cảm ơn.

Dương ngược lên nhìn vị hiệu trưởng “đáng kính” của mình. Ông ta cũng đang nhìn cô, nhưng lại với ánh mắt thù địch. Dương vội cúi mặt xuống, vừa rồi chỉ còn một chút nữa là cô phun trà như vòi sen rồi. May

mà còn kiềm chế lại được. Cô cũng không thể tưởng tượng nổi cuộc đời mình sẽ thế nào nếu phun trà vào mặt Hiệu trưởng. Chắc hẳn sẽ là một dòng tùy bút sáng chói vào học bạ như “Vô lễ, thiếu tôn trọng giáo viên, vô kỉ luật...” Nếu vậy chắc cô chỉ còn nước đi ra đường hành nghề ngồi lê với nón rách mắt. Nhưng cũng do cô quá bất ngờ với thái độ của ông ta đấy chứ. Biết là Hoàng Việt là người có tiền, có tài, nhưng cứ một điều “cậu Việt” 2 điều “cậu Việt”, kèm theo cái vẻ đon đả ấy nữa, trông chẳng khác gì tên quan “phụ mẫu” thói tha đang nịnh quan trên trong phim dã sử cả. Nhìn mà Dương muốn nhổ toẹt vào mặt ông ta, giả dối. Lúc này ông ta đối xử với cô thế nào mà bây giờ lại như vậy. Đúng là...

Sau khi thấy Dương đã ổn định, Hoàng Việt ngồi bắt chân chéo chữ ngũ rồi nói:

- Được rồi. Tôi cần gặp ông vì có một số vấn đề trong việc nhập học thôi. Không ngờ ông lại đang ở đây “vui vẻ” như vậy?

Dương vội vàng nhìn Hoàng Việt. “Vui vẻ” sao?. Nhận ra lời lẽ của mình có phần hơi ám muội, anh vội vàng sửa chữa:

- Khụ...Sao? Không hiểu à? Ông **** sướng cái miệng chưa, làm bồn thiếu gia chờ sắp dài cả cổ ra rồi.

Mặt ông ta biến sắc một chút, có lẽ là bị từ “vui vẻ” của Hoàng Việt dọa cho 9 phần hồn bay mất bảy, nhưng ông ta lại nhanh chóng lấy lại vẻ mặt ban đầu.

- À, cậu Việt. Tôi sẽ giải quyết việc nhập học cho cậu ngay lập tức. Nhưng cậu có thể đợi tôi giải quyết nốt vụ việc này đã được không? Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Xong việc tôi lập tức hầu chuyện cậu.

- Ồ. Chuyện gì vậy. Tôi biết được không?

- Không. Xin cậu thứ lỗi, đây là chuyện của những người điều hành trường như chúng tôi. Cậu làm vậy thì tôi lấy miếng cơm ở đâu ra mà ăn nữa.

Nói rồi ông ta quay sang phía Dương. Sắc mặt ông ta lập tức đanh lại:

- Nguyễn Hoàng Dương. Tôi sẽ lập tức kí giấy cho cô về trường cũ.

Dương giật mình. Cô lắp bắp:

- Thưa....thưa thầy.....

- Khoan đã! – Hoàng Việt lên tiếng.

- Cậu Việt còn gì dặn dò vậy?

- Ông dựa vào đâu mà đuổi học cô ấy?

- Tôi....tôi....

- Chuyện này trước khi vào trường tôi có biết. Ông có thực sự hiểu rõ câu chuyện không mà đã phán xét chủ quan như vậy?

Tiếng nói của Hoàng Việt không to không nhỏ nhưng lại khiến người đối diện bị trấn át. Trông ông hiệu trưởng bây giờ cứ rúm ró như một tội phạm đang bị luật sư vạch tội trước vành móng ngựa vậy. Cô nhìn mà lòng thấy vô cùng....thích thú. Dương ngược đôi mắt ngây thơ vô...số tội lên nhìn anh với một lòng cảm kích vô bờ bến. Chỉ còn thiếu nước chạy tới ôm chân cậu mà vẫy đuôi thôi.

- Ai là người sinh sự trước, ai là nạn nhân? Ông làm như vậy có thỏa đáng không? Ở trường này có bao nhiêu người có thể làm nhân chứng chứng minh cô ấy vô tội không? Với một vị lãnh đạo đứng đầu nhà trường như ông mà lại làm ăn khất trách như vậy thật đúng là..... Chưa kể người khác không tha cho ông mà chính tôi, tôi cũng không tha cho ông.

- Đúng vậy.

Một người đàn ông trung niên bước vào. Trông ông ta có vẻ chỉ ngoại tứ tuần, bộ quần áo plet công sở, mái tóc đen có chẻ mái lệch, gương mặt cực kì phúc hậu. Nhìn ông ta rất có phong thái của một ông chủ thành đạt.

- Đỗ tổng. Con gió nào đã mang ông tới đây vậy?

Thầy hiệu trưởng lên tiếng. Đỗ tổng sao? Đỗ tổng, Đỗ Quyên, không lẽ ông ta là bố của Quyên. Lần này thì tiêu rồi. Nghĩ vậy, chân cô run bần bật.

- Chuyện lần này thật sự là do ái nữ làm sai, sao có thể đuổi học cô bé này được.

- Nhưng....Nhưng....

- Bác Đỗ! Rất vui khi gặp bác. – Hoàng Việt lên tiếng

- Ồ. Cháu là con trai Hoàng tổng sao, đúng là tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao. Hoàng tổng thật có phúc.

- Bác quá khen ạ – Hoàng Việt đáp lễ

Mấy người này sao phải chào hỏi nhau như thế chứ. Dương không phải người hay tìm hiểu thông tin thị trường, nhưng cô rất thân thiết với bố nên cũng hay được chỉ sẻ chuyện công việc. Nhờ bố mà cô cũng biết CBS và ADB là 2 công ti cạnh tranh nhau rất quyết liệt, vậy mà giờ họ gặp nhau, điệu bộ lại coi như “huynh đệ tình thâm”, đúng là bằng mặt mà không bằng lòng. Thương trường thật phức tạp

- Cháu là Hoàng Dương phải không? – Ông ta lại gần cô rồi nói.

- Dạ....

- Chuyện lần này thật là phiền cho cháu quá. Tính tình con bé Quyên này trước nay vẫn vậy. Lần này thì khổ cho cháu quá rồi. Ta thay mặt nó xin lỗi cháu nhé.

- À dạ, không có gì ạ. – Cô gái đầu nói.

- Phan hiệu trưởng, tôi thấy việc này nên cho qua đi, dù sao lỗi lần này là do con tôi mà ra, không thể phạt cô bé này như thế được.

- Nhưng....nhưng....cô ta cũng không thể tránh khỏi tội gây náo loạn trị an trường học được. Dù gì cô ta cũng phải chịu trách nhiệm.

Vừa nói ông ta vừa chỉ tay về phía cô. Cô nhìn mà chỉ muốn ngoác miệng cắn đứt ngón tay ông ta cho rồi.

- Nhưng cũng không tới mức phải đuổi học. – Hoàng Việt nói.

- Cậu...cậu.... – ông ta vẫn cố nói, nhưng dường như đã biết mình không thể nói nổi 2 người vừa có tiền vừa có quyền ấy, ông ta bất lực nói nhỏ – Tôi sẽ không đuổi học cô ta, nhưng cô ta sẽ phải lau sàn nhà đa năng một tháng.

Dương nhảy cẫng lên sung sướng. Cuối cùng cũng không bị đuổi học, cô cảm ơn rồi rít:

- Cảm ơn thầy, cảm ơn anh, cảm ơn bác, cảm ơn, cảm ơn....

- Vậy được rồi. – Hoàng Việt nói. – Dương, em về lớp đi. À, trưa nay anh mời em đi ăn cơm, được chứ?

- Cảm ơn anh, nhưng trưa nay tôi có hẹn rồi.

- Vậy hôm khác cũng được.

Dương nhanh chóng chuẩn khỏi đó. Đáng lẽ ra cô phải lên phòng Phó Hiệu Trưởng, nhưng không ngờ thầy đi vắng, cô thư kí thông báo cho cô sang phòng Hiệu Trưởng. Biết là lên phòng Hiệu Trưởng “uống trà” chẳng ngon lành gì, cô vẫn phải nhắm mắt mà đi, không ngờ lại khủng khiếp như vậy. Lúc ngồi trong đó, cô nóng ruột như ngồi trong chảo lửa vậy. Bất giác cô nhớ tới Tôn Ngộ Không trong tác phẩm Tây Du Ký. Sau khi bị nhốt vào lò luyện kim đan của Thái Thượng lão quân ra, Tôn Ngộ Không chẳng còn nhúm lông nào trên mông hết cả. Tí nữa thì tiêu đời rồi. May mà có Việt và bố Quyên giúp. Kể ra, cô lại thấy bố cô ta – Đỗ tổng rất tốt chứ. Sao lại sinh ra một người con gái như vậy nhỉ? Dương vừa đi vừa nghĩ lung tung.

Bây giờ là tiết thứ 3, cô nhanh chóng về lớp. Sau khi xin phép cô giáo và ổn định chỗ ngồi xong, Dương mới dám thở phào nhẹ nhõm.

- Có chuyện gì không? – Vũ lên tiếng.
- Chuyện gì?
- Lúc này khi lên trên đó đó.
- Tôi là ai chứ? Nguyễn Hoàng Dương này sao có chuyện gì được.
- Đừng đùa. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?
- Không có gì, may có Hoàng Việt cùng Đỗ tổng giúp nên chỉ uống mấy cốc trà, nghe vài bài cải lương và bị lau sàn nhà đa năng một tháng thôi.
- Hoàng Việt là ai?
- À, cậu còn nhớ hồi lớp 7 không? Hồi đó ở hội Lim, tôi có giới thiệu cho cậu gặp một người, người được tổ cứu đó, cậu chẳng nằng nặc đòi gặp là gì.
- À, vậy hẳn là tên đó? Vậy thì tốt rồi.
- Mà lúc trưa ấy, có chuyện gì vậy?
- Không có gì, tôi quên rồi
- Sax, vậy bao giờ nhớ ra thì nói nha.

Vũ không thể nào nói với cô rằng lúc đó là do anh lo cho cô nên mới làm như vậy được. Cả lớp đang bàn tán rất xôn xao.

- Đây, mọi người mọi người, hai người đó thì thăm gì ta?
- Sao mà lảm chuyện thế, chuyện gì kể người ta.
- Mà tôi thấy Vũ thay đổi hẳn kể từ khi Dương vào lớp đó.
- Ủ, có khi nào là bạn gái thiệt không?
- Chắc vậy, thế thì bảo sao không bị Quyên xử.
- Ê. Ê. Mà nhỏ đó không bị đuổi hả?
- Ủ. Kì tích nhen.
- Ghê nha, sao cô ta có thể thoát được nhỉ, tổ cứ nghĩ lịch sử phải lặp lại chứ.
- Thế mới hay, cứ theo quy luật thì còn gì cho chúng ta nói nữa.
- Ủ. Nhưng chắc cô ta phải có thể lực nào đó bảo vệ rồi.
- Ủ. Đúng đấy
- Chúng mày nghĩ Quyên có để yên chuyện này không?
- Không đời nào, chắc chắn cô ta sẽ nghĩ cách hại Dương.
- ...bla....bla...

..... “bốp” Âm thanh do sự tác động của thước với mặt bàn tạo ra nghe thật chói tai.

- Ai không học ra ngoài cho tôi. – Cô giáo dạy Văn nói lớn.

Vậy là cả lớp im lặng học bài.

[1] Loại sữa có chứa melamine gây các biến chứng về thận do melamine vốn là loại chất dùng để sản xuất đồ chơi, đồ nhựa và cả phân bón.

[2] Đây là một chiếc xe thể thao nổi tiếng của hãng xe “con bò”, vận tốc tối đa đạt được là 350km/h với giá trị tầm 376.000 USD. Xe được trang bị động cơ V12 6.5L công suất cực đại 700 mã lực tại 8.200 vòng/phút và mô-men xoắn 509 lb-ft / 690 Nm tại 5.500 vòng/phút, kết hợp với hộp số Independent Shifting Rod (ISR).

Sử dụng công nghệ cắt giảm trọng lượng như ở xe Sesto Elemento concept, hộp số ISR này nhẹ và sang số nhanh hơn (chỉ 50 phần nghìn giây), trong 2,9 giây đã đạt 100km/h.

[3] Một cuộc thi Tiếng Anh trên mạng do Edu quản lí.

[4] Dạng ứng dụng tiện ích của MXH facebook. Chúng cho phép người dùng thành lập những trang web với mục đích riêng biệt. Ở đây là trang web ủng hộ Dương.

Đọc tiếp Yêu – chương 6

8. Yêu – Chương 6

Chương 06:

12 giờ trưa. Văng, tiếng trống quen thuộc ấy lại vang lên. Dương đang thu dọn sách vở thì nghe thấy tiếng Vũ hỏi:

- Có cần tôi đưa về không?
- Thôi, không cần đâu. Tôi sẽ đi xe buýt.
- Có được không?
- Ừ. Không sao đâu. Cảm ơn nhé, tôi về trước đây. Bye

Dương nói rồi khoác balô về luôn. Nhìn vào Vũ hôm nay, cô biết anh có chuyện gì đó cần giải quyết. Những câu vừa rồi chỉ đơn giản là xã giao thôi. Anh là như vậy. Luôn che giấu cảm xúc của mình.

Ra tới bến xe, cô leo lên xe, vẫn hàng ghế ấy, cô ngồi một mình, nghe nhạc và nhìn ra cửa sổ.

Dương khẽ thở dài. Đúng là cuộc sống càng ngày càng phức tạp. Nếu cứ mãi là những năm tháng tuổi thơ êm đềm thì thật là tốt biết mấy. Sẽ chẳng còn những toan tính, sẽ chẳng còn những mưu mô, sẽ chẳng còn phải suy nghĩ, sẽ chẳng còn phải đau khổ khi phát hiện ra những bạn bè, người thân xung quanh lần lượt phản bội mình hết lần này tới lần khác, sẽ chẳng còn, sẽ chẳng còn... Cuộc sống như vậy mới là cuộc sống đích thực. Chỉ có tình yêu thương và sự chân thành giữa người và người mà thôi. Bỗng cô chợt nhớ tới ông nội và con cún cưng của mình.

Hồi còn nhỏ, gia đình cô rất nghèo, mẹ phải đi làm thuê, còn bố chỉ là một nhân viên quèn, thu nhập chẳng là bao. Cuộc sống của cả gia đình thật sự rất chật vật. Tuy vậy nhưng mọi người trong nhà đối xử với nhau rất tốt. Nhất là ông nội. Nhà cô có 2 chị em, một trai một gái, nhưng ông không bao giờ giống như những người ông cổ hủ khác, trọng nam khinh nữ, trong nhà, ông yêu thương cô nhất. Bình thường, mọi người trong nhà đều đi làm hết cả, chỉ có ông ở nhà. Những ngày được nghỉ học, cô toàn ở nhà với ông. Hai ông cháu rất hay nói chuyện, xem ti vi cùng nhau. Và cũng từ ông, cô có một thói quen mà bây giờ cô vẫn không thể nào bỏ được. Đó chính là ăn đậu phộng sống (miền Bắc mình gọi là lạc) Sau vụ mùa, những hạt lạc mẩy, đẹp sẽ được lọc ra, một phần để giành làm giống ủa năm sau, một phần để giành làm kẹo chè lam trong các dịp như Tết hay Hội làng.... Còn lại những hạt lạc lép, bà nội thường để riêng ra cho 2 ông cháu ở nhà nhấm nháp. Ông và cô rất thích động vật nên có nuôi một con chó đen. Cô vẫn nhớ như in hình bóng của ông nội và nó. Nó là một con chó màu đen, có 4 mắt và huyền đề[1]. Nghe ông nói, nó được nuôi từ khi cô sinh ra, hay nói cách khác nó chính là “đồng niên” của cô.

Hàng ngày, chó người sống quấn quýt bên nhau. Thật đầm ấm biết bao. Nếu cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy thì có khó khăn tới đâu cô cũng có thể vượt qua. Nhưng không, trời không bao giờ chiều lòng người. Năm cô học lớp 4, gia đình bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, bố mẹ cô hiểu lầm ông nội, dẫn tới cãi vã suốt ngày. Và hệ quả là mẹ cô đã đi xuất khẩu lao động. Sau khi mẹ đi được nửa năm, ông nội đổ bệnh. Sau vài ngày mê mết, ông ra đi. Đó là một cú shock rất lớn đối với cô. Cô sống vật vờ như một cái xác không hồn vậy.

Vì cũng sắp tới ngày thi HSG nên mọi người khuyên cô rất nhiều. Cô không dám tâm sự với ai cả, cảm xúc của mình cô chôn chặt rồi lại ngồi một mình thủ thủ với MIC trong đêm. Cô khóc, khóc rất nhiều. Sau vài ngày trấn tĩnh, cô đã đến trước bài vị ông rồi thề. Cô thề sẽ không để ông phải thất vọng, cô thề sẽ thực hiện tâm nguyện của ông trước khi chết, trở thành một người tài, làm rạng danh dòng họ.

Từ đó, cô lao vào học như điên. Với cô, mọi thứ chẳng còn quan trọng nữa, với cô, bây giờ chỉ còn lại lời hứa cần thực hiện với ông. Cô đã tự tạo ình một vỏ bọc, mọi cảm xúc, mọi tâm trạng đều được giấu kín trong khuôn mặt luôn tươi cười ấy. Được 3 năm, mẹ về, cuộc sống của gia đình đã cải thiện hơn rất nhiều. Bố bây giờ đã trở thành trưởng phòng nhân sự, thu nhập cũng không tồi. Tưởng chừng có thể yên bình mà sống, nhưng một cú shock nữa lại đến với cô. Khi đi học về, cô được bố cho biết, MIC đã theo ông mất rồi. Không giống như mọi người suy nghĩ, cô không hề rơi một giọt nước mắt nào. Sự việc này cô đã lỡ mớ đoán được nhưng lại chẳng muốn tin. Bởi vì, sau ngày ông mất, MIC đã có triệu chứng của bệnh ung thư vú, nó không thể sinh con nữa, khối u thì càng ngày càng to. Ngày nó ra đi cũng là ngày khối u đó vỡ. Cô lặng lẽ đặt MIC vào một cái bao tải sạch, lặng lẽ khênh nó lên xe, lặng lẽ đưa nó ra đê, nơi mà ông an tọa, lặng lẽ chôn nó. Cô vẫn nhớ khi đó cô nói một câu: “Hãy an nghỉ và tới bầu bạn với ông tao nhé.” Từ đầu tới cuối, cô không rơi một giọt nước mắt nào. Có lẽ, khi người ta đã đau khổ tới tột độ, nước mắt sẽ chảy vào trong.

Dương lặng lẽ nhìn dòng đời trôi. Đời vẫn vậy, thời gian vẫn vậy, quá khứ chỉ là quá khứ, ta không thể nào trở về quá khứ được nữa. Nó sẽ theo ta đến hết đời, làm cho ta phải ngày ngày suy ngẫm.

Không cần bận tâm những gì mình đã mất, chỉ cần trân trọng những gì mình đang có. Vì quá khứ không bao giờ quay trở lại. Nhưng đôi khi, tương lai sẽ cho bạn những gì bạn đã mất

Sau khi làm thêm ở quán, Dương lững lờ trở về căn phòng trọ. Cô uể oải nấu ình một bát mì trứng lột da rồi đi ngủ sớm. Nằm trên giường mà đôi mắt cô cứ mở thao láo. Cô quay hết bên này sang bên kia, gối tay rồi đặt tay lên chân, ...vẫn vậy, cô vẫn còn thức. Thậm chí cô còn phải sử dụng đến cả cách đếm cừu của tụi con nít. Cứ như vậy cho tới khi trời gần sáng, cô mới thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô là một thiên thần áo trắng, đôi cánh của cô to và đẹp như cánh thiên nga vậy, bộ quần áo thì lấp lánh, cô bay tới đâu, hạt kim tuyến rắc tới đó. Cô mơ thấy mình đang bay qua một nơi nào đó, rất quen. Phải quen lắm, nhưng nhất thời cô không thể nhớ ra. Lúc đầu hình ảnh còn khá mờ, song chỉ một thoáng, nó đã hiện lên rõ như ban ngày. Bên dưới kia là một chiếc sân vận động mini loại sơ cua. Trên đó có khoảng hơn chục đứa con trai đang đá bóng, bên dưới của cây bàng gần đó có một cậu bé thanh tú đang ngồi đọc sách, à, còn có một cô bé đang ngồi nghịch đất bên cạnh nữa. Bé gái đó thật dễ thương, sao bé đó giống cô hồi nhỏ vậy nhỉ. Cô trầm tư.

Bất chợt, cô bé đó đứng dậy, nhìn cậu bé bên cạnh một cách đầy khinh bỉ rồi chạy ra dĩa “sân vận động” đó. Cô bé ấy hét

- Đây, mọi người ơi, cho tớ chơi nữa.

Cả đám dừng chơi, đứng thành hàng nhìn cô bé như nhìn quái vật.

- Cậu mà chơi cái gì, đừng phá đám. – Cậu bé ôm quả bóng nói

- Tớ không phá đám đâu, cho tớ chơi nữa.

- Về nhà mà chơi búp bê của cậu đi. – Tên đó chế giễu.

- Đi mà, cho tớ chơi nữa. – cô bé nài nỉ

Cậu bé kia trừng mắt quả quyết.

- Không.

- Cậu không cho tớ chơi tớ đi méc cô à xem.

- Mách đi. Chẳng lẽ cậu mách cô việc tụi tớ chơi bóng à, trường đâu có cấm.

- Không, tớ sẽ mách việc cậu xé bài kiểm tra vì điểm xấu. Còn cậu, cậu đã bẻ cây. À, cậu nữa, cậu đã nhỏ nước bọt vào sổ của cô,

Cô bé đó chỉ tay vạch tội từng người một. Những cậu bé đó dần xám mặt. Một bên không chịu nổi nữa bèn hét lên.

- Được rồi, chơi thì chơi, cậu đừng khóc nhè đấy.

- Tất nhiên.

Thế là cô bé đó lao vào trong sân với khuôn mặt cực kì thích thú. Có lẽ cô bé đó rất thích môn thể thao vua. “Cô tiên” mỉm cười. Bất chợt có một quả bóng lao vun vút với tốc độ cực cao về phía cô bé. Cô bé đó chỉ còn biết đứng như trời trồng. Dương định bay xuống đỡ lấy, nhưng, không kịp nữa rồi. Quả bóng ấy lao thẳng vào mặt cô bé. Thậm chí cô bé đó còn chẳng kịp thét lên một tiếng. Cô bé đó ngồi phịch xuống đất, khóc ré lên. Chắc đau lắm. Các bạn nam khác thì cười như nắc nẻ một lúc rồi lại lao vào cuộc chơi. Cô bé lủi thủi về chỗ cũ, vẫn khóc như thế. Cậu bé bên cạnh nhíu mày.

- Khóc gì mà khóc. Chẳng phải cậu đòi chơi sao? Lúc nào cũng ngoác cái miệng lên mà khóc. Đồ mít ướt.

- Cậu....cậu....có...bị....đầu....mà....mà....biết. – Cô bé nói trong tiếng nấc.

Chưa buông tha, cậu bé tiếp tục

- Cậu mà yếu vậy sao? Ở nhà toàn ăn cơm dẻo hả? Con gái mà học đòi người ta đá bóng.

Kì lạ thay, cậu bé nói vậy xong, cô bé im bất, thậm chí còn chẳng có tiếng nấc. Cô bé đó đi thẳng vào lớp học. Trong khi đi, cô nghe thấy cô bé đó xiết chặt tay, gồng mình lắm lắm. “Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo, từ giờ không bao giờ động tới trái bóng nữa. Vũ, cậu sẽ biết tay tôi. Grừ”

Cô nhìn theo cô bé mà phì cười. Bỗng cô bé đó tan vào khói mây, cô giật mình, lại tiếp tục giang đôi cánh bay tới nơi khác. Lần này cô thấy hiện ra trước mắt mình là một lớp học khá khang trang và ấm cúng. Cô thấy trong lớp đó chỉ có ba người trên cùng một chiếc bàn dài : cậu bé lạnh lùng ban nãy, cô bé dễ thương và một cậu bạn cù lùn. Tại sao cô nói vậy? Bởi vì hai bạn kia có lẽ không còn gì để nói, ngồi cùng bàn mà hết đâm đá lại cào cấu nhau. Cậu bạn bên cạnh chỉ ngồi im thín thít mà không giúp bên nào cả. Cô nhìn lên bảng. Ô, có dòng chữ “ÔN THI HSG” cùng chi chút bài tập. Có lẽ cô giáo giữ họ lại để giải nốt mấy bài tập ôn thi Học Sinh Giỏi. Cô lại nhìn về phía ba cô cậu, hiện tại họ đang làm bài tập rất chăm chỉ, chẳng còn đâm đá hay cào cấu nữa, có lẽ họ đã ...chán. Bất chợt, cô bé kia ngừng bút.

- Chết tiệt, lại tắc.

Sau câu nói nhỏ ấy, cô bé lấy tay vẩy mạnh (tiểu học vẫn dùng bút máy). Những giọt mực ấy bay chậm chậm và đậu thẳng vào mặt cậu bạn bên cạnh – cậu bạn lạnh lùng ban nãy. Cô bé đó chết đứng, đơ người. Cậu ta lập tức ngưng viết, nhìn cô bé đó với một ánh mắt sắc lạnh.

- Cậu làm trò gì thế hả?! – cậu bé hét lên

- Xin lỗi, tôi không có cố ý đâu

- Tin cậu thì tôi không có thóc giống mà ăn à?

- Thật mà, cho tôi xin lỗi.

Và cậu bé đó cũng lấy bút mình vẩy mạnh. Mực bay tức tung vào chiếc áo trắng tinh cô bé đang mặc. Cô bé mắt tròn trĩnh hét lên dữ tợn.

- Cậu có biết đây là chiếc áo mẹ tôi tới mua không hả?

- Thì đã sao, công bằng mà

- Cậu là đồ nhỏ mọn, đồ con heo, cậu không bằng con bò nhà tôi.

- Tùy cậu nghĩ.

Nói rồi cậu bé đó thản nhiên rời chỗ đi lấy nước rửa mặt, bỏ cô bé mặt đỏ phừng phừng vì giận tại đó. Mọi thứ lại một lần nữa mờ dần và mất hẳn.

Dương lại bay đi. Ồ, đằng kia có ánh sáng nhỏ. Cô lập tức bay đến. Khung cảnh lần này có hơi khác với những lần trước. Chẳng còn sự yên tĩnh nữa, thay vào đó là tiếng huyên náo, ồn ào của một lễ hội. Nhà nhà, người người nô nức đi trải hội, ai cũng mong được một lần cất lên tiếng ca trữ tình. Đặc biệt hơn, tại một hồ nước nhỏ sát bên cánh đồng làng Lim, chiếc thuyền hình rồng được sơn son thiếp vàng rời bến trong những câu hát đậm đà nghĩa tình. Một bên thuyền là các liền chị, đối diện là những em nhỏ súng sính trong những tà áo tứ thân. Các liền anh thì đứng hoặc ngồi sát hai phía đầu và cuối thuyền. Đó chính là tiết mục hát trên thuyền. Khung cảnh thật là náo nhiệt. Ồ, chẳng phải đây chính là hội Lim[2] sao? Bất gặp giữa đám đông ấy, Dương nhìn thấy một cô bé dễ thương, buộc tóc đuôi ngựa. Nhìn mãi, Dương chợt thốt lên. “Là cô bé dễ thương đó” phải, chính là cô bé đó. Cô lướt mắt sang vị trí khác. Cách đó chừng 50m về phía Đông, có một cậu bé với mái tóc nâu đỏ khá dài. “Ồ, cậu bé lạnh lùng đó”, cô thốt lên một lần nữa. Và, hai người đó đang tiến lại gần nhau. Bỗng

..... “bốp”....Cô bé đó đã va phải cậu bé. Cô bé đó ngã ngửa, còn cậu bé vẫn đứng đó. Cô bé nói:

- Đi đứng kiểu gì thế hả? Vỡ đầu người ta rồi

Cô bé đó ngược lên nhìn. Có lẽ là nhận ra ngay cậu bé đó. Hai người không nói gì cả. Một lúc sau

- Cậu cũng đi chơi hội à? Một mình?

- Ừ

- Vậy cùng đi nhé.

- Cũng được.

Vậy là cô bé đó dẫn cậu bé chạy lăng xăng khắp nơi, hết xem cái này lại xem cái nọ. Cuối cùng, cô cậu dừng lại trước chiếc xích đu làm bằng tre. Cô bé có vẻ muốn chơi lắm nên cứ đứng mãi ở đó. Cậu bé lười thế nào cũng không chịu đi. Cuối cùng, cậu bé đó đành đồng ý vào chơi cùng. Chiếc xích đu cứ lên lại xuống, tiếng cười của họ thật là tươi. Dương cũng cười theo. Nhưng rồi hình ảnh đó đột ngột biến mất. Xung quanh cô chỉ còn là màu đen vô tận. Dương lạc lõng trong khoảng không ấy, không có chút ánh sáng, không có bất cứ ai. Cô độc, sợ hãi. Đột nhiên, có một luồng sáng cực mạnh chiếu tới khiến cô giật mình tỉnh giấc. Trước khi tỉnh lại, cô còn thấy bóng hình của một chàng trai bận đồ như hoàng tử đang đứng ở đó. Mờ mờ ảo ảo nên cô không thể nào nhìn rõ được.

Nhận ra đó chỉ là giấc mơ. Cô thở dài rồi đi lấy nước uống. Vớ lấy cái đồng hồ cô giật mình, mới có bốn giờ. Sao hôm nay cô lại dậy sớm thế nhỉ, thôi, dù sao cũng chẳng ngủ được, cứ thức vậy. Cô lấy một cái áo khoác mỏng khoác vào rồi ra ngoài ban công. Cô ngồi vào xích đu, nhớ lại giấc mơ ban nãy. Bất cười ngây ngốc, sao cô lại mơ một giấc mơ như vậy nhỉ? Chẳng phải cô bé đó là cô sao? Chẳng phải cậu bé đó là Vũ sao? Đúng rồi, kì lạ, những kỉ ức ấy sao vẫn bám mãi trong đầu cô nhỉ? Có lẽ bởi vì đó là những kỉ niệm đẹp nhất.

Anh và cô học cùng nhau 3 năm tiểu học, và cả 3 năm đều là bạn cùng bàn. Lên cấp 2, có một số lí do nên anh kịp thi trường điểm của huyện, còn cô lại bỏ mất khóa học ôn hè nên không được thi nữa. Đó cũng là lí do tại sao anh đến với ngôi trường hiện tại dễ hơn cô.

Thực ra, hồi đầu năm lớp 3, cô học lớp 3A còn anh học lớp 3B, hai người đáng lẽ chẳng có cái duyên ngồi cạnh nhau ấy. Nhưng anh và cô cùng đội tuyển HSG, mà GV trực tiếp ôn luyện lại là GVCN lớp anh. Để tiện cho việc ôn luyện nên cô được đặc cách chuyển sang lớp B học nhưng trên sổ học bạ thì vẫn ghi là học sinh lớp 3A. Lên lớp 4, trường tổ chức thi sát hạch chọn lớp chọn đầu, anh và cô lại tiếp tục ngồi cùng bàn.

Với những kỉ niệm ấy có lẽ anh và cô đã có thể trở thành những người bạn thân, nhưng trong cùng một đội tuyển bao giờ cũng khó tránh việc bị so sánh, đánh giá giữa người này với người kia. Anh và cô cũng vậy, luôn bị so sánh với nhau. Mọi người luôn nói : “ Con gái không bao giờ thông minh được hơn con trai”. Cô rất ghét câu nói ấy, vậy nên vô tình cô cũng bị cuốn vào cái vòng quay so sánh ấy mà không nhận ra rằng

so sánh với người khác chỉ khiến giá trị cá nhân của cô bị làm mòn, bởi mỗi người trong chúng ta, ai cũng là những người đặc biệt. Từ đó cô gọi anh là yêu nghiệt, coi anh là mục tiêu, là bức tường để đập đổ. Cô luôn cố gắng đánh bại anh. Hơn nữa, cô còn phải thực hiện lời hứa với ông mình.

Nhưng kết quả không bao giờ giống như người ta mong đợi, anh luôn đứng thứ nhất, còn cô, cô luôn đứng sau anh một bậc. Cái gì, lĩnh vực nào cũng vậy, nhưng càng như vậy, cô lại càng cố gắng, đặc biệt là sau khi ông nội mất, cô chỉ xem việc học là quan trọng nhất, cô tự bọc mình một vỏ bọc, không tin ai hết cả, cũng không kết bạn thân với ai, bởi vì, tâm nguyện của ông là mong cô thành tài. Vậy là trong mọi lĩnh vực, hoàn cảnh, anh và cô luôn đấu đá lẫn nhau, tranh giành từng chút một. Những mưu mô cực kỳ xảo trá mà cũng cực kỳ con nít ngày càng được thực hiện nhiều. Đó cũng là những kỉ niệm cô còn nhớ về anh trước kia.

Anh là một con người lạnh lùng ít nói trên lớp, nhưng với một ngoại hình khá ưa nhìn, anh cũng được một số bạn gái trong lớp yêu thích. Những tình yêu theo kiểu bỏ xít ấy. Hồi đó, cô chỉ nhìn anh với một con mắt “gã này thật đào hoa a!” và thầm miệt thị bọn bạn mê muội hần.

Nhưng cũng vì cô ngồi cạnh anh nên có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng là gửi love cards. Những cô gái thích anh đều nhờ cô gửi thư tình, nếu không có những “phần quà” nhỏ nhắn, xinh xắn kèm theo thì không đời nào cô chịu. Nhờ đó cô thu được lợi rất nhiều, còn những bức thư tình ấy ư, nó đi đâu về đâu thì chỉ có trời và cô mới biết. Vì cô đã thay những tấm love cards đó bằng những bức thư có nội dung như: “Đồ con lợn”, “Đồ con rùa”, “Tên bẩn tính nhỏ nhen”.....kèm theo hình ảnh minh họa cực kỳ sinh động. Nhưng với tư chất thông minh, anh nhanh chóng phát hiện ra những tấm postcards đó là do cô làm. Kết quả là một năm học có 9 tháng thì cô phải trực nhật nguyên 7 tháng (Anh được GVCN giao cho nhiệm vụ phân công lao động cho các bạn, và tất nhiên là công tư chẳng phân minh tí nào. Nhưng cô mưu mẹo, toàn bắt các bạn khác làm giúp cho. Đặc biệt là anh bạn cùng bàn cù lẩn, đồng ý giúp cô vô điều kiện.)

Anh, anh và anh...Thật nghiệt ngã, trêu người thay khi người mà cô luôn coi là kẻ thù lại là người hiểu cô nhất, luôn đem lại cho cô những năm tháng tuổi thơ vui vẻ nhất. Anh đã đem lại cho cô những kỉ ức đẹp nhất về tuổi thần tiên ấy. Cái tuổi mà chúng ta vô lo vô nghĩ đúng chất của nó nhất.

Kỉ niệm, phải, những kỉ niệm đẹp để ấy anh và cô có rất nhiều. Anh trong cô luôn là một cậu bé có mái tóc nâu đỏ, để hơi dài, người nhỏ nhắn nhưng móng tay lại rất sắc. Chúng nhiều lần làm cô đau điếng, và cũng vì chúng mà nhiều lần... đánh nhau với anh, cô toàn bị thua.

Một cậu bé với vẻ mặt lãnh đạm và cách ăn nói như ông cụ non. Anh vẫn luôn như vậy, trước kia là vậy, bây giờ là vậy và có lẽ mãi mãi là như vậy. Lạnh lùng mà không lạnh lùng. Vô cảm nhưng lại tình cảm. Đúng như câu, ngoài lạnh trong ấm.

Vì đã lỡ dậy sớm nên cô đi học khá sớm. Vẫn là xe buýt, vẫn là năm tiết. Cô học theo kiểu chống đối cho hết buổi. Tan học, cô lại về bằng xe buýt.

Lặng lẽ ngắm dòng đời trôi qua đây tẻ nhạt qua ô cửa xe buýt, Dương im lặng cho tới khi tới bến xe. Cô lững thững lê từng bước về nhà. Trên đường có vài top học sinh đi học về. Họ cười nói ríu rít. Thật vui vẻ! Dương nhìn sang công viên ngay bên lề đường. Dưới những tán cây rộng, những cặp tình nhân bên nhau rất thắm thiết. Thật hạnh phúc! Nhưng lúc này cô chợt cảm thấy cô đơn ghê gớm. Ghen tị quá. Cô tự hỏi lòng mình, tới bao giờ cô mới có được hạnh phúc như những người kia.?

Hôm nay cô chọn đi qua con đường tắt, nơi đây tuy hơi vắng người một chút nhưng phong cảnh thiên nhiên thì quả là tuyệt diệu. Trời Hà Nội về thu trở nên thật ôn hoà. Dạo bước trên những con đường trải dài đầy lá rụng, gió thổi bên tai êm ái khiến con người ta thấy khoan khoái lạ kì. Cô dang rộng đôi bàn tay, nhắm mắt để tận hưởng cái vị thanh mát ấy. Có phải ai cũng được tận hưởng chúng đâu. Ở cái đất Hà Thành này, ra đường ai cũng đeo khẩu trang, đeo kính, nhìn ai cũng như ninja vì sợ khói bụi ô nhiễm. Nhưng mấy ai biết rằng, ở giữa lòng Hà Nội cũng có nơi như vậy, đưa con người vào thế giới yên tĩnh như nơi cửa thiên. Đang tận hưởng vẻ thanh mát của thiên nhiên cô nghe thấy tiếng ồn ào nào đó, cô khó chịu mở mắt. “Chắc lại có đám nào đánh nhau đây” Cô nghĩ. Cô định bỏ đi, nhưng cái trí tò mò lại thôi thúc cô quay lại. Tiếng ồn ào từ trong ngõ phát ra ngày một lớn:

- Cho mày chừa nha. Có ngon thử một lần nữa coi.

Dương đứng đầu ngõ thò đầu vào nhìn. Bên dưới đất có một cô gái chạc tuổi cô, đầu tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch lấm lem bùn đất. Bên cạnh có khoảng 5 người, cả nam cả nữ, vừa luôn miệng chửi vừa đánh cô bé. Cô bé ấy rên rĩ:

- Em có làm gì sai đâu ạ? Sao anh chị đánh em?

“Chuyện thiên hạ, mình không nên lo thì hơn”. Nghĩ tới đó, Dương định quay đi thì nghe thấy tiếng của đứa to béo nhất bọn nói:

- Mày còn già mồm à? Chẳng lẽ mày không biết Vũ thuộc về ai sao mà còn dám bén mảng. Bà ày chết.

Nghe tới đó, Dương quay ngoắt lại. “Sao lại liên quan tới yêu nghiệt chứ?” Nhưng chỉ một lúc sau, cô hiểu ra tất cả. Có lẽ cô bé này thích Vũ và đã làm một chuyện gì đó nên bị người của Quyên uy hiếp. Bất chợt, Dương nổi hứng muốn làm anh hùng hiệp nghĩa. Cô nhảy vào trong ngõ nói:

- Lấy mạnh hiếp yếu, quả là hành vi bần tiện.

Nghe thấy có người chửi mình, cả nhóm dừng tay không đánh cô gái ấy nữa mà chìa mũi dùi vào cô. Tên đầu đàn nói:

- Mày là đứa nào mà dám cả gan ngăn cản “chuyện tốt” của chúng tao? Mày chán sống rồi à?

- Ha ha, thấy bất bình thì nói thôi. Đời còn đẹp lắm, có ai chán sống đâu.

Cùng lúc đó có một đứa nhận ra Dương nên ghé tai đàn chị nói nhỏ: “Là con nhỏ đó đã dám tát chị Quyên trước mặt bao người đó”. Nghe tới đó, nó rống lên:

- Sao? Nó dám? Chúng ta sẽ trả thù cho chị Quyên.

Nói rồi cả bọn nhào tới tấn công Dương. Với thân thủ của mình, cô dễ dàng hạ gục chúng. Nhận thấy mình không thể thắng nổi, chúng nhìn nhau rồi chạy bạt mạng. Đợi bọn họ chạy xa rồi, Dương nhẹ nhàng tới bên cạnh cô gái:

- Em không sao chứ?

- Em không sao? Cảm ơn chị.

Cô gái ngẩng đầu lên nói, miệng nở nụ cười khó khăn vì bị chúng làm cho sưng miệng. Dù vậy, Dương vẫn nhận ra cô nhóc ấy. Cô nói:

- Là em? Vương Kiều Ân đúng không?

Cô bé nghi hoặc hỏi lại:

- Chị là?

- Chị Dương đây. Không ngờ lại gặp lại em trong hoàn cảnh này.

Nói rồi Dương đỡ Kiều Ân dậy. Cô cởi áo khoác ngoài rồi khoác lên người cô nhóc ấy. Nhìn tổng thể thì Kiều Ân cũng không bị thương nặng lắm. Ngoài một vết bầm trên mặt thì chỉ có vài xây xước nhỏ. Thì ra cô nhóc kia kém cô một tuổi, trước là hàng xóm nhà cô ở dưới quê. Khi bố cô được thăng chức đã dời đi mà chưa chào tạm biệt. Hối ra mới biết cô nhóc ấy cũng học cùng trường với cô – trường A, và ở chung dãy kí túc xá với yêu nghiệt. Do cả gan dám theo đuổi Vũ nên mới bị Quyên “ám toán”. Nhưng có điều Dương vẫn chưa hiểu là tại sao cô nhóc ấy học dốt như vậy mà cũng có thể vào trường cô. Cô còn nhớ hồi học Tiểu Học, cô nhóc này phải khó khăn lắm mới có thể lên lớp. Nghĩ tới đó cô hỏi:

- Sao em vào được trường chị thế?

- À, hi hi, do trường thiếu chỉ tiêu nên hạ điểm, em may mắn nằm trong danh sách dự bị thôi.

Ra là vậy. Dương cười rồi đưa cô bé về kí túc xá. Trước khi về cô còn dặn ngày mai sẽ tới đón cô nhóc ấy.

Về tới nhà, Dương nấu cơm, ăn cơm rồi đi học bài. Sau khi hoàn tất mọi việc, cô lên giường đi ngủ. Do đã hứa với cô nhóc kia nên cô đành phải đặt báo thức ba chiếc đồng hồ quai quỳ kia.

Sáng hôm sau, với sự trợ giúp nhiệt tình của những chiếc đồng hồ không sợ nanh vuốt Dương kia, cô đã dậy được đúng giờ. Cô nhanh chóng hoàn tất những thủ tục cần có rồi đón xe buýt sớm đến kí túc xá. Vậy là họ Vương kia đã tới trường an toàn dưới sự bảo hộ của Dương.

[1] Tức là nếu là chó đen sẽ có thêm 2 chấm vàng hoặc trắng trên mắt(bốn mắt), ngón tay ngón chân thường có 6 hoặc 7 ngón(huyền đề) các cụ nói chó như vậy thường rất khôn.

[2] Hội Lim là một lễ hội lớn của tỉnh Bắc Ninh, chính hội được tổ chức vào ngày mùng 3 tháng giêng hàng năm, trên địa bàn huyện Tiên Du tỉnh Bắc Ninh. Hội Lim được coi là nét kết tinh độc đáo của vùng văn hoá Kinh Bắc. Ngoài ra còn là nơi để người ta vui chơi, thưởng thức những làn điệu trữ tình, mê đắm lòng người.

Tìm lại tình yêu.

Đọc tiếp Yêu – chương 7

9. Yêu – Chương 7

Chương 07:

Học hết năm tiết, Dương đưa Vương Kiều Ân về kí túc xá rồi ra ngoài kiếm bữa lót dạ. Sau khi ăn xong, cô bắt xe buýt về nhà. Về tới nhà, cô giật mình khi thấy có người lạ đứng ngoài cửa. Anh ta đang quay lưng về phía cô. Không biết là cướp đường cướp chợ hay du côn, cô lắp bắp lên tiếng:

- Anh....anh là ai? Sao...sao lại đứng trước cửa nhà tôi

Anh ta quay lưng lại, nở một nụ cười tuyệt mỹ nói với cô:

- Có mấy ngày không gặp mà em đã quên anh rồi à?

- Anh là.....

- Người cho em đi nhờ xe hôm bữa đó. – Hoàng Văn ngắt lời cô.

Phải. Chính là tên đó. Sắc mặt Dương đang dần biến đổi, đang từ hồng hào trở nên đen đặc. Dù biết sức mình và chiều cao không đủ, nhưng cô vẫn chạy tới túm cổ áo Hoàng Văn. Cô vừa cố gắng kéo anh ta xuống vừa nói.

- F*ck! Anh là tên ăn trộm.

- Ăn trộm sao? Em bình tĩnh giải thích anh nghe đã nào. – Hoàng Văn vẫn lịch sự đáp lại cô.

- Bình tĩnh ư? Anh còn phải tạ ơn trời vì tôi chưa cho anh một đám vào mặt đấy. – Dương bắt đầu nổi đóa.

Hoàng Văn hơi bất ngờ một chút về thái độ của cô. Hôm trước nhìn cô dễ thương như vậy, còn bây giờ, trông không khác gì con hổ cái đang định ăn thịt con mồi là anh vậy. Tuy vậy nhưng nhìn cô khi giận rất dễ thương. Sau một lúc mê mẩn (có thể coi) vì sắc đẹp của cô, anh bình tĩnh đáp lại:

- Có chuyện gì vậy?

- Chuyện gì à. Anh lấy xe của tôi mà còn dám hỏi à? Nói ngay, anh mang xe tôi đi đâu rồi?

- Hi hi...ha...ha...ha... Thì ra là truyện đó.

Hoàng Văn cười híp mắt. Dương cảm thấy mình bị chế giễu, lại tiếp tục gào lên.

- Nói ngay!

- Hi hi... Nó ở ngay cạnh xe anh kia. – Hoàng Văn phải ôm bụng, nén cười, chỉ ngón tay cho cô.

Dương buông anh ta ra, chạy lại phía anh ta chỉ thì thấy “chiến hữu” yêu quý của mình đang được dựng ngay ngắn bên cạnh chiếc Bugatti. Cô tiến tới xem xét chiếc xe của mình. Có vẻ như nó đã được thay hết sầm, lốp. Nhìn màu xe cũng có vẻ bóng hơn nữa. Xem xét một thôi một hồi, cô quay ra, đi về phía anh đang đứng.

- Mấy ngày nay anh đều đợi em ở chỗ cũ, nhưng chẳng thấy tăm hơi em đâu cả. Hôm nay anh đành phải mang xe tới nhà em. Ai dè suýt nữa thì được “đeo kính râm” rồi.

Nói rồi anh ta nở một nụ cười trêu chọc. Cô cúi mặt xuống, hai má đỏ ửng như hai quả cà chua chín vậy. Thở trắng của anh khi xấu hổ và khi tức giận thật là đáng yêu quá đi mất. Xem ra thổ nài cũng biết cần người không buông đây. Hoàng Văn nghĩ thầm. Dương lấp bắp như người ngậm hột thị.

- Tôi ... tôi. ...

- Hi hi....ha..ha. Em không mời khách vào nhà sao?

Thấy Dương có vẻ khó xử, anh ta lảng sang việc khác.

- À...à. Anh vào nhà đi.

Dương vội vàng mở cửa mời anh vào nhà. Từ nãy tới giờ bị anh làm cho xấu hổ tới xấu hổ lui nên cô cứ đứng chôn chân, á khẩu chẳng biết nói gì.

Vào tới nhà, Hoàng Văn thản nhiên đi tới ghế sofa ngồi.

- Anh muốn uống gì? – Dương vào sau, hỏi.

- Nhà em có gì? – Hoàng Văn thay câu trả lời bằng một câu hỏi khác.

- Anh uống cafe ặc chứ?

- Cũng được.

Cô liền đi vào bếp pha cafe. Cô pha một cốc cafe đen không đường và một cốc cafe sữa. Xong đâu đó, cô bưng ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách, Hoàng Văn đang quan sát nhà cô. Anh nghĩ chắc gia đình cô cũng không tồi, một mình cô mà sống trong căn nhà tiện nghi như vậy. Thấy cô ra, anh ngồi ngay ngắn lại.

Dương đặt cái khay xuống bàn. Anh định với lấy cốc cafe đen thì cô lên tiếng:

- Cái đó là của tôi. Còn đây mới là của anh.

Nói rồi cô lấy lại cốc cafe đen và đặt cốc cafe sữa trước mặt anh. Cô thích uống một cốc cafe đúng chất. Không đường. Tại sao chúng ta không uống ly cafe bằng tất cả vị đắng chân thật nhất của nó, mà cứ thích cho thêm cái vị ngọt ngào giả dối vào ly cafe, chẳng lẽ nếu không cho đường vào thì sẽ khó uống à? Cô thì lại khác. Cô thích một cốc cafe không đường hơn. Chúng luôn giúp cô tỉnh táo.

- Ồ. Em thật thú vị.

- Sở thích riêng mà. À. Chuyện lúc nãy... tôi xin lỗi nhé. Tôi hơi nóng tính.

- Không sao cả. Trông em lúc giận rất ... dễ thương mà.

Hoàng Văn (lại) nở một nụ cười. Cô không nói gì cả, chỉ im lặng nhâm nhi tách cafe của mình.

- À. Phải rồi. Có lẽ em nên đền bù anh bằng một bữa ăn chứ?

Dương nhíu mày, nhưng rồi cô vẫn nhận lời. Vì người sai trước ở đây rõ ràng là cô. Hơn nữa người ta còn không tiếc tiền tân trang xe cô một lượt. Có một bữa cơm mà cô cũng không thể mời, phải chăng quá nhỏ mọn. Nghĩ vậy, cô liền nói:

- Được. Anh đợi tôi một chút.

Dương đứng lên, toan đi vào bếp thì nghe thấy tiếng Hoàng Văn ôn tồn nói:

- Em không cần vội, cứ chọn quần áo thoải mái, anh có thể đợi.
- Thay đồ? Vào bếp thì thay đồ làm gì chứ? – Cô thắc mắc hỏi lại

Hoàng Văn đờ mắt mấy giây, sau khi hiểu ý cô, anh nói:

- Ồ. Không phải anh lại có điểm phúc được ăn thức ăn do em nấu đấy chứ.
- Vậy ý anh như thế nào?
- Chúng ta ra ngoài ăn nhé! Và tất nhiên là em sẽ trả tiền – Hoàng Văn nháy mắt và cười đầy ẩn ý.

Cô ghen. Đòi thừa nào lại như vậy chứ? Con trai gọi ý đi ăn nhà hàng mà lại bắt con gái trả tiền. Nghĩ tới túi tiền lép xẹp của mình, cô nuốt nước bọt. Quạ lại bay từng đàn trên đầu cô. Da mặt của anh ta đúng là dày, quá dày, dày hơn cả tường thành.

- Sao vậy? Em có định đi nữa không? – Thấy Dương nhìn mình, anh hỏi.
- Được. Tôi đi thay đồ. – Từng chữ thốt ra mà ruột gan Dương “giằng xé”. Thôi, tiền tháng này coi như xong.

...20 phút sau...Dương nhà ta đã thay quần áo xong và đang yên vị trong chiếc xe của anh. Hôm nay cô bận một cái áo cộc tay màu xanh dương, một chiếc quần jeans bó, đôi dép xỏ ngón, mái tóc đã được búi. Trông cô rất xinh, nhất là màu xanh dương, nó kết hợp với màu da trắng của cô rất đẹp. Nhưng cô chỉ ngồi thu lu, chẳng nói câu nào. Cô đang cầu trời khấn Phật, mong sao cho nhà hàng hắt ta muốn tới không phải loại sang trọng hay 5sao gì, nếu không thì cô chỉ còn đường “cắm cọc” ở đó, làm việc mà trả nợ thôi.

Bên kia của chiếc xe, có một người đang mừng thầm trong lòng. Anh đang được ở bên cô. Từ ngày đầu gặp cô, anh như bị ... điện giật vậy, dường như anh đã trúng phải tiếng sét ái tình. Hình ảnh của cô gái này luôn bám theo anh ngay cả trong giấc mơ. Suốt mấy ngày qua, anh luôn luôn suy nghĩ về cô. Và khi đêm đến, cô lại nhẹ nhàng xuất hiện trong những giấc mơ thật đẹp. Tại sao anh lại nghĩ về cô nhiều như thế? Anh luôn tự hỏi không biết bây giờ cô đang làm gì, cô như thế nào rồi.... Trong cuộc đời 20 xuân xanh của anh, bây giờ anh mới biết thế nào gọi là “lòng như lửa đốt”. Anh luôn muốn được gặp cô nên suốt mấy ngày nay chỉ ngốc nghếch đợi cô ở chỗ cũ. Đợi mãi không thấy, hôm nay anh đã trực tiếp đến hỏi Hiệu Trưởng và biết được nhà cô. Anh vội vàng phi xe như bay tới đó. Những giây phút khi chờ đợi thật là dài, giống như câu thơ “nhất nhật bất kiến như tam thu hề” – “một ngày không gặp tựa ba thu” vậy. Nhưng bây giờ, cô đang ngồi cạnh anh. Anh thật sự rất vui. Nhưng anh không thể biết cái cảm giác này được gọi là gì hết. Chẳng lẽ là Yêu ?

Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng hiện đại, nhìn có vẻ rất đắt tiền. Dương nổi nước bọt khan, kiểu này cô khó tránh phải ở lại “lao động” một chút rồi.

Vào trong nhà hàng, cô và anh chọn một cái bàn ngay cạnh cửa sổ, có thể ngắm nhìn dòng người đi lại rất dễ dàng. Dương đang lo cho cái túi tiền của mình nên chẳng kịp để ý gì tới kiến trúc hay bày bình bố trí gì của quán cả. Nhưng khỏi cần để ý cũng biết, nhà hàng này rất sang trọng, đặc biệt là những rèm cửa bằng hạt ngọc và đá nữa. Nhìn rất đẹp.

Cô phục vụ đưa cho anh và cô một cuốn sổ, chắc là thực đơn. Cô mở ra xem, nhìn giá tiền trong đó, cô mém xỉu. Hoàng Văn cứ thế gọi món ăn mà chẳng thèm hỏi han cô. Cũng đúng mà, bây giờ hắt ta là người được tạ ơn mà, có quyền chọn món cũng đúng thôi. Nhưng cũng nên để ý tới cô chứ. Như vậy cô lấy tiền đâu ra mà trả. Cướp nhà băng chắc. Cô nghĩ thầm. Hoàng Văn lúc này mới nhận ra còn một người nữa tồn tại.

- Em còn gọi gì nữa không?

Nữa sao? Ngần ấy còn chưa đủ à? Anh muốn bức chết cô hả? Cô định hỏi xem có thể rút bớt món ăn không, nhưng cảm thấy mình mà nói như vậy thì chỉ có nước rứt cổ chui xuống đất nên bèn nói:

- Không. – Dương dờ khóc dờ cười nói.

- Vậy thôi, cô cho tôi một đĩa hoa quả tráng miệng cuối bữa nữa nhé.

Anh quay sang bên cô phục vụ rồi nói. Dương chẳng thể thốt lên lời nào hết, chỉ ngồi như đồng thóc.

10p sau, thức ăn được dọn lên, kín cả một bàn. Vừa tiếc của, vừa tiếc tiền cô nói:

- Anh gọi gì mà nhiều vậy?

- Em không đói sao?

- Không

... “ức”.. “ức” .. “ức”... Lời nói vừa thốt ra thì có âm thanh lạ cất lên, và nó được phát ra từ bụng Dương. Cô cúi mặt, má lập tức đỏ ửng. Cô than thầm “Ê cái bụng kia, sao mày phản bội tao?” Bụng rằng: “Tôi đói rồi, cô phải cho tôi thực hiện chức năng của mình chứ”. Trong lúc đó, Hoàng Văn đã tươi cười nói:

- Hi. Vậy mà kêu không đói, em ăn thoải mái đi.

Ăn thoải mái sao? Chỗ này là cả đồng tiền đấy, anh ta biết không hả. Bảo cô ăn tiền của mình sao? Đúng là loại công tử nhà giàu, tiêu tiền như nước ấy. Nghĩ vậy nhưng Dương cũng bắt đầu ăn. Vừa ăn, cô vừa hỏi:

- Anh tên gì vậy?

- Hoàng Văn.

- ...khụ...khụ...nói...nói... vậy.... khụ...khụ....

- Em uống nước đi. – Hoàng Văn đưa cho cô một cốc nước.

Cô đón lấy và tu hết luôn. Vừa rồi cô suýt phun thức ăn ra như mưa rồi ý chứ. Hoàng Văn lo lắng hỏi:

- Em sao không?

Cô không trả lời mà hỏi lại luôn:

- Nói vậy có nghĩa anh là con trai trưởng tập đoàn CBS, anh trai Hoàng Việt?

- Ủ. Em biết Việt sao?

- Sơ sơ.

Hừm. Tên khốn này, nhà giàu như vậy mà còn bắt cô chiêu đãi nữa sao? Hơn nữa lại ở nhà hàng đắt tiền như vậy. Dương ***** thăm. Xem ra cô gặp xui xẻo rồi. Cô nghĩ mà nước mắt chỉ chực chan hoà khắp mặt. Hì. Ăn gần xong, cô kiểm soát.

- Tôi muốn đi vệ sinh một chút. Anh ăn tự nhiên

- Ủ. Bên trái hành lang ý

Nói vậy nhưng cô lại không đi vệ sinh, đợi khi Hoàng Văn không còn chú ý gì nữa, cô lẻn vào trong khu vực rửa bát đĩa

- Chị ơi, để em rửa cho. – Cô nói với một người phụ nữ đang đứng rửa bát ở đó

- Như vậy có được không?

- Được chị ạ. Chị cứ nghỉ đi.

Cô nói rồi tự nhủ với mình. Làm chút gán nợ cũng không sao, dù gì cũng là ăn bằng tiền mình làm ra. Vậy là Dương vô tư ngồi rửa hết chồng bát này sang chồng bát khác, miệng còn ê a hát mà không biết rằng mình đã bị lừa. Khi cô rửa được tầm 15 phút thì thấy Hoàng Văn lù lù đi vào. Nhìn mặt anh ta đen như đất nồi, cô thấy hơi sợ.

- Sao em lại vào đây hả? Em đang làm gì thế kia?

- Tôi....tôi..... – Dương lắp bắp.

Nhìn mặt anh xám lại cô có cảm giác như mình vừa làm việc gì sai trái. Nhưng nghĩ lại cô có làm gì đâu chứ. Chỉ là không có tiền trả thì làm công gán nợ chút thôi mà, cô đâu phải anh ta, công tử nhà giàu tiêu tiền như nước chứ. Có lỗi với hần ta chẳng qua chỉ có khi đi làm công không nói với hần, mà điều đó là đương nhiên rồi, chẳng lẽ bắt cô nói toẹt ra là “tôi không có tiền, phải làm gán nợ”. Như vậy thà bắt cô đập đầu chết đi cho rồi. Cô nghĩ

- Ai là người để cho cô ấy làm việc này. Ra đây cho tôi – Hoàng Văn quát
- Dạ, là tôi ạ. – Người phụ nữ lúc nãy lên tiếng – tôi tưởng cô ấy là nhân viên mới nên...
- Quản lí đâu? – Hoàng Văn cau thật sự.
- Dạ, cậu có gì dặn dò ạ. – Tên quản lí thấy sắc mặt anh biến đổi thì chạy ra ngay tức khắc, gương mặt đã xám ngoét.
- Đuổi cổ ngay người này cho tôi. Nếu không tất cả sẽ bị đuổi hết. – Hoàng Văn chỉ tay vào người phụ nữ đó và quát.

Thì ra thấy lâu nên anh đã đi tìm cô, hỏi mấy nhân viên phục vụ thì được biết cô đi vào đây. Anh rất giận mình, sao lại nói dối cô để tới mức như vậy. Lần đầu đi ăn cùng nhau mà, anh không muốn như thế. Với khuôn mặt đó, anh đi vào khu vực rửa bát. Dương chẳng hiểu gì hết cả, nhìn thấy người phụ nữ kia rất tội nghiệp, cô lên tiếng.

- Sao anh lại đuổi cô ấy, anh lấy quyền gì mà đuổi cô ấy, hơn nữa sự việc là do tôi mà? Tự tôi muốn ... muốn ... nói chung tất cả là do tôi mà.
- Em... Quản lí, cứ làm như vậy đi.

Nói rồi anh kéo cô ra khỏi nhà hàng. Nhìn thấy thái độ của cô, bất giác anh lại không biết mình cần nói gì. Ra đến bàn ăn, Dương giật mạnh tay lại:

- Anh giải thích cho tôi nghe thử xem.
- Anh...anh ... – Hoàng Văn thấy hơi lúng túng, anh biết cô đang cau, anh chẳng muốn nhìn cô như thế này tí nào hết, nên đành nhẹ nhàng giải thích – Nhà hàng này là của gia đình anh.
- Vậy có nghĩa là.....
- Anh chỉ muốn hù em thôi.
- Anh.....
- Bây giờ anh đưa em về nhé. – Hoàng Văn cười và nắm lại tay cô
- Khởi cần – Dương rút tay về
- Em giận? – Anh nhú mày
- Không phải, hơi đâu giận nhà anh, bây giờ tôi phải ra cửa hàng làm partime.

Dương muốn cau, nhưng nghĩ lại, thật ra anh chỉ muốn tốt cho cô. Hần là anh biết cô chẳng có nhiều tiền mà lại muốn giữ thể diện cho cô nên mới làm như vậy. Nghĩ tới đó, cô dịu giọng hẳn.

- Ồ, vậy để anh đưa em đi. – Hoàng Văn lại tươi cười trở lại.
- Không cần, tôi muốn tự đi bằng xe của mình
- Nhưng...vậy cũng được. Anh sẽ gọi tài xế tới nhà, mang xe tới cho em.

Và thế là 15 phút sau, chiếc xe được đưa đến. Cũng may, cô vẫn ở bên ngoài, chứ nếu không thì chỉ có nước nhờ anh ta đưa về và lấy xe thôi. Cô nhận chiếc xe của mình từ tay tài xế rồi nhanh chóng chèo lên, trước khi đi, cô nói:

- Bye anh. Số tiền bữa ăn lần này, nhất định tôi sẽ trả.
- Không cần đâu.

Hoàng Văn nói với theo, nhưng anh nhanh chóng nhận ra cô đã đi xa lắm rồi. Dương tạm biệt hẳn xong liền vội vã lên đường tới cửa hàng. Mụ chủ ác độc ấy mà biết cô đi làm muộn, hẳn phải xẻ thịt cô làm mắm mất. Nghĩ vậy, cô càng đi nhanh hơn.

Sau khi thay bộ đồng phục của nhân viên xong, Dương bắt đầu ngày làm việc.

- Dương, ra tính tiền cho khách ở bàn số 26 đi. – Tiếng mụ chủ
- Dạ.....
- Phục vụ đâu? Bẩn như vậy sao mà ngồi.
- Tôi đến ngay đây. Khách hàng là thượng đế.
- Dương, lau sàn nhà cho tôi, không nhìn thấy nó bẩn sao?
- Dạ.....
- Dương, ra ngoài phát tờ rơi đi!
- Vâng
-vân vân mây mây.....
- Dương, ra dọn bàn cho khách đi.
- Dạ.

Dương hốt hải chạy ra. Hôm nay quán rất đông khách, ngoài cô còn có một chị nữa cùng làm, nhưng lại chị em làm luôn tay luôn chân cũng không hết việc. Nhưng các bạn biết đấy, Dương nhà ta có bản chất họ hậu con bà đậu nên

.... “choang”... Tiếng thủy tinh vỡ nghe cũng thật nhức óc. Thì ra chị Dương nhà ta đã sơ ý làm rơi 6 cái cốc vừa dọn ở bàn số 2 mất rồi. Và cả 6 cái cốc đó đều vỡ tan tành, nhưng lạ thay, chị Dương không có một xây xát nhỏ. Chắc hẳn từ nhỏ tới lớn đã kinh qua cả trăm vụ như vậy rồi.

- Chuyện gì thế? – Tiếng mụ chủ the thé
- Dạ. Xin lỗi bà chủ, tôi sơ ý lỡ tay.....
- Dương! Ai để máy tính tiền mở như thế này?
- Dạ.....

Máy tính tiền sao? Chết rồi, vừa thu tiền cho khách nhưng cô lại quên không đóng lại. Mà nghe chị cùng làm nói đó là việc quan trọng nhất. Làm sao đây?

- Xin lỗi bà chủ! Tôi...tôi
- Có phải cô không muốn làm ở đây nữa rồi phải không? – Mụ chủ bắt đầu lên giọng.
- Dạ....dạ....
- Vâng mới dạ cái gì! Lúc này thì làm vỡ cốc, bây giờ thì để quên máy tính tiền. Cô làm việc hờ hênh như thế. Đến cái máy tính tiền mà cô cũng không biết đóng, lỡ có kẻ xấu đột nhập thì quán này sập tiệm à. Tôi còn phải nuôi chồng con, cô...Cô biến ngay đi cho tôi.

Mụ chủ gất lên, chỉ thiếu nước chưa bắn hết nước xuân vào mặt cô. Nhưng đuối việc sao? Như vậy thì cô lấy đâu ra tiền trang trải tháng này và trả hần bây giờ. Không, không được, cô phải giữ lấy nó

- Ai làm bà chủ xinh đẹp của chúng ta nổi giận thế này? – Một vị khách mới vào quán cắt ngang.

Đó là ai? Truyện sẽ tiếp diễn như thế nào?

Đọc tiếp Yêu – chương 8

10. Yêu – Chương 17

Chương 17:

Thời gian trôi thật nhanh, ngày thứ 2, ngày thứ 3, thoát cái đã tới ngày thứ 7 rồi. Vũ vẫn vậy, không chịu tỉnh lại. Cứ nằm im như khúc gỗ trên giường. Chắc anh muốn làm cô lo phát điên đây mà. Đúng là tên xấu xa, bị bệnh nằm liệt giường rồi mà vẫn chọc cho người khác tức điên người được. Cậu cứ thử tỉnh lại đi, tôi sẽ đánh cho cậu bầm dập. Cho cậu biết mấy ngày nay tôi lo lắng và chờ đợi cậu như thế nào. Cô lẩm bẩm.

Nói thì nói vậy, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng thực sự trong lòng Dương rất rối bời. Hôm nào sau khi đi học về, cô đều tới bệnh viện chăm sóc Vũ thay ẹ anh. Bà cũng muốn ở lại chăm sóc cho đứa con trai đứt ruột để ra của mình, nhưng thứ nhất Hải Quân ở nhà có một mình, không thể để cho nó không có ai chăm sóc như vậy, họ hàng thì cũng đỡ được vài hôm thôi; thứ hai là trước kia tiền chi tiêu đều do những đồng lương ít ỏi do mẹ anh làm thuê mà có, bây giờ mẹ anh bắt buộc phải ở lại chăm sóc Vũ, tiền dành dụm bấy lâu đổ hết vào cho Vũ rồi, mẹ anh đành bớt thời gian về quê kiếm thêm coi như có thêm tiền thuốc men cho cậu. Dương thực sự rất thông cảm ẹ anh. Dù gì cô cũng là bạn của Vũ từ hồi Tiểu học rồi, nên gia cảnh nhà cậu cô nắm rõ như trong lòng bàn tay. Hôm nay là chủ nhật, và cũng chính là ngày thứ 7 kể từ khi Vũ nhập viện, các bác sĩ đều lắc đầu và cho rằng Vũ không thể tỉnh lại nữa, nhưng cô lại nghĩ khác, Vũ không phải hạng người dễ đầu hàng như vậy, cô tin kì tích sẽ xảy ra.

Trong những ngày anh ở đây, bạn bè có đến vài lần. Còn Vương Kiều Ân kia ban đầu cũng đến chăm chỉ lắm. Nhưng tới ngày thứ ba thì xảy ra một số xích mích với bác sĩ bộ môn nên bị họ ghét. Cứ thấy cô tới thăm bệnh nhân là kiểm soát tới giờ thay băng uống thuốc này nọ. Còn cô, do không tiếc thân mình vừa ốm dậy đã ầu ơ nên được các y tá quý mến. Họ luôn tạo điều kiện cho cô có thể tiếp xúc anh lâu hơn. Họ Vương kia nản hẳn. Thấy vậy cô cũng tốt bụng nói để cô thay cô ấy chăm sóc Vũ. Dù gì anh cũng vì cô mới bị thương. Họ Vương kia nghe vậy cũng dần xuôi lòng nên không thấy đến nữa. Thỉnh thoảng chỉ gửi hoa nhờ cô mang đến.

Ngày thứ ba Vũ nằm viện.

Vũ cứ nằm lì ở đó chẳng chịu dậy nên Kiều Ân ảo não vô cùng. Cô sợ anh chẳng thể tỉnh lại nữa. Cô đợi bác sĩ thay băng xong rồi hỏi:

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi, có khả năng hồi phục không?
- Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Có thể phục hồi hay không tùy thuộc vào bệnh nhân.

Kiều Ân nghe vậy đã nổi đóa. Cô hét lên:

- Ông là bác sĩ cái kiểu gì vậy. Bệnh nhân mình mà còn nói không rõ là sao? Bác sĩ các ông lúc nào cũng chỉ biết đến tiền.

Vị bác sĩ kia thấy lòng tự trọng mình bị đã động thì cũng không khách sáo nữa. Ông giật phăng cổ áo khỏi tay Kiều Ân rồi nói:

- Phiền cô ăn nói cho cẩn thận. Biết đâu do không muốn nhìn thấy mặt cô nên anh ta không tỉnh lại nữa.

Họ Kiều kia nghe thấy thế thì tổn thương sâu sắc.

Sáng nay, Dương dậy rất sớm. Hì hụi đi chợ rồi nấu canh gà tắm bổ ẹ anh. Bây giờ cô đã nấu xong, ném thử thấy khá ngon. Cô lên phòng thay đồ rồi xách cặp lồng chạy tới bệnh viện.

Mấy ngày trước, anh đã được chuyển về Bệnh viện Bạch Mai. Còn Quyên thì cô nghe đâu đã được chuyển sang Bệnh viện nào đó rồi. Đỗ tổng không muốn giới truyền thông biết nên ngay cả cái tên bệnh viện cũng không nói.

Dương gửi xe xong liền lấy cặp lồng chạy huỳnh huých lên tầng hai – nơi mà Vũ đang nằm. Do tiếng động gây ra hơi lớn nên cô đã bị mất Dương tá trách mắng. Dương nghe lời, đi được một đoạn có thể coi là nhẹ nhàng rồi lại chạy huỳnh huých như cũ.

Tới nơi, cô chống tay vào đầu gối rồi đứng thở hồng hộc. Sau đó, cô cứ thế mở cửa rồi vào phòng. Vừa mở cửa ra thì cô đã thấy mẹ anh và Hải Quân ở bên trong. Thì ra cậu em được ngày nghỉ nên lên thăm anh. Nhìn cậu em Hải Quân này 10 phần thì giống anh tới 8 phần. Vẫn cái vẻ đẹp giết ruồi à quên, vẻ đẹp giết người ấy, nước da có phần trắng hơn, cộng thêm cái cộng kính cận dày cộp. Tuy nhiên nhìn qua thì có vẻ dễ gần hơn. Cô dịch chuyển ánh mắt về chiếc giường giữa phòng, Vũ vẫn nhắm mắt nằm yên ở đó. Cô nhìn Vũ một lúc, khẽ thở dài rồi quay sang phía mẹ anh đang ngồi. Cô nhẹ nhàng nói:

- Bác ạ, cháu có hầm chút canh gà, bác ăn đi cho nóng ạ.
- Cháu còn hầm cả canh gà cho bác sao? Phiền cháu quá.

Bà nói với Dương, mắt chưa rời khỏi con trai.

- Đâu có gì đâu bác. Cả tuần nay bác chăm sóc cho Vũ rồi, chắc bác mệt lắm, bác cũng phải tắm bổ chứ ạ.

Lúc này bà mới quay về phía cô. Dương nhận thấy sắc diện bà không tốt, tiêu tụy đi hẳn. Bà nói mà mắt không giấu nổi vẻ buồn rầu.

- Nó là con bác mà, chăm sóc nó là trách nhiệm của bác.
- Nhưng bác đừng lao lực quá, nhớ khi Vũ tỉnh lại mà bác lại ốm thì sao ạ. Cháu tin cậu ấy cũng không muốn bác mệt đâu ạ. Còn Hải Quân nữa, em ấy bị tim mà. Còn cần bác chăm sóc.
- Vậy thì cảm ơn cháu nhé.

Dương gãi đầu cười toe toét tỏ vẻ “không có gì” rồi lấy bát và thìa trong tủ kê đầu giường của Vũ ra múc canh gà ra đó để mẹ anh ăn. Trong lúc mẹ anh ăn, Dương ngồi bên cạnh giường, lấy chiếc khăn đã để sẵn trên thành chiếc thau nhỏ thấm nước rồi lau mặt và chân tay cho Vũ. Vừa lau mặt cho Vũ, Dương vừa nói chuyện với cậu em Hải Quân bên cạnh.

Vậy là hai chị em cứ nói chuyện với nhau như bạn tri kỷ vậy, họ tám từ trên trời xuống dưới đất, tất cả mọi chuyện đều lòi ra tám hết. Có vẻ cậu em Hải Quân này tính tình dễ chịu hơn cậu anh rất nhiều, đúng như những gì toát lên từ vẻ ngoài. Dương và cậu ta nói chuyện rất hợp cạ. Kèm theo đó là tiếng cười ngày một dài và ngày một lớn. Đang nói chuyện vui thì có một giọng nói yếu ớt vang lên từ sau lưng Dương

- Này. Mấy người yên lặng chút được không?

Dương xùy xùy tay rồi nói:

- Yên lặng gì, đang nói chuyện vui mà, trẻ con ra chỗ khác chơi.

Vừa dứt lời, nụ cười trên môi Dương lập tức đông cứng lại. Cô quay phắt lại phía sau. Vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, cô nói:

- Vũ!

Cậu em Hải Quân đứng bật dậy, cậu đi gần về giường bệnh, còn Mẹ anh thì lập tức đánh rơi bát, bà chạy lại phía con trai mình.

- Vũ, cậu tỉnh lại rồi. – Dương đứng phắt dậy
- Anh, anh tỉnh lại rồi. – Hải Quân nhỏ nhẹ.

Còn mẹ anh chẳng nói được lời nào, chỉ rơm rớm nước mắt.

- Mấy người là ai, sao lại làm ồn ở đây?

- Hả? – Dương hóa đá.
- Vũ, con.....
- Vũ? Ai là Vũ? Máy người là ai, sao lại ở đây, đây là đâu, tôi là ai. – Vũ nhắm mắt ôm đầu.
- Vũ.....cậu mất trí nhớ rồi sao?

Dương rất ngạc nhiên, chẳng lẽ anh mất trí nhớ thật. Máy cảnh này cô đã thấy qua trên phim Hàn Quốc, khi đó cô còn cho đó là lãng xẹt, vô lí. Nhưng không ngờ, bây giờ, cái vô lí ấy lại xảy ra với Vũ. Nhưng cậu ta bị đâm vào bụng mà, ảnh hưởng gì tới đầu cơ chứ. Hải Quân bên cạnh hỏi vồn vã:

- Anh, anh mất trí nhớ thật sao?
- Không, không thể nào, tôi sẽ đi gọi bác sĩ.

Dương toan chạy ra ngoài cửa. Vừa đi được vài bước thì nghe thấy giọng cười chế giễu sau lưng mình:

- Ha ha,..., Dương, cậu vẫn vậy, không thông minh được chút nào sao?
- Vũ, cậu....cậu..... – Dương tức xì khói đầu

Vũ phớt lờ vẻ giận dữ của ai kia nói

- Dương, đừng trách tôi, tại cậu ngốc quá thôi
- Cậu dám lừa tôi sao. – Dương vừa nói vừa lao về phía Vũ như sói nhìn thấy mồi vậy.
- Anh, anh tỉnh rồi.
- Đúng vậy, ồn ào quá, tôi đang ngủ ngon thì bị đánh thức, đành tỉnh dậy thôi.

Vũ cố nở một nụ cười mặc dù giọng nói và hơi thở của anh rất yếu.

Dương mừng ra nước mắt, cô đâm vào người anh.

- Cậu là đồ tồi, ngủ à, cậu biết mọi người lo cho cậu như thế nào không?
- Khụ....khụ.... – Vũ ho
- Cậu không sao chứ?

Dương lập tức lo lắng, một “giọt sương” từ khóe mắt cô rơi xuống. Cô đã tự nhủ với mình rằng không được khóc, nhưng không hiểu tại sao, giờ phút mà cô mong đợi bấy lâu là đây, cô lại khóc. Cô không thể ngờ, trong giờ phút này, cô lại có quá nhiều cảm xúc như vậy. Có lẽ cô quá hạnh phúc. Cô tự nhủ. Ôn trời đã khiến cậu ấy tỉnh lại. Vũ cố gắng dùng chút sức lực của mình để đưa tay lên rồi lau giọt nước mắt ấy cho Dương.

- Cậu khóc đấy à?
- Đâu có.
- E hèm..... – Hải Quân lên tiếng.

Dương và Vũ quay ra, nhận ra hành động vừa rồi của hai người có vẻ hơi ám muội, cô lập tức đỏ mặt. Mẹ anh hiểu ý, nên mỉm cười, lôi con trai ra ngoài.

- Mẹ ra ngoài gọi bác sĩ, hai con cứ tự nhiên.

Chữ cứ tự nhiên được Mẹ anh nhấn mạnh khiến mặt cô càng ngày càng đỏ hơn. Mẹ anh vừa đi ra khỏi phòng, Dương lập tức nhắm mắt.

- Cậu là đồ khốn mà. Tôi không thèm quan tâm tới cậu nữa.

Sẵn có cái khăn mặt ẩm trong tay, Dương ném thẳng vào mặt Vũ rồi toan đứng dậy đi ra ngoài. Vũ thuận tay kéo Dương lại. Mắt đà, Dương ngã vào lòng Vũ.

- Tôi đang ốm mà. Cậu không chăm sóc tôi còn định đi đâu.

- Buông ra. Cậu đúng là lưu manh mà.

Dương ra sức chống cự, cô lấy tay đâm vào ngực anh. Vũ nhăn nhó xoa xoa ngực, nơi vừa bị Dương đánh vào

- Ui da, đau quá, tôi vừa mới tỉnh lại mà, cậu đối xử với ân nhân như vậy đấy à? – Nói vậy nhưng anh vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

- Đau thật sao?

Dương lập tức ngừng tay. Từ bàn tay vẫn đang đặt trên ngực anh, cô có thể nhận thấy nhịp tim anh đang lệch đi khá nhiều so với bình thường. Cô thoáng đỏ mặt. Nhưng khi nhìn ai kia vẫn đang nhăn nhó thì cô chỉ muốn giết quách hắn đi cho xong.

- Không đùa nữa, cậu biết không, Quyên cũng đang nằm viện đó.

Hàn Vũ không cười nữa, anh nhú mày lại

- Cô ta cũng nằm viện sao?.

- Đúng vậy, cô ta nhập viện ngay sau cậu

- Bị làm sao vậy.

- Cô ta bị vật nhọn đâm và bị đẩy xuống nước.

Vậy là kẻ nói, người nghe, hai người cứ tiếp tục kể cho nhau nghe về những sự việc đã xảy ra trong một tuần qua.

Cùng lúc đó, mẹ anh và Hải Quân đã tới phòng bác sĩ chuyên trị cho Vũ. Bà hồ hởi mở cửa phòng khi được cho phép. Chẳng đợi bác sĩ hỏi han, bà nói liền một mạch.

- Bác sĩ, bác sĩ, con tôi tỉnh lại rồi.

- Thật sao?

Bác sĩ nghe thấy vậy liền lập tức sắp xếp đồng bệnh án trên bàn rồi đi theo Mẹ anh cùng Hải Quân tới phòng Vũ đang nằm. Họ vừa đi vừa nói chuyện về tình hình của Vũ. Bác sĩ vừa mở cửa thì thấy Vũ đang ghé sát tai nói với Dương gì đó.

- E hèm... – Bác sĩ khẽ háng giọng.

Dương và Vũ lập tức “tách đàn”. Dương đứng đực một lúc chẳng biết làm gì rồi như chợt nhớ ra điều gì đó cô thu dọn đồ của mình rồi nói:

- Bác sĩ tới rồi ạ. – Dương quay sang phía Mẹ anh – Cháu xin phép bác, cháu về đây ạ

Mẹ anh thấy vậy liền nói tỏ vẻ muốn giữ cô lại:

- Về sớm vậy cháu.

- Dạ, cháu có việc, cháu về trước nhé bác.

- Ủ, cảm ơn cháu nhé. Máy ngày nay cháu cũng vất vả rồi, cháu về nghỉ ngơi đi.

Dương vừa đi ra ngoài cửa thì thấy Vũ lên tiếng.

- Nhớ lời tôi nói đấy.

Dương quay lại nháy mắt tỏ vẻ đồng ý với anh rồi xách túi đi về. Bác sĩ kiểm tra cho Vũ xong rồi đi ra ngoài. Mẹ anh cùng Hải Quân đi theo để hỏi tình hình Vũ hiện tại. Vừa ra khỏi phòng, bà nắm tay bác sĩ hỏi ngay:

- Bác sĩ, con tôi sao rồi?

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm tươi cười trả lời bà:

- Tình hình bệnh nhân hiện tại rất tốt, gia đình không cần lo lắng nhiều, tuy nhiên, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra chi tiết để biết rõ hơn về bệnh nhân.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Nói rồi Bác sĩ đeo ống nghe lên cổ rồi quay trở lại phòng riêng. Lúc này mẹ anh mới có thể cười. Nói chuyện với bác sĩ xong, mẹ anh cùng Hải Quân trở lại phòng rồi nói chuyện với Vũ.

3 ngày sau. 8h30p tối. Bác sĩ vừa kiểm tra cho Vũ xong. Giờ này chính là giờ dành riêng cho các y bác sĩ kiểm tra, phát thuốc cho bệnh nhân nên gia đình không được quyền vào thăm. Vũ khẽ trở mình, anh rón rén bước đi thật nhẹ.

Sau khi lấy bộ quần áo đã để sẵn ở trong tủ anh nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài. Trước khi đi, anh còn đặt một chiếc gối ở giữa giường rồi phủ chăn lên. May mắn cho anh, bên ngoài hành lang của bệnh viện khá vắng. Anh khẽ đi men theo bờ tường.

Ồ, có một chiếc xe đẩy đang tiến tới phía anh. Ngay lập tức, anh nhanh chóng ép mình vào bờ tường gần đó. Do sợ ý nên anh có gây ra một tiếng động nhỏ.

- Ai đó? – Cô y tá lên tiếng rồi bước dần về phía anh.

Tiếng bước chân cứ gần dần, gần dần. Khi bước chân ước chừng chỉ còn hơn một mét nữa thì anh nghe thấy tiếng nói chuyện:

- Lan, cậu đi đâu vậy?

- Tổ nghe có tiếng động lạ nên ra xem thôi.

- Tiếng động gì?

- Không biết, ở phía nhà xác kia kìa. Có khi nào là ma không? Ở bệnh viện hay có oan hồn lắm mà.

- Làm gì có gì, cậu lại thần hồn nát thần tính rồi, nhanh đi phát thuốc đi, thầy trưởng khoa mà biết thì toi đời luôn đó.

Phù, may quá, cô y tá đó không phát hiện ra anh. Nghe giọng điệu và cuộc nói chuyện thì có lẽ cô ấy là y tá thực tập. Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi nhẹ nhàng vào WC thay quần áo. Sau khi thay đồ xong, anh đi ra ngoài.

Hôm nay anh mặc một cái quần thô bó màu đen, một chiếc áo cộc tay màu trắng, một chiếc áo khoác mỏng màu đen bóng. Để tránh bị phát hiện, anh đội thêm một cái mũ lưỡi trai đen nữa. Vũ đang đi thì.

- Đây, cậu kia, đứng lại.

Vũ lập tức đứng khựng lại. Cậu cố giả giọng

- Bác sĩ có gì dặn dò. – anh nói nhưng vẫn không quay lại

- Giờ này không được thăm bệnh nhân.

- Vâng! Tôi biết. Cảm ơn bác sĩ.

Vũ thở phào nhẹ nhõm một lần nữa. Cứ tình hình này chắc anh đột tử vì giật mình mất. Chuồn thôi. Vũ tự nhủ rồi nhanh chóng ra khỏi bệnh viện. Anh dạo bước trên con đường nhựa trước cửa bệnh viện. Không khí quanh đây thật dễ chịu, anh khoan khoái đi ra phía có một cây anh đào lớn. Dưới gốc cây những cánh hoa anh đào màu hồng phấn rơi xuống dày một lượt tạo thành một tấm thảm tuyệt đẹp. Anh đứng dưới tán cây, tham lam hít một hơi thật sâu. Mùi hoa anh đào ngai ngái khiến anh ngây ngất. Anh nhắm mắt tận hưởng chúng.

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai anh. Không biết lần này là ai đây? Nếu bị tóm lại bệnh viện chắc anh chết quá. Nhưng không, Dương thò đầu từ phía sau lưng anh. Hôm nay cô diện một cái áo cánh dơi rộng màu trắng, một chiếc váy quây màu xanh dương gần tới đầu gối. Mái tóc để thả và hơi xoăn. Cô đi một đôi hài búp bê. Trông cô thực sự rất xinh. Anh nhìn cô một lượt rồi nhú mồm lên tiếng

- Cậu muốn tôi chết vì giết mình đấy hả?
- Giờ tôi mới biết cậu cũng biết giết mình đấy.
- Tôi cũng là con người mà. Cậu thử trốn viện đi rồi biết
- Ừ. Biết rồi. Đi thôi. Mà sao cậu ăn mặc như thám tử vậy?
- Không mặc như vậy thì sao trốn thoát được.
- Ha ha... cũng phải.

Thì ra, hôm đó Vũ hẹn Dương buổi tối nay đi công viên giải trí chơi và dặn không cần tới bệnh viện nữa. Mấy ngày nằm dài, anh muốn vận động chân tay một chút. Dương tuy cũng biết bệnh nhân vừa mổ dậy không nên đi lại lung tung. Nhưng do cả nể ân nhân nên cô đành cắn răng giúp. Vậy là hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Đọc tiếp Yêu – Special chapter

11. Yêu – Special Chapter

Special chapter : Introducing characters

Chào tất cả các mem của Yêu nhé. Sau hàng tuần (chính xác là gần 10 ngày) chờ đợi, Cat đã thi xong. Thông báo với các mem 1 tin vui, Cat đang viết chương 18 rồi. Việc ra mắt chương này, chỉ để thống kê lại hệ thống nhân vật của truyện. Tiện thể, chèn hình ảnh cho các mem dễ bề tưởng tượng. Hèm. Việc này Cat đã muốn làm từ khi bắt đầu viết, nhưng, lúc post còn phụ thuộc vào “sếp Loan” nên hơi khó, bây giờ Cat được thăng chức lên làm editor nên muốn post. Cái này là ưu tiên đặc biệt đóá.

1. Nhân vật nữ chính. (Actress)

- Tên : Lâm Y Y (tên thường gọi: Tiểu Y, Y Y,...)
- Ngày sinh : 2/9/199X
- Tuổi : 16, ngấp nghé 17
- Chiều cao : Hơi khiêm tốn. 1m62
- Cân nặng : Họ hàng với sào. 42kg.
- Chỉ số IQ : 150
- Chỉ số AQ (ăn quà đó): Không xác định.

Lâm Y Y. Tên của cô do Lâm bố đặt, chữ Y có phát âm gần với chữ nhất, nên tên cô dịch ra sẽ có nghĩa là nhất nhất, 1 lòng 1 dạ. (Chữ Nhất bên Trung Quốc có phát âm là yi). Lâm bố muốn thể hiện tình cảm của mình với Lâm mẹ nên đã đặt tên cô như vậy. Tiểu Y là 1 cô gái đẹp, đáng yêu. Vẻ đẹp của cô là vẻ đẹp của 1 thiếu nữ ngây thơ, trong trắng, thuần khiết như hoa sen vậy. Lớn lên trong 1 gia đình “thường thường bậc trung”, bố cô là trưởng phòng nhân sự tại 1 chi nhánh ở Hà Nội của công ti lớn nhất nhì khu vực – CBS, mẹ cô đã từng đi xuất khẩu lao động, nhưng hiện tại chỉ ở nhà nội trợ. Cô có 1 xuất thân không hề tồi, bố mẹ cô hiện tại chỉ là người đã cư mang cô. (tại sao lại vậy thì giải thích sau nhá. ^^). Lên cấp 3, cô bị lỡ đợt thi đầu vào lớp 10 của trường A – trường điểm toàn TP – do bị ốm nặng. Đây cũng là ước muốn của cô, nơi rèn giũa tốt nhất để cô có thể thành công. Và 1 điều quan trọng hơn là có hẳn ở đó – kẻ thù duy nhất. Do đó, cô đã phải vào 1 trường khác, không chịu khuất phục, cô lại lao đầu vào học, cố gắng giành từng điểm số 1. Và may mắn đã mỉm cười với cô khi cô đạt được một số thành tích khá lớn. Vì vậy, đầu năm lớp 11, cô được tuyển thẳng lên trường A. Đây chính là mở đầu của câu chuyện này. Nói sâu hơn 1 chút. Cô sống theo thiên hướng tình cảm và là người sống nội tâm. Tuổi thơ sớm đã bị cướp đi sau cái chết của ông nội. Cô trở thành 1 cô bé đầy nghị lực sống, luôn luôn tự lập. Cô tự tạo nên 1 cái vỏ bọc.

Dày, thật dày. Bên ngoài cô vẫn là 1 cô nhóc vui tươi, nhí nhảnh, tích cực tham gia các hoạt động xã hội, nhưng ít ai biết được rằng, cô thực sự rất cô đơn, chán nản và yếu đuối. Cô thực sự đã trưởng thành trước tuổi. Chín chắn hơn bình thường. Suy nghĩ nhiều hơn bình thường... Cô muốn thực hiện lời hứa của mình với người ông quá cố. Vì vậy, cô lao đầu vào học, và kết quả đúng như dự đoán, cô luôn đứng đầu lớp. Học cùng Hải Bằng 3 năm cấp 1. Cậu là đối thủ duy nhất của cô, vô tình, cậu đã cản đường, ngăn cho cô không thể tiến phăng phăng về đích như trước. Vậy là sinh thù kết oán, nổi hận chồng chất, cô đã coi cậu là kẻ thù. Nhưng cũng nhờ vậy mà có biết bao nhiêu kỉ niệm để nói. Thật trớ trêu khi người mình luôn coi là kẻ thù lại là người mang lại ình nhiều kỉ niệm đẹp nhất.

2. Nhân vật nam chính. (Actor)

- Tên : Lục Hải Bằng
- Biệt danh : Đôi mắt chứa cả tâm hồn (Đôi mắt hút hồn). Bác Học
- Ngày sinh : 15/12/199X
- Tuổi : Như Tiểu Y.
- Chiều cao : 183 (quá lí tưởng, cao hơn Tiểu Y hẳn cái đầu á)
- Cân nặng : 64 kg
- Chỉ số IQ : 183
- Chỉ số AQ : Tùy tâm trạng và cảm xúc. Đặc biệt ghiền đồ ngọt.

Lục Hải Bằng, ngay từ cái tên đã gợi cho ta 1 cảm giác gì đó vừa lạnh lùng vừa dễ thương. Và cũng từ cái tên đó, ta có thể đoán được phần nào tính cách của cậu. Đúng, cậu là một cậu nhóc lạnh lùng hay nói đúng hơn là bị ép trưởng thành quá sớm. Xuất thân từ 1 gia đình nghèo khó, cuộc sống của cậu không được thoải mái như bao bạn bè khác. Cậu chín chắn hơn bạn bè cùng trang lứa, không bao giờ bộc lộ cảm xúc hay tình cảm Trên lớp cậu luôn chăm chú vào học, vì hơn ai hết, cậu hiểu mình phải thành công, chỉ có thành công mới có thể đưa gia đình cậu gia khỏi “vùng bùn” của sự nghèo khó này. Cậu luôn luôn làm việc cực kì trách nhiệm, nói ít làm nhiều, cậu là con người của hành động. Vì vậy mà cậu luôn được các thầy cô yêu mến và quý trọng. Nhưng thật tình cờ khi cậu và Tiểu Y lại có dịp được quen biết và hiểu nhau. Cô. Một cô nhóc cực kì ngang bướng, lúc nào cũng kiêu cố gây sự với anh, khiến anh bao lần khó chịu. Anh đã nhiều lần phải ngửa cổ lên hỏi trời rằng trên đời này còn loại con gái biến thái như vậy sao?. Cô. Một cô nhóc có cá tính mạnh mẽ, rất kiên cường. Nhưng, vẫn là cô. Một cô nhóc cực kì yếu đuối. Như gặp được người tri âm tri kỉ, tình yêu bén rễ từ lúc nào chẳng hay. Vậy là cuộc sống cứ diễn ra nhưng anh không còn cô đơn như trước nữa. Với anh, trêu chọc cô đã trở thành 1 thú vui “tao nhã”. Trời không phụ lòng người, sau này anh đã thực sự thành công. (Thành công kiểu gì thì bây giờ cạy răng cũng không tiết lộ được. He he)

3. Nhân vật nữ chính 2 (Actress 2)

- Tên : Triệu Tiểu Lam
- Tuổi : Như 2 người trên.
- Ngày sinh : 8/3/199X
- Chiều cao : Năm lùn. 1m58
- Cân nặng : 47kg
- Chỉ số IQ : 130
- Chỉ số AQ + hóng hớt : Gấp đôi Tiểu Y

Triệu Tiểu Lam là 1 cô bé khá đáng yêu, trông cô đáng yêu và dễ thương nhiều hơn là đẹp. Cô mang vẻ đẹp của 1 bông hoa bồ công anh. Không giống 2 đối tượng trên, cô là 1 cô nhóc hồn nhiên, nhí nhảnh. Cô là bạn thân đầu tiên và cũng là người bạn thân duy nhất đối với Tiểu Y. Cô tuy có hơi khờ khạo và mê trai

đẹp quá mức, nhưng cô cũng là 1 người bạn thân cực kì tốt. Sau này, khi Tiểu Y vấp ngã, chính cô là người tiếp thêm động lực để gượng Tiểu Y dậy. Hy vọng tình yêu của cô với Trình Kiệt có kết quả tốt.

4. Nhân vật nam chính 2 (Actor 2)

- Tên : Trình Hạo
- Biệt danh : Nụ cười thiên thần
- Tuổi : 20
- Ngày sinh : 1/8/199X
- Chiều cao : 180
- Cân nặng : 68kg
- Chỉ số IQ : 170
- Chỉ số AQ: 0

Cậu là con trai cả của chủ tịch tập đoàn CBS. Tập đoàn sản xuất thiết bị thông minh lớn nhất khu vực. Về nước sau 4 năm du học ở Cambridge, Massachusetts, Hoa Kỳ, cậu trở về nước với bằng ưu của ĐH Harvard. Là 1 người con ưu tú, cậu thừa hưởng được những tố chất kinh doanh của cha mình nên được Trình bố rất quý mến. Trong suốt 20 năm, cậu chỉ biết học học học và học, chưa từng nếm trải cảm giác yêu bao giờ. Ấu cũng do duyên trời sắp đặt, cậu gặp Tiểu Y, ngay lập tức, như tiếng sét ái tình đánh trúng, cậu đã phải lòng Tiểu Y. Lúc nào cậu cũng nghĩ về cô, giúp cô đủ điều... Cậu còn âm thầm điều ra mọi thứ về cô. Biết được cô rất muốn thực hiện ước mơ là du học bên Mỹ, cậu đã lập ra 1 kế hoạch. Nhờ vào thế lực của mình, sau khi ném 1 đồng tiền đầu tư trường, cậu đã thỏa thuận với Hiệu trưởng trường, ý muốn đưa cô sang New York, Hoa Kỳ, trụ sở chính của CBS, từ đây dần dần cảm hóa cũng như chứng minh tình cảm của mình. Để che mắt thiên hạ, cậu đã nhân danh công ti tổ chức trao học bổng, tuyển chọn học sinh sang Mỹ du học, nhưng thực chất, trong khóa tuyển chọn này, dù có cố gắng hay xuất sắc tới đâu cũng không ai có thể qua nổi. Cũng để tránh thị phi, có 1 việc ngoài ý muốn xảy ra, cậu bắt buộc phải để Lục Hải Băng, 1 học sinh cực xuất sắc của trường đi cùng. Liệu cậu có thành công? (Ồng này cáo già thế nhờ)

5. Nhân vật nữ chính 3 (Actress 3)

- Tên : Đỗ Quyên Quyên
- Tuổi : Như Tiểu Y
- Ngày sinh : 4/4/199X
- Chiều cao : 1m60
- Cân nặng : 45kg
- Chỉ số IQ + AQ (không cần thiết phải nói)

Cô là một cô gái đẹp, mang vẻ đẹp của sự cao sang, quý phái. Vẻ đẹp của cô là vẻ đẹp của hoa hồng. Sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình danh giá, bố cô là chủ tịch tập đoàn ADB, cũng chuyên sản xuất thiết bị, phần mềm..., là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của CBS. Cuộc sống từ nhỏ đã là sống trong nhung lụa, cô không thể nào hiểu rõ được sự cơ cực của cuộc sống bần hàn bên ngoài. Hơn nữa, tất cả bạn bè cô đến với cô chỉ là vì gia đình cô có quyền, có tiền. Do đó, cô thường lấy tiền, lấy quyền ra để lên lớp, sai khiến người khác. Lâu dần những thứ ấy đã ngấm vào máu. Với cô, có tiền là có tất cả, cô luôn coi khinh và xem thường những kẻ nghèo khó kia. Việc ném tiền rồi bắt người khác “diễn xiếc” ỉnh xem với cô đã là qui luật hiển nhiên. Tất cả những gì của hôm nay, có thể được nói rằng, đều do bố cô dùng tiền để mua. Cho đến 1 ngày, cô gặp anh, Lục Hải Băng, người đã làm cô thay đổi tất cả. Anh không hề giống như những người khác, có thể anh nghèo, nhưng anh không bao giờ tới gần cô, hé răng hay có ý làm quen cô để lợi dụng. Anh luôn khuyên bảo cô, đưa cô ra khỏi cái vòng nhung lụa ấy, đưa cô tiến gần tới xã hội hơn. Cô đã đem lòng yêu anh, nhưng tình yêu của cô là 1 tình yêu cực kì mù quáng. Cô nhẫn tâm sát hại tất cả những ai dám đến gần và có khả năng cướp đi Hải Băng của cô. Tình cảm đang dần trở nên tốt đẹp hơn thì Lâm Y Y xuất hiện. Cô biết quan hệ giữa Tiểu Y và Hải Băng không hề đơn giản, ánh mắt của anh khi nhìn Tiểu Y rất khác so với

nhìn cô hay bất kì 1 đứa con gái nào khác. Cô cho rằng chính Tiểu Y đã cướp anh khỏi cô. Cũng bởi vậy đã giữa cô và Tiểu Y đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Tuy nhiên, sau này khi đã hiểu rõ mọi chuyện, quan hệ giữa cô và Tiểu Y lại cực kì tốt, có lúc còn hơn cả Tiểu Y với Tiểu Lam.

6. Nhân vật nam chính 3 (Actor 3)

- Tên : Trình Kiệt
- Biệt danh : Mắt kính quyền rũ
- Tuổi : 18
- Ngày sinh : 1/10/199X
- Chiều cao : 1m75
- Cân nặng : 67kg
- Chỉ số IQ : 168
- Chỉ số AQ : 0

Cậu là con trai thứ của chủ tịch tập đoàn CBS. Không giống cậu anh trai, Trình Kiệt sống theo thiên hướng tình cảm, có đôi chút quái dị. Cậu không hề hứng thú với việc kinh doanh. Trong khi ông anh trai dùi mài kinh sử, tìm hiểu sách nợ sách kia thì cậu lại ra ngoài ăn chơi lêu lổng. Cậu còn có 1 bang phái xã hội đen riêng với mấy chục tên đàn em nữa (Hắc Long Bang). Có thể nói, Trình Hạo là Angle gì cậu là Devil. Gặp gỡ và quen biết Tiểu Y trong 1 dịp thật tình cờ, cậu bị 1 bang phái khác đánh lén, vô tình cô đã cứu cậu, mang cậu về nhà, chăm sóc cho cậu, lâu dần cậu đã nảy sinh tình cảm với Tiểu Y. Vì sức ép từ gia đình quá lớn, cậu đành gạt bỏ tình cảm cá nhân mà sang Mỹ du học. Với tính tình ngang bướng, cậu đã buộc cha cậu phải cho cậu về nước. Nhưng khi về nước rồi, hành trình tiến tới tình yêu của cậu cũng không thực sự dễ dàng. Ngoài việc phải đối đầu với 2 đối thủ là cậu anh trai to xác và cậu nhóc bạn thân của Tiểu Y ra thì cậu còn bị 1 “sao chổi” bám đuôi. Làm cho Tiểu Y nảy sinh tình cảm với mình. Dọn đường 2 tên “to xác”. Và cắt đuôi cái “sao chổi” đáng ghét. Thật sự là quá ư rắc rối. Xem ra Trình Kiệt mới là người bận nhất.

P/s: Vậy là đã tóm tắt được 6 nhân vật chính, câu chuyện cũng hé mở 1 chút chi tiết quan trọng rồi. Mong các bạn tiếp tục theo dõi nhé.

Đọc tiếp Yêu – chương 18

12. Yêu – Chương 18

Chương 18:

Trở lại với cuộc “hẹn hò” đầy thú vị, Vũ và Dương đều thống nhất ý kiến là đi bộ tới khu giải trí. Vâng, đây chính là địa điểm “hẹn hò” của hai người.

Công viên giải trí chỉ cách bệnh viện khoảng 15 phút đi bộ, hôm nay lại là chủ nhật nên trên đường đi, Dương thấy có khá nhiều cặp tình nhân tay trong tay. Có lẽ họ cũng đang hướng về công viên giải trí.

Trời mùa thu khá mát và dễ chịu, hơn nữa lại có gió thổi, khung cảnh ở đây thực sự rất đẹp, hai bên là hàng tre trúc với thân vàng bóng và những tàu lá to, dài. Như được bà mẹ thiên nhiên sắp đặt, hai hàng trúc ấy hay nói chính xác hơn là những cành trúc ấy vươn cao, cuốn lấy nhau, tạo thành một mái vòm xanh thật tuyệt, ở giữa vòm trúc ấy là những chiếc chuông xen kẽ với những bóng đèn tròn, bên dưới chúng là đường giành cho người đi bộ hoặc xe đạp. Nhắc tới xe đạp cô mới để ý có rất nhiều người đi xe đạp đôi này giờ. Những chiếc chuông gặp gió kêu leng keng thật vui tai, lá cây thì bay tứ tung, những chiếc lá khô đã rụng thì tạo tiếng xào xạc.

Vũ rút tay vào túi quần, xải những bước dài nhằm hướng công viên mà bước, vừa đi anh vừa huýt sáo, còn Dương thì cứ lơ đãng theo sau. Có vẻ như cái váy quây màu xanh khiến cô không được thoải mái cho lắm, bởi vì hàng ngày, quần áo “truyền thống” của Dương chỉ có quần jean và áo thun bó hoặc áo đồng phục. Cô

đang thầm trách mình tự dừng lại “động cốn” mặc như này làm gì, thật là khó chịu mà. Vừa đi cô lại vừa phải đưa tay kéo chiếc váy xuống, nó có vẻ hơi ngắn. Đồ Tâm đáng chết, đồ Tâm biến thái, dám xui mình mặc như này. Cô chửi thầm. Ồ, hóa ra ở đây có sự can thiệp của “sao chổi”. Thảo nào... Xuôi về quá khứ một chút.

5 giờ 30 phút chiều ngày hôm đó. Sau khi từ bệnh viện về tới nhà, Dương thật sự thích thú với lời nói của Vũ. “3 ngày sau 8h30p tối, đợi tôi ở gốc cây anh đào gần bệnh viện, tôi muốn đi chơi một chút.” Khi đó cô còn hỏi lại đi chơi ở đâu nữa. Vũ chỉ mỉm cười rồi buột miệng nói một câu. Công viên giải trí. Nghĩ tới đây, cô bật cười ngậy ngốc.

Những ngày sau đó, cô không tới bệnh viện nữa. Ban chiều, sau khi đi làm thêm về, cô nhanh chóng chuẩn bị nấu bữa tối. Sau khi ăn tối xong, cô mới nhớ ra tối nay mình có hẹn. Nếu đi chơi thì không thể ăn mặc như này được. Cô nghĩ rồi đưa tay kéo vạt áo của mình ra nhìn, nhìn cái áo pull thực sự cổ lỗ sĩ cô thở dài thiếu não rồi cứ hì hụi chọn đồ. Bình thường việc ăn mặc không được cô để tâm lắm nên ... Cô lục tung hết cả tủ quần áo lên mà vẫn không biết nên chọn đồ như thế nào, hết ướm bộ này lại tới ướm bộ kia. Cứ thử mãi, thử mãi nhưng vẫn chưa được bộ nào ưng ý. Cô ngồi phịch xuống giường, chọn mấy cái này thật mệt quá đi. Ngày nào mà cũng như vậy chắc điên mất. Cô nghĩ. Đúng lúc đó, Tâm cũng vừa sang chơi. Nhìn thấy Tâm, cô ngớ người, buột miệng hỏi một câu.

- Tâm, cậu sang nhà có chuyện gì không?

Tâm cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng sau mấy giây trấn tĩnh, các nơ ron thần kinh của Tâm lại tiếp tục hoạt động. Cô cười rồi tiến tới lại gần Dương, búng một cái vào giữa trán.

- Con nhỏ này, mi hẹn ta sang ở với mi mà bây giờ mi nói thế à. Muốn thử nhất dương chỉ của ta hả?

Tâm nói rồi đưa hai ngón trỏ ra “hăm dọa”. Lúc đó cô mới nhớ là hôm trước đã bảo Tâm sang nhà mình ngủ, tiện thể thổ lộ tâm tình luôn. Ai dè lại quên mất. một ý nghĩ lại chợt lóe lên.

- Hi hi, tớ quên. Giúp tớ cái này nha.

Dương cười hì hì rồi lôi tọt Tâm ra phía có đặt chiếc tủ quần áo. Cô kể cho Tâm nghe rồi nhờ cô ấy chọn đồ giúp mình. Có lẽ trong phi vụ này, Tâm giỏi hơn cô.

Tâm thấy bạn mình như vậy thì reo lên một tiếng: “Nguyễn Hoàng Dương! Rốt cuộc cậu cũng lĩnh ngộ được rồi a

Tớ đã bảo thời trang của cậu là một của các bà cô của những năm 70 TK trước mà cậu không nghe” rồi hồ hởi chọn đồ cho bạn coi như làm việc tốt. Vậy là sau hàng tiếng đồng hồ bị tra tấn với một vũ khí mang tên trang điểm và thử quần áo, Dương khoác lên mình bộ dạng như này đây.

Lúc mới bước ra khỏi phòng WC, Dương còn không dám bước ra ngoài. Không biết lúc đó Tâm đồ ngon đồ ngọt gì mà cô lại cứ để thế đi chơi với Vũ. Giờ đúng là xấu hổ mà. Làm sao đây.

Cô vừa nghĩ vừa chu chu cái miệng lên, hai má đỏ ửng, trông thật là xinh xắn. Hai người cứ im lặng bước tiếp như vậy, kẻ đi trước, người lèo đèo theo sau được một đoạn thì Dương không hiểu mắt mũi để đâu, đi đứng thế nào mà lại đâm sầm vào lưng Vũ ngã xuống đất kêu “bịch” một tiếng. Vũ nhú mày quay lại. Thấy Dương vẫn ngồi bệt dưới đất, anh đưa tay kéo lên

- Đứng dậy đi.

Dương nói câu cảm ơn rồi đưa tay để Vũ kéo lên. Vừa đứng lên được, nhận thấy chiếc váy bị kéo lên đôi chút, cô đưa tay kéo chiếc váy xuống, hai má lại bắt đầu đỏ ửng lên rồi. Vũ thấy vậy thì lại bắt đầu trêu chọc.

- Bộ váy của cậu đẹp. Nhưng vòng một có vẻ hơi ... Chẳng lẽ từ khi tốt nghiệp Tiểu học tới giờ thì không lớn thêm được nữa à?

Kèm theo đó là một nụ cười thật quyến rũ. Lần đầu tiên Dương thấy anh cười tươi như vậy. Cô hơi bần thần một chút. Nhưng khi nhận ra hắn ta đang mỉa mình, cô chợt vớ lấy cái túi, đập túi bụi vào người hắn.

- Đồ biến thái, đồ biến thái, cho chết cho chết ...

Vậy là hai người cứ kể đắm người đá à nhầm người đỡ tới công viên giải trí. Tiếng cười vang xa cả một góc đường, những ông bà già đi thể dục thì ngoái nhìn, còn những đôi đang tâm tình thì cau mày khó chịu. Nói chung, mọi người đều chú ý tới Dương và Vũ như đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh vậy. Oiz. Rõ khổ.

Thực ra mà nói, trong lòng Vũ không hề nghĩ như vậy. Hôm nay cô thật xinh. Trông có vẻ rất khác so với thường ngày.

Nếu thường ngày cô là một cô nàng đáng yêu, giản dị và có chút bụi bặm, thì bây giờ, trông cô thật đẹp, vẻ đẹp của một thiếu nữ, có chút gì đó con gái hơn, sành điệu hơn, dễ thương hơn. Nếu như ngày thường anh thích cô một thì bây giờ anh thích cô 10.

Nhưng xem ra cái này không phải hoàn toàn do cô rồi, chắc chắn có người khác giúp. Với cái vốn hiểu biết về thời trang quá hạn hẹp như vậy thì không đời nào cô có thể làm được như vậy. Nếu là chọn sách thì còn may ra. Nhưng còn một điều mà anh rất thích ở cô đó chính là chiếc vòng cô đeo trên cổ. Chiếc vòng đó là do anh tặng, phải, chỉ có một đôi duy nhất thôi. Anh đưa tay lên nắm chiếc vòng ở cổ mình. Chiếc vòng này tuyệt đối không được làm mất.

Anh nhớ lại. Hôm đó, trong một cơn mưa mùa hạ, anh đi học về nhưng không mang theo áo mưa hay dù nên đành đứng tạm vào gốc cây bên đường. Hình như đó là một cây bồ đề lớn. Thân của nó thẳng tắp. (Không sợ bị nhuộm da miễn phí hả? Đời thừa nào mưa mà đứng dưới gốc cây. IQ cao vậy mà....) Tình cờ, anh thấy một phụ nữ trung niên khoảng 30 tuổi cũng đứng ở gốc cây bên cạnh.

Có lẽ bà ta là người nước ngoài, mái tóc màu vàng óng ả được làm xoăn nhẹ, dài tới lưng. Bộ váy công sở với một chiếc áo khoác ngoài và một chiếc mũ có vải mạng nhện che khuất một phần gương mặt. Trên tay cầm một chiếc ô mà xanh sẫm. Trông bà ấy như một phụ nữ quý tộc của hoàng gia Anh ấy.

Bà ta đứng dựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt thư thái, hình như không có vẻ gì là đang trú mưa. Thấy cậu nhóc đang trở mắt nhìn mình, bà tiến lại gần.

- Cậu nhóc, cháu đang trú mưa hả?
- Vâng ạ! Bà là ai vậy? Sao bà lại ở đây?

Lúc đó anh còn giật mình vì bà ta nói Tiếng Việt rất sôi, có lẽ bà ta là Việt Kiều.

- Ta ư? Ta đang đợi một người, nhưng xem ra anh ấy không tới nữa.

Bà ấy vừa nói vừa nhìn về phía trước với một ánh mắt vô định. Vũ bèn hỏi:

- Vậy tại sao bà vẫn đợi?
- Ồ. – bà ấy khẽ giật mình – Đợi khi nào cháu lớn, cháu sẽ hiểu, tình yêu khiến con người ta cố chấp hơn, nhưng đôi khi, trong tình yêu cần phải có lòng tin vào người mình yêu.

Vũ cau mày trả lời:

- Bà nói gì cháu không hiểu.
- Ồ, khi nào cháu lớn, cháu sẽ hiểu thôi.
- Vậy ạ.

Anh nói mà gương mặt vẫn chưa có chút gì đó thay đổi. Bà nhìn anh mỉm cười rồi nói:

- Ta có một thứ muốn tặng cháu. – Bà ấy nói rồi lôi từ trong túi áo khoác một đôi vòng tuyệt đẹp. – ta là một nhà thiết kế trang sức, ta đã mất 6 tháng liền để làm ra chúng với mong muốn được tặng người ta yêu, khiến tình yêu của chúng ta trở nên vĩnh cửu, nhưng hôm nay, anh ấy đã không tới. Ta gặp cháu âu cũng là một duyên số, cháu hãy cầm lấy, sau này tặng cho người cháu yêu, tình yêu của cháu sẽ trở nên vĩnh cửu, chúc cháu hạnh phúc. Nên nhớ, chiếc vòng này chỉ có một đôi duy nhất thôi. Ta đi đây.

Bà ấy nói rồi đặt chiếc vòng vào tay cậu khiến cậu ngỡ ngàng. Khi hiểu được mọi chuyện thì bóng bà ấy đã hòa vào không khí mất rồi.

- Oa, tới nơi rồi, hay quá!

Dương hét lên, Vũ giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Cậu day day trán thiếu não rồi nói:

- Làm gì mà phấn khích quá vậy, như con nít.
- Kệ tôi. – cô thở hắt

Nói rồi Dương đưa tay hất tóc theo kiểu của những cô nàng cực chảnh vậy. Bất giác cảnh đó đã bị ghi vào tâm trí cậu, nó xảy ra chậm chậm như một cuốn băng vậy.

- Ờ, thì kệ. Giờ chơi gì đây? – Anh hất hàm hỏi cô.
- Hả? Cậu dẫn tôi đi chơi mà? Sao lại hỏi tôi.
- Ờ thì.... – Vũ lúng túng.

Dương thấy bộ dạng đó của anh thì bĩu môi tỏ vẻ chê bai. Phì! – Vũ nhìn thấy vậy thì phì cười. Cô tức tối nhú mày nói:

- Hứ, cười gì – Cô nói rồi đưa mắt nhìn ra xung quanh – AAAAAAA. Có rồi này!

Vũ còn đang gãi đầu ngượng ngùng thì đã bị Dương lôi tuột tới khu nhà nhún hơi. Cậu giật mạnh tay lại khiến Dương loạng choạng một hồi.

- Đây! Cậu điên hả? Lớn tồng ngồng như này rồi mà còn chơi đẽm hơi.
- Thì sao?
- Ai người ta cho chơi nữa mà vào.
- Tôi vào được thì sao?
- Thế định chơi với bộ quần áo này hả?

Dương ngó người nhìn xuống bộ quần áo mình đang mặc. Hai má cô lại bắt đầu đỏ ửng lên.

- E hèm.... sang bên kia đi.

Dương chưa hết đỏ mặt thì đã bị Vũ lôi đi. Khi gần tới khu nhà ma, cô cười khả ố rồi nói

- Trò này xưa rồi, tôi đâu sợ ma, định lợi dụng hả? Ha ha ha
- Gì? Nói lại coi. Lâu ngày không quang hợp nên đầu bị ẩm mốc hả? – Anh xoa đầu cô.

Với chiều cao khiêm tốn, cô kiễng chân lên nhìn thẳng vào mắt anh nói:

- Cậu nói ai ẩm đầu? Cậu ẩm đầu thì có!
- Vậy vừa rồi ai ăn nói, suy tưởng lung tung hả? Gì mà lợi dụng chứ? Mà ai không sợ ma? Vậy hỏi lớp 3 ai....

Vũ nói rồi cười nguy hiểm.

- Thôi. – Dương nói rồi đưa tay ra dấu chéo chỉ Vũ dừng lại. – Quân tử không nhắc lại chuyện cũ.
- Quân tử á, cậu là quân tử?
- Ờ thì.... ta không phải quân tử, ta là mĩ nhân. – Nói rồi cô lại cười khả ố.
- Thật là hết chỗ nói. Haizzz

Vũ thở dài ảo não. Dương lườm anh tới mức muốn lột con người.

- Gì?
- Thế có muốn ăn kem không?

Bây giờ cô mới chịu liếc nhìn xung quanh, thì ra có một quầy kem ngay bên cạnh khu nhà ma. Vậy mà cô cứ tưởng...

Vũ không thèm nhìn sắc mặt Dương mà đã phăm phăm bước tới ... quầy bán kem. Sau một hồi chọn lựa, anh đưa cho cô một que kem dâu ngọt lịm, còn mình cầm ... 3 que kem Sô cô la.

- Ê, sao cậu được ăn 3 que?

Dương lên tiếng đòi bình quyền thì bị anh dập tắt phũ phàng:

- Ăn đi, nói nhiều, không thì trả đây.

- Gì? Đồ ki bo.

Anh quay lại nói:

- Cậu nói gì?

- Không có gì.

Nói rồi Vũ đi trước, Dương theo sau, vừa đi, cô vừa chân dẫm tay đá, miệng không ngừng ****, nhưng chỉ dám dử thui, không dám dẫm thật. Thấy “gió” không ngừng thổi phía sau lưng mình, Vũ quay lại. Dương lập tức trở về vị trí “thục nữ” như trước. Thấy Vũ vẫn đang nhìn mình “dẫm đuổi” cô cười khả ố rồi tay vỗ dôm dốp vào không khí

- A ha ha. Lắm muối quá, ha ha

- Muối sao? Công nhận cũng lắm muối gớm. Sau mình còn có một con to đùng này.

- Cái gì? Đồ ba que xỏ lá. Có tin tôi cầm dép đập cậu không hả?

- Cứ việc.

Vũ nói dứt câu thì đã không còn nhìn thấy bóng

- Hừ, ngon thì đứng ngay lại.

Vậy là hai người cứ tiếp tục rượt đuổi nhau như vậy. Chắc phải chạy được mấy vòng của khu giải trí rồi. Sau khi rượt đuổi một hồi, họ tiếp tục chơi nhiều trò chơi khác. Nào là lái ô tô, chơi đu quay, cầu trượt..... Trong họ thật đẹp đôi, nam thanh nữ tú, tiếng cười của họ vang xa khắp khu giải trí, điều này khiến rất nhiều đôi ghen tị.

Có anh khi nhìn thấy Dương thì lập tức ngược nhìn theo, chị bạn gái ngồi bên cạnh tay nắm vào nhau, ưỡn ẹo làm duyên và cứ độc thoại một mình, Tới khi phát hiện ra thì tức muốn ói máu. Vâng, kết quả là anh đó bị chị ta “vùi hoa dập liễu” đánh ột trận tơi bời. Anh ta van lơn

- Em, em đừng đi mà.

Lúc đó cô gái ấy đã mềm lòng, mỉm cười rồi nhỏ nhẹ.

- Anh đúng là, em không đi đâu hết, anh đừng như vậy nữa nhá.

Nhưng oái oăm thay, khi quay lại, cảnh tượng cô nhìn thấy là anh chẳng vẫn đang đau đầu nhìn về phía Dương, tay đưa ra như muốn nắm lấy. Lần này thì chị ta thổ huyết thật.

- Anh là tên khốn nạn, lần này đừng mong tôi tha thứ.

Nói rồi cô gái ấy bỏ đi. Vậy là tình yêu vụt bay. Anh ta cứ chạy theo năn nỉ cô gái ấy mãi. Nhìn mà buồn cười.

Trở về với mặt đất, (ủa mình vẫn ở mặt đất mà) hiện tại Dương và Vũ đang ở quầy ném vòng. Cô rất muốn có con gấu bông thổ heo ở giữa quầy hàng. Nó giống con thổ heo trong phim Cô nàng đẹp trai nhưng to hơn nhiều. Có lẽ nó là phần thưởng đặc biệt. Bởi muốn có nó, cô phải ném được cái vòng vào cái chai có màu xanh duy nhất. Chiếc chai đó lại ở khá xa. Nãy giờ cô đã tốn khoảng 30 nghìn để mua vòng ném rồi mà vẫn không được. Tên Vũ đáng ghét thì vẫn cứ nhớn nhơ ... ăn kem. Đây là chiếc vòng cuối cùng rồi. Cô đưa nó lên tay, chấp lại rồi thẳm khấn.

- Ông ơi, phù hộ con ném trúng lần này.

Nhưng đang định ném thì chiếc vòng đó thì lại bị Vũ giật phăng mất. Cô quát mắt quát:

- Hừ, cậu làm gì vậy?

Anh khua chân múa tay giống như mấy bộ phim kiếm hiệp rồi nói:

- Đúng là con gái, kém quá. Nhìn ta đây.

Dương chẳng thèm đáp, cô chỉ hừ lạnh rồi đứng khoanh tay nhìn anh. Cô nghĩ: “Xem đồ lợn lòi anh có tài cán đến đâu”

- À nhưng mà ... ném thế nào.

- Sặc. Nổ lăm vào. Cậu ném cái vòng sao cho vào đúng cái chai màu xanh kia là được. Không được làm đổ chai. – Dương muốn cười nhưng vẫn phải hướng dẫn anh

- Được rồi, mở mắt to ra xem ta trở tài đây.

Vũ nói rồi thực hiện tại những động tác vừa rồi:

- Sax, nổ vừa thôi

... “phiu” ... Cái vòng lao về phía cái chai màu xanh. Trong giây phút ấy, nhịp tim Dương giảm xuống chỉ còn 40 nhịp/phút ... “lạch cạch lạch cạch” ... Nhưng khi cô mở mắt ra thì cái vòng lại trúng vào cái chai màu đỏ bên cạnh. Cô lên giọng nói:

- Ấy da, haizzzz, nổ lăm vào, không trúng rồi kìa.

- Ồ thì... ta chơi lần đầu mà. Dù sao vẫn trúng ô đỏ mà.

Nói rồi anh chìa tay ra trước mặt Dương. Cô không hiểu ý anh bèn hỏi lại:

- Gì?

- Vòng!

- Hết rồi!

Vũ vẫn chìa tay

- Gì nữa?

- Tiền đâu mang ta mua vòng.

Vũ nói thản nhiên. Dương giận run. Cô nói:

- Cậu ném tôi ném đâu mà tôi phải chi.

- Tôi ném giúp cậu đó chứ.

- Tôi muốn cậu ném à?

- Nhưng mà.... tôi mua kem hết tiền rồi, từ đó ra thì cướp được ở đâu chứ.

Vũ đột nhiên nói nhỏ lại. Cô cố tình không hiểu hỏi lại:

- Đó là ở đâu?

- Ở đó đó. H – O – S – P – I – T – A – L – Anh đánh vần từng chữ

- Hứ..... – Rút nốt 20 nghìn trong túi đưa cho Vũ – Đây cầm đi, nốt chỗ này cũng hết rồi.

Vũ cầm lấy rồi đưa cho cô chủ quán.

- Cô ơi, cháu đổi lấy vòng.

- Được rồi, đợi cô một chút.

Cô chủ quán này giờ vẫn đang quan sát hai người. Nhìn hai người mà cô nhớ lại thời trẻ của mình. Thật là dễ thương. Cô nghĩ thầm rồi lấy vòng cho Vũ. 20 nghìn được 6 vòng. Sau khi nhận được vòng, Vũ bắt đầu ném.

Lần một – Trượt. Lần hai – Trượt Lần 5 – Vẫn trượt

Lại là nó, chiếc vòng cuối cùng. Lần này anh quyết phải ném bằng được. Mồ hôi trên trán anh chảy ròng ròng. Dương bên cạnh lúc đầu cũng cổ vũ nhiệt tình, nhưng bây giờ thì lại mặt mày ủ rũ. Chắc nàng ta xót tiền. Từ nãy tới giờ cô đã ăn gần hết phần thưởng ban đầu anh ném được rồi. Anh nhìn Dương rồi hạ quyết tâm, thế này thì mất mặt lắm. Chiếc vòng được ném đi. Anh ôm mặt không dám nhìn.

... “keng”... “lạch cách lạch cách”... Hình như chiếc vòng va phải thứ gì đó rồi rơi xuống đất. Anh từ từ hé mở các kẽ tay.

- Ô, trúng rồi. – Vũ reo lên thích thú

- Cái gì? Trúng rồi sao. – Nghe thấy vậy Dương liền mặt mày rạng rỡ, chạy lại gần.

Cô chủ quán gỡ chiếc vòng ra rồi đưa cho Vũ phần thưởng, đó chính là con thỏ heo to đoành ấy. Vũ đưa lại cho Dương, cô thích thú cầm lấy rồi nhảy lên người Vũ, mi một cái vào má khiến anh ngây người.

Lúc này cô mới nhận ra hành động của mình có hơi lỗ mãng, cô nhảy xuống, một tay vẫn ôm con gấu, một tay ra sức kéo chiếc váy của mình xuống. Cô chủ quán thấy vậy thì bụm miệng cười hi hi. Vũ tút lại vẻ lạnh lùng ban đầu hỏi.

- Thích vậy à? Giống cậu lắm đó

- Gì?!

Nếu ban đầu cô còn cảm thấy cảm kích vì ai kia đã giúp mình thì giờ đây sự nhiệt tình ấy bị anh làm tan biến hết. Anh còn dám ví cô với lợn sao? Vũ không trả lời mà lảng tránh. Anh nói:

- Muộn rồi về thôi.

- Này này, đừng hòng lảng tránh vấn đề nhé, cậu vừa nói gì hả?

Dương vừa đi theo Vũ vừa cố tình hỏi, anh chỉ lẳng lặng bước đi mà không nói gì cả. Nhưng hôm nay anh thực sự rất vui, do đó, dù cố kìm nén nhưng nụ cười vẫn nở trên môi anh. Trên đường đi, Vũ hỏi

- Cần tôi đưa về không?

- Không cần.

- Không sợ gặp nguy hiểm à

- Sau khi tới bệnh viện tôi đi xe buýt về mà

- Vậy được không?

- Được.

Khi cuộc nói chuyện kết thúc cũng chính là lúc tới gần cổng bệnh viện. Hai người dừng lại, có một chút gì đó hơi nuối tiếc dâng trào trong lòng hai người. Rồi cuộc Vũ vẫn là người nói trước:

- Tôi vào nhé, cậu đi cẩn thận.

- Ủ, tôi nhớ rồi.

Dương nói rồi định ôm “bé yêu” của mình quay đi. Đúng lúc đó, Vũ chợt đưa tay kéo cô lại. Anh đưa tay trái đỡ người cô rồi đặt lên môi cô một chữ K thật nhẹ nhàng.

Sét! Đánh! Giữa! Trời! Quang!

Cô hoàn toàn choáng, cảm thấy như có một luồng điện vừa chạy qua người vậy. Dương mở mắt trừng trừng. Sau khoảng 5 giây Vũ buông cô ra rồi chạy thục mạng vào bệnh viện, bỏ Dương đứng thẫn thờ ngoài cổng bệnh viện.

13. Yêu – Chương 19

Chương 19:

Sau khi hôn trộm Dương xong, Vũ co giò chạy một mạch vào trong bệnh viện theo hướng cửa sau, bỏ lại Dương đứng như trời trồng ở đó, hóa đá luôn

Một giây. Hai giây. Ba giây ... Mười giây. “Hòn đá” bắt đầu tan chảy, trở lại thành Dương của chúng ta, các nơ-ron thần kinh đã và đang bắt đầu hoạt động lại

- Á a a a a a a a a a, tên khốn kia, đứng lại cho bà ngay.

Sau khi hét lên một cách đầy “du côn”, Dương nhằm thẳng hướng cổng trước bệnh viện mà lao tới, tốc độ có thể sánh ngang với Bella[1] khi bế con gái của mình là Renesmee Cullen lướt đi trên tuyết vậy. Nhưng, khi vừa chạy vào được trong cổng bệnh viện thì nghe thấy tiếng ai đó cản mình.

- Ê, cô kia, ra ngoài ngay, hết giờ thăm bệnh nhân rồi, ê ê ê

Mặc kệ những lời bác bảo vệ nói, cô vẫn lao vào trong bệnh viện rồi rẽ sang sân, chạy thẳng tới khu Ngoại khoa. Sau khi chạy theo cô được một đoạn khá dài, tới sân, bác bảo vệ kiệt sức, đành phải rút bộ đàm nói với đồng nghiệp của mình

- Thả chó ra ngay, có một người điên đang chạy vào khu Ngoại làm náo loạn

Trở lại với Dương. Khi thấy bác bảo vệ không còn đuổi theo mình nữa, cô bẻ ngón tay răng rắc hướng tới khoa Ngoại, nơi Vũ đang nằm

- Lần này người chết chắc rồi

Nhưng, đời đâu như mơ, khi cô vừa tới cửa khoa Ngoại, một con Béc-giê liền xuất hiện, nó nhe răng, chun mũi, hăm hè rất hung tợn. Cô thoáng giật mình. Cô nghĩ. Bác bảo vệ tưởng mình điên sao mà thả chó.

Và một lần nữa, đời không như mơ, cô tiến lại gần chú chó, sau một hồi mặt đối mặt, chó lườm người, người lườm chó, chú chó không còn chun mũi, nhe răng nữa, nó đã vẫy đuôi với Dương. Cô nhận thấy không còn nguy hiểm thì tiến tới vuốt ve nó, cô thấy nó có một cái gì đó rất giống với MIC.

Khi đang cười đùa vui vẻ thì bác bảo vệ vừa chạy tới, móc dây vào cổ chú chó rồi nắm lấy cổ áo cô lôi ra ngoài. Cô nghĩ, thôi xong, mãi chơi với nó mà quên bém mắt việc trả thù tên kia. Tới nước này có lẽ khi cô giải thích thì sẽ có cơ may được thả ra. Nghĩ vậy cô hét lên:

- Cháu không bị điên mà, cháu có việc cần vào trong mà.

- Việc gì thì việc, mai tới mà giải quyết, còn bây giờ hết giờ thăm bệnh nhân rồi, phiền cô ra ngoài cho.

Bác bảo vệ vẫn kiên quyết. Ngày nào cũng có những người điên như vậy. Làm bảo vệ như ông thật chẳng an lành gì. Dương vừa nói vừa đưa hai tay xoa xoa vào nhau như để cầu xin

- Một chút thôi mà chú, cháu vào một chút thôi. Bác thông cảm cho cháu đi mà, cháu không phá hoại gì đâu.

- Không chút chiếc gì hết, thông cảm cho cô, ai thông cảm cho chúng tôi? Lỡ xảy ra chuyện tôi biết tìm cô ở đâu? Thôi, con van mẹ trẻ, nhà con còn mẹ già con thơ, mẹ trẻ về nhà ngay cho con nhờ.

Dứt lời, cô đã bị bác ấy lôi ra khỏi cổng viện. Dương đứng trống nạnh, chửi rủa Vũ một hồi rồi cũng đành lùi thủi ra về.

Còn về phần Vũ, sau khi chạy thục mạng ra phía sau bệnh viện, nơi mà anh trốn ra ban đầu, anh chống tay xuống gối, thở hồng hộc. Theo phán đoán của anh thì bà chằn ấy chắc chắn đang điên cuồng chạy khắp

bệnh viện tìm anh rồi. Nếu chẳng bay bị tóm ... Anh bắt giác rùng mình. Hẳn là chắc chắn anh không được nhìn thấy bình minh ngày mai.

Nhưng tại sao anh vẫn thấy vui vui nhỉ. Anh chắc chắn cái hôn vừa rồi là the first kiss của Dương, nhìn mặt cô ngệt ra mà tí nữa anh phì cười. Không biết lúc đó anh mà cười thì thế nào nhỉ? Có bị ăn đấm rưng rưng không ta? Thôi mặc kệ, cứ phải vào trong đã, nếu bị bác sĩ phát hiện chắc chắn mẹ anh sẽ lo à xem, anh không bao giờ muốn mẹ lo một chút nào cả. Nghĩ sao làm vậy, anh bắt đầu xắn ống tay áo và ... leo rào vào trong bệnh viện.

Với kinh nghiệm hồi nhỏ, anh nhanh thoăn thoắt leo rào một cách thành thục. Nhưng một lần nữa, đời không như mơ, khi chuẩn bị đặt chân xuống mặt đất thì chẳng may cái cạp quần của anh bị mắc vào hàng rào, anh không biết nên thuận chân nhảy xuống. Kết quả là anh nghe thấy một âm thanh tai quái.

... “xoẹt” ... Cạp quần của anh đã bị rách một đường khá lớn dọc theo đường chỉ. Anh xám mặt. Tình hình như vậy bảo sao anh vào trong được nữa đây? Anh nghĩ. Nhưng khoan đã nào, anh còn có chiếc áo khoác nữa mà, thôi đành vậy, tới đâu thì tới, anh nghĩ rồi cởi chiếc áo khoác, lấy hai ống tay buộc ngang hông một cách khéo léo để che đi vết rách. Kiểu style này, anh thấy hồi nhỏ, khi đi học võ, tham gia hoạt động tập thể Dương rất ưa chuộng, lần này anh mới được thử nghiệm đây. Buộc xong anh liền nhanh chóng vào trong bệnh viện.

Phù! Cuối cùng thì cũng tới rồi, mệt quá đi mất, cứ như điệp viên CIA hay nhân viên FBI đang làm nhiệm vụ không bằng. Anh mở cửa phòng rồi lấy quần áo bệnh nhân đi thay, xong đâu đó anh nằm phịch xuống giường. Một thật! Anh thảm thán. Cùng lúc đó thì Quân cũng vừa mở cửa phòng bước vào. Cậu gọi:

- Anh! Anh vừa đi đâu về thế?

Sắc mặt Vũ biến đổi. Anh giả vờ ho một cái rồi hỏi:

- Mẹ đâu rồi? – Vũ lảng tránh

- Mẹ vừa mới ở đây xong mà, có lẽ mẹ ra ngoài giặt đồ rồi. Anh, anh vừa đi đâu về thế. – Hải Quân vừa hỏi vừa bụm miệng cười hi hi

Vũ im lặng không trả lời. Anh nằm im nhưu mỳ nhìn cậu. Hải Quân tinh quái biết đã nắm được thóp của anh trai bèn tươi cười nói:

- Anh, anh không cần nhìn như vậy đâu, em biết hết cả rồi.

- Biết chuyện gì vậy.

Mẹ anh vào phòng, thấy con trai nói vậy liền hỏi. Bà vừa ra ngoài thay nước ấm cho cậu.

- Dạ, anh

Hải Quân chưa kịp nói hết câu thì đã bị Vũ bịt miệng lại, cậu nháy mắt ra hiệu cho Hải Quân im miệng, mặt cậu đã thoáng đỏ

- Dạ, ha ha, không có gì đâu ạ, hai anh em con đang nói chuyện phiếm thôi. – Vũ lên tiếng bao biện

- Thật không? – Mẹ anh dò xét

Cùng lúc đó, Hải Quân giật mạnh tay Vũ ra, cậu lại cười hi hi. Vũ nhìn Hải Quân với một ánh mắt sắc lẹm, cậu lập tức im lặng. Hải Quân chỉ biết đứng chịu trận. Một lúc sau, thấy mình không thể chịu nổi ánh mắt sắc như dao kia thêm giây phút nào nữa, anh bèn nói:

- Thôi, trời khuya rồi, nên để anh nghỉ ngơi thôi, mẹ cũng mệt rồi, đi ngủ thôi mẹ

Hải Quân lên tiếng. Nếu còn chịu trận, cậu e rằng bệnh tim của mình tái phát mất. Vũ thấy vậy thì cũng ậm ừ cho qua

- Ủ, em nói phải, mẹ đi nghỉ đi

Vậy là Hải Quân dẫn mẹ sang giường khác để ngủ. Cùng lúc đó, tại số nhà 132 đường X, Dương đang đánh răng chuẩn bị đi ngủ. Trong lúc đang đánh răng, cô lại chợt nhớ tới nụ hôn ban nãy. Những mảng kí ức ấy

lại bắt đầu ủa về, y như một bộ phim quay chậm vậy. Nụ hôn, môi anh... Cô thoáng rung mình, cô lắc lắc cái đầu rồi thở hắt. Phải rồi, bây giờ ngoài thở hắt thì cô có thể làm gì chứ? Sao hần dám chứ, bức súc quá, cô sặc luôn. Vậy là nuốt nguyên một cục kem đánh răng vào bụng rồi ho lấy ho để trong phòng tắm. Kết thúc một ngày đầy bất ngờ.

Ngày hôm sau, tại bệnh viện.

.... “tách”.... “tách” “tách”... Vũ đang ngủ thì thấy có cái gì đó rơi lách tách xuống mặt mình. Anh mở mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là một cái túi nilon đựng đầy nước bị đâm thủng ở dưới, nước từ những lỗ nhỏ li ti đó đang rơi xuống mặt anh. Di chuyển góc nhìn nào, anh lé đầu mình sang bên cạnh khoảng 15 độ. Và người cầm nó là Dương! Nhìn thấy Dương, anh mở to mắt, anh chống lấy hai tay xuống giường, nghĩ bụng choàng dậy thì Dương lên tiếng

- Tỉnh rồi hả?

- Ủ, sao cậu lại ở

...“rào”... Vũ chưa kịp hỏi hết thì túi nước đó rơi thẳng vào mặt anh. Ướt hết, choáng ngợp, mũi anh cũng tranh thủ uống được vài ngụm. Anh choàng dậy ho sặc sụa. Tức giận anh hét lớn:

- Đ..i..ê..n hả?

- Ha ha, nhớ tay. – Dương tỏ vẻ vô tội

- Cậu..... cậu.....

Vũ cảm khẩu không nói được gì. Mới sáng ngày ra đã gặp Bà la sát. Hần là ngày hôm nay, thần xui đã chuyển sang mỉm cười với anh.

- Rửa mặt luôn rồi còn gì, giờ đi đánh răng đi, tiện thể thay luôn bộ quần áo ấy nữa, không tí nữa y tá vào lại tưởng cậu rầm dãi. Ha ha ha

- Cậu... cậu...

Vũ giận tím mặt. Cậu nghĩ, lần này thì chết chắc rồi. Chắc chắn cô ta đến để trả thù chuyện hôm qua, nghĩ lại, cậu vẫn tự hỏi tại sao lúc đó lại liều thế nhỉ, dám hôn cả bà Sư tử Hà Đông này cơ đấy. Thôi, đành giả vờ như không nhớ gì hết vậy. Vừa nghĩ cậu vừa đi vào phòng WC. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cậu lấy chiếc khăn bông, lau lau tóc rồi bước ra ngoài.

- Xong rồi hả? Lại ăn sáng đi.

Hả?! Cậu có nghe nhầm không? Dị dạng vậy sao? Lại còn chuẩn bị bữa sáng cho cậu nữa. Thôi, kệ đi, như vậy càng tốt. Nghĩ vậy, cậu liền bước tới chiếc bàn nhỏ đặt trên giường mà không nghĩ gì cả. Thật ngây thơ

Wao! Bữa sáng đây à, nhìn cũng hấp dẫn ghê cơ, trứng ốp la, bánh kẹp, và còn có bánh donut yêu thích của anh nữa. Anh liền sà tới ăn. Nhưng khi vừa đặt được chiếc bánh kẹp vào miệng, mặt anh bắt đầu biến sắc. Nó đang chuyển dần sang màu đen. Món bánh kẹp đây sao? Đây là món bánh kẹp sao? Đây là hũ muối thì đúng hơn.

- Cậu... cậu....

- Ngon không?

Dương hỏi anh. Nhưng không đợi cậu trả lời, cô nói tiếp như đọc được suy nghĩ của anh.

- Tôi nghĩ cậu cần uống nước.

Dương nói rồi đưa cho Vũ một cốc nước. Vũ không nói gì mà đưa tay với cốc nước uống luôn. Nhưng chưa uống được ¼ cốc nước anh đã phun sạch ra ngoài.

- Cái....cái...quái gì thế này! – Anh hét

- Sao vậy? Tôi sợ cậu thiếu iốt, nên cho thật nhiều, thật nhiều muối vào bánh kẹp, hết luôn một túi muối 500g của nhà tôi đây, nhưng thấy thế cũng không thỏa đáng, nhờ cậu thích đồ ngọt thì sao, nghĩ vậy tôi lại hòa thêm cho cậu một chai nước đường thật ngọt, hết luôn 500g đường nữa đây, cậu xem tôi có TỐT với cậu không?

Dương nói rồi cười như thể mình là nhà hảo tâm, mở lòng vung tay tài trợ người nghèo không bằng. Nghe Dương nói tới đâu, Vũ đen mặt tới đó, anh tức nổ đom đóm mắt

- Cậu....cậu....khụ....khụ – Vũ muốn nói, muốn mở miệng ra rửa người nhưng nghĩ tới món anh đã ăn, bắt giác anh có cảm giác ... buồn nôn

- Sao vậy? Để tôi giúp cậu nhé

... “bụp” ... “bụp” ... “bụp”... Dương nói rồi đưa tay vỗ bùm bụp vào lưng Vũ. Và tất nhiên là với lực mạnh nhất có thể. Tới khi không thể chịu đựng được nữa, anh bèn lên tiếng

- Này! Cậu đối xử với ân nhân như thế đấy à?

- Ân nhân sao? Ồ, chút nữa là tôi quên mất cơ đấy, cậu mà là ân nhân sao? Lần sau mà cậu còn dám làm như vậy nữa thì đừng có trách

- Làm gì? – Vũ gắt lên

- Cậu.... cậu....

Dương á khẩu, chẳng lẽ hần quên rồi sao? Việc hôm qua, hần dám.... hần quên à? Hôm qua hần có uống giọt bia rượu nào đâu mà quên. Chẳng lẽ hần định bắt cô nói toẹt ra rằng là hôm qua cậu dám hôn tôi, rằng là đó là nụ hôn đầu tiên của tôi sao? Tên khốn này. Dương bực tức ra ngoài, cứ tình hình như thế này cô tẩu hỏa nhập ma mất. Trước khi ra ngoài, cô quay lại lườm hần một cái rồi đóng cửa phòng cái rầm.

Trong phòng, Vũ khẽ thở dài nhẹ nhõm. Cậu nghĩ, hôn một cái mà đã thế này, đúng là bà la sát

Bên ngoài, Dương mặt hầm hầm đi dọc bờ tường ra ngoài, cô định ra ngoài cổng viện mua chút đồ ăn nhẹ, sáng nay cô vẫn chưa bỏ gì và bụng cả. Đi được một đoạn thì cô va phải ai đó. Cô nói:

- Ui da, xin lỗi, ai vậy?

Cô vừa xoa xoa đầu vừa ngược lên nhìn. Vẫn nụ cười đó, vẫn hình dáng đó, cô thốt lên

- Là anh sao? Anh tới đây làm gì vậy?

- Sao, anh không được tới à? – Anh vừa cười híp mí vừa xoa đầu cô nói

- A ha ha, không phải.

Dương nói rồi cũng híp mí theo. Dù trước đó một giây, cô cực kì bất mãn với hành động xoa đầu của anh. Cô nghĩ, anh ta coi mình là đứa con nít ba tuổi sao?

- Không đùa nữa, anh có chuyện muốn nói với em.

[1] Những nhân vật trong tiểu thuyết Twilight.

Đọc tiếp Yêu – chương 20

14. Yêu – Chương 20

Chương 20:

- Anh có chuyện muốn nói với em!

- Dạ! – Dương vừa xoa xoa đầu vừa nói – Có chuyện gì vậy ạ?
- À! Thực ra anh chỉ muốn báo cho em trước thôi, vì đằng nào em cũng biết mà. Chuyện du học ...
- Này! Bà la sát! Cô chạy đâu rồi? Tôi ăn xong cô phải dọn rồi muốn đi đâu thì đi chứ.

Khi Hoàng Văn chuẩn bị nói thì Vũ bất ngờ lên tiếng. Cậu đang hét từ trong phòng bệnh vọng ra. Volum của âm thanh quá lớn khiến cả Hoàng Văn và Dương phải ngược lên nhìn về phía cửa phòng. Dương lắc đầu ngao ngán còn mặt Hoàng Văn thì biến sắc. Khi tiếng hét đã dứt, chỉ còn tiếng lầm bầm nhỏ thì tới phiên Dương hét vọng vào. Cô đặt hai bàn tay khom lại trước miệng rồi ra sức hét, và đương nhiên, lần này Volum còn lớn gấp ba. Người đi trong hành lang bệnh viện đều ngoái lại nhìn cô nhưng chẳng ai dám nói gì do sợ liên lụy tới mình.

- Tôi biết rồi, tôi vào ngay đây.

Vũ ở trong phòng nghe thấy tiếng hét thì cảm tưởng như động đất 9 độ richter vậy. Nó khiến anh giật mình suýt làm rơi cả bát. Anh tự nhủ, sau bao năm mà cô vẫn giữ được nội công thâm hậu như vậy. Đáng khâm phục. Chẹp Chẹp. Vũ thầm nghĩ xong rồi chẹp miệng một cái. Sau khi hét xong, cô quay ra phía Hoàng Văn. Nhìn mặt anh ngày càng xám đi, cô thấy khó hiểu, đôi lông mày cô bắt đầu nhíu lại. Nhưng được một lúc, khẽ nở nụ cười, cô nói

- Anh sao vậy? À, lúc nãy anh nói tới đâu rồi nhỉ? Chuyện du học làm sao ạ?

Bất giác Hoàng Văn không muốn nói nữa. Anh nói:

- À không ừm ừm..... thực ra cũng chẳng có gì đâu, anh chỉ muốn nói với em là chuyện em được chọn đi du học không phải ai cũng có, có người muốn cũng chẳng được, vậy nên em nên trân trọng, không nên bỏ phí!

Dương vô tâm đáp:

- Dạ, có vậy thôi ạ. Anh yên tâm, em tự biết cân nhắc mà.
- Ừ, chỉ có thế thôi, anh cũng định mời em đi ăn nhưng có lẽ ... – Anh ngược lên nhìn cửa phòng bệnh của Vũ rồi nói tiếp – không đi được rồi. Vậy em vào xem cậu ấy thế nào rồi đi, anh về nhé.
- Vâng, cảm ơn anh nhé.

Hoàng Văn nói xong quay lưng đi thẳng. Dương nhìn theo một lúc rồi cũng mỉm cười quay lưng, cô nhảy chân sáo về phòng của Vũ. Chẳng hiểu sao khi ở bên cạnh Hoàng Văn cô lại có một cảm giác gì đó rất an toàn. Cô cũng chẳng hiểu nữa, không thể lý giải nổi. Cô lắc lắc đầu rồi mở cửa phòng bước vào.

Về phần Hoàng Văn, sau khi đi được một đoạn, anh lại quay người lại. Liệu những việc anh làm có đúng không? Nếu Dương biết toàn bộ sự thật thì sao? Liệu cô có trở nên căm ghét anh. Anh cũng chẳng hiểu tại sao người con gái này lại quan trọng với anh như thế. Trước đây, dù có xinh đẹp, tài năng hay gì đi chăng nữa, anh đều có thể phân biệt rõ ràng, rất phân minh. Vậy mà tại sao với cô lại hoàn toàn khác, ở bên cạnh cô, anh chỉ muốn mang cô về nhà, làm của riêng ỉn. Phải chăng anh đã yêu cô quá nhiều, ngày càng yêu, ngày càng dần sâu vào bể tình ái mà không hề chống cự, do anh tự nguyện mà. Anh cũng chẳng thể lý giải nổi tại sao mình lại làm như vậy cả. Thôi, tới đâu thì tới, việc anh làm cũng chỉ có một mục đích duy nhất mà thôi. Vì cô.

Trở lại với Vũ và Dương. Dương dừng lại trước cửa rồi điềm tĩnh bước chậm rãi vào phòng giống như bà hoàng vào cung vậy. Khi vừa đặt chân vào đến cạnh giường, cô háng giọng nói

- Người gọi bốn cô nương có chuyện gì?

Vũ thấy Dương đã vào lãnh địa mà còn hống hách như bà hoàng thì lầm bầm nói:

- Sax, bốn cô nương cái gì, bà la sát thì có.
- Cậu lầm bầm gì thế hả? – Dương nổi cáu
- Tai thính như tai *** ý – Cậu nói nhỏ

Dương quay lại hét lớn:

- Lại gì nữa?
- À, ... không có gì.

Vũ ngượng ngùng lấy tay gỡ đầu. Nhưng khi chợt nhớ ra việc mình cần nói, cậu lại lên giọng

- Điếc hả? Lúc này tôi nói rồi mà, dọn chỗ bát đĩa này đi.

Dương lấy tay phẩy phẩy trước miệng giống điệu cười của mấy tiểu thư kênh kiệu.

- Cậu ăn sao tôi phải dọn?
- Nhưng đồng bát đĩa này do cậu mang tới mà.
- Giờ nó nằm trong phòng cậu nên là của cậu. Do đó cậu phải dọn đi
- Cậu cậu....
- Sao, cứng họng rồi phải không?

Anh yên lặng một chút rồi chợt nhớ ra chuyện gì đó, anh lém lỉnh đáp:

- Bác sĩ dặn tôi không được động vào nước, và di chuyển nhiều. Nếu tôi có mệnh hệ nào cậu chịu trách nhiệm nhé.

Dương bĩu môi khinh bỉ đáp:

- Bị thương có chút xú ở bụng chứ có què chân cụt tay đâu mà không rửa được mấy cái bát. Hồi trước chẳng biết ai cứ ra oai cậy mình là dân học võ nhỉ? Mà chịu trách nhiệm kiểu gì?
- Đơn giản lắm. Lấy tôi.
- Cái gì?

Dương hét lên đầy kinh ngạc. Vũ ngay lập tức lấy tay bịt tai lại.

- Cậu có cần phản ứng thái quá như vậy không?
- Cậu vừa nói linh tinh gì thế hả?

Vũ thản nhiên nằm xuống giường rồi đứng đưng trả lời câu hỏi của Dương

- Cậu không cần kinh ngạc tới mức ấy đâu, ngưỡng như cậu còn lâu mới được
- Cái gì?? Cậu tưởng tôi ham lắm chắc? Tôi thềm vào, thế giới này có hết đàn ông tôi cũng không lấy cậu đâu. Đồ đàn bà
- Cậu vừa nói gì hả?

Vậy là Dương và Vũ cứ tranh cãi om sòm trong phòng. Và tất nhiên là toàn tranh cãi về những việc không đâu. Tiếng tranh cãi ngày một lớn hơn, nó khiến những người khác đi qua phải ngoái lại nhìn. Đến khi tiếng ồn quá lớn, một số bệnh nhân phải gọi điện phàn nàn với bác sĩ, do đó, các y tá buộc phải nhắc nhở họ. Tới lúc đó, tiếng ồn mới bớt đi một chút. Nhưng sau khi các y tá ra ngoài, Dương lại lên tiếng

- Đó, thấy chưa, lắm lời lắm vào
- Cậu mới lắm lời chứ, sao lại đổ tại tôi?
- Không tại cậu thì tại ai? Cậu ra ngoài hỏi xem ai lớn tiếng hơn
- ...

Họ lại tiếp tục tranh cãi, tuy nhiên, volum đã giảm đi đáng kể.

5 ngày sau

Hôm nay Vũ bắt đầu đi học trở lại, hai ngày trước cậu đã được xuất viện. Dương vẫn theo thường lệ tới ktx rủ cậu đi học. Hai người vẫn bình thường như mọi ngày. Nhưng khi hai người vừa đặt chân lên cầu thang thì mọi người liền lập tức tùm tùm lại phía sau bàn tán

- Ê, mọi người thấy không?
- Dui đầu mà không thấy. Kinh thật, Quyên làm tới mức như vậy mà hai người họ vẫn không hề hấn gì
- Ủ, xem ra cô ta gặp khác tinh rồi
- Mà nghe nói cô ta cũng bị thương mà
- Ủ, từ lúc đó tới bây giờ vẫn bật vô âm tín.
- Có khi nào cô ta chết rồi không
- Cậu điên vừa thôi chứ, nhà họ Đỗ có mỗi đứa con gái thôi mà. Sao như vậy được
-vân vân và mây mây.....

Tiếng xì xào cứ như vậy bao quanh hai người. Mặt Vũ lạnh như tiền, không có chút biến đổi sắc thái nào. Còn về phần Dương. Có lẽ do đã quen dần nên Dương cũng chẳng còn lạ lẫm nữa, cô thản nhiên cùng Vũ tiến bước về lớp mình. Khi vừa đặt m*ng xuống ghế, ngoài cửa lập tức có người gọi vào

- Hoàng Dương, Hàn Vũ lên phòng hiệu trưởng ngay nhé. Có chuyện gấp
- Dạ! Có chuyện gì vậy ạ?

Dương gọi với theo nhưng không hề có tiếng trả lời. Khoảng 5 phút sau, cô cùng Vũ tiến tới phòng hiệu trưởng. Khi vừa tới cửa phòng, hiệu trưởng Tiêu đã đơn đả

- Hai em tới rồi à? Thầy nghe nói Vũ bị bệnh. Em đã khỏi rồi chứ?

Vũ tươi cười đáp lại:

- Cảm ơn thầy, em đã khỏe rồi
- Khỏe là tốt, nào, vào ngồi đi, thầy có chuyện muốn nói với các em

Vũ theo ngay sau thầy Hiệu trưởng bước vào phòng. Dương chỉ đi theo mà không nói một lời nào. Cô thấy hơi lạ. Tại sao hôm nay thầy hiệu trưởng lại “tử tế” thế nhỉ. Khác hẳn thường ngày. Nếu là bình thường, chỉ cần nhìn thấy cô là thầy Hiệu trưởng đã có gân đỏ nổi trong mắt rồi. Hôm nay lại đơn đả như vậy. Chắc chắn có chuyện gì rồi, cứ để xem thế nào đã. Khi đã ổn định trên chiếc ghế sofa, chưa đợi Dương lên tiếng, Vũ đã nói

- Dạ, thầy gọi tụi em có chuyện gì không ạ?
- À, thực ra vấn đề cũng không lớn lắm. Có một chút thay đổi về việc đi du học thôi. Do có một chút vấn đề nên Dương sẽ đi cùng cậu chủ nhà họ Hoàng sang nhập học tại Đại học Princeton. Còn Vũ vẫn theo lịch trình cũ, nhập học tại Đại học Harvard.
- Sao lại thế ạ? – Dương thắc mắc
- Không hỏi nhiều, các em về lớp học đi kéo muộn giờ vào lớp. Thông nhất ý kiến thế nhé

Vậy là hai người đành ra về. Trước lúc đi, Dương có để ý thấy thầy Hiệu trưởng vội vàng trở lại bàn làm việc như muốn xua đuổi hai người để lảng tránh một vấn đề nào đó vậy. Cô nhìn thấy trong mắt thầy có chút gì đó rất mờ ám. Rốt cuộc là có vấn đề gì? Tại sao lại phải tách hai người ra nhỉ? Đi cùng cậu chủ họ Hoàng, vậy chẳng lẽ đó là Hoàng Văn sao? Hay là Hoàng Việt. À cô nhớ ra rồi, hôm ở bệnh viện Hoàng Văn tới tìm cô nói là có việc muốn nói cho cô biết, chẳng lẽ là chuyện này? Vậy thì chắc chắn là cô đi với Hoàng Văn rồi. Đi với Hoàng Văn cũng tốt chứ sao, anh ấy rất đẹp trai, lại tốt bụng nữa. Ở bên anh cô thấy rất an toàn, nhưng sao cô lại có cảm giác này nhỉ? Cảm giác không muốn xa rời một người, cảm giác mất mát, lạ thật...

Bên cạnh cô, Vũ đang dăm chiêu suy nghĩ. Chuyện này là sao đây, đi cùng hẳn sao? Chắc hẳn có âm mưu, từ khi trường tuyên bố anh và Dương được chọn đi du học anh đã thấy rất mờ ám rồi. Tiền lệ trường này chưa có cuộc tuyển chọn nào như vậy cả. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh. Chẳng lẽ hẳn lại phải dùng thủ đoạn này để có cô hay sao? Thật hèn hạ, có giỏi thì đấu tranh công bằng chứ, sao phải giở thủ đoạn bẩn thỉu hạ lưu như vậy. Nghĩ mà ức thật. Chuyện này nhất định anh phải điều tra rõ mới được.

Hai người họ, mỗi người một cách nghĩ, chuyện này liệu sẽ đi tới đâu?

Đọc tiếp Yêu – chương 21

15. Yêu – Chương 21

Chương 21:

Dương và Vũ sánh bước trên con đường từ phòng thầy Hiệu Trưởng về lớp. Họ đi bên nhau nhưng không ai nói một lời nào, trong mỗi bộ não, họ đều có một cách suy nghĩ riêng về sự việc thầy nói.

Tới lớp, họ xin phép cô giáo vào lớp rồi mau chóng ổn định chỗ ngồi, lấy sách vở ra học cùng các bạn. Được một lúc thì Tâm bên trên quay xuống hỏi.

- Ê nè! Hai ông bà lên phòng thầy Hiệu Trưởng làm gì vậy? – Tâm quay xuống hỏi mà như hổ đói thấy mồi

Hai người không hẹn mà đều im lặng chẳng ai nói câu nào. Tâm thấy vậy quay ra đả kích Dương. Cô hỏi tiếp:

- Ê, nói đi mà, bạn thân mà thế đấy hả?

- Không có gì đâu. Có chút vấn đề về việc đi du học thôi.

Dương liếc sang bên Vũ một cái rồi đành lên tiếng

- Vấn đề gì mới được chứ, nói thế cũng nói. – Tâm tiếp tục hỏi vặn.

- Đã bảo là không có gì rồi mà, nhập học có chút vấn đề thôi. – Dương đã bắt đầu câu

Tâm chẳng thèm liếc sắc mặt Dương lấy một cái mà vẫn tiếp tục hỏi:

- Nói cụ thể đi xem nào. Cứ làm bạn tò mò. Mà hai ông bà sướng thật đó, lại còn được đi du học cùng nhau. Giá như tớ với anh Hoàng Việt đẹp trai cũng được như thế nhỉ. Tớ sẽ sang vùng Provence, thị trấn Sault à quén, đầu trâu khô như cậu thì biết Provence ở đâu chứ. Cậu biết không, đó là một địa điểm cực kì lãng mạn ở Pháp đấy, nó nằm ở vùng Đông Nam nước Pháp, gần Mediterranean, là một thành phố cực kì thơ mộng bởi những ruộng hoa oải hương trải dài bất tận và tỏa hương thơm ngát. Màu hoa oải hương là màu tím, tượng trưng cho tình yêu chung thủy, tớ luôn muốn được cùng anh Hoàng Việt tới đó, ...

Tâm đang định tiếp tục mơ giữa ban ngày thì có một viên phấn đáp ngay đầu cô. Liên sau đó cả trường đều nghe thấy tiếng cô Lịch sử hét:

- Lê Thanh Tâm! Cô luyên thuyên gì thế hả? Cô không muốn nghe giảng nữa thì nói với tôi một câu, tôi cho cô ra ngoài hóng gió át.

Cô giáo Lịch sử nổi tiếng là người nghiêm khắc nếu không muốn nói là danh đá. Vì vậy, cô không thể bỏ qua cơ hội khi đang dạy mà lại nghe thấy Tâm nói chuyện. Cô quay xuống quát. Xem ra lần này Tâm chết chắc rồi.

- Thật hả cô? – Tâm buột miệng

- Cô....cô.... cô vừa nói cái gì thế hả? – Cô giáo giận tím mặt

Xung quanh lớp đã bắt đầu có những tiếng cười rúc rích, Tâm lấp bắp sửa sai.

- A....dạ...không phải thế đâu ạ. – Tâm nói rồi cúi đầu lằm bằm nhỏ – buột miệng nói nhầm rồi, phen này chắc tiêu đời quá.

Thấy cô đang lằm bằm gì đó, cô nói vắn:

- Cô đang lằm bằm chữ rửa tôi đấy à?

- Dạ....dạ... em không dám ạ. – tỏ vẻ mặt ăn năn, thành khẩn, cô nói tiếp – Em xin lỗi cô, lần sau em không dám nói chuyện trong giờ của cô nữa ạ. Em sẽ khóa miệng lại ạ

Tâm nói rồi đưa tay kéo theo đường miệng như để thực hiện lời nói của mình. Tuy nhiên, cô giáo vẫn chưa thể tha cho cô dễ dàng như vậy

- Còn có lần sau nữa à? – Cô giáo lớn tiếng.

- Dạ...dạ.... đây là lần cuối cùng ạ... Em xin....

- Mà không chỉ riêng tiết của tôi, tất các tiết khác các cô các cậu cũng nên giữ trật tự nghe giảng. Chúng tôi đi dạy như vậy cũng có sướng gì, nói cả 5 tiết, tối về đau hết cả họng. Ấy vậy mà các cô các cậu có hiểu cho chúng tôi đâu, suốt ngày không làm bài tập, không học bài cũ, giờ lại nói chuyện, làm việc riêng trong giờ. Chúng tôi như vậy cũng mệt lắm chứ, mang tiếng đánh đá này nọ, thực ra cũng chỉ mong các cô các cậu nên người thôi...

Tâm đang định “thề non hẹn biển” thì bị cô giáo ngắt lời. Khi cô giáo vẫn đang tiếp tục “nhiệt tình” ca “bài ca năm tháng” thì cô quay xuống bàn Dương làm mặt mếu, giả bộ thảm thương khiến Dương suýt thì phì cười. Hành động ấy bị “tia lade” của cô giáo chiếu được, ngay lập tức, volumn được khuếch đại lên hàng chục lần

- Lê Thanh Tâm! Cô có nghe tôi nói gì không hả? Vừa xin lỗi xong, giờ lại thế. Cô có còn muốn lên lớp không hả? Giảng không nghe, nói cũng không nghe, đầu cô là đầu trâu khô à?

- Dạ, em biết lỗi rồi, cô tha thứ cho em.

- Thôi được rồi, tôi cũng không phải người khó tính

Lời nói vừa thốt ra, bao con người dưới lớp đều ngả ngửa.

- Sao vậy? Tôi nói không đúng sao?

Cô giáo thấy thái độ thất thường của mọi người nên hỏi

- A....dạ không ạ. – Cả lớp đồng thanh

Nhận được câu trả lời của cả lớp, cô tự tin thể hiện sự “không khó tính” của mình:

- Được rồi, Lê Thanh Tâm, tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa. Lên trên bục giảng thuyết trình về diễn biến phong trào Cần Vương cho tôi. Tôi nói trước, nếu không thuyết trình được thì mang chục trứng về mà bồi bổ cho não nó to ra nhé.

- Phù! Dạ, vâng ạ.

Tâm thở phào nhẹ nhõm rồi chuẩn bị lên bục thuyết trình. Cũng may trước đó cô đã đọc trước bài này. Nói thế cũng không hẳn là đúng. Quay ngược thời gian trở về thời điểm tối qua nào. Thực ra tối qua cô tới đại bản doanh nhà Hoàng Việt, nhưng loay hoay mãi vẫn không vào được. Đành ầm ỨC ra về. Ai ngờ về đến nhà thì nhận được một tin nhắn lạ. Nội dung là

“Ê, sao chối. Sao cô cứ bám lấy tôi hoài vậy? Sao không bỏ thời gian ấy ra mà học bài đi. Phải học giỏi thì may ra mới lọt được vào mắt của tôi chứ. Tôi không thích những kẻ ngu dốt mà lại bám dai như đĩa dầu. Vậy nhé, làm ơn tha cho tôi.”

Send from: +84989*****

Khỏi nói ai cũng đoán được tin nhắn đó là của Hoàng Việt gửi tới. Và khỏi nói ai cũng biết Tâm vui mừng thế nào. Cô nhảy tưng tưng từ tầng hai xuống tầng một, từ tầng một lên tầng hai. Cứ như vậy, hành động ấy lặp đi lặp lại, đến chóng cả mặt. Sau khi bình tâm trở lại, cô mới nhớ ra, vậy là cô bấm nút Call vào số đó. Nhưng thật đáng tiếc, bên kia đầu dây chỉ có : “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc....”. Cô tiếc rẻ chep miệng rồi tắt máy. Cô nhắn tin cho Hoàng Việt.

“Em sẽ ráng học hành cho anh xem. Rồi một ngày nào đó, anh sẽ biết, em không chỉ là một con cóc chỉ biết bám theo anh, em cũng có thể thành công, rồi anh sẽ yêu em. Lê Thanh Tâm”

Cô tự nhủ sẽ phải học hành chăm chỉ, để có thể lọt vào tầm ngắm của Hoàng Việt. Vậy đây chính là lí do mà cô học bài hôm qua. Nhưng, có một điều cô không biết, hôm đó Hoàng Việt không có tắt máy, đó là nhạc chờ của cậu ta. Thật khác người a

. Sau khi nhận được tin nhắn của Tâm, Hoàng Việt đã thở phào nhẹ nhõm rồi đi ngủ. Đêm qua, cậu có một giấc ngủ thật sự.

Trở về với thực tại

Tiếng chuông báo hiệu hết tiết vang lên, học sinh nhanh chóng ủa ra ngoài như những đàn ong vỡ tổ. Như thường lệ, Vũ sẽ là người lấy xe nên đã đi trước cùng top người ra khỏi lớp sớm nhất. Còn Dương, cô cũng đã dọn dẹp đồng sách vở trên bàn và nhét vào cặp xong, cô nhanh chóng nổi bước ra ngoài cửa. Tuy nhiên, cô lại thuộc top học sinh ra ngoài muộn nhất.

Nhưng khi vừa ra tới sân, cô cảm thấy mặt đất hình như đang rung chuyển. Động đất chăng? Không phải đâu. Đàng xa, cô thấy có một đoàn người đang tiến về phía mình. Khói bụi phía sau bay mù mịt. Đoàn người đó ngày càng tiến gần về phía cô. Dương cố mở mắt ra để nhìn. Ồ, nhìn ra rồi. Người dẫn đầu đoàn người đó là Hoàng Việt. Còn đám đông đằng sau là.... toàn bộ nữ sinh của trường. Haizzzzz, liệu có cần phô trương thanh thế như thế không? Toàn trường ai chẳng biết hần là hotboy chứ. Cô thầm nghĩ. Nhưng hần tới đây làm gì nhỉ? Cô cắn môi vẽ trầm tư suy nghĩ.

- Dương!

Hoàng Việt đang đứng trước mặt cô, nở một nụ cười mỉm. Toàn bộ nữ sinh phía sau lập tức như ăn phải bùa mê thuốc lú, ai nấy như bị thôi miên vậy.

- Anh tìm gặp có chuyện gì không?

- Cũng không có gì, anh nói rồi mà, chẳng lẽ cứ phải có chuyện mới tìm em được. Anh muốn mời em đi ăn.

Hàng ngàn nữ sinh phía sau đều nhìn cô với ánh mắt ghen tị, họ hết nhìn cô từ trên xuống dưới rồi lại bình phẩm này nọ. Dương thấy thế thì cũng chẳng buồn từ chối nữa, cho họ tức nổ đom đóm mắt thù thôi. Cô đang định trả lời thì thấy Vũ đi xe tới. Đi có hai người cùng Hoàng Việt thì cũng không tiện lắm, tiện thể cô hỏi luôn.

- A, Vũ. Anh Hoàng Việt mời đi ăn nè, cậu có đi không?

- Cả hần nữa sao? – Hoàng Việt lên tiếng

- Có sao, thêm một người thôi mà, càng đông càng vui – Dương biện minh.

- Không đâu, bận rồi, hai người đi đi. – Vũ khéo từ chối

- Bận gì? Cậu có việc gì à? – Dương hỏi lại.

- Có chút chuyện.

Vũ nói rồi quay lưng đi thẳng. Dương đứng ngơ ngác một lúc rồi cũng đi theo Hoàng Việt. Thực ra Vũ cũng muốn đi cùng Dương, nhưng có lẽ việc anh đang muốn làm quan trọng hơn cả. Đó là tìm ra sự thật.

Chiếc Lam của Hoàng Việt đỗ trước cửa một nhà hàng phục vụ những món ăn truyền thống và đặc sản của Việt Nam. Thật bất ngờ, vì từ trước tới nay cậu không quen và cũng không thích những món như vậy. Cậu mở cửa xe rồi nhanh chóng chạy sang bên kia mở cửa cho Dương theo cách của những công tử ga lăng hay lắm. Cô hơi ngạc nhiên

- Sao lại là món ăn truyền thống Việt Nam? Chẳng phải anh không thích ăn sao?

- Ủ, em vẫn nhớ à, đơn giản lắm, vì em. Thôi, chúng ta vào ăn thôi

Hoàng Việt nói rồi cầm tay Dương chạy biến vào trong. Nhà hàng trang trí rất đẹp. Vừa hiện đại vừa cổ xưa, chắc hẳn người thiết kế nhà hàng này rất tài giỏi. Những bộ bàn ghế đều được làm từ tre trúc, sơn mài láng bóng, bên hành lang có những rặng tre giả được dựng nên một cách khéo léo. Trên những bức tường còn có treo một số đồ cổ. Thật đẹp và ấm cúng. Trong khi Dương quan sát nhà hàng, Hoàng Việt đã chọn được một chỗ ngồi ưng ý và gọi Dương tới.

- Dương, lại đây ngồi đi

Khi Dương bước đến gần, Hoàng Việt kéo chiếc ghế ra cho cô ngồi rồi nhanh chóng trở lại chỗ của mình. Anh ngồi đối diện Dương. Cô phục vụ nhanh chóng tiến tới. Cô thần người nhìn Hoàng Việt. Sau khi nhận ra có hai đôi mắt đang nhìn mình, cô phục vụ mới rít rít xin lỗi

- Xin lỗi quý khách, quý khách dùng gì ạ?

Hoàng Việt nở một nụ cười tỏ vẻ lịch thiệp của cười phương Tây rồi nói:

- Được rồi, không sao. Em muốn dùng gì?

Dương sau một hồi nghiên cứu thực đơn bèn nói:

- Được rồi, cho tôi một bát phở Hà Nội và một đĩa nem nữa. Hết rồi.

- Em dùng ít vậy sao? Vậy để anh gọi thêm. Cô cho tôi Vịt cổ Ván Đình, Cá tiến vua, bánh đa cua Hải Phòng, canh cua lá bép, cơm tấm, bò bía Sài Gòn....

Thấy anh chưa có dấu hiệu dừng lại, cô can ngăn:

- Anh gọi làm gì mà nhiều vậy. Ăn không hết bỏ sẽ phí.

- Vậy...vậy thì thôi. À, món tráng miệng cho tôi Bánh cốm Hà Nội nhé

Hoàng Việt gọi món xong quay lên tươi cười với người phục vụ thì thấy cô ta vẫn đang đứng như trời trồng, ngẩn ngơ nhìn anh. Hoàng Việt nhú mày gọi:

- Đây, cô có bị sao không vậy

- Dạ, quý khách đợi trong giây lát.

Cô phục vụ như vừa tỉnh cơn mê. Cô nhanh chóng đi vào nói với bếp trưởng thực đơn mới. Dương uống ngụm nước khoáng rồi thâm nghĩ. Đã không biết thì thôi, đi gọi linh tinh. Ăn vớ vẫn như vậy không bị Tào Tháo đuổi mới lạ. Người đâu mà..., gọi món đặc sản Việt Nam mà không chú ý, ăn hỗn độn từ Bắc vào Nam như vậy dạ dày nào tiêu hóa nổi. Thế mà lúc này mình còn tưởng hẳn đã thay đổi, đã quen lắm với món Việt Nam. Dương chép miệng một tiếng.

Khoảng chừng 15 phút sau, thức ăn bắt đầu được dọn lên. Nhà hàng này xem ra làm ăn rất ổn, không làm khách đợi lâu. Món phở Hà Nội ở đây rất tuyệt, không khác so với ăn ở vỉa hè. Đậm hương vị Hà Nội. (ở Hà Nội ăn vỉa hè và ăn bình dân như vậy mới ngon và đậm đà hương vị Việt).

Dương cảm thấy hơi đầy bụng, cô xin lỗi Hoàng Việt rồi tìm nhà vệ sinh. Khi đi qua dãy bên cạnh, cô nhìn thấy bóng một người. Phải, chính xác rồi. Đó là Hoàng Văn, vẫn nụ cười ấy, không thể nào lẫn đi đâu được. Còn người ngồi kế bên là ai nhỉ, người đó quay lưng về phía cô nên cô không thể nhìn rõ. Dáng người ấy, lẽ nào là Tiêu Hiệu trưởng. Hai người họ sao lại ở đây nhỉ. Có chuyện gì sao? Họ ăn uống, cười nói rất vui vẻ. Ô, Hoàng Văn đưa gì đó cho ông ta kìa. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, lẽ nào là chuyện liên quan tới du học. Cô nhất định phải làm rõ mới được. Cô tiến bước lại gần định bụng sẽ hỏi rõ mọi nguyên. Còn khoảng 20m nữa.

... Rầm! ...choang....choang... Một cô phục vụ đang bê bát đã va phải cô. Bát đĩa trên tay cô phục vụ ấy rơi xuống đất và vỡ tan, không còn một cái nào lành lặn. Cô phục vụ xám mặt, rối rít xin lỗi cô. Cùng lúc đó, quản lý của nhà hàng tới

- Có chuyện gì vậy?

Không cần ai trả lời, nhìn đồng hồ đắt dưới sàn và cô phục vụ đang khúm núm bên cạnh khiến ông ta tự hiểu ra. Ông khom người xin lỗi cô:

- Xin lỗi quý khách, quý khách có sao không ạ?

Nhìn người phục vụ, nghĩ cũng thấy thương cô tươi cười đáp lại:

- Không sao, tôi không sao.

- Cô đi đứng kiểu gì thế hả, nếu xảy ra chuyện gì có phải nhà hàng mất hết uy tín rồi không?

Tên quản lý quay sang phía người phục vụ đang khép nép mà mắng nhiếc. Cô vội vàng lên tiếng bênh vực:

- Không phải lỗi cô ấy, do tôi sơ xuất thôi.

Nhìn thấy cô phục vụ khép nép, cô chợt nhớ tới lần cùng Hoàng Văn tới nhà hàng đó. Cô cũng vô tình khiến ô tô chị suýt bị đuối. Ô, Hoàng Văn sao. Nghĩ tới đó cô vội vàng nhìn về phía bàn ăn lúc nãy. Trống trơn. Nhìn ngơ xung quanh. Ôi, Hoàng Văn đã ra ngoài cửa mất rồi. Phải mau chóng đuổi theo thôi. Nghĩ sao làm vậy, cô liền bỏ lại đám đông rồi chạy ra phía cửa. Dù đang chạy nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng tay quản lý

- Mau dọn hết đi, may mà khách hàng rộng lượng. Cô mà như vậy một lần nữa thì nghỉ việc

- Xin lỗi, tôi sẽ rút kinh nghiệm

Dương thầm cười. Vẫn chiêu bài đó, chiêu bài của hàng ngàn hàng vạn tay quản lý, giám đốc... Trừ lương. Sao điệp khúc ấy cứ lặp đi lặp lại mà vẫn có người sợ hãi. Cô cũng nằm trong số đó. Nhưng khoan, việc chính bây giờ là phải tìm được Hoàng Văn đã. Tuy nhiên, khi cô chạy ra ngoài cửa, Hoàng Văn đã vừa lái chiếc Bugatti của mình đi mất. Tiếc thật, không kịp rồi. Coi như mình nhìn nhầm người vậy. Hoàng Văn sao có thể làm chuyện đó được. Cô thầm nghĩ. Khi cô quay người chuẩn bị vào nhà hàng thì Hoàng Việt cũng vừa chạy ra

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì đâu, vào ăn tiếp thôi

Trở về với Hoàng Việt 10 phút trước. Sau khi nghe tiếng huyên náo bên cạnh. Sợ rằng Dương gặp chuyện nên anh vội vàng chạy ra xem. Khi tới nơi, thấy một tay quản lý đang quát mắng nhân viên của mình, anh đã tặc lưỡi. Nhưng cũng chính lúc đó, anh nhìn thấy Dương đang chạy như bay ra ngoài cửa. Thắc mắc nên anh chạy theo, ai ngờ...

Hai người quay trở lại nhà hàng rồi tiếp tục ăn rất bình thường. Tuy nhiên, trong lòng Dương có một cảm giác bất an nào đó.

P/s: Sự việc quả thực không đơn giản như Tiểu Y đã nghĩ, rốt cuộc là như thế nào? Sự việc có vẻ ngày càng rối rắm rồi đây. Cat định bụng hôm nay viết chương cuối của phần I, nhưng không biết thế nào, dòng văn cứ tuôn nên lại “lỗi” ra chương này. Mọi người tiếp tục ủng hộ Cat nhé. Cmt nhiệt tình cho Cat có thêm nghị lực nào. Cat rất khuyến khích các bạn cmt dài, dù là chê bai cũng được. Nhưng phải thật lòng nhé. Mọi sóng gió đã qua, bình minh đã trở lại. Cat bình tâm rồi, mọi người yên tâm nhé. Không có chuyện bỏ dở nữa. Lịch post là thứ tư và chủ nhật hàng tuần. Có lẽ là khoảng 2 chap nữa sẽ kết thúc phần I: Khi thần tình yêu gõ cửa. Phần II có tiêu đề Khi tình yêu trở lại và cái kết có hậu nhé. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhiệt tình

Đọc tiếp Yêu – chương 22

16. Yêu – Chương 23

Chương 23:

Từ sau lần gặp Hoàng Văn tại quán ăn, Dương cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn. Chẳng lẽ Hoàng Văn hối lộ thầy hiệu trưởng, chẳng lẽ thầy Hiệu trưởng ăn hối lộ rồi sắp đặt nội chuyện, nhưng Hoàng Văn làm vậy thì được gì nhỉ? Mọi thứ bắt đầu rối tinh rối mù hết lên.

Tuy nhiên với bản tính của mình, cô lại xếp chúng sang một bên để lao vào lo cho chuyện đi du học sắp tới. Nào là học tiếng này, nào là làm visa hộ chiếu này, nào là chuẩn bị quần áo giày dép này, cộng thêm bài vở trên lớp khiến cô chẳng còn tâm trí mà quan tâm tới mấy thứ đó nữa....

Gần đây cô cũng thấy Vũ rất lạ, đi học thì dặn cô không cần tới đón, ở lớp thì không chịu chú ý nghe giảng, khi được về thì phóng nhanh nhất lớp, nhiều lúc cô muốn nói chuyện mà chẳng có cơ hội. Dù gì họ cũng sắp đi du học mà, mấy năm ròng chứ có ít ỏi gì đâu. Cứ như là đang làm một thứ gì đó cực kì quan trọng và cực kì bận ầy.

Điều đó có lúc khiến cô tưởng tượng ra rằng cậu là một thành viên của nhóm điệp viên ẩn trong trường học, giống như trong bộ phim Trường học điệp viên và các thành viên của MI9 vậy. Có khi nào cậu ấy là một điệp viên MI9 không ta? Cô đã thắc mắc điều ấy không dưới 7 lần. Những lần như vậy cô đều thở dài cho qua rồi lại lao đầu vào những việc khác mà băng đi.

Một số thời gian sau.

Đêm trước ngày du học.

Thời gian trôi thật nhanh, thoát cái đã tới ngày nhập học. Theo lịch trình thì buổi sáng ngày mai Dương cùng Vũ sẽ bay sang thành phố New York, Hoa Kỳ. Sau đó họ sẽ đi tàu điện ngầm tới trường nhập học, Dương thì sẽ tới Princeton, New Jersey còn Vũ thì sẽ tới Cambridge, Massachusetts.

Đêm nay, nhà trường cấp cho cô, Vũ cùng gia đình một số chi phí đủ để tổ chức một buổi chia tay nho nhỏ. Có lẽ đây là lần đầu tiên trường có học sinh được du học theo hình thức này nên mới được chu cấp. Sau khi thông nhất ý kiến, mọi người đều đồng tâm nhất trí tổ chức buổi chia tay tại “nhà trọ” của Dương. Họ hàng và bạn bè cả hai nhà đến rất đông.

Cũng phải thôi, được đi du học cơ mà, hơn nữa lại du học Mỹ và vào hai trường danh giá hàng đầu thế giới, bố mẹ nở mặt nở mày là ở đây. Mọi người đều chúc mừng rồi dặn dò đủ thứ, có người còn khổ công mang tới bao nhiêu thứ quà quê, còn có người lại cho cô tiền rồi bảo mang sang bên đó tiêu gì thì tiêu.

Gặp những trường hợp như vậy cô đều khéo léo từ chối rồi cảm ơn. Bố mẹ cô thì lo tiếp họ hàng nội ngoại gần xa, còn cô thì lo tiếp đám bạn ở lớp của mình. Họ hàng thì ở tầng một, bạn bè hai đứa ở tầng trên. Nhìn bố mẹ tươi cười rạng rỡ rõ cũng cảm thấy vui vui.

Sau khi ăn uống xong, cô xuống nhà lấy hoa quả rồi mang lên cho đám bạn. Vừa lên tới nơi, Tâm đã sẵn tới hỏi

- Ê nè, sao hôm nay tôi không thấy Vũ vậy, nhân vật chính mà chẳng thấy tăm hơi, tụi tớ cũng muốn gặp mặt lần cuối, mai chia tay nhau rồi còn gì.

Dương bình thản đáp:

- Chia tay chia chân gì, chẳng phải cậu đòi ra sân bay tiễn tôi sao? Định nuốt lời à?

Tâm cười hề hề rồi đáp:

- Đâu có, tớ nhất định sẽ ra mà, nhưng tên Vũ ấy, bà giấu đâu rồi, mau mang ra đây đi, có gì mà giấu kĩ thế chứ

- Ô ơ, giấu gì đâu. Mà này, cậu thôi ngay trò ấy đi, giấu gì, mấy ngày nay hần như người mất hồn, ai mà biết hần đang chui rúc ở xó xỉnh nào, cũng có khi đang chia tay bạn gái cũng nên

- Ấy da, ghen à, hì hì, mà không phải bà với Vũ là một cặp à?
- Ai nói thế? – Dương phát cáu
- Tụi tôi.

Cả lớp phía sau đồng thanh đáp, Tâm nháy mắt với đám bạn rồi cười toe

- Thôi, thôi, tôi thua rồi. Mà không muốn ăn thì thôi vậy.

Dương vờ thở dài tỏ vẻ tiếc nuối rồi quay lưng định đi xuống

- Ấy ấy, ăn thì phải khác chứ.

Tâm nói rồi nhanh tay cướp lấy đĩa hoa quả trên tay Dương chạy biến. Sau đó bạn bè của cô và Vũ đều xoay quanh Tâm với điệu khúc

- Ê nè, cho tao nữa
- Đưa tao miếng táo đi
- Đây đây, từ từ, đừng chen lấn
- Ê, ăn ít thôi, mày ăn 2 miếng rồi đó
-

Dương nhìn đám bạn một chút rồi đi ra ngoài lan can. Cô thả mình xuống chiếc xích đu ngoài ban công. Nhìn bạn mình cô nhớ tới câu truyện cười Bần cùng sinh đạo tặc, quả thật, bây giờ các bạn cô rất giống với những nhân vật đó. Điều này khiến cô phì cười ngậy ngậy. Nhưng nụ cười ấy chỉ vụt lên ngắn ngủi rồi lại tắt ngấm. Lí do ư? Cô nghĩ tới Vũ.

Bây giờ không biết hắn đang làm gì. Từ tối tới giờ hay nói đúng hơn là cả ngày hôm nay cô không thấy mặt hắn. Hôm nay là ngày chia tay mà, bao nhiêu bạn bè thế này. Có nghĩ tới mình thì người ta mới tới chứ, đúng thật là ... Cho dù thấy mặt hắn cô cũng chẳng ưa gì nổi, nhưng không thấy lại có gì đó thiếu thiếu. Liệu cậu có xảy ra chuyện gì không? Đáng ghét thật, sao lại làm người ta lo như vậy chứ. Tên yêu nghiệt này.

Trong lúc Dương vẫn đang lăm bắm nhãn mày quả trách Vũ thì Tâm đã mò ra, đứng cạnh cô bạn tự bao giờ. Cô bất ngờ cất tiếng khiến Dương giật mình

- Ê nè, gì mà lăm bắm hoài vậy

Tâm nói rồi ngồi cuống bên cạnh cô. Dương đang nghĩ chuyện khác nên giật mình một cái. Tâm thấy thế nhanh trí đáp:

- Giật mình dzữ vậy, kìa kìa, mắt chữ A, miệng chữ O, á à, có tật giật mình đúng không, khai mau, đang mộng tới chàng chứ gì?
- Chàng nào, đừng huyền thuyên – Dương chối bay
- Vũ chứ ai.
- Tổ đã bảo thôi rồi cơ mà

Dương cáu. Thấy vậy Tâm xoa lưng cô rồi nói

- Đừng nóng, bình tĩnh bạn tôi ơi giận chóng già đó, bị Vũ bỏ rồi đừng khóc lóc nha, ta lại tổn công an ừ.

Tâm nói xong rồi chạy ra phía kia của ban công

- Cậu nói gì hả? – Dương nói rồi cũng chạy đuổi theo

Hai người cứ kẻ đuổi người chạy một hồi, tiếng cười nói náo loạn cả một khu phố, vang xa tới tận đầu ngõ. Sau khi đã thấm mệt, cô và Tâm đều vui vẻ quàng vai bá cổ nhau tiến về chiếc xích đu. Họ cùng ngồi xuống đó, trên môi ai cũng nở một nụ cười thật tươi. Tâm bất ngờ nghiêm nghị

- Nói thật đi. Cậu đang nghĩ gì vậy. Có phải lo lắng cho Vũ không?
- Đâu, làm gì có – Dương nói rồi xua xua tay
- Đừng chối, nhìn ánh mắt cậu kia. Nếu có tình cảm thì cứ thừa nhận, cậu cứ giấu như vậy thì sao Vũ biết được. Cậu ấy là một con người khép kín mà.
- Cậu liên tưởng đi đâu vậy.- Dương cười xòa
- Cậu....

Khi Tâm định lên tiếng thì đám bạn trong phòng đã ủa hết ra ngoài ban công đứng lố nhố. Sau một lúc ngó người, cô lấy lại được bình tĩnh

- Có chuyện gì sao?

Hạnh – cô bạn lớp trưởng xinh xắn đứng ra thay mặt cả lớp nói

- Dương à, tớ thay mặt lớp có đôi điều muốn nói với bạn. Bạn mới chuyển vào lớp tớ không lâu, tuy nhiên tình cảm rất tốt với mọi người. Chúng tớ biết bạn là người mạnh mẽ, có thể sống và thích nghi tốt với môi trường lạ nên cũng không có gì muốn nói thêm. Ngày mai bạn phải đi rồi, lớp mình không thể ra sân bay tiễn bạn, chắc chỉ có một số cán bộ lớp thôi. Bạn đừng buồn nhé. Chúng tớ đã làm một món quà tinh thần nho nhỏ tặng bạn, tuy giá trị vật chất không lớn, nhưng giá trị tinh thần thì không thứ gì sánh nổi. Đó chính là hộp hạc giấy này, cả lớp đã làm đấy. Chúc cậu và Vũ lên đường thượng lộ bình an. Chuyển lời của tớ đến Vũ nữa nhé. Hãy cố gắng sống và hòa nhập thật tốt, chúng tớ tự hào vì là bạn của bạn. Ngồi sao ạ.

Cô bạn nói rồi giang rộng vòng tay như muốn ôm Dương một lần, đằng sau đã có tiếng sụt sùi của một số bạn miễn cảm. Dương chạy đến ôm chầm lấy cô bạn lớp trưởng và đám bạn của mình. Sau khi buông tay, cô nói

- Thôi nào, tớ có đi xa không quay lại đâu nào, tớ cảm ơn mọi người, thực sự tớ rất xúc động. Tớ sẽ chuyển lời tới Vũ, những năm tháng “sống” ở mái nhà này là những năm tháng hạnh phúc nhất đời học sinh của tớ, tớ sẽ không bao giờ quên đâu
- Đúng rồi, chuyện vui mà, mọi người phải cười đi chứ. – cô bạn Hạnh quay lại nói với mọi người rồi quay ra nói chuyện với Dương cùng một nụ cười trên môi – Dương ạ, những gì cần nói tớ đã nói rồi, trời đã muộn, chúng tớ phải về đây. Một lần nữa, chúc thượng lộ bình an
- Các bạn ở lại đã
- Thôi, cảm ơn bạn.

Nói rồi mọi người quay lưng ra về, tiếng cười nói vui vẻ. Trước khi đi cùng đám bạn, Tâm chạy đến ôm Dương rồi ghé tai cô nói đúng một câu rồi dúi vào tay cô một bức thư.

- Dương ạ, hãy nói trước khi quá muộn

Cô đứng tần ngần nhìn con bạn một hồi. Có lẽ do cô quá bất ngờ. Con bé này, nếu nhìn vẻ hoạt bát của nó thì sao ai có thể đoán nổi nó cũng tâm lý như này, xem ra cô đã chọn bạn không sai. Cô cười, lắc nhẹ đầu rồi đi xuống dưới nhà. Xuống tới nơi cô thấy mẹ đang quét dọn. Cô cất tiếng hỏi

- Mọi người về hết rồi ả?

Mẹ cô ân cần nói:

- Ủ, khuya rồi nên mọi người về rồi, còn đi đường mà con.

Dương cầm quả táo trên bàn cắn một miếng. Cô nhìn quanh nhà rồi hỏi:

- Vậy bố đâu rồi ạ
- Bố có chút chuyện nên đi cùng mấy ông bạn và chú con rồi, ông ấy bảo đêm nay chắc không về được.
- Dạ, vậy để con phụ mẹ dọn dẹp nhé.

Cô cười rồi chạy lon ton phụ mẹ dọn dẹp. Sau khi mọi việc đã xong hai mẹ con khóa cửa cẩn thận rồi lên phòng. Cô và mẹ thay nhau đi tắm. Khi mọi thứ xong xuôi, đồng hồ điểm 11h, cô và mẹ hối thúc nhau lên giường đi ngủ. Khi đã ổn định vị trí, mẹ cô thủ thỉ

- Con gái yêu à, ngày mai con phải đi xa rồi, sống một mình nơi đất khách quê người con phải biết giữ lấy thân, tự chăm sóc mình cho thật tốt nhé. Mẹ không tốt, mẹ không chăm sóc con được kĩ lưỡng như người ta. Để con phải sống tự lập từ nhỏ. Mẹ có lỗi với con nhiều lắm. Ngày hôm nay con thành tài như vậy, mẹ tự hào về con nhiều lắm, ráng mà học nha con

- Vâng, con sẽ nhớ lời mẹ dặn. Mẹ mệt rồi, mẹ ngủ đi

- Ủ, con cũng ngủ đi

Cô nói với mẹ xong rồi quay mặt, gác tay lên trán. Cô nhắm mắt ngẫm nghĩ. Thời gian trôi nhanh thật, cứ quay đều quay đều mà chẳng hề đợi ai. Chỉ mới đó thôi mà đã đến ngày cô xa rời tổ quốc, xa rời gia đình thân yêu, xa rời bạn bè thân thiết để đến đất nước phát triển nhất thế giới, để đến với kinh đô thời trang hoa lệ, để đến với mái trường nổi tiếng hàng đầu nước Mỹ.

Phải, cô đã từng mong ước được đi du học, để một lần đánh bại tên yêu nghiệt ấy, để một lần thực hiện lời hứa của mình với ông nội năm xưa. Nhưng có mong cũng chỉ là mơ mà thôi. Khi đó cô còn thấy mình mơ mộng hão huyền và nghĩ điều ấy sẽ không bao giờ có thể thực hiện nổi.

Còn hiện tại, ngày mai cô lên máy bay xuất ngoại rồi. Thật khó tin, nhưng đây là sự thật. Tâm trạng cô rất hồi hộp, và xen lẫn chút gì đó lo lắng, tiếc nuối. Rồi cô nhớ tới lời Tâm nói, bất chợt cô nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ và mỉm cười. Cô có nên nói? Mọi thứ cứ quẩn quanh khiến cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết

Sáng sớm hôm sau. Tại sân bay. Sau nửa tiếng đi ô tô, cuối cùng cô cùng gia đình cũng đã tới sân bay Nội Bài. Sáng sớm hôm nay mẹ gọi cô dậy từ rất sớm. Chính xác hình như là gần... 5 giờ.

Cô cùng mẹ sửa soạn quần áo, kiểm tra lại đồ đạc trong vali rồi chờ xe tới đón. Đúng 6 giờ, đoàn xe xuất phát. Trời hôm nay có nắng gắt từ rất sớm, ánh nắng chói chang như giữa hè vậy.

Cô ngồi trên ô tô lặng nhìn dòng đời ngoài kia đang trôi qua ô cửa sổ. Chắc phải lâu lắm cô mới có cơ hội nhìn hình ảnh quê hương mình như vậy. Khi tới sân bay cô nhận ra đoàn xe của nhà Vũ cũng vừa tới nơi. Nghe mẹ nói thì hôm qua hai bác ở kí túc xá. Cô nhanh nhẩu chạy đến bên cạnh bác gái cùng Quân. Ngó nghiêng một hồi, cô hỏi

- Vũ đâu rồi ạ?

- Nó nói sẽ đến sau cháu à – Mẹ anh cười hiền từ trả lời

Mẹ anh nói rồi đi thẳng vào trong sân bay

Cô nhú mồm một hồi rồi cũng leo đèo đi theo mọi người vào trong.

Đến sau sao, hẳn có chuyện gì nhỉ, nhờ muộn chuyến bay thì sao. Thôi, kệ hẳn, bác đã nói thế rồi mà. Cô nghĩ rồi cười nói vui vẻ đi sau bố mẹ mình cùng mẹ anh.

Đi qua cửa ra vào, cô bất chợt rung mình. Nhiệt độ trong phòng dễ phải thấp hơn bên ngoài tới 7 độ ấy chứ. Vào trong đại sảnh, cô đặt vali xuống rồi ngồi lên trên. Ở sân bay bây giờ vẫn còn sớm mà đã có rất nhiều người. Máy bay đi và đến nườm nượp.

Bọn bạn cô cùng đi theo thì đã chạy đi ... xem máy bay từ lâu rồi. Hiện tại bên cạnh cô chỉ có mẹ anh cùng bố mẹ cô, Quân chạy đi đâu rồi thì không biết. Lúc này cô mới có thể mở bức thư mà Tâm đưa cho để đọc. Thì ra đó là thư của Kiều Ân

Chị Dương,

Khi chị nhận được lá thư này, em đã không còn ở Hà Nội nữa. Chắc chị không biết, gia đình em quyết định chuyển vào miền Nam sinh sống nên em phải đi theo gia đình. Thời gian qua cảm ơn chị vẫn luôn giúp đỡ

em. Em quý chị nhiều lắm. Chúc chị và anh Vũ hạnh phúc nhé. Hai người hãy biết nắm lấy hạnh phúc của mình. Đừng bước bình nữa. Sau này nếu hai người có thể đến được với nhau thì hãy nhớ tới em một chút nhé

Vương Kiều Ân tái bút.

Dương đọc xong bức thư bỗng cảm động muốn khóc. Cô nhóc ấy, thoát nhìn bề ngoài có thể nghĩ là con người vô lo vô nghĩ, nhưng nội tâm thì lại rất tình cảm. Nhưng sao ai cũng nói như thế cả nhỉ? Cô và Vũ, thực sự đã đến mức ấy sao? Cô ngồi ở hàng ghế chờ mà đầu không ngừng suy nghĩ. Được một lúc sau thì Hoàng Văn xuất hiện. Vẫn nụ cười ấy, thật thánh thiện. Anh nói chuyện với cô.

- Em có hồi hộp không?
- Có chút chút. – Dương cười
- Đừng lo, có anh bên cạnh mà

Hoàng Văn cố gắng an ủi cô. Dương thấy vậy nên cũng chia sẻ thoải mái hơn:

- Vâng, nhưng đây là lần đầu em đi máy bay nên hơi run, em sợ mình bị say máy bay
- Không sao đâu, đừng lo.....

Hai người cứ tiếp tục cuộc trò chuyện. Có lẽ Hoàng Văn muốn cô đỡ hồi hộp hơn. Cô thầm nghĩ. Anh ấy thật tốt bụng. Nghĩ vậy được một chút nhưng thực ra trong lòng cô đang giằng xé dữ dội. Cô đang mong ngóng tin tức từ Vũ. Từng giây từng phút đối với cô đều là cực hình. Thật lo lắng, không biết liệu anh có xảy ra chuyện gì không... Những suy nghĩ như vậy cứ quanh quẩn bên cô.

Gần giờ bay, mọi người đều súm lại chúc cô lên đường bình an, mẹ thì cứ dặn dò hết cái này đến cái nọ rồi lại quay sang nhờ cậy Hoàng Văn chăm sóc cô. Hoàng Văn chỉ cười thật tươi rồi đáp lễ rất lịch sự với mẹ cô. Cô quay sang góc có cái cột lớn đằng kia.

Tâm đang đứng đó, không biết đang nghĩ gì nữa. Tâm không hề tới chúc phụng cô như những bạn khác, thật khó hiểu, con này hôm nay làm sao nhỉ. Nghĩ vậy nhưng những lời chúc, cử chỉ của mọi người đã làm cô quên bồng mất cô bạn thân.

Tâm đứng một góc đang thì thầm nói nhỏ. “Sao giờ này vẫn còn chưa tới cơ chứ. Rốt cuộc cậu đang ở đâu? Vũ à, nhanh lên đi, cơ hội cuối cùng của cậu đó.

6 giờ 35 phút, tiếng loa thông báo được phát ra

“Quý khách chú ý, chuyến bay quốc tế từ Hà Nội tới New York sẽ khởi hành lúc 7h, xin quý khách nhanh chóng làm thủ tục để ổn định” “Quý khách chú ý, chuyến bay từ Hà Nội.....”

Dương giật mình nhìn lên phía phát ra âm thanh đó. Cô phải đi rồi sao, nhanh thật đấy. Tuy nhiên, trong đầu cô bây giờ chẳng có thứ gì cả, chỉ có duy nhất hình ảnh của Vũ. Sao bây giờ anh vẫn chưa tới? Anh xảy ra chuyện gì rồi chẳng.

- Dương à, chúng ta đi thôi.

Cô vâng rồi đi theo Hoàng Văn như quán tính. Tuy nhiên, cô vẫn ngoảnh lại. Cô nhìn thấy mẹ vẫn đang hô to dặn dò cô gì đó, cô nhìn thấy bạn bè đang chúc cô, và cô còn nhìn thấy vẻ mặt thất thần của mẹ anh. Họ đang di chuyển dần ra ngoài cửa, có lẽ để hóng con trai. Rốt cuộc anh có chuyện gì.

Trước cửa phòng chờ, cô dần như nổ tung. Cô đang lo lắng cho anh cực độ, đúng lúc khi cô định quay lưng chạy thì

- Vũ, cậu tới rồi
- Con à, sao con tới muộn vậy, sắp trễ chuyến bay rồi

Cô quay ngay lưng lại, giờ phút ấy, Vũ đây rồi, anh không sao hết, nhưng sao anh chạy nhanh vậy, như bay ấy, sợ lỡ chuyến bay cũng không cần như thế chứ. Cô phì cười. Nhưng bất ngờ anh lao tới và cho Hoàng

Văn một đấm vào mặt. Cú đấm ấy mạnh tới nỗi khiến cho Hoàng Văn ngã ngay ra nền đất. Cô bất ngờ, anh bị sao vậy, sao lại đánh Hoàng Văn, cô lao tới phía Hoàng Văn hỏi han

- Anh có sao không. Cậu điên rồi à, sao lại đánh anh ấy?

- Cậu mới điên thì có, tránh xa hẳn ra ngay.

Cậu nói rồi tiến tới kéo xa cô ra khỏi Hoàng Văn, ánh mắt anh đã lóe lên gân lửa. Trông mặt anh thật đáng sợ, đen lại, ánh mắt như muốn giết người ấy. Cô giật mạnh tay

- Cậu điên rồi, Vũ ạ

- Cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc thế, cậu không biết thì đừng có nói.

Vũ hét vào mặt cô rồi lấy tay giữ cô lại, ngăn không cho cô tiến tới bên Hoàng Văn. Những người hiếu kỳ xung quanh chạy tới ngày càng đông. Ai nấy cũng tỏ ra kinh ngạc, bao gồm cả đám bạn của cô. Lúc này Hoàng Văn đã lồm cồm bò được dậy. Cậu đưa tay lau giọt máu nơi khóe miệng rồi cười nói

- Có chuyện gì mà cậu nóng tính như vậy?

- Mà còn có tư cách nói chuyện với tao à.

Vũ nói rồi tiếp tục thêm một đấm vào mặt Hoàng Văn. Hoàng Văn không đứng vững, tiếp tục hít đất. Vũ nói lớn:

- Mà là thằng khốn nạn, sao mà phải dùng cách đó hả.

- Thôi đi

...tét.... Dương tát một cái vào mặt Vũ. Anh quay sang hỏi, ánh mắt ánh lên chút gì đó, đau đớn đến tê dại.

- Cậu làm trò gì thế hả

Cái tát mạnh tới nỗi mặt Vũ ngay lập tức in vết ngón tay, cậu chỉ cười rồi nói

- Cậu thật ngốc, cậu đang bị điều khiển như một con rối mà còn đứng đó mạnh miệng sao.

- Rốt cuộc có chuyện gì – Cô hét lên

Vậy là Vũ nói hết sự thật ọi người nghe. Nào là chuyện Hoàng Văn đã hối lộ Hiệu Trưởng như thế nào để lập ra cuộc tuyển chọn học sinh du học này. Vốn dĩ nhà họ Hoàng không tổ chức cuộc tuyển chọn học sinh du học nào cả, họ chỉ tài trợ cho người đứng đầu tức là mình anh đi mà thôi. Cô không nằm trong kế hoạch du học đó, nhưng cậu cả nhà họ Hoàng đã hối lộ thầy Hiệu trưởng để tổ chức cuộc thi và cô được chọn.

Tiếp theo là việc cậu ta đã bán mưu tính kế hợp tác với Quyên. Việc xảy ra tại căn nhà hoang và việc Quyên bị thương cũng “nhờ” sự can thiệp của Hoàng Văn. Nào là việc hối lộ tiếp để có sự thay đổi về trường nhập học cho Dương, đến cả những tai nạn như bị côn đồ chặn đánh xảy ra với cô cũng không phải một tay Quyên sắp xếp. Mọi chuyện có thể nói do anh ta sắp đặt, Quyên cũng chỉ là con tốt thí mạng mà thôi, mục đích chính là để được thể hiện với cô, ngay cả việc cô đến ở nhà anh ta cũng vậy..... Phải, mấy ngày nay anh đã bỏ công sức để tìm kiếm thông tin, điều tra sự việc. Và kết quả đúng như anh dự đoán.

Nghe xong, tai cô ù đi, cô không tin vào chính đôi tai của mình. Cái gì thế này, 5 phút trước, cô còn khen hẳn tốt bụng, nghĩ hẳn nhiệt tình. Còn hiện tại, cái gì đang xảy ra thế này. Tất cả đều đối trá sao. Cô quay sang phía Hoàng Văn rồi nói

- Tất cả, tất cả có phải sự thật không?

Hoàng Văn cố gắng bò dậy giải thích với cô

- Dương, hãy nghe anh giải thích...

- Nói đi, thật hay không..... – Cô hét lên

- Tất cả chỉ vì anh yêu em thôi Dương, hãy hiểu cho anh, anh muốn thực hiện ước mơ của em, anh muốn em thuộc về anh,

- Cái này tôi tát vì anh đã lừa dối tôi
- Dương anh....

- Cái này tôi tát vì vì anh mà tôi trách nhầm Vũ.

- Dương, hãy tha thứ cho anh

Vũ ngồi xuống bên cạnh cô vỗ về

Khi Vũ định an ủi thì tiếng loa thông báo cất lên. Cô ngẩng đầu

Cậu ghé vào tai cô thì thầm

Cô phì cười

Cô nói rồi vợ lấy cái túi, mang ra hộp thủy tinh đựng hạc giấy mà lớp tặng.

- Ủ, tớ sẽ nhớ lời câu

- Cậu mau đi đi, đến giờ rồi

- “Chờ anh!”

P/s: vậy là đã end phần I rồi đó mọi người, ưu tiên đặc biệt đóa nhòa, 11 trang A4 của Cat đó. Cat không thể post nhanh vì hôm qua sau khi viết xong Cat quên không lưu, thành ra hôm nay phải viết lại. Đau hết tay rồi nè. Có lẽ sẽ có rất nhiều sai sót, nhất là mấy đoạn nội tâm với cảnh lãng mạn ấy, Cat là người cứng nhắc mà, mọi người thông cảm nha. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ, cho Cat xin mấy cái nhận xét nha, đừng có đọc chùa hoài. ^^, yêu mọi người. Thân, Lazy Cat

17. Yêu – Chương 24

Chương 24:

Bảy năm sau. 10 giờ sángù....ù....ù....Chuyến bay từ New York, Hoa Kỳ đã hạ cánh an toàn xuống sân bay Nội Bài sau hơn 26 giờ bay và qua chặng Tokyo, Nhật Bản.

Một chàng trai khôi ngô tuấn tú với làn da rám nắng khỏe mạnh và mái tóc nâu nõ đặc trưng bước ra khỏi chiếc máy bay. Anh mặc một chiếc áo sơ mi bó màu đen cổ lớn. Chiếc áo nổi bật hơn cả bởi điểm nhấn là ba chiếc cúc ở cổ và cổ tay cứng bản rộng. Anh cầm chiếc plet màu xám nhẹ trên tay. Trên mắt anh đeo một chiếc kính râm hình giọt kiểu cách. Tất cả toát lên vẻ giản dị mà sang trọng hiếm thấy. Tuy nhiên, nếu không phải người trong ngành, khó ai có thể nhìn ra, chúng đều là hàng hiệu được sản xuất riêng của nhà thiết kế nổi tiếng – John Smith.

Anh đứng trước cửa máy bay ngẩng đầu nhìn bầu trời đất mẹ, hít một hơi rồi mỉm cười tiếp bước tới chỗ chiếc xe buýt dừng để đón khách khi xuống sân bay vừa được chuyển tới. Anh ngồi vào chiếc xe buýt rồi tiến vào đại sảnh. Sau khi làm thủ tục và lấy hành lý xong, anh ra ngoài tầng một – tầng dành cho hành khách bay về. Những cô gái ở tầng một và những người có trong đại sảnh hay đi qua đều ngoái nhìn anh với ánh mắt thèm khát. Anh chỉ đứng đưng đứng đợi. Năm phút sau, một chiếc Lamborghini Veneno vừa tới và đỗ ngay sát chân anh. Tên tài xế bước ra, đặt hành lý vào sau xe rồi giao chìa khóa cho anh.

- Trần tổng, xe của ngài đã tới rồi ạ!
- Được rồi, cậu lấy tiền đi taxi về đi.

Nói rồi anh lấy ví đưa 100 USD cho người tài xế ấy. Anh ngồi lên xe, lướt đi sau một cái chớp mắt của người tài xế.

Cùng lúc đó, tại trụ sở của đài truyền hình XY một cô gái đang say sưa với buổi lên sóng của mình.

- Xin chào tất cả quý vị và các bạn, các bạn đang theo dõi chương trình thời tiết trưa của đài truyền hình XY.....

Vẫn là cô với nụ cười ấy, gương mặt ấy, con người ấy, nhưng có lẽ giờ đây, cô đã hay cười hơn, tươi tắn hơn và quyến rũ hơn. Xa rời hơn với vẻ đẹp trong trắng của một cô gái tuổi teen, cô đã có chút gì đó thiên về một vẻ đẹp đậm thắm mặn mà của một cô gái trưởng thành. Phong cách thời trang cũng phần nào mà thay đổi đi. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Điểm nhấn nằm ở chiếc cavart bằng vải mềm cùng màu với áo được nối lỏng theo dạng nơ. Cổ tay bản rộng bó sát. Chiếc váy quây màu đen cùng với nơ bản to ở eo. Đôi giày cao gót hở ngón cùng tông với váy, mái tóc xoăn nhẹ bồng bênh. Tất cả hòa quyện vào với nhau tạo cho cô một sự quyến rũ và sức hút lạ kì. Cái vẻ đẹp và quyến rũ của người con gái bước sang tuổi 24.

Sau khi buổi ghi hình kết thúc, cô bước ra ngoài với nụ cười rạng rỡ. Các đồng nghiệp đều khen cô hoàn thành tốt. Có lẽ quyết định của cô khá đúng khi chọn vào Đài truyền hình này.

Cô nhớ lại, bảy năm trước, khi anh cất bước ra đi, cô đã tự tu thân trong phòng nhiều ngày. Trong những ngày đó, cô chợt nhận ra rằng, đấu đá với anh, thực ra chỉ là cái cớ, nó chẳng có ý nghĩa gì nữa. Hơn hết, anh đã đi rồi, chẳng còn lí do gì để cô phải tiếp tục như vậy cả. Cô sẽ quyết tâm theo đuổi ngành mà mình mong muốn và có khả năng tham gia. Nghĩ sao làm vậy, sau khi đỗ tốt nghiệp, cô thi vào trường Kinh tế A

theo nguyện vọng của Đỗ tổng. Năm đó, cô là một trong số 10 thủ khoa đầu vào của trường. Cố gắng học tập 4 năm, cô tốt nghiệp với bằng giỏi.

Nhưng ngay sau khi tốt nghiệp, cô nhất quyết chọn sang ngành Truyền hình để làm. Đây là nguyện vọng mà mong muốn của cô. Nhờ mối quan hệ của Đỗ tổng, cô được nhận vào làm tại tòa soạn báo Quan Thoại. Dù có ô lớn hộ đỡ, bỏ qua mọi rèm pha, cô cố gắng học tập và học hỏi bạn bè. Ở môi trường này, cô dần thay đổi. Từ một cô gái trầm tính, ít nói, cô trở nên năng động hơn, ăn nói cũng có duyên hơn. Tuy báo Quan Thoại là báo in, không đúng với ngành cô mong ước, nhưng thời buổi kinh tế thị trường khó khăn như ngày nay, không mất đồng nào mà đã có công việc là may lắm rồi.

Báo Quan Thoại là một tờ báo Việt Nam, phát hành hàng ngày, có hai trụ sở chính tại Hà Nội và TP.HCM. Tuy mới được xây dựng ba năm, nhưng hiện tại, với đội ngũ công nhân viên tài năng, thông tin cập nhật có uy tín, nhanh báo Quan Thoại là một trong những tờ báo có lượng phát hành lớn nhất với khoảng 300.000 bản một ngày. Cô gia nhập vào ngôi nhà chung này cũng thấy rất tốt, đồng nghiệp đối xử với nhau như bạn thân, cấp trên đối với cấp dưới thì như người thân trong gia đình vậy.

Cũng nhờ bộ phóng này mà sau hai năm, với một ngoại hình ưa nhìn, giọng nói trong trẻo mà ầm ập, lối hành văn phong phú, mạch lạc cô đã có một địa vị vững chắc trong ngành báo giới cũng như trong lòng khán giả. Không những đạt được giải nhất cuộc thi Duyên dáng truyền hình mà cô được các đài truyền hình uy tín mời lên sóng dẫn chương trình, đóng quảng cáo ... Có lẽ, cái gì cũng có nhân quả của nó, cô dám làm thì sẽ gặt hái được một thành công nhất định.

Đang mải mê với dòng suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại cô chợt vang lên. Cô lấy điện thoại ở trong túi ra rồi nghe. Nhìn qua màn hình, cô biết đó là chị Vân – tổ trưởng tổ phóng viên:

- Alô, chị Vân ạ, chị gọi em có gì không, em đang ở đài truyền hình XY
- Ừ, chị biết em đang ở đó rồi, nhưng bây giờ ở tòa soạn không có ai cả, em tới 152, Cầu Giấy phỏng vấn nhà văn Hoa Nhan giúp chị nha. Bài này khá gấp, em cố nhé.

Cô vàng vàng dạ dạ định cúp máy thì nghe thấy tiếng Thanh Vân gọi với:

- À, em nhớ đi nhanh về nhanh, chiều nay, khoảng hai giờ có Tổng Giám Đốc về đó.
- Ủi, nhanh thế hả chị? Mà chắc ổng chỉ thăm lung tung chứ gì?
- Không đâu, lần này Trần đại boss về “cắm cọc” luôn ở tòa soạn đấy. Em liệu mà tính, gây thù kết oán là không dễ sống đâu.
- Được rồi, em biết rồi chị, cảm ơn chị nhé, em cúp máy rồi đi luôn đây.

Dương cúp máy, cô nhanh chóng tạm biệt mọi người rồi xuống nhà xe lấy chiếc Vespa của mình. Đi trên đường mà lòng cô còn bao thắc mắc. Từ khi cô gia nhập tòa soạn tới giờ, vị Trần đại boss này cũng chỉ được nghe qua vài lần chứ chưa bao giờ được diện kiến.

Nghe mọi người nói thì anh ta không hề tầm thường chút nào, anh ta là người Mỹ gốc Việt, tuổi trẻ mà đã lập một công ti sản xuất thiết bị điện tử có danh tiếng trên toàn thế giới, trụ sở chính hình như ở New York, Mỹ. Việc lập công ti, chèo lái nó đã khiến anh ta thành công, đưa anh ta vào top 10 triệu phú trẻ TG. Hơn nữa, trong top đó, anh ta là người trẻ nhất.

Ba năm trước, chẳng biết nổi hứng thế nào mà anh ta thành lập ra cái tòa soạn khi ho cò gáy này. Chẳng bao lâu sau, tòa soạn này cũng có một chỗ đứng riêng trong ngành báo in. Những năm qua anh ta điều hành tòa soạn đều qua phương tiện hiện đại và internet hết, sao lần này lại về nước điều hành trực tiếp?

Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, xã hội thật bất công. Tại sao cùng tuổi mà một người được săn đón như vậy, một người lại dầm mưa dãi nắng đi lấy tin cho hần. Đã thế tí nữa về tòa soạn còn phải chạy đến xun xoe cái đuôi để mong những ngày sau này dễ sống. Xã hội thật bất công a! Cô gào to trong lòng mình

Đúng lúc trong lòng cô giằng xé thì tiếng còi lanh lảnh cất lên. Cô giật mình thì thấy anh cảnh sát giao thông “yêu quý” đang vẫy vẫy “nhiệt tình” ý như muốn bảo cô tấp vào lề. Phạch ... phạch ... phạch ... quạ đang bay thành từng đàn trên đầu cô. Cô nghĩ. Mình phạm lỗi gì nhỉ? Đi đúng lòng đường rồi còn gì? Nghĩ vậy nhưng cô vẫn tấp vào lề. Anh cảnh sát giao thông lên giọng.

- Phiên cô xuất trình giấy tờ xe, điền vào biên bản sau.
- Tôi phạm lỗi gì vậy? – Dương ngơ ngác hỏi lại.
- Cô còn hỏi à? Sao cô đi đường mà không đội mũ bảo hiểm?

“Hả?” – Cô giật mình, não ngừng hoạt động 1/1000 giây. Thấy vẻ mặt của cô, anh cảnh sát thản nhiên hỏi lại:

- Cô bị nặng tai à?

Lúc này Dương mới giật mình sờ lên đầu. Đúng là không có em mũ bảo hiểm thân yêu hiện diện thật. Thôi chết rồi, làm sao đây? Nếu bị phạt bây giờ và không lấy được tin chắc cô bị chị Vân xử chém mất. Cô còn muốn sống nữa mà. Nghĩ vậy cô chuyển qua gương mặt dễ thương nài nỉ anh cảnh sát:

- Anh tha cho em lần này được không? Em là nhà báo, đang trên đường đi lấy tin, vội quá nên quên mất
- Vậy cứ nhà báo là được tha à? – Anh cảnh sát hỏi vặn.
- Không phải, ý em không phải thế. Lần này em chót dại, anh tha cho em đi
- Thế cứ đi vội là được tha, nếu cô gây tai nạn thì chúng tôi biết làm thế nào? Hơn nữa mũ bảo hiểm là bảo vệ cho cô, có phải cho tôi đâu. Là Luật thì phải chấp hành.

Cô nói dặt cổ bồng hòng mà anh cảnh sát vẫn nhất quyết phạt cô. Đưa tay xem đồng hồ. Cô giật mình khi thấy đã mất 30 phút. Chỉ còn 15 phút nữa là cô phải tới địa điểm phỏng vấn rồi, cứ tình hình như vậy thì cô bị trễ mất. À, phải rồi, cô nhớ ra một người

- Anh cảnh sát, anh tha cho em đi, em đảm bảo không gây phiền phức gì đâu
- Sao cô lảm lời thế nhỉ?
- Anh có biết Bộ trưởng Hoàng không?
- Cô định gỡ chiêu gọi điện thoại cho người thân đấy hả? Cũ rồi, đổi chiêu khác đi.
- Em hỏi lại, anh có biết Bộ trưởng Bộ công an Hoàng Việt không?

Lúc này anh cảnh sát đó đã có chút lúng túng. Anh ta nghĩ. Sao cô ta lại hỏi thế nhỉ? Cô ta biết bộ trưởng à? Nếu thế thì mình tiêu đời rồi, nhưng nếu không phải thì sao, cô ta hù mình mà mình tin thì chắc ăn cám mất.

- Cô hỏi như vậy làm gì?
- Tôi là bạn của anh ấy.
- Lấy gì mà tôi tin cô
- Vậy được, bây giờ tôi sẽ gọi cho anh ấy, anh nói chuyện trực tiếp luôn, được chứ?

Dương chẳng thèm đợi anh cảnh sát ấy trả lời mà đã rút điện thoại gọi luôn. Bên kia đầu dây, Hoàng Việt đang họp thì nhận được cuộc gọi. Anh cau mày rút điện thoại ra, nhìn màn hình thấy hiển thị số của Dương, anh mừng thầm trong lòng. Anh giả vờ làm mặt lạnh nói với cấp dưới.

- Mọi người cứ thế mà làm, tôi có chút việc

Nói rồi anh ra ngoài. Đầu anh hiển thị một đồng câu hỏi to đùng. Sao cô lại gọi anh nhỉ? Có chuyện gì chẳng, ngày thường cô chẳng bao giờ gọi cả. Gạt đồng câu hỏi ấy sang một bên, anh nhắc máy:

- Alo, Dương à?
- Vâng, em có chuyện cần nhờ anh gấp đây

Khẽ sờ mũi, Hoàng Việt nhú mày nói:

- Có chuyện gì mà em cần nhờ tới anh vậy?

Dương liếc nhìn ra phía anh cảnh sát kia rồi mỉm cười nói vào điện thoại. Vị cảnh sát kia thấy vậy thì đã chốt dạ tới tám phần:

- À, thật ngại quá, em đang trên đường đi lấy tin nhưng quên không mang mũ bảo hiểm, anh nói một tiếng với cấp dưới để em đi được không?

- Ồ, thì ra là chuyện này. Lâu rồi anh em ta không gặp nhau, anh tưởng nhà báo trẻ hẹn anh đi ăn, thế mà...

- Hi hi, để hôm khác nhé, thất lễ quá... – Cô cười tươi

- Được rồi, chuyển máy anh nói cho

Cô đưa máy cho anh cảnh sát nói chuyện cùng Hoàng Việt. Sau một hồi nói chuyện, anh cảnh sát tươi cười trả máy cho cô rồi nói

- Xin lỗi vì làm lỡ thời gian của cô, cô có thể đi được rồi

- Cảm ơn anh nhé.

Anh cảnh sát trả bằng lái, xé biên bản rồi tạm biệt Dương với một nụ cười. Cô cầm lấy rồi nhanh chóng lên đường. Trên đường đi cô không khỏi thầm cảm ơn Hoàng Việt. Như các bạn đã thấy, hiện nay Hoàng Việt không kế nghiệp con đường kinh doanh của cha mà dồn thân vào chính trị, anh đang là Bộ trưởng bộ công an nhiệm kỳ này.

Nhớ năm xưa, sau khi Vũ đi, anh cũng hiểu được trái tim cô đã có chủ. Hoàng Việt cùng Tâm chỉ suốt ngày ở bên an ủi cô. Theo cô thấy thì Hoàng Việt thật lòng chăm sóc, còn Tâm có vẻ ham mê trai đẹp mà tới thì cô cũng không rõ. Dần dần, cô đã coi anh như người anh trai của mình, có lẽ cô phải cảm ơn anh nhiều lắm.

Hải Băng – Tiểu Y hiện tại

Đọc tiếp Yêu – chương 24.1

18. Yêu – Chương 24.1

Chương 24.1

Cô may mắn khi tới địa điểm hẹn phỏng vấn chỉ trễ một chút. Với tài ăn nói ngày càng hoàn thiện của mình, cô đã khéo léo xin lỗi nhà văn Hoa Nhan rồi phỏng vấn một cách thành công. Buổi phỏng vấn kết thúc, cô còn được nhà văn Hoa Nhan mời cơm. Nhưng cô đã từ chối. Cô nhìn đồng hồ. Đã là ba giờ chiều. Cô chợt nhớ tới lời chị Vân nói. Vội vã từ địa điểm phỏng vấn về tòa soạn mà vẫn chưa có gì bỏ vào bụng. Cô uể oải bước vào phòng phóng viên. Cùng lúc đó, chị Vân cũng bước ra. Thanh Vân liếc nhìn cô rồi hỏi:

- Dương, em về rồi hả?

Cô dạ một tiếng rồi uể oải ngồi vào chỗ. Thanh Vân ôm chồng tài liệu đi qua thấy vậy bèn dừng lại hỏi:

- Sao lại mệt mỏi thế này?

- Em đi gấp nên trưa đã được miếng nào vào bụng đâu, đang đói gần chết rồi đây.

Thanh Vân lo lắng nói:

- Sao em không ăn gì? Để đói như vậy không tốt đâu.

- Không sao đâu chị à, cùng lắm thì tí nữa em chôn việc xuống căn tin ăn đồ gì đó là được rồi mà – Dương nói xong nở một nụ cười lém lỉnh

- Con bé này, ăn với nói thế đấy

Chị Vân cốc một cái vào đầu Dương. Dương lấy tay xoa đầu

- Ui da, đau đó chị.

Thanh Vân chẳng để ý đến cái mặt nhăn như khổ của cô nói luôn:

- Em còn biết đau à, mà báo cho em một tin, em không cần chào hỏi Trần đại boss nữa đâu, Trần tổng có chuyện nên ra ngoài rồi

- Vậy ạ, may quá, em ghét nhất là phải nịnh bợ người khác đấy

Dương nói xong, phòng phóng viên bùng nổ:

- “May gì mà may, bà chưa gặp Trần tổng nên nói thế thôi” – Vy Vy, cô bạn thân nhất với Dương ở phòng phóng viên thò đầu ra nói

Chị Thanh Thanh, người già nhất phòng đã có chồng và hai con lên tiếng

- Đúng đó, chị có chồng rồi mà nhìn Trần tổng vẫn thấy ... thèm, ha ha

- Chị nói thế không sợ chồng chị đánh cho à? – Bảo Nam, người mới vào làm lên tiếng

- Đánh là đánh thế nào? Ai dám đánh chị mày, chị chẳng xiên thịt ngay ý chứ, vớ vẩn nào! – chị Thanh Thanh lên tiếng biện minh

- Trần tổng thực sự có sức hút vậy sao? – Dương nói

- Đúng vậy, đẹp trai cực kì, như minh tinh Hollywood ý, ông trời sao bắt công vậy nhỉ, người lắm tài, nhiều tiền, lại còn cho thêm vẻ đẹp trai nữa, hỏi sao mấy ông phòng này không lấy được vợ. – Vy Vy mới nói

- Nay, bà đang xỉa xối ai thế hả? Bỏ ngay cái thói ấy đi nhé.

Dương mỉm cười đi về chỗ của mình. Phòng phóng viên vẫn vậy, mọi người mà không nói cạnh khóe nhau là không được. Nhất là Vy Vy và Bảo Nam, hai người đều hơn cô một tuổi, nhưng tính tình trẻ con vô cùng. Cô nhớ đến Trần đại boss, cũng may là không phải diện kiến Trần má mì, chứ nếu không thì cô cũng chẳng thể nào tưởng tượng nổi thảm cảnh chân dung mình.

- À, mọi người, tin vui đây. – Chị Vân đi đâu về tươi cười nói

- Có lương hả chị?

Bảo Nam nhanh nhẩu ra bám càng chị Vân hỏi. Mọi lần chị Vân sẽ đá bay cậu ta không thương tiếc, nhưng hôm nay lại tươi cười đáp lại:

- Cậu chỉ được có thể là nhanh. Nhưng lần này cậu đoán trúng rồi.

“Yeah!” – cả phòng hô vang. “Suýt.....” – chị Vân đặt ngón tay lên miệng như nhắc nhở mọi người giữ im lặng – “muốn bị đuổi việc hết hả? Nói khẽ thôi chứ, có vui cũng để về nhà mà hét.” “Suýt....” – cả phòng lại thi nhau làm theo chị Vân. Sau khi đợi mọi người bình tĩnh lại, chị Vân nói tiếp:

- Còn một thông tin nữa. Tiền thưởng tháng này tăng gấp đôi

“Yeah!” – mọi người lại một lần nữa hét lên thích thú. “Suýt.... yên lặng!” – chị Vân hét – “mấy cô mấy cậu muốn tháng sau ăn mỳ tôm cả tháng hết hả? Từng người đi nhẹ nói khẽ cười duyên lên nhận lương.”

- Chị ơi, em có ý kiến, lãnh lương mà cũng đi nhẹ nói khẽ cười duyên ạ, em tưởng vào bệnh viện thì thế thôi chứ! – Bảo Nam lấu cá hỏi

- Cậu này, tôi cắt lương cậu bây giờ.

Bảo Nam nghe thấy tiền lương của mình đang bị đe dọa khủng khiếp liền cầm tiền rồi về chỗ. Dương nhìn thấy mà ngao ngán. Vẫn bài ca đó. Bài ca cắt lương, các sếp trên ca từ đời này sang đời khác mà sao vẫn có uy lực như thế nhỉ. Có lẽ tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền là không có tất cả. Và chúng ta, không có tiền sẽ chẳng có cơm mà ăn. Chúng ta đành chịu bóc lột. Hức. Dương nghĩ rồi lên nhận lương. Khi nhận đủ, cô định quay về chỗ ngồi thì đột ngột thấy thắc mắc. Cô hỏi:

- Chị ơi, sao tiền thưởng tăng đột ngột thế?

- Ủ, có sếp về mà, tăng là đúng rồi

Cô nhận lương rồi về chỗ ngồi. Tiền tháng này đúng là dày lên không ít, cô chợt thấy vui vui, trong đầu đã hiện lên đủ kế hoạch chi tiêu chúng, nhưng khi nhìn thấy đồng công việc chất cao như núi bên cạnh mà cô mèm ngất. Tư bản đúng là tư bản, một mặt cho chúng ta tiền thưởng, tiền lương cao hậu hĩ, một mặt bóc lột sức lao động của chúng ta tới sức cùng lực kiệt, chẳng cả cho về sớm, cuối tuần còn phải tăng ca, trong khi họ thì chưa hết giờ nghỉ trưa đã chẳng thấy có mặt. Cô thở dài thiếu não rồi lao vào làm việc. Phải cố mà làm thôi, không làm, tám chuyện thì chẳng có ai cho cô tiền lương và tiền thưởng đâu. Đành cố, công việc của mình mà. Cô nghĩ rồi lao vào làm việc

5 giờ chiều, tan sở, cô tạm biệt mọi người rồi về khu trung cư của mình. Trên đường về, cô có tạt qua cửa hàng cơm bình dân gần nhà để ăn chút cơm lót dạ. Tình cờ, cô nhận thấy một bóng hình. Đúng là anh rồi, cô phải đuổi theo mới được. Nói rồi cô phóng xe đuổi theo.

P/s: Mọi người ơi, Cat đền mọi người 2 chap nè. Không phải Cat thất hứa với mọi người đâu, hôm qua mạng nhà Cat có vấn đề, viết xong mà không đăng được. Gọi người ta thì người ta nói đi nghỉ mát rồi. Hôm nay Cat phải đích thân lên nhờ người ta sửa giúp nè. Mọi người thông cảm giúp Cat nhé. 2 chap này nói về sự trở lại của các nhân vật thôi. Những chương sau mới hấp dẫn, mọi người tiếp tục theo dõi nhé. Mai sẽ có chương mới đó. Mỗi ngày 1 chương, vậy là được rồi đúng không? Yêu cả nhà. *cúi đầu*

Đọc tiếp Yêu – chương 25

19. Yêu – Chương 25

Chương 25:

Phải rồi, không thể nào nhầm lẫn được, dù anh có hóa ra tro cô cũng nhận ra, chính là anh, hình bóng anh đây mà, cái hình bóng đã khắc sâu vào trong tâm trí cô giờ lại hiện lên nhưng sao anh lại ở đây? Anh về nước rồi sao? Sao cô không hề biết? Bao năm qua, anh đi du học mà bất vô âm tín, gia đình họ Trần cũng không ở quê nữa, nghe mọi người nói, gia đình họ Trần đã chuyển đi nơi khác sinh sống. Từ đó cô đã hoàn toàn mất thông tin về anh.

Bỗng anh rẽ sang một con ngõ khác. Cô vội vàng phóng xe đuổi theo

- Trần Hàn Vũ! – Cô cất tiếng gọi lớn

Người đó từ từ ngoảnh lại. Mọi thứ xung quanh bỗng chốc như tan biến. Giờ đây, trước mặt cô, chỉ còn có anh hiện diện mà thôi. Đúng vậy, anh đây rồi. Là anh. Anh đang đứng loay hoay trước cái máy bán hàng tự động. Hôm nay anh mặc một cái áo khoác màu kaki hoặc cũng có thể là đã hơi hơi xỉn. Chiếc quần đen ống bó, tóc để rối, lòa xòa trước trán và không đóng thùng. Chân anh đi một đôi giày lười màu đen. Nhìn anh thật bụi bặm và chẳng có gì là vẻ thanh lịch của học sinh du học về nước cả. Sao sau khi đi du học mà anh lại thành ra thế này? Phải chăng cuộc sống nơi quê người quá vất vả và anh không thể nào thích ứng nổi? Cô đã hy vọng, cô cứ ngỡ nếu anh không liên lạc gì về thì cũng phải thật sự thành đạt chứ, không ngờ lại như vậy. Ai mà tin nổi!

Dương cứ thắc mắc mà chẳng dám hỏi, nhưng cô nào biết được rằng đó là quần áo được đặt làm riêng của một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới. Người kia nghe thấy tên mình bị gọi thì ngay lập tức quay lại. Ban đầu,

nhận ra cô, anh cũng có chút giật mình. Nhưng ngay sau đó, anh đút tay vào túi quần, điềm nhiên nở một nụ cười thật tươi giống như để khẳng định.

- Cậu về nước rồi?

- Phải!

- Sao cậu không báo cho tôi biết? Sao mấy năm nay cậu đi mà bất vô âm tín?

Vũ chưa kịp đáp đã nghe thấy Dương hỏi dồn dập:

- Phải chăng cuộc sống ở đó quá vất vả?

“Hả?” Đầu óc anh minh thần vũ của anh cũng không theo nổi suy nghĩ của Đại Ngốc Dương Ma Vương. Cô vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Nhìn cậu là tôi biết rồi, quần áo gì mà cũ hết thế này, rồi còn đầu tóc nữa, tội nghiệp cậu quá.” Sao mới có bảy năm không gặp mà cô nhóc dễ thương, kiệm lời đã trở nên như này chứ. Vũ chán nản ngắt lời.

- Ủ, mà cậu có 5000 tiền lẻ không? Cho tôi mượn

- Hả? Cậu còn không có nổi 5000 sao? Thế này thì thâm hại quá rồi. Tôi cho cậu hẳn hai đồng 5000 này. Cậu muốn mua nước hả?

Anh nhận tiền từ tay cô, định móc ví ra trả bằng tiền đô, vì anh chưa kịp đổi thì nghe cô nói tiếp:

- Cậu mua đi. Tôi không thể tin nổi sau 7 năm gặp lại cậu mà lại gặp trong hoàn cảnh như vậy. Cậu không có nổi 5000 để mua nước. Vậy mà tôi còn chửi rửa cậu hai tiếng mỗi ngày... – Dương ngay thơ nói

Vũ nói mà cười gượng miệng, cơ mặt đã cứng cả lại. Cái gì chứ, mỗi ngày chửi anh những hai tiếng sao? Cô thực sự là đã quá độc ác rồi. Nhưng khi đứng trước ánh mắt ngây thơ vô số tội của Dương, anh lại đành chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Dương nhìn ngắc một chút rồi bậm môi nói

- Trần Hàn Vũ, để chuộc lỗi, tôi sẽ mời cậu một bữa, nói thật chứ cả ngày hôm nay tôi cũng chưa ăn gì.

- Cậu mời sao?

- Ủ, chứ cậu thế này rồi sao đãi được tôi nữa?

Vậy là Dương đưa Vũ tới quán Hải Tặc ăn cơm. Quán này nghe danh thì có vẻ hơi ghê và sẽ có không ít bạn đi mà mà trề trề tưởng nhầm quán bày bán đồ hải sản. Nhưng thật ra không phải, quán Hải Tặc là quán mà cô thích nhất. Nó chủ yếu bán những món ăn đậm chất Việt, đặc sản các vùng miền thì hoàn toàn chẳng thiếu món nào. Ngồi trong quán thưởng thức các món ăn, nhâm nhi nước uống mà chẳng khác nào đang du lịch xuyên Việt cả. Hơn nữa, giá cả ở quán này rất phải chăng.

Cô vào quán, lia ánh mắt khắp cả gian phòng. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy chỗ ngồi yêu thích của mình. Nó vẫn còn trống. Cô nhanh nhẩu cầm lấy tay anh kéo về chỗ đó. Chỗ ngồi của Dương nhà ta tọa trên gác xép của quán. Nói đúng hơn thì nó nằm ở góc của gác xép. Quán có tường làm bằng kính nên ngồi ở đó, cô có thể quan sát toàn cảnh bên dưới quán cùng dòng đường bên ngoài. Hôm nào mà bí quá, không có đề tài để viết, cô sẽ ra đó và ngồi nhìn dòng đời lặng lẽ trôi qua. Chẳng hiểu sao khi ngồi ở đó thì bao cảm xúc đều dâng trào, khiến cô đánh máy mỗi tay mà vẫn không kịp. Nhiều khi cô còn gọi nó với cái tên thân mật là Góc may mắn

- Cậu ngồi đi.

Vũ ngẩng ngửa xung quanh một hồi rồi tiến tới, ngồi xuống bàn và mỉm cười

- Cậu “cố thủ” ở đây bao nhiêu lần rồi? Vị trí rất đẹp. Có lẽ cậu nên bỏ tiền bao chỗ này quanh năm đi.

- Cậu điên hả?

Vũ cười rồi nói:

- Trêu cậu chút thôi.

- Ủ, thực đơn đây, tôi cho cậu chọn món
- Tôi không khiêm nhường đâu nhé.

Vậy là Vũ chọn món rồi cả hai cùng ăn. Trong khi ăn họ kể cho nhau nghe những ngày trong 7 năm ấy. Và tất nhiên, người kể chỉ có Dương, còn Vũ chỉ ngồi nghe rồi cười mỉm.

Kết thúc bữa ăn, Dương tỏ ý muốn đưa Vũ về tiện thể muốn biết chỗ ở mới của anh luôn. Nhưng Vũ không đồng ý, anh tỏ ý muốn đi bộ để ngắm dòng đường Hà Nội và quê hương sau 7 năm xem nó có thay đổi gì không. Cô nói mãi nhưng Vũ vẫn không đồng ý nên đành chịu. Cô lấy túi, móc ra một sấp tiền rồi đưa cho cậu

- Cậu cầm đi.

Anh ngạc nhiên. Bảy năm trước, Hoàng Dương còn là một cô nhóc nhỏ mọn suốt ngày tính toán với anh. Vậy mà giờ lại dám ra tay hiệp nghĩa, đưa anh một sấp tiền lớn như vậy. Thời gian, quả thật đã bào mòn rất nhiều thứ, nhưng anh tin, có một số thứ là vĩnh cửu. Anh nói:

- Cái này là....
- Cậu cầm mà chi tiêu cho cuộc sống. Chẳng phải cậu nói cuộc sống của cậu rất khó khăn sao?

Nghĩ một lát, biết tính anh chẳng muốn vay nợ ai bao giờ, cô nói tiếp:

- Tôi rất sòng phẳng nhưng cũng rất thoải mái với bạn bè, do đó, số tiền này tôi sẽ cho cậu vay, bao giờ cậu có thì trả cho tôi, không cần trả lãi.

Dương nói rồi đặt sấp tiền vào trong tay Vũ. Cô nhanh chóng lấy túi bước xuống. Mỗi một bước đi mà cô khóc ròng trong lòng. Tiền thưởng tháng này coi như không cánh mà bay. Kiểu này thì đã đói sẽ càng thêm đói rồi. Thôi thì đành : “ngày ba bữa vỗ bụng rau bina bình bịch, kẻ quân tử ăn chẳng cầu no” vậy.

Ở góc quán, có một người đang phải nhịn cười tới mức nội thương. Sao cô vẫn ngốc nghếch và đáng yêu như vậy chứ. Con thỏ trắng của anh. Hơn nữa, anh còn nhìn thấy chiếc vòng cổ lấp lánh anh tặng trên cổ cô. Qua thời gian, chiếc vòng không bị hoen rỉ đi, mà ngày càng sáng. Nó như tình cảm của anh vậy, ngày càng lớn, lớn tới mức chẳng thể kiểm soát được rồi. Nhìn sấp tiền trong tay, anh đang nghĩ xem sẽ làm gì với nó. Oh, anh nghĩ ra rồi. Anh sẽ mang về ép plastic, cho vào album trưng bày. Sau này sẽ mang ra kể với Trần con Trần cháu, rằng mẹ nó, bà nó đã tặng ông nó thứ này. Rồi anh sẽ truyền lại nó như vật báu gia truyền. (Trần má mì à, có phải anh thừa tiền rồi không? Tiền mà đi ép plastic, hơn nữa, có phải anh đi quá xa rồi không, Dương ma vương mà biết là anh nát mộng ngay đó)

Đọc tiếp Yêu – chương 25.1

20. Yêu – Chương 25.1

Dương về tới khu chung cư của mình thì trời đã nhá nhem tối. Cô vừa đặt được mình xuống chiếc sofa thì điện thoại nhận được tin nhắn

“Cảm ơn cậu, tôi sẽ trân trọng số tiền này cũng như trân trọng tình cảm của cậu

Send from: Cáo già”

Ồ, là Trần Hàn Vũ, cậu ta vẫn dùng số điện thoại cũ sao? Cô nhìn dòng tin nhắn và cái tên được lưu trong danh bạ mà bật cười. 7 năm qua, cô vẫn cố giữ số điện thoại này, cô sợ rằng khi anh liên lạc sẽ không nhận được. Nhưng 7 năm qua đi, không một cuộc gọi, chẳng một tin nhắn. Cô cũng chẳng thể lí giải nổi, cái gì đã khiến cô có nghị lực để chờ anh tới vậy. Học nốt THPT rồi lên ĐH, tuy cũng có qua vài mối tình, nhưng

cô vẫn không thể nào quên được người cũ, mấy nam nhân đó cũng biết mà chia tay cô, chấp nhận làm bạn. Cô nghĩ một lúc rồi đi lấy quần áo để tắm.

Tắm xong, vừa ra được tới phòng khách thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên

Mỗi đêm, trong những giấc mộng. Em đều thấy anh, cảm nhận được hơi thở anh

Đó là cách em hiểu rõ rằng anh luôn duy trì tình yêu đôi mình

Xa thật xa. Và khoảng cách giữa hai ta. Anh đã tới gần để chứng tỏ anh luôn tiếp tục

Gần, xa, dù anh ở nơi đâu. Em vẫn tin rằng con tim mình vẫn đập

Anh mở cánh cửa ra ít nhất hơn một lần rồi. Và anh ngự trị trong trái tim em

Và con tim em sẽ luôn đập xao xuyến. Tình yêu có thể chạm vào ta một lần

Và sẽ tồn tại suốt quãng đời. Và không bao giờ buông ra cho tới khi mình hoà vào làm một

Tình yêu chính là lúc em yêu anh. Một lần duy nhất mãi giữ tấm chân tình

Lời bài hát chính là cõi lòng của cô. Từ khi anh đi, cô không hề đổi nhạc chuông hay nhạc chờ. Cứ mỗi lần tiếng nhạc cất lên, cô lại như bị chìm vào đó. Cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ và ngay lập tức nghe điện thoại. Đầu dây bên kia, Hoàng Văn hỏi dồn dập:

- Dương à? Sao em lâu nghe điện thoại vậy?

- Em vừa tắm xong. Anh gọi có việc gì không vậy?

Dương vừa lau lau tóc vừa nói. Hoàng Văn quay lại nhìn bà xã đang tắt bật cho hai đứa con bú bình ăn thì khẽ mỉm cười. Anh nói:

- À, anh gọi để nói chuyện phiếm thôi mà. Chị gái em nhờ anh gọi, cô ấy đang bận

- Ồ, vậy thì chăm sự phải nhờ anh rồi, chị ấy mà sứt mất gram nào là em xử anh đầu tiên đấy

- Anh nào dám chứ. Chị em ghê vậy mà – Hoàng Văn ghé sát vào mic nói nhỏ.

- Á à, dám nói xấu chị em à, em phải ghi vào rồi tố tội mới được, xem nào, bây giờ là 8 giờ 23 phút, ngày 27/6, anh Hoàng Văn nói xấu chị Quyên. Chết anh rồi nhé.

Hoàng Văn nghe tới đây bất chợt nhớ tới bộ mặt kinh khủng của vợ mình. Ấy da, hử cái cũng phải chào thua a

Khẽ rùng mình anh đáp:

- Ấy, sao em lại làm thế? Em muốn chị em cùng Lam Anh và Lâm An ghét anh hả?

- Em vợ này nào dám

Dương cùng Hoàng Văn nói chuyện một hồi thật lâu. Sau khi nói chuyện xong, cô pha ỉnh một cốc cafe đen đặc. Cô ra ngoài ban công rồi nhâm nhi chúng. Thời gian quả thực đã trôi qua quá nhanh. Thoắt cái mà đã bảy năm trôi qua.

Bảy năm trước, sau sự việc tại sân bay đó, có rất nhiều thứ đã diễn ra mà cô cũng không thể nào tưởng tượng nổi. Hoàng Văn sau kế hoạch không thành ấy đã sang Mỹ kế nghiệp cha điều hành công ty. Cô cũng không còn hận Hoàng Văn nữa, dù sao cũng chỉ do tình yêu mù quáng điều khiển. Hơn nữa, anh làm vậy cũng chỉ muốn cô vui. Quan hệ giữa cô và Hoàng Văn hiện tại rất tốt, thỉnh thoảng anh cũng gọi điện đường dài nói chuyện với cô.

Còn về phần Quyên, sau khi tỉnh lại và hiểu ra mọi chuyện, đã hóa hận thành bạn, trở thành chị gái thân thiết của Dương. Trong thời gian còn ở Việt Nam, hai chị em còn ở chung phòng, mặc chung quần áo. Quyên còn thường xuyên nói chuyện với Dương, mọi thứ Dương đều tâm sự với Quyên hết.

Phải, có lẽ các bạn đã lỡ mớ đoán ra được điều gì đó, hiện tại cô không còn là Nguyễn Hoàng Dương nữa, tên thật của cô là Đỗ Minh Châu, con gái Đỗ tổng, em gái Quyên. Sau khi biết sự thật, Dương cũng cực kì

sốc, cô còn chẳng thể nào tin nổi. Tuy nhiên, qua thời gian, được mọi người khuyên nhủ và chăm sóc, cô đã có một cái nhìn khác. Khi thấy cô đã hồi tâm chuyển ý, Đỗ tổng đã đón cô về gia trang sống. Tốt nghiệp ĐH xong, do muốn sống tự lập nên cô đã xin Đỗ bố ra ngoài sống, theo đuổi dự nghiệp riêng mà không kế nghiệp ADB. Gia đình họ Nguyễn cũng được họ Đỗ hậu đãi, thỉnh thoảng cô vẫn về nhà thăm bố mẹ họ Nguyễn. Đâu phải ai cũng được như cô, có hai bố hai mẹ hai gia đình, mà ai cũng đều yêu quý cô.

7 năm qua đi, hiện tại, Quyên đã sang Mỹ, điều hành chi nhánh chính của ADB bên đó. Việc ngoại giao giữa ADB và CBS đã khiến Quyên cùng Hoàng Văn trở nên thân thiết. Hiện tại họ đã là vợ chồng, kết quả của cuộc hôn nhân hạnh phúc ấy chính là sự ra đời của Lam Anh và Lâm An. Hai đứa trẻ song sinh, một trai một gái thật đẹp, chúng rất đáng yêu. Quyên cùng Hoàng Văn cũng rất hay đưa chúng về Việt Nam, bắt chúng học tiếng Việt và ăn những món ăn Việt Nam. Vì dù sao chúng cũng là người Việt chính gốc mà, sao có thể quên đi những bản sắc dân tộc như vậy được. Mỗi lần về chúng đều cất tiếng “dì Dương” “dì Minh Châu” nghe thật ngọt. Có lẽ cả hai đứa rất quý Đỗ tổng, mỗi lần về đều sà vào lòng mà đòi cưỡi ngựa nhong nhong. Nhìn gia đình hạnh phúc cô cũng chẳng còn gì để nghĩ. Anh ra đi, 7 năm chẳng hề có một lời nhắn, vậy mà tình cảm của cô vẫn chẳng hề tàn phai. Mà cũng phải thôi.

Ai nói không gặp là sẽ quên? Ai nói cách xa là phai nhạt? Ai nói tình đầu thường mong manh?

Bảy năm mong nhớ, chỉ vì một lời hứa. Có đáng để lưu luyến mãi không quên?

Cô ngồi đó, lặng im dưới bầu trời đầy gió và suy nghĩ về cuộc đời mình và những chuyện đã qua. Quả thực, ta không thể đoán trước được điều gì.

Đọc tiếp Yêu – chương 26

21. Yêu – Chương 26

Chương 26:

Sáng ngày hôm sau, Dương thức dậy rồi vội vàng chuẩn bị tới tòa soạn như mọi ngày. Tới tòa soạn, cô chợt nhìn thấy một dáng người hao hao giống Trần Hàn Vũ đang bước vào thang máy riêng dành cho sếp. Cô chợt nghĩ. Sao người đó giống anh ta vậy nhỉ? Lẽ nào... không thể nào, chẳng phải hôm qua mình còn gặp anh ta trong trang phục cũ kìa, không có đủ 5000 mua nước hay sao? Một Trần Hàn Vũ như vậy thì sao có thể là người ăn mặc sang trọng và lăm lăm tiền như thế kia chứ? Những suy nghĩ ấy chỉ dừng lại khi cô nhận ra cánh cửa thang máy đang dần dần khép lại. Hoảng hốt, cô nhanh nhẹn nhảy vào lấy chân chèn cửa để nó khỏi đóng lại. Cánh cửa một lần nữa mở ra, cô vào thang máy, bấm tầng cần đến rồi đứng về một phía. Thấy đồng nghiệp trong thang máy đang nhìn mình như nhìn động vật ngoài hành tinh, cô khẽ cười trừ.

Tiếng thang máy kêu “ding” một tiếng, mọi người nhanh như cắt sải bước về phòng làm việc của mình. Cô cũng không phải ngoại lệ. Bước tới phòng phóng viên, cô choáng toàn tập khi thấy một đồng tài liệu trên bàn. Nhìn thấy chị Thanh Vân, cô liền chớp lấy rồi hỏi.

- Chị Vân, thế này là thế nào?
- À, em cố gắng sửa lỗi chính tả của đồng bài này rồi gửi xuống phòng biên tập nhé.

Thanh Vân nói rồi hốt hơ hốt hải phô tô tài liệu và trở về phòng. Dương thắc mắc chạy theo sau hỏi:

- Nhưng đây là việc của phòng biên tập mà, chiều nay em phải đi phỏng vấn rồi sang đài XY ghi hình nữa, sao mà làm xong được đây
- Thì đúng là việc của phòng biên tập. Nhưng chẳng hiểu sáng nay Trần đại boss bảo phòng biên tập làm gì mà bao nhiêu việc của bên đó đổ hết sang phòng phóng viên chúng ta. Em nhìn xem, mọi người trong phòng mình đều đang làm kìa. Ai cũng bận bịu đầu, lại phải đi lấy tin nữa. Em ráng làm nhanh rồi

chiều mà đi ghi hình, của em chị đã sắp xếp cho ít nhất rồi, khoảng 200 bản cần sửa lỗi chính tả thôi. Làm nhanh nha em, chị cũng phải làm đây.

Chị Vân đi rồi mà Dương vẫn chưa hết choáng, cô lấy tay với lấy cạnh bàn mà bò lên. Nhìn đồng bài cần tra mà cô mém ngất lần nữa. Vừa làm, Dương vừa ngẫm ch*ị thâm tên Trần đại boss ấy. Mỗi một lỗi chính tả cô lại ch*ị tên ấy một câu. Cô ch*ị tới mức cả phòng phải túm lại bàn tán ... trên Facebook của tòa soạn. Chị Thanh Thanh khai pháo đầu tiên.

[Thanh Thanh Sâu Róm] Ê nè, Hoàng Dương hôm nay bị làm sao vậy? Cứ thấy lăm bắm này giờ

[Lỗ Vỹ Vy Vy] Em cũng không biết, em nghĩ chắc sáng nó uống nhầm thuốc rồi. Hoặc cũng có thể trời mới sang hè, nóng nực quá nên đầu óc nó không thích ứng kịp.

[Bảo Nam Đập Troai] Tôi cũng nghĩ thế đó, bà Vy hợp ý ghê, tôi nghĩ Hoàng Dương uống nhầm thuốc, tới tòa soạn nhìn đồng bài nhiều quá nên shock thuốc đó.

[Lỗ Vỹ Vy Vy] Ông đừng có tưởng bở, ai hợp ý ông, mơ cũng để tới mà mơ nhá. Mùa này mới có mặn thôi.

[Thanh Thanh Sâu Róm] Thôi, hai đứa này, có gì về nhà đóng cửa bảo nhau nhá, giờ xem nào “điều trị” cho em nó đi, chị sợ bị lây lăm đó

[Lỗ Vỹ Vy Vy] Chị già rồi nên lẩn à, bệnh này lây nào được.

[Thanh Thanh Sâu Róm] Cứ tình hình này thì dù không lây được qua đường hô hấp chị cũng bị nhiễm đó.

[Bảo Nam Đập Troai] Chị Thanh Thanh nhà ta thỉnh thoảng được câu chuẩn thế nhỉ, hay để em xách Hoàng Dương đến bệnh viện thú y để người ta kiểm tra xem có bị thần kinh hay tâm thần gì không nhé

[Hoàng Dương Phòng Phóng Viên] Mọi người thật quá đáng, vậy mọi người không thấy ức khi công việc từ trên trời rơi xuống à?

[Lỗ Vỹ Vy Vy] Thì cũng có ức, nhưng chưa ức đến mức nào bốc khói như cậu! ^^

[Hoàng Dương Phòng Phóng Viên] Vy Vy, người được lăm, nhạc nào cũng nhảy được, uống công ta tin tưởng người.

[Bảo Nam Đập Troai] Dương à, em tin tưởng nhầm người rồi, nhìn mặt gian thế mà cũng tin được, em quá ngây thơ rồi. Xin lỗi đời quá phũ.

[Thanh Thanh Sâu Róm] Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì mà chúng ta phải làm việc của phòng phóng viên nhỉ?

[Lỗ Vỹ Vy Vy] Em cũng đang thắc mắc đây, chúng ta nào có kinh nghiệm.

[Hoàng Dương Phòng Phóng Viên] Tôi cũng thấy thế, chúng ta cũng biết tới từ “Bận” chứ! Ức quá đi. Các Boss chỉ chuyên Hành là Chính.

[Trần tổng Báo Quan Thoại] Trong giờ làm việc mà dám tám chuyện hả? Hay ngần ấy công việc còn chưa đủ? Có tin tôi cắt lương cả phòng 6 tháng không?

Một giây sau, toàn bộ danh sách bạn bè của cô offline hết, nhanh và đồng loạt đến lạ kì. Chỉ còn mình đèn của cô và Trần tổng sáng. Cô cũng không biết mình đã kết bạn với quả bom nổ chậm này bao giờ. Nhìn lại dòng ment và cái tên ấy một lần nữa. Nào cô tê liệt hoàn toàn. Mất khoảng năm phút sau, cô mới hoàn hồn và nhanh tay offline nick Facebook của mình.

Cô nghĩ, Trần tổng quả cao tay, kết bạn với nhân viên tòa soạn bao giờ mà họ chẳng hề biết. Hối sau lần này còn có “mống” nào dám online trong giờ làm việc nữa chứ? Tư bản, tư bản quá. Đến cái trang cá nhân mà cũng quản lí được. Thiếu nào mở cuốn sổ tay ghi lịch làm việc của mình ra, cô giật mình khi thấy chiều này ngoài ghi hình tại Đài truyền hình XY, cô còn phải phỏng vấn ba người ở ba địa điểm khác nhau liên tiếp. Giờ hẹn lần lượt là ba giờ, bốn giờ, năm giờ và sáu giờ là tới Đài truyền hình. Nhìn đồng bài còn lại trên bàn, Dương khê nuốt nước bọt rồi hùng hục làm. Tất nhiên, trong quá trình làm vẫn ch*ị Trần tổng hết sức “nhiệt tình” (Dương má mì à, thực sự ta rất muốn mách người với Trần ma vương a

)

Hai giờ chiều, Dương thở phào nhẹ nhõm khi đã hoàn thành xong công việc. Đang vươn người đứng dậy thì bụng cô lên tiếng ...ọc...ọc...ọc.... Dương lấy tay xoa xoa chiếc bụng tội nghiệp của mình. Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn khá sớm, cô xuống căn tin của tòa soạn rồi gọi một phần ăn.

Dương ngồi xuống rồi xúc cơm ăn ngon lành. Lúc đó, có một thanh niên đi qua bàn cô rồi bất chợt dừng lại. Cô ngừng ăn chốc lát rồi lại ăn tiếp. Trong những giây ngắn ngủi đó, cô chỉ kịp nhìn thấy giày của anh ta. Láng bóng, không có một hạt bụi bám vào. Chắc là đắt tiền lắm, cô thầm nghĩ. Một lúc sau, thấy bên trên bất chợt có những tiếng xì xào to nhỏ. Cô ngẩng đầu lên. Cô thấy phía góc kia, cùng hàng của cô nhưng cách khoảng 15 bàn về phía trước, có một thanh niên cũng đang ăn cơm. Mọi người đi qua đều ngoái nhìn rồi thì thầm này nọ. Cô cũng nhìn một lúc rồi bất chợt reo lên thích thú

- A! Đó là người mình nhìn thấy sáng nay! Công nhận giống cậu ta thật. Nhưng mà có gì để mình quan tâm nhỉ? – Cô lăm lăm rồi lại ăn tiếp như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ăn xong, cô móc túi khăn giấy ra lau miệng. Bất chợt, chiếc khăn mùi xoa trong túi cô rơi ra. Cô cúi xuống nhặt. Bỗng cô khựng lại. Là nó. Chiếc khăn mùi xoa của anh. Lần đó, cô tưởng mất xe nên đã khóc. Anh lặng lẽ đưa khăn cho cô lau. Khi anh đi, lúc dọn nhà, cô đã tình cờ tìm thấy nó. Cô mang đi giặt sạch sẽ. Từ khi đó, cô đã cực kì trân trọng chiếc khăn ấy, lúc nào cũng mang nó theo mình. Cô lắc lắc đầu. “Lại nhớ tới hán rồi!”

Nhớ ra công việc phải làm, cô nhanh chóng cất chiếc khăn mùi xoa ấy rồi lên đường. Ở trên kia, người thanh niên ấy khẽ mỉm cười rồi cũng rời bàn ăn quay bước.

Đọc tiếp Yêu – chương 26.1

22. Yêu – Chương 26.1

Xong ba cuộc phỏng vấn, Dương nhanh chóng cất băng ghi âm và tài liệu đã ghi chép được vào trong túi xách rồi đi tới Đài truyền hình XY. Đón tiếp cô chính là chị Ngọc Huệ – nhân viên trang điểm chính của đài.

- A, nhân vật chính của chúng ta đã tới rồi đây. Sao hôm nay em tới muộn vậy?

- Chào anh chị. – Dương khẽ nở một nụ cười – Em xin lỗi, hôm nay có việc ngoài dự kiến nên em phải làm gấp

- Thôi được rồi, em vào để chị trang điểm cho rồi còn đi thay đồ. Nhanh nhé

Dương nhanh chóng theo chân chị Huệ vào phòng trang điểm rồi thay đồ. Chị Huệ thường có lối trang điểm nhẹ nhàng mà tôn lên nét tự nhiên của mỗi người nên trong Dương thật sự rục rờ. Hôm nay, cô lên sóng với bộ trang phục đẹp mà sang trọng. Áo sơ mi công sở màu xanh cổ tròn với điểm nhấn nằm ở ống tay và cổ. Ở cổ áo có một dải hoa văn bằng cách đính đá màu rục rờ. Nhìn xa ta sẽ tưởng đó là những bông hoa. Ống tay rộng, xếp li tạo độ phồng tương đối, ở dưới còn có bó trong ở khuỷu, tạo cảm giác thoải mái cho người mặc. Chất liệu vải cho áo là vải voan nên trông cô cực kì lãng mạn và thanh lịch. Chiếc váy quây màu đen với cách xếp vạt tôn dáng. Cô đi một đôi giày cao gót cùng màu với áo và có sử dụng hai chiếc vòng ở tay. Hiệu ứng lãng mạn của bộ đồ tạo nên một Dương có tính cách nhẹ nhàng, nữ tính, ngọt ngào mà lãng mạn. Cô tự tin bước vào phòng ghi hình

- Xin chào tất cả quý vị và các bạn. Tôi là Nguyễn Hoàng Dương, người sẽ đồng hành cùng các bạn trong chương trình “bạn đời online” của Đài truyền hình XY ngày hôm nay. Như các bạn đã biết, chương trình “bạn đời online” là một chương trình được đặt ra với mục đích giúp cho những ai chưa tìm thấy nửa kia của cuộc đời mình sẽ có cơ hội tìm thấy bạn tri âm tri kỷ, và thậm chí là bạn đời. Tôi chắc chắn đêm nay sẽ là một đêm dài nhưng lại cực kì thú vị đấy. Nào, chúng ta sẽ đến với chuyên mục đầu tiên.....

Dương hăng say với phần ghi hình của mình. Giọng nói ầm ập, trong trẻo, cử chỉ tay chân linh hoạt, cách dẫn dắt sinh động, tất cả, tất cả đã tạo nên uy tín cho cô. Những chương trình cô dẫn đều đứng trong топ có lượt xem cao nhất. Các đồng nghiệp phối hợp với cô rất nhịp nhàng, tất cả những điều ấy đều khiến cô yêu nghề hơn và có tâm huyết với nghề hơn nữa.

“Chương trình của chúng ta tới đây là kết thúc. Xin chào và hẹn gặp lại các bạn trong các chương trình tiếp theo. Tôi là Nguyễn Hoàng Dương, chúc một buổi tối tốt lành!” Dương bước ra khỏi phòng ghi hình, tạm biệt mọi người rồi ra về, bụng cô lại bắt đầu biểu tình rồi. Đang đi trên đường, Dương lại nhìn thấy một bóng dáng của Vũ. Cô liền đuổi theo. Cô gọi lớn: “Trần Hàn Vũ, đợi tôi với”

Vũ dừng lại. Hôm nay anh mặc một chiếc áo cộc cổ tròn màu đỏ. Trên áo chỉ có một chiếc lô gô và một đường kẻ sọc màu đen ngang ngực. Trên tay áo có một đường kẻ đen chạy theo hướng tay. Quần anh mặc là loại quần ngố kaki mềm màu trắng. Trông anh thật giản dị mà vẫn toát lên được những ưu điểm của cơ thể.

- Cậu đi đâu vậy? – Dương hỏi
- Tôi đi dạo thôi.
- Đi dạo á? Khu phố này là khu phố của nhà giàu mà, nhà cậu ở đây à?
- Ủ... à....mà đâu có, nhà tôi ở trong ngõ cụt kia cơ – Anh bao biện

Dương ồ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu. Bỗng nhớ tới bụng lép kẹp của mình, cô nghĩ mời Vũ đi ăn và anh đã đồng ý.

Vậy là Vũ leo lên xe đèo Dương. Lúc mới lên xe, anh vặn ga một cái, chiếc xe vọt đi. Anh phanh gấp. Dương đột ngột lao đầu về phía lưng anh. Đau điếng. Cô vừa xoa đầu vừa nói

- Cậu có biết đi xe không thế?
- Thực ra tôi mới chỉ học lái ô tô thôi, xe máy thì chưa, nhưng chắc cũng đi được

Dứt lời, anh vặn ga đi tiếp. Trên đường đi, anh lạng từ bên này, lách sang bên kia, mấy lần còn mém đâm cột điện. Dương sợ hãi tới mức hét suốt đường đi, hồn phách đã bay hết. Chỉ tới khi anh dừng trước cửa hàng lần trước, cô mới hoàn hồn. Ngay lập tức, cô hét vào mặt anh

- Lần sau mà không biết đi xe thì nói với tôi một tiếng, tôi không muốn chết sớm đâu
- Cậu nói tôi lái mà.
- Ai bảo cậu nói biết đi làm chi, may mà đường này không có cảnh sát, nếu không thì xe tôi bị ò e ò e từ lâu rồi (ý bị cho lên xe kéo đó)
- Cậu sợ thế sao? – Nhìn bộ dạng của cô, anh hỏi

Dương ngay lập tức đứng thẳng người, làm mặt lạnh

- Ai mà sợ chứ? – Nói rồi cô nhanh chóng bước vào nhà hàng và vẫn chọn chỗ cũ.

Sau khi gọi món xong, Dương ăn ngấu nghiến mà chẳng để ý ai, trông cực giống dân tị nạn

- Này, cậu đói lắm hả?
- Không... oàm oàm...nhưngoàm oàm....đang tức!
- Tức ai vậy?
- Tên....sếp.....oàm oàm....thối
- Tên sếp thối sao?

Dương ngừng ăn ngay lập tức rồi bắt đầu tuôn một tràng

- Cậu biết không, tên Trần tổng đầu heo đó đúng là thiếu não. Việc của phòng biên tập mà lại dám giao cho chúng tôi làm. Chúng tôi cũng có chuyên môn riêng của mình chứ, ai đã làm qua mấy cái đó mà lại giao, đúng là vớ vẩn

- Nhưng phòng biên tập có việc khác mà

Nghe thấy vậy, Dương lại chu mỏ nói một tràng: “Dù thế cũng không thể như thế được. Chúng tôi cũng biết bạn chứ, vừa hôm trước tăng tiền lương, hôm sau lại bóc lột người khác như thế. Đúng là tư bản. Chưa kể còn suýt làm tôi bị lỗ mấy cuộc phỏng vấn. Hắn là tên thói tha, bần tiện. Chúng tôi chỉ mới nói chuyện với nhau xíu thôi mà lão ấy đã nhảy vào dọa nạt này nọ rồi. Thế mà cũng lần ra được. Chúng tôi cũng phải sống mà, ai không sợ chứ. Tôi đã chửi hắn suốt từ sáng tới giờ đây. Hắn là tên biến thái, hắn là đồ đầu lợn. Tôi cầu cho hắn bị tiêu chảy mỗi ngày, để cho hắn ngồi rịt “cổ thủ” trong nhà vệ sinh thì thôi ...”

Vũ chỉ biết ngồi nghe Dương mà chẳng biết nói gì, anh cố làm ra vẻ bình thường dù trong lòng đang muốn túm lấy cô mà đánh đòn. Dám chửi anh trước mặt như vậy sao? Cô quả thực quá to gan rồi. Đã vậy còn rửa anh bị Tào Tháo đuổi mỗi ngày nữa. Nhân viên như cô quả thực là rất đáng bị sa thải, và cách sa thải là phải đá vào m*ng mà ra cổng. Nhưng bất chợt anh mỉm cười, vì từ trước tới nay, những câu rửa của cô đều ứng vào cô hết.

- Anh cười cái gì? Tôi bị như vậy mà anh còn cười.

- Không có gì, tên sếp ấy quá đáng thật.

- Đúng rồi, chúng ta phải ăn hết đồng thức ăn này, coi nó như hắn và ta đang xé từng mảng da thịt của hắn vậy

Cơ mặt của Vũ lại bắt đầu đông cứng. Cô gái này, có còn là người không? Mắt thẩm mỹ của anh kém thật, người như vậy mà cũng thích nổi. Dương ăn uống một hồi mới nhận ra ai kia chẳng có phản ứng gì, cô ngừng ăn ngừng đầu lên hỏi:

- Sao cậu không nói gì?

- Không có gì, ăn thôi

- Ủ, ăn thôi, ăn hết nhé! – Dương khẽ cười

Ăn xong, nhìn thấy trên mặt Dương bị lem nhem hết cả, anh thọc tay vào túi, móc ra một chiếc khăn mùi xoa rồi lau cho cô. Dương phải đơ mắt mấy giây, bao kí ức ngày xưa lại hiện về. Cô lắc nhẹ cái đầu, giằng lấy cái khăn rồi tự lau. Lau xong cô đưa tiền cho Vũ rồi nói

- Tiền đây, cậu lấy mà bắt taxi về, tôi không muốn mạo hiểm lần nữa đâu

- Thôi không cần đâu

- Còn ngại gì chứ, cậu thì lấy đâu ra tiền. – Dương dúm vào tay Vũ rồi lên xe phóng thẳng về nhà

Vũ nhìn tờ tiền rồi nhìn cô mà mỉm cười. Dương về đến nhà, vừa vứt được cái túi xuống ghế và vào nhà bếp uống nước thì tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn vang lên. Cô cầm cốc nước, vừa uống vừa đi ra phòng khách.

“Cậu về tới nhà an toàn chứ?”

Send from: Cáo già”

Dương nhanh thoăn thoắt nhắn tin lại

“Về rồi, an toàn, nhưng vẫn thấy tức”

“Sao vậy? Vẫn chuyện lúc nãy à?”

Tìm được đối tượng để xả, Dương không bỏ qua cơ hội

“Đúng vậy, nếu tôi mà gặp hắn, có lẽ tôi sẽ tháo giày ra mà ném vào mặt hắn, về Mỹ mà giáo huấn nhân viên, ở Việt Nam không có kiểu làm việc như thế nhé, đừng có mang cách quản lí của phương Tây mà áp dụng bừa bãi”

Vũ ngồi trong phòng làm việc xem lại sổ sách thu chi của quý vừa rồi vừa nhắn tin với cô. Đọc tin nhắn của cô xong, chiếc bút trong tay anh bỗng nguệch một đường dài, làm rách cả giấy. Cô gái này, để xem sau này anh xử cô như thế nào. Anh nhắn lại:

“Tôi sợ rằng lần sau gặp mặt, cậu sẽ lấy túi xách mà đập vào mặt tôi lắm”

“Cậu thì phải khác chứ, cậu có sự dung hòa giữa văn hóa giữa Việt Nam và Mỹ mà, tôi tin cậu sẽ không làm thế”

“Thực ra tôi cũng không hẳn được như thế đâu. Mà cậu ghét anh ta thế à?”

Sao cùng học tại một nơi mà hai con người lại khác nhau như vậy. Thế này mới gọi là khiêm tốn chứ. Cô thầm khen rồi nhanh chóng nhắn lại

“Tôi nghĩ tới hần thôi đã muốn ói, một tháng không muốn ăn, người như hần mà vẫn còn dũng khí sống sót, tố chất tâm lý mạnh thật nha!”

“Tôi đồng cảm sâu sắc!”

Lời nói của Vũ khiến Dương cười sáng lạn, cô cảm động nói tiếp

“Cậu thật là tốt”

“Chuyện này... Tôi không có ý kiến!”

“Tôi bí mật nói cậu biết nhé, cậu nhất định không được kể với người khác... Tôi chắc chắn là con người này bề ngoài làm ra vẻ đạo mạo nhưng nội tâm thì vừa âm u vừa gian trá.”

“Tôi thật khâm phục con mắt thấu suốt của cậu!”

“Tôi nhất định phải cho tên bại não đó biết tay”

“Hả?! Có thể nói tôi biết trước em có kế hoạch khủng bố gì không, để tôi còn chuẩn bị tâm lý.”

“Sao cậu lại phải chuẩn bị tâm lý?”

Bên kia đầu dây, Vũ khẽ giật mình

“Trước tiên tôi giúp cậu mời một luật sư giỏi, phòng ngừa tình huống bất trắc.”

“Tôi quyết định ngày mai sẽ đập bể kính nhà hần, đừng cản tôi”

“Cậu biết người ta sống ở đâu à?”

“Ngày mai tôi sẽ theo dõi hần”

“Vậy cậu biết hần sao?”

“Tất nhiên rồi” – Cô cười rồi tiếp tục nhắn tin – “Tôi đã điều tra rồi, cậu ta năm nay 24 tuổi, bằng tuổi tôi, là một người Mỹ gốc Việt ...bla...bla.... Ngần ấy thông tin đã đủ chưa?”

“Cậu không làm cho Bộ An ninh Quốc gia thì thật là một tổn thất lớn cho đất nước”

“Quá khen, quá khen” Chẳng mấy khi cô “chép gió” mà được khen, Dương cười ngọt ngào khắp mặt

“Tôi muốn nhắc cậu, trước khi đập kính nhà hần, cần xem xét hần ở tầng mấy” Con lợn như em để xem có thể leo nổi mấy tầng. Tất nhiên là về sau anh chẳng thể công bố.

“Ồ, cũng đúng, nếu cao quá thì kế hoạch này không khả thi rồi, hay cậu nghĩ cách giúp tôi với”

Vũ bên kia nhận được tin nhắn mà tí thở huyết. Đã nói xấu anh đủ điều như vậy mà giờ lại còn nhờ anh nghĩ cách hãm hại mình. Tuy vậy, anh vẫn nhắn tin lại

“Thôi, cậu thử nghĩ xem, tôi bận rồi”

“Vậy bye nha” Dương nhắn tin xong rồi vút điện thoại sang bên cạnh. Cô dựa lưng vào ghế cười tới mức miệng sắp rách. Cùng lúc đó, tiếng chuông báo tin nhắn lại vang lên

“Hoàng Dương, mi dạo này thế nào rồi?”

Send from: Tâm hám trai”

Dương mỉm cười rồi bấm nút gọi lại.

Đọc tiếp Yêu – chương 27

23. Yêu – Chương 27

Chương 27:

Sau khi nhận được tin nhắn của Tâm, ngay lập tức, Dương bấm nút gọi lại. Mỗi lần cô nói chuyện với Tâm đều cười đến rách cả miệng. Đại khái đoạn hội thoại hôm nay diễn ra như sau: “Tâm à, hôm nay sao cậu lại có thời gian nhắn tin cho tôi vậy?”. “Ừm, lâu không được nói chuyện với bạn hiền nên thấy nhớ thôi.”. “Thôi đi, làm tôi nổi hết da gà rồi”. “Bà mà da gà gì, da cóc thì có”. “Hơ hơ, xin lỗi cuộc đời đi, da người ta hơi bị mịn màng đó”. – Dương nói rồi cười khà ồ. “Rồi, biết da bà mịn màng rồi, nhưng vẫn thua ta vài phần”. “Thật không? Tôi là tôi nghi ngờ lắm đó.”. “Thôi, không đùa nữa. Tôi có chuyện muốn thông báo cho bà biết đây.” – Giọng Tâm đánh lại.

“Biết ngay mà, có chuyện gì vậy?”.

“Vũ về nước rồi đó, bà biết chưa?”

“Biết rồi, tôi gặp mấy lần rồi.”

“Vậy à, vậy thì thôi, tôi nghĩ nên để hai người tự giải quyết vậy. À, dạo này bên đó có gì hot không?”

“Ày, muốn hỏi về anh Hoàng Việt nhà ta thì cứ nói thẳng đi, lại còn phải nói như thế nữa.”

“Hi hi, công nhận bà như con giun trong bụng tôi vậy.”

“Ê, bà ăn nói kiểu gì vậy hả?”

Khoảng gần một tiếng sau, cuộc gọi mới kết thúc. Bây giờ cô đã coi Tâm như chị em nên việc chia sẻ mọi chuyện là không hề khó và mất tự nhiên như trước. Bảy năm qua đi, mỗi người có một con đường riêng. Tâm cũng vậy. Những năm sau này, Tâm trưởng thành lên không kém, chẳng hiểu nó ăn uống kiểu gì mà giờ còn cao hơn cô. Có lẽ Tâm thuộc dạng phát triển chậm hơn bình thường. Cô đã ăn kiêng rồi dần thân vào ngành điện ảnh và hiện đang trở thành minh tinh đắt giá quốc tế. Công việc lu bù khiến Tâm ít khi nào có thời gian rảnh rỗi. Những phút như vừa rồi rất hiếm. Cô rất cảm thông với Tâm. Tới bây giờ mà Tâm vẫn cứ thâm theo đuổi Hoàng Việt, tuy không mãnh liệt như trước, nhưng cô hiểu trong lòng nó, hình bóng của anh không bao giờ thay đổi. Càng nghĩ, cô càng thấy mọi chuyện trong tình cảm thật phức tạp và rất khó giải quyết dứt điểm. Đôi khi, ta còn chẳng thể nào điều khiển được nó. Cô ngồi đó, phóng tầm mắt ra xa mà ngẫm chuyện đời.

Sáng sớm, Dương hốt hơ hốt hải chạy đến tòa soạn. Hôm qua sau khi ngồi suy nghĩ lung tung, cô thấy trời đã lạnh nên định bụng đi ngủ. Than ôi, khi nằm xuống giường cô mới nhớ ra vẫn còn phải viết bài về ba cuộc phỏng vấn ban chiều để mai còn nộp xuống phòng biên tập. Vậy là cô lại cuống cuống dậy rồi viết. Viết mãi viết mãi tới gần hai giờ sáng cô mới được chợp mắt. Vì ngủ muộn nên kết quả là sáng nay cô dậy muộn. Nhìn đồng hồ mà cô mém ngất, vội vã đi vệ sinh cá nhân rồi thay đồ đến tòa soạn.

Hôm nay cô mặc một bộ đồ không quá cầu kì. Cô mặc một chiếc áo quây màu đen bên trong. Bên ngoài khoác chiếc áo vest trắng bó sát với ống tay được may bằng vải voan mỏng hợp mốt. Cổ tay áo còn được may kiểu cách hợp với ống tay. Váy quây màu trắng ngắn hơn đầu gối khoảng 10 phân. Cô khéo léo kết hợp cùng chiếc vòng cổ anh tặc và chiếc đồng hồ đeo tay trang nhã. Kiểu váy may đơn giản nhưng phần kết

hộp tay áo bằng chất liệu vải voan mỏng rất sáng tạo, làm cho người mặc thêm phần quyến rũ và gợi cảm. Mái tóc cô để xoăn nhẹ, cô đi thêm một đôi giày cao gót trắng hài hòa. Trông cô thật đẹp.

Tới cửa tòa soạn, cô nhanh chóng chạy tới thang máy để đến phòng mình. Khi cô vừa thở phào nhẹ nhõm vì không bị kí tên vào sổ đi muộn thì nghe thấy tiếng chị Vân thúc giục:

- Dương, em chuẩn bị nhanh lên rồi đi họp
- Họp gì thế chị?
- Chị cũng không biết. Trần tổng yêu cầu.

Dương trả lời chị Thanh Vân rồi nhanh chóng tiến tới phòng họp. Vừa đi cô vừa thắc mắc. Sao lại họp gấp thế nhỉ. Mà nếu họp thì cũng chỉ họp phòng thôi chứ, có cần quan trọng tới mức Trần tổng đích thân mời không? Mà cũng không sao, coi như một lần được diện kiến Trần tổng. Cô tặc lưỡi rồi tiến tới phòng họp. Cô chọn ghế ngồi ngay bên cạnh Vy Vy. Khoảng 15 phút sau, Trần tổng xuất hiện.

Ngay khi Trần tổng bước vào, Dương hoàn toàn hóa đá. Trần tổng mặc một bộ vest màu xám trang trọng mà trẻ trung, bên trên túi áo còn có một chiếc khăn màu nâu nữa. Bên trong là áo sơ mi trắng với chiếc nơ nâu chấm bi ở cổ. Nhìn kỹ xuống dưới, cô phát hiện Âu phục trên người anh ta không những được thiết kế cắt may vô cùng thanh lịch, mà cổ áo, cổ tay áo, hông, không chỗ nào không vừa vặn, rõ ràng là: Bộ Âu phục này được đặt may dành cho riêng anh ta!

Dương đứng dậy, lên tiếng:

- Vũ!

Mọi người đều hết sức ngạc nhiên trước thái độ của Dương. Xung quanh bắt đầu có tiếng xì xào.

- Cô ta biết Trần tổng à?
- Cô ta có quan hệ gì với Trần tổng?
- Xem ra việc này không đơn giản rồi.

Vị đi bên cạnh (có lẽ là trợ lí của Trần tổng) lên tiếng.

- Cô kia, cô ở phòng nào mà dám gọi tên Trần tổng? Còn không mau ngồi xuống.

Dương vẫn đứng ngây ra đó nhìn anh chòng trọc. Một lát sau, Vy Vy bên cạnh xám mặt đành phải lấy tay kéo Dương xuống. “Dương, mau ngồi xuống đi.” – cô nói nhỏ

Vũ vẫn điềm nhiên như không, anh giơ bàn tay ra hiệu ọi người im lặng.

- Sở dĩ hôm nay tôi tổ chức cuộc họp này là do

Cuộc họp đã bắt đầu mà Dương không thể nào tập trung nổi. Mọi thứ xung quanh cô đều mờ đi, trong đầu cô hiện tại chỉ có một câu hỏi. “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Ngay sau khi cuộc họp kết thúc, Trần tổng điềm nhiên bước ra ngoài. Dương vội vàng chạy đuổi theo mà không cả kịp thu dọn đồ đạc. Cô gọi với

- Trần Hàn Vũ!

Vị Trần tổng kiêu ngạo ấy dừng lại, nhưng chỉ nhìn cô nhếch mép cười rồi lại tiếp bước.

Cô thực sự không hiểu. Bỏ qua chuyện anh từ một tên nghèo kiếp xác trở thành Trần tổng cao quý hàng tháng vẫn đem tiền phát lương cho cô và mọi người, cô thắc mắc hơn bởi thái độ của anh. Vị Trần tổng kia chẳng phải Vũ sao? Đứng gần anh như vậy mà sao cô cảm thấy xa lạ quá. Rất gần mà dường như lại rất xa. Cô thực sự không thể nào hiểu nổi. Vừa hôm qua, ngay buổi chiều ngày hôm qua thôi, anh còn trở cô đi ăn, vậy mà sao hôm nay anh lại biến thành một con người như vậy? Lạnh lùng đúng chất lạnh lùng. Anh thậm chí còn coi cô như người dưng. Phải chăng anh đã hoàn toàn thay đổi.

Cô đứng đó một mình với đồng thắc mắc rồi thiếu não trở về phòng làm việc của mình. Khi cô vừa bước vào cửa, mọi người đã “săn đón” như sói thấy mồi. Cả phòng đồng thanh:

- Dương à, em vừa đi đâu về vậy?

Nhận thấy thái độ chân thành và nồng nhiệt quá mức của đồng nghiệp, cô ngay lập tức đánh hơi được điều bất thường. Có lẽ trong giờ phút này, bảo vệ an toàn tính mạng là thượng sách. Nghĩ vậy cô né sang một bên thản nhiên nói:

- Em vừa ra ngoài có chút chuyện thôi.

- Chuyện lúc này là sao vậy bà? – Vy Vy tiếp tục “hỏi cung” – Trong phòng họp ấy.

- Không có gì. – Cô ngồi xuống bàn nói.

- Thật không thể, quan hệ giữa em và Trần tổng là gì vậy? Em còn gọi tên Trần tổng thật thân mật nữa. Mà hôm qua em đâu có diện kiến cậu ý. – Chị Thanh Thanh tiếp lời

- Trùng hợp thôi, nhưng lúc này em xác nhận rồi, không phải, nhất định là không phải cậu ta. Hết chuyện rồi, mọi người làm việc đi, hôm nay em bận lắm.

Dương nói rồi bày tài liệu lên bàn làm việc thân yêu của mình. Cô suy nghĩ một chút về chuyện ban này rồi lại tặc lưỡi cho qua. Quả thực hôm nay cô rất bận nên chắc chắn cũng chẳng có thời gian suy nghĩ về mấy cái vớ vẩn ấy.

Dương nghĩ vậy rồi chăm chỉ làm việc. Sau khi thu hình tại Đài truyền hình XY xong, cô về nhà với bộ dạng thất thiếu tỏ rõ vẻ mệt mỏi. Mở cửa ra, bật đèn, cô giật mình khi thấy đồ đạc trong nhà bay đi đâu hết. Căn hộ cũng tương đối tiện nghi mà giờ chỉ còn bốn bức tường với mái rèm đang bay tứ tung. Cô chạy sang tất cả những phòng khác, vẫn vậy, trống trơn tất thảy. Chẳng lẽ nhà cô có cướp sao? Thôi thế là hết, công sức của cô. Giờ mà sắm lại mọi thứ thì lấy đâu ra tiền đây? Cướp nhà băng sao? Cô ngồi xuống sàn. Cùng lúc đó, cánh cửa bật mở.

- Minh Châu!

Đỗ bố cùng Đỗ mẹ sánh bước bên nhau tiến vào phòng, đồng thanh gọi tên cô. Thần thái của họ thật khác người nha. Đều đã ngoại tứ tuần, ấy vậy mà cứ trẻ trung mãi. Thật khiến người ta ganh tị quá mức. Trong khi cô còn chưa hiểu tại sao bố mẹ lại ở nhà mình và phải giải thích sao vì việc nhà chỉ còn bốn bức tường thì bên kia, Đỗ mẹ – Lê Hán đã nở một nụ cười hiền hậu nói:

- Con còn không mau đứng dậy rồi đi cùng bố mẹ.

- Đi đâu ạ, bố mẹ nhìn mà xem, nhà con bị “trộm” viếng rồi.

- Trộm nào viếng được khu chung cư này, bố mẹ chuyển đồ đi giúp con đây. Mau đi theo bố mẹ tới một nơi. Con sẽ thấy đồ đạc thôi. Bố muốn con thật bất ngờ. – Đỗ bố điềm đạm trả lời

Cô nghe thấy việc mình sắp bị bắt về nhà thì nét mặt thảm thương vô cùng. Cô nói:

- Nhưng con muốn sống tự lập, con không muốn về gia trang họ Đỗ, chẳng phải bố mẹ đã đồng ý cho con ra ở riêng tới khi nào con muốn rồi sao? Con không muốn về nhà. Con sẽ ra ngoài thuê nhà trọ khác – Dương ương bướng

Đỗ bố nghe thấy vậy thì nhướng mày uy hiếp:

- Con đừng như thế nữa, con thử đi hỏi cả thành phố này xem có còn ai dám cho con thuê nhà nữa không?

- Bố bố thật là ép người quá đáng.

- Đi thôi nào. – Thấy Dương và chồng sắp đầu khẩu sinh nội chiến đến nơi, Đỗ mẹ tiến tới kéo cô đi

Vậy là cô bị Đỗ mẹ kéo đi rồi nhét vào xe ô tô của gia đình. Suốt đường đi, Dương chỉ ngồi một xó, mặt xỉn ra như bánh đa nhúng nước. Cô hiểu, một khi bố mẹ đã quyết cái gì thì cô chẳng thể nào thay đổi được, nên tốt nhất là tuân lệnh. Đỗ bố Đỗ mẹ ngồi bên cạnh mà cứ hết nhìn con gái rồi lại nháy mắt với nhau

đầy ảm ỷ. Dương chẳng thèm quan tâm, cô nghĩ chắc hẳn họ điều khiển được đứa con gái mình nên lấy làm vui thôi mà. Bỗng cô nhìn ra cửa sổ. Ô, đây chẳng phải khu phố nhà giàu mà hôm qua cô gặp anh ở đây sao? Bố muốn thuê ỉnh một căn nhà trong khu phố nhà giàu để khỏi mang tiếng giàu mà để con gái ở nhà thường dân thì cứ nói hẳn, lại còn bày đặt đặc biệt này nọ. Cô nghĩ rồi bĩu môi chê bai.

Chiếc ô tô dần tiến vào một Villa. Dương bước xuống, cô hoàn toàn shock vì khung cảnh trước mắt. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy một căn biệt thự xanh thừ thiệt. Thế này thì thật là quá phô trương rồi. Cô quay lại để từ chối bố mẹ

- Bố mẹ à, bố mẹ có cần xa hoa như thế không? Một nhân viên quèn như con thì làm gì cần phải sống ở một căn nhà như vậy chứ

- Ô, đây đâu phải nhà của bố mẹ. Đồ đạc và người ta đã chuyển tới, chúng ta hết nhiệm vụ rồi, con cứ vào nhà, có một người sẽ cho con câu trả lời. Gooluck! – Đỗ mẹ nói xong rồi khoác tay Đỗ bố lên xe.

- Nay, bố mẹ đi đâu thế, đợi con nữa – Dương gọi với theo

Cô gọi với theo không được, đành đứng đơ ra đó nhìn ngôi biệt thự. Cô thầm nói nhỏ: “Nguyễn Hoàng Dương, mày còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mau vào thôi”

“Nhưng nhớ có ai đó mà bố mẹ muốn ép gả đang ở trong đó thì sao?” – Cô đang tự độc thoại

“Sợ gì chứ, mình là Nguyễn Hoàng Dương không sợ trời không sợ đất cơ mà, cùn lăm lăm là cho hẳn một cái đá vào hạ thân là được chứ gì?” Dương nói rồi đưa tay kéo mạnh xuống như để tỏ rõ sự quyết tâm. Cô bắt đầu ... lom khom đi vào nhà. Bước tới cửa phòng khách, cô thò đầu vào nói:

- Hello!

Nhà gì mà tối om thế này nhỉ? Cô lăm bầm khi thấy nhà không hề bật điện. Cô lẩn mò mãi mới tìm thấy cái công tắc. Tiếng “cạch” của công tắc được vang lên thì cô bắt đầu nhìn thấy một người đang ngồi ở sofa giữa phòng. Cô thoáng giật mình. Nhanh chóng và mau lẹ, cô nhận ra đó là Vũ.

- Vũ! – Cô thốt lên

- Cuối cùng em đã đến.

Đọc tiếp Yêu – chương 27.1

24. Yêu – Chương 27.1

Cô hoảng hốt tới mức lời nói thốt ra cũng có phần lắp bắp thiếu tự nhiên:

- Nay, đếnđến gì hả? Đây là nhà cậu chắc, mà em anh gì, muốn ăn đập hả?

- Tất nhiên đây là nhà anh, chào mừng em đến với khu nhà này. Còn em muốn cho anh ăn đập thì không dễ đâu, trừ khi anh nhường em.

- Nay này, cậu ăn nói phải cẩn thận chứ, rõ ràng là bố mẹ đưa tôi tới đây mà, sao lại là nhà cậu được?

- Việc này em phải hỏi hai bác chứ. – Vũ dựa lưng vào ghế, điềm nhiên trả lời các câu hỏi.

- Bỏ qua, tí nữa tôi sẽ hỏi bố mẹ tôi, khỏi phải nhắc. Mà tôi hỏi anh, chuyện sáng nay ở tòa soạn là thế nào hả? Sao tôi

Dương chưa kịp hỏi hết câu thì Vũ đã kê ghế vào mồm cô nói:

- Ấy da, anh mệt rồi, em cứ thăm nhà tự nhiên rồi nếu đói thì xuống bếp ăn nhé. À, phòng của em chỉ cần đi qua phòng này, sang phòng ăn, phòng bếp là tới. Chỗ đó có hai phòng, nhưng phòng của em là phòng thứ nhất nhé. Anh lên trên kia trước đây

Dương gọi với theo khi thấy anh đã lên trên tầng hai. Cô nghĩ. Thôi mặc xác hẳn, buổi tối cô cũng chưa có ăn gì, “có thực mới vực được đạo” cô phải xuống bếp lòng xem có gì ăn không đã rồi tính sau.

Vậy là Dương nghe theo lời của Vũ sang phòng bếp mở tủ lạnh rồi tự nấu một bát mì để ăn. Ăn xong cô vào phòng mình gọi điện thoại cho Đỗ bố Đỗ mẹ. Chuông reo tới hồi thứ năm đầu dây bên kia mới có người thông máy. Đó chính là mẹ cô:

- Alo, Minh Châu hả con?

- Alo mẹ à? Thế này là thế nào? Sao bố mẹ lại chở con đến nhà Vũ?

- Con đừng trách mẹ, mẹ làm theo ý bố con. Con hãy nhớ một điều, bố mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Thế nhé

... títt ... títt ... Đỗ mẹ đã tắt máy. Dương chỉ biết ngồi đó mà lăm bằm. Cô nào biết được rằng âm mưu này là do Tâm, Quyên cùng Đỗ bố Đỗ mẹ lập ra.

Khoảng một tuần trước, khi Tâm đang tham gia tại một sự kiện thời trang thì vô tình hay tin Trần Hàn Vũ về nước quản kí tòa soạn và thật trùng hợp khi tòa soạn đó là nơi mà Dương tác nghiệp. Cô ngay lập tức gọi điện cho Quyên để nói rõ tình hình. Hai người đã bàn bạc rất lâu về kế hoạch tác chiến nhằm nối lại tình xưa cho anh và cô. Sau khi thống nhất ý kiến, Quyên đã gọi điện về cho bố mẹ kể hết mọi chuyện và nhờ giúp đỡ. Đỗ bố sau khi tìm hiểu rõ đã đến gặp Vũ thương quyết. Và kết quả là Dương đã bỏ nệm gọn tới nhà Vũ không thương tiếc. Trở lại với hiện tại, Dương lăm bằm một hồi rồi bắt đầu đi thăm quan xung quanh nhà.

Căn nhà này quả có phong cách độc đáo. Nó có hai tầng và các bức tường, sân đều được trải cỏ xanh rì. Phía trước nhà là sân trước và non bộ. Thẳng cổng vào là một gara ô tô. Bên cạnh gara ô tô chính là phòng khách ban nãy. Phòng khách với lối kiến trúc đơn giản mà sang trọng đã cuốn hút cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bên phải cửa ra vào là một bộ ghế sofa màu xám, gối của nó in hoa văn họa tiết ăn rơ với màu sofa. Bên cạnh còn có hai chiếc ghế màu xanh lá với thiết kế lạ mắt. Bộ sofa kết hợp với bàn tròn màu đen, bên trên có những chiếc lọ đơn giản, bên dưới có thảm lông màu trắng đã tạo nên vẻ lịch sự mà ấm cúng của căn phòng. Đối diện với bộ sofa là chiếc tivi màn hình phẳng cùng bộ loa đài đầu đĩa. Ngay từ phòng khách sang là phòng ăn. Phòng ăn chỉ có một bộ bàn ghế và một số đồ vật nhỏ. Từ phòng ăn, ta có thể đi theo hai hướng. Thứ nhất là đi ra khu Tiểu cảnh và cũng chính là khu cầu thang, từ khu Tiểu cảnh ta có thể sang khu gara hoặc lên tầng hai. Thứ hai là sang phòng bếp. Từ phòng bếp, ta có thể sang hai phòng ngủ, Wc hoặc sân sau. Phía sân sau vẫn có những vật cở nhưng còn được điểm thêm bởi chiếc hồ bơi và cây xanh um tùm.

Phòng ngủ của cô với tông hồng và trắng kết hợp tạo nên sự nữ tính và trang nhã. Ở giữa phòng là một chiếc giường đôi với ga đệm gối toàn bộ là màu trắng. Phía đầu giường là giá đựng đồ với những lọ hoa và những kệ sách. Bên phải giường và bộ bàn ghế, bên trái giường và tủ quần áo. Thẳng giường ra có một chiếc tivi màn hình phẳng khác. Căn phòng chỉ được điểm xuyết bằng màu hồng của gối ôm, thảm và rèm cửa. Có vẻ như anh đã rất tinh tế khi chọn riêng phòng này cho cô.

Tầng hai là một không gian khác. Từ cầu thang đi lên, ta chỉ có thể đi theo hai hướng. Cô chọn rẽ sang bên trái trước. Từ cầu thang, theo hướng này, cô sang được phòng chiếu phim. Vào trong phòng chiếu phim, ta như lạc vào một không gian hoàn toàn tách biệt. Nơi đây chỉ dành cho việc giải trí. Trần nhà có những hình vuông được sắp xếp xen kẽ để cho ánh đèn xuyên qua những khe hở ấy. Từ cửa đi thẳng vào là bộ sofa dài, thật dài. Đối diện với nó và màn hình dùng để chiếu phim. Bên cạnh màn hình còn có một số tủ kệ và một chiếc ghế nằm dài. Bên cạnh phòng chiếu phim, ta sẽ sang phòng làm việc và phòng tắm.

Cô thật sự ấn tượng với phòng tắm này. Rất rộng, ở giữa có một bể tắm mà như là bể bơi, xung quanh được che phủ bởi những chiếc rèm pha lê óng ánh. Tường của nhà tắm được ốp đá đen nên càng tạo không gian lãng mạn. Bên cạnh còn có phòng xông hơi nhỏ. Cô còn cứ đứng đó mãi mà không đi. Sau khi đi hết bên trái, cô sang hướng bên phải. Hướng này chỉ có phòng của Trần Hàn Vũ và ban công. Cô mở cửa vào thì thấy anh đã ngủ. Cô nhẹ nhàng đi vào, đắp chăn rồi chỉnh nhiệt độ điều hòa cho anh.

Cô nhẹ nhàng đưa mắt khắp phòng. Phòng của anh khá rộng. Phía Đông còn có một tủ rượu và quầy bar nhỏ cùng mấy chiếc ghế mây. Bên ngoài là một vườn trúc, loại chuyên trồng trong nhà, gió từ ngoài thổi

vào khiến lá trúc kêu xào xạc. Ở giữa phòng cũng là một chiếc giường đôi kiểu cách, cô đoán là nó có thể nâng lên hạ xuống được. Đệm của giường là màu xám nhẹ, sạch sẽ, thẳng thắn, chăn thì đậm hơn một chút và có những vòng tròn nhỏ. Gối có hai loại, một là cùng màu với chăn thì to hơn, còn lại cùng màu với ga đệm thì nhỏ hơn. Bên cạnh giường là tủ quần áo trải dài và nằm trong tường cùng mấy cái giá sách và bàn uống nước. Đối diện giường cũng là một chiếc ti vi cùng kích cỡ với chiếc ti vi ở phòng cô. Bên ngoài là một ban công rộng thoáng. Từ ban công của anh, cô có thể nhìn thấy khung cảnh bên dưới và dãy núi xa xa, nơi đó thật đẹp như tiên cảnh. Cô ra ngoài đó hít thở không khí rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài

Cô lặng lẽ về phòng mình lấy quần áo rồi chạy huỳnh huých lên tầng hai tắm. Cô vừa tắm vừa bật nhạc ê a hát. Sau một tiếng, cô tắm xong. Cô đi xuống nhà thì gặp ngay Vũ đang ngồi trong phòng ăn. Anh đang ăn bánh mì. Thấy lạ, cô hỏi

- Cậu dậy rồi à? Cậu mà cũng ăn bánh mì sao? Tôi tưởng cậu ghét lắm mà

- Ừ, cái tai bị làm phiền quá nên nó gọi anh dậy. Nhà hết đồ ăn nhanh rồi mà anh không biết nấu nên đành ăn bánh mì

Vũ vừa nói vừa cười như để chế giễu cô. Dương vẫn chưa quen với kiểu xưng hô của anh nên chu mỏ đáp lại:

- Này này, thôi ngay kiểu anh em ấy đi nhé, cậu hơn tôi mấy tháng mà đòi làm anh hả? Xin lỗi vì lúc này tôi bật nhạc to quá, cậu ăn nữa không, để tôi nấu, tôi cũng đang đói

- Vậy làm phiền em.

- Này, thôi ngay đi không hả? – Cô quát

Vũ thấy con hổ trong cô sắp lộ nguyên hình thì dịu giọng:

- Ok ok, mà trong nhà cũng chẳng còn gì nữa mà nấu đâu.

- Ooh, thế thì tôi biết nấu thế nào đây? À, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi, hôm nay cũng là thứ sáu, lang mang khắp ngõ ngách Hà Nội để ăn đêm rất thú vị đấy.

- Ừ, cũng hay, vậy đợi anh đi thay quần áo đã

- Này, tôi nói bỏ ngay rồi mà. Cậu....cậu làm người khác tức chết mới vui à?

Dương hét vọng lên. Khoảng 15 phút sau, Dương xuống rồi lấy xe chở cô ăn chợ đêm Hà Nội.

Chắc hẳn một số bạn còn thắc mắc về chợ đêm – nét văn hóa đặc biệt của Hà Nội. Tác giả xin nói qua một chút nhé. Những năm gần đây, chợ đêm đã là một nét văn hóa quen thuộc với người Hà Nội. Diễn ra vào buổi tối ba ngày cuối tuần, chạy suốt trục phố cổ từ Hàng Ngang, Hàng Đào đến Hàng Giầy, hầu như phiên chợ đêm nào cũng đông đúc, tấp nập người. Từ các tốp thanh niên cho tới những cặp đôi yêu nhau hay các đoàn khách du lịch, thậm chí có cả những ông bố bà mẹ bỗng con nhỏ, họ nô nức tới đây để tận hưởng một phiên chợ lung linh sắc màu, và đặc biệt là ngập tràn các loại hàng hóa như quần áo, dây dép, kính, mũ, túi xách, mỹ phẩm... với giá rất sốc.

Nhưng giống như mọi phiên chợ khác, chợ đêm còn một có nét văn hóa cũng đa sắc màu không kém, đó là ẩm thực. Để đi bộ, ngắm hết được các gian hàng tại đây, chắc bạn phải mất ít nhất hai giờ đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy, bạn sẽ có cơ hội bắt gặp nhiều món khoái khẩu hấp dẫn. Có món mặn, món ngọt, có thứ rất mới lạ, cũng có thứ hết đời quen thuộc, nhưng chỉ ít trong một phiên chợ nhộn nhịp, phong phú thế này, chúng sẽ giúp bạn nạp đủ năng lượng cho suốt hành trình khám phá. Hà Nội có lẽ đẹp nhất về đêm.

Vậy là Dương của chúng ta đã bị Đỗ bố, Đỗ mẹ ném sang nhờ cậy nhà Vũ. Cô không những không biết kế hoạch mà mình đã ngoác mồm bị trúng câu mà còn tung tăng đi ăn cùng Vũ. Tình huống của cô chẳng khác nào bị mọi người bán mà vẫn giúp họ đếm tiền. Một nam một nữ, sống chung cùng nhà, ở cùng tòa soạn, chuyện gì sẽ xảy ra? Chắc chắn quạ vẫn sẽ còn phải kêu.

P/s: Các bạn ạ, hôm nay Cat có lên duyệt web, thực sự đọc cmt của các bạn, Cat lại thấy càng áp lực hơn. Nếu là bình thường, Cat sẽ giải thích. Nhưng có lẽ hôm nay Cat nên im lặng thì hơn. Giờ thì Cat hiểu tại sao các tác giả khác lại có thể luyện công phu cao siêu như thế rồi. Haizzz, tặng mọi người 2 chap đền bù

nhé. 1 dài 1 ngắn. Công sức của Cat đó. Các bạn đừng có ném đá nữa, thực sự rất bức và muốn cắn người rồi nha

Đọc tiếp Yêu – chương 28

25. Yêu – Chương 28

Chương 28:

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ thức dậy từ rất sớm. Anh nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi mặc quần áo và xuống tầng một. Sau khi gọi bữa sáng rồi đích thân bày biện ra bàn ăn, anh nhẹ nhàng mở cửa và vào phòng cô. Cô đang ngủ trên giường thật ngoan ngoãn mà không hề bị ... mộng du như mọi lần. Thực ra thì cũng không ngoan ngoãn lắm, cô nằm trên giường là thật, nhưng trông bộ dạng thì thật là kì dị. Vẫn là bộ đồ ngủ với hình Hello Kitty màu hồng nhưng là size lớn hơn, cô nằm ôm gối ngủ nhưng lại nằm ngang giường. Đôi chân của cô thì một nửa đã bay ra khỏi giường chạm đất lâu rồi, ga giường vì thế mà nhăn nhúm hết cả, còn chiếc chăn thì hiện tại anh không còn thấy hiện diện. Anh chép miệng nhìn xung quanh. Ồ, nó đây rồi, cách xa cái giường ba mét. Anh thầm nghĩ không hiểu cô gái này có công phu gì mà lại đá bay được cái chăn đi xa như thế. Ồ nhưng dù như thế nhìn cô vẫn rất đẹp. Anh nghĩ rồi tiến lại gần, bế cô lên và đặt vào vị trí giữa gối. Anh đắp chăn, chỉnh một vị trí thoải mái nhất rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

Anh thầm tự hỏi mình. Cô gái này là ai mà có sức hút như vậy. Cô đã khiến cho anh thay đổi hoàn toàn. Từ một con người trầm tính, ít nói vì tự ti, anh đã mạnh bạo và thoải mái bộc lộ tình cảm, cảm xúc hơn dù chỉ với một mình cô. Cũng chính bởi vì cô mà bao năm qua, anh cố gắng trụ vững trên thương trường, hi sinh bảy năm để gây dựng sự nghiệp. Anh nhìn cô một lát rồi nhẹ nhàng đặt một cái hôn vào môi cô. Nhưng khi anh định đặt môi mình vào môi cô thì cô chợt quay mặt. Anh khựng lại mất mấy giây rồi bất chợt mỉm cười. Anh đứng dậy, cầm áo vest rồi ra ngoài. Trước khi đi anh còn tắt chiếc đồng hồ báo thức và nhìn cô một cái nữa.

Khoảng bảy giờ, Dương bất chợt tỉnh dậy. Mắt nhắm mắt mở, cô vợ lấy cái đồng hồ báo thức. Cô chỉ liếc qua rồi lại nhắm nghiền mắt quay đi chỗ khác. Tuy nhiên, chỉ hai giây sau, cô mở to hết cỡ nhìn lại chiếc đồng hồ

- Ôi mẹ ơi, đã 7 giờ rồi sao?!

Cô hét lên rồi nhanh chóng bật dậy. Cô lao sang phòng WC vệ sinh cá nhân, chải tóc và đi lấy quần áo. Cô thầm nghĩ. Hôm qua mình không đặt báo thức sao, đúng là Cái tật này sao bao năm cô vẫn không sửa được chứ? Có lẽ là do hôm qua về khuya quá, quen giấc nên đánh liền một mạch, quên không đặt báo thức luôn. Kiểu này thì bị chị Vân tóm cổ mất thôi. Cô thở dài thiếu não rồi nhanh chóng rời khỏi nhà. Khi đi qua bàn ăn, cô cũng chỉ kịp vợ lấy cái bánh kẹp lót dạ. Dương đáng thương của chúng ta nào có thể biết được chuyện này do bàn tay Vũ sắp xếp.

Tới công ti, cô chạy hết tốc độ tới bên thang máy. Ồ, chiếc cửa đang dần khép lại. Cô phi tới, nhưng kết quả chỉ là màn hôn “đẹp mắt” của mặt cô với thành thang máy. Sao đang bay trên đỉnh đầu cô.

“Lẽ nào mình hải leo năm tầng cầu thang bộ cùng đôi giày cao gót này sao?” Cô nhìn đôi giày của mình rồi ngao ngán nghĩ. Bất chợt, cô liếc nhìn sang bên cạnh. Ồ, may quá, vẫn còn thang máy đang mở. Nhanh như cắt, cô chạy đến rồi nhảy vào trong.

- Vũ! – Cô thốt lên khi nhìn thấy anh trong thang máy – Vậy đây là ...

- Cầu thang riêng của tôi.

Thôi rồi, lần này thì tiêu rồi, biết làm sao đây, nếu bị bắt gặp cô đi ra từ cầu thang dành riêng cho anh thì kiểu gì cũng bị bàn tán. Có khi nào trong tờ báo ngày mai cô được đồng nghiệp cho lên trang nhất không

chứ? Thôi thì trong tình hình này tốt nhất là nên nhân nhượng thì hơn. Có lẽ cô nên nói khéo một chút để hần cho cô dừng lại ở tầng 4.

- Hi hi, Vũ thân yêu à? – Dương vừa nói vừa nghĩ rằng đây là câu tỏm nhất mà cô có thể nói

- Gì? – Vũ cũng giật mình trước thái độ của cô.

- Cậu là bạn thân nhất của tớ, vì vậy, vì vậy cậu có thể cho tớ dừng lại ở tầng 4 được không? – Cô tỏ ra vẻ đáng yêu

- Gọi anh đi. – Thấy cô còn đang ngơ ngác do quá ngạc nhiên, anh lên tiếng uy hiếp – Tới tầng 3.

Tới giờ thì bộ não lười biếng của cô cuối cùng cũng theo nổi tư duy của anh. Loại đàn ông này thật là mặt dày a

Có lẽ Hoàng Dương cô phải hận tên đàn ông thối này tới chết. Hần đích thực là tên đàn ông tồi tệ nhất thế giới. Nếu biết sớm như vậy, cô đã chẳng cho hần lấy một xu chứ đừng nói cả đồng tiền thưởng, và giờ cô chỉ còn 500.000 đồng. Thật là hối hận. Nhưng vì đại cục, đây là boss lớn, cô phải nhịn, phải nhịn thôi. Cô nói:

- Thôi được, thì anh, vậy người anh “đáng quý” có thể giúp cô bé tội nghiệp này khỏi bị trừ lương được không? – Cô nghiêng răng nói

- Ồ, có vẻ rất thú vị, trừ lương sao?

- Cậu có giúp không thì bảo? – Dương lại rút lên

Hèm hèm – Vũ vờ ho. Sau một hồi khua khoắng ... không khí, cô bắt đầu nuốt cục tức lại rồi nói

- Anh, hi hi, anh giúp em với. – Dương phát nôn với những lời mình nói

- Xin lỗi nhé, anh cũng muốn giúp em lắm, nhưng cầu thang máy đi qua tầng 4 rồi.

- Cái gì?!

Dương hét lên rồi chạy đến bấm lia lịa vào nút ra sau khi nhìn theo ngón tay của Vũ – cái bảng báo hiệu đang chỉ lên tầng 5.

- Rất lấy làm tiếc, quý cô! – Vũ nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc mà thực ra là đang nhịn cười tới mức nội thương.

Cô mỉm cười một cái với Vũ nhưng thật ra cô đang ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của vị Đỗ tổng đáng kính.

“Ding” Chiếc thang máy dừng lại tại tầng 5 của tòa nhà. Dương gồng mình đi ra ngoài để kiểm chế sự tức giận. Cô đi ra tới đâu, các đồng nghiệp khác đều dừng lại để nhìn tới đó. Cô cố nhắm mắt đi để bớt xấu hổ. Nhưng khi gần tới cửa phòng phóng viên, thang máy lại kêu “ding” một lần nữa. Vị Trần tổng điển trai thò đầu ra. Tên này lại bày trò gì hại cô đây.

- Nguyễn Hoàng Dương! Lát nữa lên phòng tôi

- Dạ, rất vui lòng thưa Trần tổng.

Dương nói rồi nhanh chân vào phòng trước khi cơn giận bùng phát. Trần tổng nhìn theo cô rồi cũng mỉm cười bấm nút để lên tầng của mình. Khi Dương vừa bước vào phòng, mọi người bắt đầu sẵn đón và ngày càng tiến lại gần cô.

“Dương à, hôm nay em xinh thật đấy!” – Chị Thanh Thanh luôn đi đầu trong mọi “phong trào”.

“Đúng vậy, từ khi quen biết bà, tôi thấy hôm nay là ngày mà bà tỏa sáng nhất đấy”. – Vy Vy bắt đầu thêm “mắm muối”.

“Stop!” – Dương bắt buộc phải hét lên. Mọi người ngay lập tức dừng động tác. Cô kinh hãi lấy túi xách che trước ngực để hộ thân rồi nói:

- Mọi người làm cái trò gì thế hả?

- Đâu có gì đâu.... – Mọi người nói rồi càng ngày càng xán tới gần Dương hơn.

Tình huống này là sao đây? Sao mấy người này như thầy ma đã bị yểm bùa vậy. Họ đang tiến lại gần cô hòng ăn thịt sao? Trường hợp này có lẽ tốt nhất là chuẩn thôi, “tẩu vi thượng sách” mà. Dương nghĩ thầm rồi nhanh chân chạy thẳng ra thang máy bấm số lên tầng của Vũ. Trước khi chạy được ra ngoài, cô còn nói vọng vào. “Trần tổng gọi em!”

Đọc tiếp Yêu – chương 28.1

26. Yêu – Chương 28.1

Những phóng viên “nhiệt tình” săn tin của chúng ta đành tiu nghỉu rồi người nào người nấy lại trở về bàn của mình làm việc. Về phần Dương, khi đứng trước cửa phòng Trần tổng đã hối hận muốn cắn lưỡi tự tử cho xong. Cô nghĩ, giờ mà vào cũng chết, về phòng cũng chết. Biết làm sao bây giờ? Lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định vào phòng Trần tổng. “cốc....cốc....cốc” – Tiếng gõ cửa vang lên đều đặn. “Mời vào!” – Người bên trong vừa lúi húi làm việc vừa nói ra ngoài. Dương hít một hơi thật sâu rồi cũng mở cửa bước vào.

- Có chuyện gì? – Vũ vẫn chăm chú làm việc hỏi
- Trần tổng tìm tôi có chuyện gì ạ?

Nghe thấy tiếng cô, anh vội ngẩng đầu lên nhìn. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Ồ, em đã tới rồi sao?
- Ừ, cũng chẳng có việc gì, lên sớm một chút xem mình bị xử như nào cũng hay – Cô lắp liếm. Nghĩ mọi việc có vẻ đã rẽ sang hướng khác, mà cô chẳng muốn ở đây lâu nên cô nói luôn. – Tốt nhất đừng vòng vo nữa, có gì nói nhanh đi.
- Cũng không có gì. Anh cứ nghĩ đến giờ ăn trưa em mới lên cơ đấy. Mà anh nghĩ em nên sửa lại cách nói chuyện.

Dương thấy thái độ ngạo mạn của vị Đại Boss nào đó, lửa giận đã bốc tới đầu. “Đây là sếp lớn nha, đây là sếp lớn nha” Dương lăm lăm rồi hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh nói:

- Được rồi, vậy Trần tổng có gì cần dặn dò ạ?
- Trần tổng nghe có vẻ hơi xa lạ.
- Rốt cuộc là có chuyện gì?! – cô hét lên

Vũ bị tiếng hét của cô làm cho 10 phần hồn bay mất 9. Sau khi bình tĩnh trở lại, anh điềm tĩnh đáp:

- Đừng có mà hét, việc đơn giản thôi, anh không quen ăn cơm ở căng tin của tòa soạn, về thói quen ăn uống của anh, có lẽ em cũng biết không ít....
- Vì vậy..... – Dương lảng máng hiểu được vấn đề
- Vì vậy phiền em mỗi ngày nấu bữa trưa mang tới công ti, chiều về lại lặn vào bếp nấu bữa tối nhé!
- Nói rồi anh cười sáng láng
- Cái gì?!

Trần tổng như đã đoán được thái độ của cô nên bịt tai lại ngao ngán nói: “Đã nói đừng có hét mà.” Cô uất ức hỏi lại một câu mà khẩu khí chẳng hề thuyên giảm:

- Tại sao tôi phải nấu cơm cho cậu ăn?

- Đừng quên em đang ở nhà anh. Nếu em không muốn thì có thể dọn ra ngoài bất cứ lúc nào. – Anh điềm tỉnh xoay bút nói.

- Anh nghĩ tôi không dám sao? – Cô nhướn mày

- Chắc chắn không rồi, em nghĩ, bây giờ em ra ngoài có thể kiếm được chỗ ở sao, anh nghĩ bác Đỗ đã nói với em rồi chứ! – anh cười khiêu khích

- Cậu.... cậu.... thật bức người quá đáng!

Dương tức giận đi ra ngoài. Vừa đi cô vừa lẩm bẩm “Bố à, rốt cuộc bố coi con là gì chứ? Sao có thể đẩy đứa con gái tội nghiệp vào vòng tay sói để suốt ngày bị chọc tức thế này chứ?”

Dương của chúng ta đành âm thầm kết thúc buổi làm việc với bao thù hận và ảm ức. Trên đường đi, cô còn vừa lái xe vừa mãi nghĩ cách để trả thù cậu ta.

Về tới nhà, thấy xe của Vũ đã nằm gọn trong gara. Cô hăm hăm đi vào nhà. Thấy ai kia vẫn đang nhớn nhơ xem ti vi, lửa giận cô bắt đầu bốc lên đầu, cô tắt ti vi rồi tức giận đứng ra trước mặt anh hét

- Này, rốt cuộc chuyện ở tòa soạn là sao chứ? Sao cậu cố tình để thang máy dừng ở tầng 5 chứ hả? Còn chuyện cơm nước nữa, cậu không thích có thể ra ngoài nhà hàng mà ăn, sao lại bắt tôi nấu hả?

- Chuyện cầu thang máy là vô tình thôi mà. Còn ăn cơm nhà hàng thì ... cũng là một ý kiến hay, tuy nhiên, anh không thích

- Gì mà thích mới không chứ, tại sao tôi phải làm theo sở thích của anh?

- Em định ở nhà anh không chắc? Em được ở nhà anh miễn phí thì cũng nên biết điều một chút chứ, nếu không thì tiền lương hàng tháng của em sẽ tự động chuyển về tài khoản của anh nhé!

Dương đối chất với Vũ 10 phần đã 8 phần bại. Cô đành bất lực trở về phòng của mình. Sau khi khóa trái cửa xong, cô mở ti vi bật cỡ to nhất rồi nhanh tay đi lấy đồ bịt tai lại.

- Cho người phiền chết đi.

Vũ đợi cô vào phòng rồi không khách khí đi theo. Khi áp tai vào cửa, anh nghe thấy tiếng ti vi mở. Nhẹ nhàng lấy cuốn sổ nhớ viết vài dòng rồi lấy chìa khóa dự phòng mở cửa ra, anh choáng trước volum của ti vi. Dương nhìn anh cười đầy thách thức. Anh nhìn cô, cau mày rồi bất chợt, anh nở một nụ cười, dán miếng giấy vào cửa rồi lại đóng cửa ra ngoài. Dương thấy vậy thì liền chạy ra xem sau khi thấy Vũ đã ra ngoài. Ai ngờ mới nhìn thấy mà mặt cô đã tối sầm.

“Anh thường ăn lúc 8 giờ, bây giờ là 5 rưỡi, em có hai tiếng rưỡi để chuẩn bị bữa tối cho anh. Anh lên phòng một chút, em có thể thưởng thức chương trình tùy ý. Còn nữa, anh muốn nói với em một điều. Phòng có cách âm”

Dương đọc xong mà khóc ròng không ra nước mắt. Bất lực, cô hét lên “Trần Hàn Vũ! Tôi nhất định sẽ khiến anh sống không bằng chết”. Tất nhiên là tiếng hét đó chẳng thấm vào đâu so với tiếng ti vi quá lớn.

Đọc tiếp Yêu – chương 29

27. Yêu – Chương 29

Chương 29:

Mới sáng sớm, Dương hai mắt gấu trúc đi theo Vũ tới tòa soạn. Dọc đường đi cô còn thất tha thất thiếu, bước thấp bước cao, vừa đi vừa ngủ gà ngủ gật. Có lẽ sáng nay cô dậy sớm để chuẩn bị bữa trưa cho anh

nên ngủ chẳng đủ giấc. Cũng chính vì vậy mà dù bị Trần ca ca dắt vào thang máy riêng cô cũng không hề hay biết.

Sau khi vào thang máy, Trần ca ca nhích lại gần cô, đem cô vào lòng mà ôm lấy. (*đập bàn* lợi dụng, lợi dụng trắng trợn a

). Hoàng Dương nhà ta tưởng gối ôm nên nhẹ nhàng nhắm mắt dịch vào lòng hắn, vòng tay ra sau lưng mà ôm.

Nghe thấy tiếng thở của cô đã đều đều, trong lòng anh đã có chút thỏa mãn, không khí buổi sáng vì vậy mà tốt lành lên chẳng kém. Thang máy đi lên chậm chậm, anh cảm thấy chẳng còn gì mà hạnh phúc hơn. Bao năm lần lộn thương trường đã cho anh một cái nhìn rất khác, hiện tại, anh đã biết tiểu mỹ nhân bên cạnh đặc biệt như thế nào. Mới sáng sớm đã được ôm một người đặc biệt như thế, canh chừng giấc ngủ cho người đó, thật sự hạnh phúc không gì sánh bằng.

Tiếng thang máy kêu “ding” một tiếng, anh tự động lay lay cô dậy. Vẫn chưa chịu mở mắt, cô chậm chậm bước ra ngoài. Anh nhìn theo cô rồi ánh lên một nụ cười trong trẻo. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng tắt ngấm khi anh nhận ra vết tích được cô đặc biệt “ưu ái” để lại. Từ không khí vui vẻ, nhờ nó mà tâm trạng anh trở nên phần nộ

Về phần Dương, sau khi ra khỏi thang máy, cô cố mở đôi mắt gấu trúc của mình ra một lần. Giật mình khi thấy mình vẫn đang ở tầng 4, cô quay phắt đầu lại. Thì ra là cô đi thang máy riêng. “Vũ sáng nay ăn phải bả sao mà tốt tính thế nhỉ?” Cô lẩm bẩm rồi nhanh chân vào thang máy lên tầng của mình.

Vừa bước vào phòng, ngay lập tức Dương ... đánh hơi được không khí bất thường. Ngồi vào bàn làm việc, vừa sắp xếp lại đồng giấy tờ, cô vừa quan sát đồng nghiệp xung quanh. Thì ra điểm bất thường chính là mọi người ai nấy đều tỏ ra nhiệt tình đáng yêu

“Dương à, đến rồi à?”; “Dương à, hôm nay trông cậu thật đẹp.”; “Dương à, bao năm rồi, chị vẫn ngưỡng mộ nhan sắc của em đấy.” Dương thật sự choáng trước những câu hỏi quá đỗi ... sồn da gà của mọi người, liệu có phải hôm nay mọi người đều uống nhầm thuốc giống Vũ không? Chẳng thể chịu được nữa, cô hét lên:

- Mọi người hôm nay uống nhầm thuốc hết à?

- Dương à, em đừng nóng, ảnh hưởng tới nhan sắc đó! – chị Thanh Thanh nói ngọt

“Phải đó!” – mọi người đứng thành hàng phụ họa. Cứ mỗi lần như vậy Dương cô đều bắt giác giật mình. Quả thật không bình thường a

Nhất định là lại có việc gì cần đến cái đầu cứng của cô hứng họ. Chắc chắn là chuyện xui đến mức quỷ thần khiếp sợ a

Cô nghĩ tới đó, tự thương cho số phận mình rồi nói:

- Chuyện gì? Nói! – Dương bắt mắt phun ra ba chữ

- Dương à, chị nhờ em một chuyện được không? – chị Thanh Vân nói – Em có thể phỏng vấn Vũ Phong được không?

- Cái gì? Chị điên à, em quen biết gì anh ta đâu mà được phỏng vấn, chị chẳng biết là mấy ngày nay, tòa soạn liên lạc liên tục mà có được phỏng vấn đâu. – Dương giãy nảy

Thì ra mọi người muốn cô phỏng vấn Vũ Phong. Theo thông tin cô nắm bắt được, Vũ Phong với Trần tổng đồng sáng tạo công ty ICT – tập đoàn điện tử mới nổi. Hiện tại đang mở một chi nhánh ở Hà Nội và dần trở thành “hiện tượng xã hội”. Vì họ là tấm gương cho lớp lớp thanh niên Việt Nam noi theo. Nghe đâu khi xưa, Vũ Phong là cháu đích tôn dòng họ Dương danh tiếng. Đáng lẽ chỉ cần đời kế nghiệp gia sản nhưng đã ra ngoài tự lập. Tại một diễn đàn, anh và Trần Hàn Vũ đã gặp nhau. Hai người vừa gặp mà như đã thân từ lâu, nhờ nguồn vốn của nhà họ Dương cùng sự sáng tạo, uy tín của hai người, họ nhanh chóng xây dựng được một công ty điện tử tại đất vàng Quảng trường thời đại. Vũ và anh ta cũng nhanh chóng trở thành tỉ phú trẻ. Nhưng nếu như vậy, chị Vân phải nhờ Trần tổng chứ, sao lại nhờ cô. Nghĩ vậy cô hỏi lại thì Thanh Vân chu mỏ đáp:

- Thôi đi bà cô, đừng có giả vờ nữa, tôi biết tổng cô với Trần tổng có quan hệ đặc biệt rồi mà còn bày đặt.

- Cái gì, em với Trần tổng.... – Cô giãy nảy – Này này, mọi người nói gì thế hả? Nói cái gì cũng phải có bằng chứng chứ, em với anh ta có quan hệ bất chính sao? Cùng lắm thì em chỉ ở cùng nhà với hần thôi, có gì mà mọi người nói thế chứ, mọi người ...

Nhìn ánh mắt long lanh của mọi người, Dương lập tức lấy tay bịt miệng lại. Cái miệng cô, lại hại thân rồi. Mọi người đồng thanh gọi: “Dương à!” Dương lập tức sợ hãi mà lắp bắp giải thích:

- Không....không phải như mọi người nghĩ đâu, bố em là Đỗđỗ.....

- Đỗ gì hả? Nếu không giống như tụi chị nghĩ thì em giải thích đi.

“Bố em là Đỗ tổng, chủ tịch tập đoàn ADB, chẳng hiểu hôm đó trái tính thế nào mà mang em bán đứt cho họ Trần thối tha kia. Vì vậy hiện tại em với hần ở chung một nhà, hoàn toàn chẳng có gian tình” Tất nhiên những lời nói đó đã bị cô nuốt vào trong. Bất mãn, Dương chữa cháy

- Em không nói chuyện với mọi người nữa, hôm nay em bận lắm, đừng làm phiền em. – Dương nói rồi quay ngoắt về bàn làm việc

- Tôi nói cho cô biết, cô mà không đi thì tiền lương tháng này tôi xung công hết. Bảo Nam, Vy Vy, áp giải nó lên phòng Trần tổng cho chị.

- Yes sir! – hai người đồng thanh đáp

Dương vừa đi được vài bước thì bị Vy Vy và Bảo Nam tiến tới lôi đi xềnh xệch. Mẹ ơi, đây là thể loại đồng nghiệp gì vậy. Vì miếng cơm manh áo mà có thể bán đứng nhau sao?

Đứng trước phòng Trần tổng, Dương cứ thập thò lưỡng lự chẳng dám bước vào. Nhận thấy có người đang ở ngoài, anh khẽ gọi

- Vào đi!

Được thế, thuận nước đẩy thuyền, Vy Vy cùng Bảo Nam nhìn nhau một cái, nhất loạt đẩy cô vào trong. Dương chới với suýt ngã.

- Trần tổng! – cô cất tiếng khi vừa đứng được vững

- Ồ, Dương, em lên phòng anh có chuyện gì vậy?

“Không có gì cả!” Dương đáp và toan đi ra ngoài thì nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của hai con người gian manh ngoài cửa. Nuốt nước bọt, cô lẩm bẩm “Mấy tên thối tha, dám bán đứng ta như vậy”

- Em nói gì thế? – Vũ lên tiếng

Thấy thế mình đã suy, cô đành mặt dày nói

- Trần tổng à, tôi nhờ cậu chút việc được không?

- Ồ, vậy à, mà đợi đã.

Vũ nói rồi đứng dậy, tiến tới phía cửa mà đi. Anh nói:

- Đóng cửa để nói chuyện hơn!

Mặt Dương ngày càng đen lại. Gì mà đóng cửa để nói chuyện hơn chứ? Cứ như cô với anh có chuyện mờ ám vậy. Cái này mà đến tai Vy Vy và Bảo Nam môi mỏng thì chưa đầy nửa tiếng, cả công ty từ cô quét toilet, chú bảo vệ tầng một đến các Boss tầng bảy cũng biết hết mọi chuyện a! Tên bần tiện! Cô thầm chửi rửa. Vũ chẳng thèm để ý mà nói tiếp

- Nào, có chuyện gì, em nói đi.

- Chuyện là, chuyện là Chẳng là tôi biết anh có quen Vũ Phong vì cùng sáng tạo ICT, tòa soạn hiện đang cần một bài phỏng vấn anh ta gấp, vì vậy cậu có thể nể mặt giúp đỡ được không? – Dương nhắm mắt nói liền một mạch

- Ồ, ra là chuyện này

- Vậy cậu tưởng chuyện gì?

- Được, nhưng em phải đồng ý với anh 3 điều kiện. Yên tâm, không cần căng thẳng. Đơn giản thôi, đầu tiên, em chỉ cần đồng ý đi ăn với anh trưa nay là được.

- Cái gì, đi ăn sao? Với cậu? Còn cơm tôi nhọc công nấu thì sao hả?

- Có đồng ý không thì bảo? Cơm thì để đây tôi về ăn.

Tên thối tha, vậy mà sáng nay mình còn mất nguyên một giấc ngủ nữa. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là bảo vệ túi tiền. Dương lăm bầm rồi hít một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh – còn hai điều kiện kia. Ai ngờ họ Trần kia thần nhiên xoay xoay chiếc ghế nói:

- Tạm thời chưa nghĩ ra

- Cậu....cậu..... Cậu được lắm!

Dương nói rồi lại bực tức đi ra ngoài. Khi mở cửa, hai con người đang thi nhau “hóng hớt” kia bất chợt ngã sóng soài. Cô chỉ buồn lườm họ một cái rồi quay mặt đi thẳng. Cô nhận ra, tài năng chém gió trước mặt anh đã bị vô hiệu hóa hoàn toàn. Trước khi cô khuất bóng, Vũ còn chèn thêm một câu

- Thời gian và địa điểm phỏng vấn anh sẽ nhắn tin cho em sau.

12 giờ trưa, Dương ai oán đứng dưới ánh nắng đợi Trần tổng. Khoảng 15 phút sau, Trần tổng lái xe tới, cười hì hì rồi mời cô lên xe.

- Dương à, em định đi đâu.

- Ồ, đi đâu à,.... – Dương ậm ừ rồi xiết chặt cái ví tiền của mình – hay tôi mời anh món Phở gà nhé

Vũ nheo mắt nguy hiểm nói

- Dương, tòa soạn phát lương cho em ít lắm à?

“Phải, rất ít là khác, tiền lương mỗi tháng chẳng đủ để tôi mua kẹo ăn nữa cơ. Tốt nhất anh nên chọn nhà hàng nào rẻ một chút. Tôi không muốn vì một bữa cơm mà cuối tháng phải gặm mì tôm sống với uống nước lọc cầm hơi.” Tuy rằng Dương rất muốn nói ra những câu ấy nhưng lại phải kiềm chế mình lại

- Vậy cậu muốn sao?

- Ok, vậy chúng ta đi ăn đồ Thái

Tầm 20 phút sau, cô cùng anh có mặt tại nhà hàng do anh chọn. Trứng tráng chín tảng, cà ri đồ kiểu Thái, cua xào, tôm cay, súp Tom Yung Kum, thêm món cơm gạo nếp thơm phức của Thái, rau luộc, trái cây trộn... Một bữa cơm, khách vui còn chủ thì sầu.

Hoàng Dương thầm đánh một dấu chấm than trong lòng. Tháng này là tháng cô nghèo đói nhất, một đồng tiền còn phải chia đôi. Hơn nữa đầu tháng đã cả gan cho ai đó tiền. Dương cảm thấy hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất trong năm của cô, đầu tiên là bị cấp trên bắt nạt, tiếp đó lại bị Trần đại boss gian xảo, nham hiểm lừa mắc câu. Thực ra khi xe đến nơi, Dương đã căng thẳng. Cô vốn chẳng ưa đồ hải sản, thường ngày mà có ăn thì nhiều nhất Dương cũng chỉ mua một hai cân tôm về nhà, cô luộc, chiên, xào, nấu, muốn làm gì thì làm, thấy kiểu nào ngon thì làm kiểu đó. Đối với hải sản Thái gì đó, thực sự cô chỉ nghe nói, nên vừa thấy bảng hiệu lộng lẫy đề mấy chữ “Nhà hàng vây cá Thái Lan”, cô đã mềm nhũn cả chân.

Vậy cá ấy à... Tuy chúng ta ăn được, nhưng phải tốn mất mấy tháng lương đây?

Vừa vào trong, nhìn đại sảnh rộng rãi, Dương lại hoa cả mắt. Chùm đèn pha lê lớn tỏa ra ánh sáng màu tím, thi thoảng lại va vào nhau tạo âm thanh rất thú vị; trần nhà hình vòng cung vẽ những nàng tiên cá cầm nhạc khí vui vẻ hát ca. Những hình vẽ đều vô cùng sống động, khiến người ta có cảm giác họ có thể hoá thành người thật bất cứ lúc nào.

Dương ngần ngợ quan sát. Đây là lần đầu cô tới những nơi như vậy, bình thường dù có đi qua, liếc cô còn chẳng dám liếc. Cô thực sự hồi hận rồi a

Mẹ ơi, nơi này có phải giống như trong phim, ăn xong rồi quẹt thẻ trả tiền, rượu mua rồi để lại, lần sau đến vẫn uống được? Tới nơi này ăn cơm mà không có chục triệu thì đừng mong ra khỏi cửa, cho dù chỉ là tiền bo cho gác cổng cũng đã bằng nửa tháng lương của cô, xem ra tháng này cô khó tránh gặm mì tôm sống.

Khuôn mặt nhỏ của cô xị xuống như bánh đa nhúng nước, nụ cười vô cùng gượng gạo. Trần Hàn Vũ nhìn nét mặt cô mà cố nén cười. Gì chứ, nếu nói chuyện với cô, tốt nhất đừng động đến túi tiền. Cùng lúc ấy khi hai người vừa yên vị xong, phục vụ đã nhanh nhẹn tiến lại, Trần đại boss hoàn toàn không cho Dương có cơ hội xem thực đơn, mà chọn luôn năm món khác nhau một cách thần nhiên không hề khách sáo, mà tất cả đều là những món nổi tiếng. =_=_

Cô nghiêng rằng, rất muốn nói, “Đủ rồi, đủ rồi, hai người ăn không hết”, nhưng phát hiện ra hình như mình mời khách, câu đó nói lại cảm thấy quá sức nhỏ mọn hẹp hòi. Vì không quen với cách ăn món Thái; Lại vì không được nhìn thực đơn, nên giá tiền mù mờ không đáy; Lại vì trong người chỉ có mấy đồng tiền lẻ. Bữa ăn đó, cô không biết mùi vị gì cả. Ăn cơm cùng Đại boss đúng là, sẽ tiêu hóa không nổi mà...

Cô ngồi nhìn những món ăn đẹp mắt kia, cắn đôi dưa và bắt đầu tưởng tượng lung tung. Rằng, lát nữa mình không trả nổi tiền, Trần boss sẽ sa sầm mặt mày như thể trời sắp mưa, ông chủ nhà hàng thì mắng mỏ cô ăn quýt không trả tiền.... Cuối cùng, không chịu nổi, Dương viện cớ đi vệ sinh, chuồn ra quầy trả tiền. Phục vụ thấy khách đến thì mỉm cười lịch sự

- Chào cô, xin hỏi cô cần phục vụ gì ạ?

Dương cười ngây ngô, ồ, nhà hàng lớn có khác, nữ phục vụ cười cũng thật ngọt ngào

- Chào chị, tôi muốn tra thử giá cả của bàn gần cửa sổ kia.

Nghe thế, phục vụ ngần người, nhìn Dương vẻ như tỏ vẻ “cô gái này thật mặt dày a

”. Cô nhìn thấy thế thì mặt đỏ lên rồi tái đi. Cuối cùng, cô vẫn rụt cổ lại, kiên trì mỉm cười, mặt dày hỏi

- Giúp tôi tra thử.

Nếu như... thực sự không đủ tiền, có lẽ cô sẽ phải tìm bạn bè quanh đây len lén mang tiền đến ình. Ôi trời, cô chưa bao giờ mất mặt đến thế, Dương đang nhớ lại xem có ai ở gần đây không, thì phục vụ đã tra ra số tiền, báo một cái giá mà khiến Dương lạnh cả người. Cô nuốt nước bọt

- Chị có chắc không?

Phục vụ nở nụ cười khó xử

- Xin lỗi, chính xác là giá này.

Dương nước mắt đầm đìa, cái nhà hàng khốn nạn! Chỉ có trang trí đẹp hơn tí, trần nhà, tường nhà đẹp hơn quán ven đường tí, phục vụ đẹp hơn tí, trên món ăn có thêm mấy bông hoa cà rốt, mà vét sạch của cô cả sáu tháng lương?! Cô vừa nghĩ vừa lơ đã trở lại chỗ cũ như bị mộng du. Hai cô phục vụ ở quầy tính tiền thấy thế thì càng nghi ngại.

- Cô gái này quái lạ thật, chồng cô ấy là khách quý ở đây, chi phí đều khấu trừ vào thẻ VIP, đâu có cần cô ấy trả tiền mà về mặt bị thảm thế kia?

- Thế mà cậu cũng không hiểu à? Nhất định là cô ấy tiết kiệm lại biết thương người, xót tiền ấy mà! Có điều sao cậu biết họ là vợ chồng, lẽ...

- Hê, đừng có mà mơ nữa đi. Lúc này vị tiên sinh ấy đã dặn, bà xã anh ấy thích cay, bảo món ăn hôm nay gia vị cho đậm vào

Dương trốn trong phòng vệ sinh gọi cho đám bạn quen biết một vòng. Bạn bè cô nghe số tiền đó đều lặng lẽ rơi lệ. Cô khóc ròng, lệ rơi đầy mặt, phải biết sớm là đám bạn đó bình thường không tìm cô để vay tiền cô đã tốt lắm rồi, bây giờ lại đang cuối tháng, tiền đâu ra mà cho cô vay? Cô đành thiếu não trở về bàn. Mà khoan, dù sao cô cũng chẳng đủ tiền, tại sao lại để tên kia ăn hết chứ, dù sao chứ ăn đi rồi tính. Cô nghĩ vậy rồi cũng hì hụi ăn. Trần Hàn Vũ thấy Dương ăn uống thoải mái thì cố ý nói:

- Hoàng Dương, cho dù có cố uống rượu say thì cũng vẫn phải trả tiền đấy.

Dương đang ngậm canh trong miệng không hài lòng lườm anh một cái rồi nói:

- Dương nhiên rồi, ăn thì phải trả tiền. Nhưng giả sử tôi không đủ tiền thì chúng ta đành phải ở đây rửa bát đĩa trả tiền thôi, đừng trách tôi không nhắc nhở trước, cậu mau ăn đi, tí còn có sức làm việc.

- Haizzz, anh biết làm gì để trả nợ đây. Anh nghĩ thế này, anh rất hợp làm tổng giám đốc ở đây, hay là anh làm vài ngày để trả nợ vậy.

Dương nghe tới đây thì suýt chút nữa phun cả canh trong miệng ra. Trong trái tim cô, anh là một con người rất nghiêm túc, nhưng những gì anh nói thật là khác ngày thường nha. Trần Hàn Vũ không để ý thái độ của cô bèn nói:

- Dương! Trong lúc anh đi kiếm tiền trả nợ, em sẽ làm gì.

Hoàng Dương hài lòng nuốt miếng canh cá nói:

- Tôi sẽ ngồi đây chờ cậu trả hết nợ.

Trần Hàn Vũ bật cười. Hai người ăn uống vui vẻ. Cuối bữa, do uống quá nhiều canh, Dương đành phải vào nhà vệ sinh. Sàn nhà được lát bằng đá Thiên Lý màu trắng bóng loáng, rất trơn nên Dương bị trượt chân, thực hiện cuộc tiếp xúc thân mật với đất mẹ hiền từ, hình thành một chữ “bịch” cực lớn.

Bên này Vũ nghe tiếng động cũng thò đầu ra quan sát, thấy Dương đang ằng ạng nước mắt nằm bò trên đất như chết rồi. Mặc dù anh biết Nguyễn Hoàng Dương từ nhỏ đã “học ngã”, ngã thế nào cũng không có gì đáng ngại, nhưng khi anh đến trước mặt Dương, cô đã đỏ hoe mắt, nhìn anh, cắn chặt môi. Anh bỗng thấy tim đau nhói, bất giác quỳ xuống kéo cô:

- Đứng lên đi

Anh vốn chưa quen nói năng ân cần ở nơi đông người nên câu nói ấy cũng mang chút ngữ khí lạnh lẽo và mệnh lệnh thường ngày. Vốn đã cuống quýt, Dương nghe thế càng cho rằng mình bị khinh miệt. Cô cắn răng định đứng lên thì mất thăng bằng, lại ngã ngồi xuống đất. Lúc ấy anh chỉ thấy mí mắt giật giật, nhìn theo dáng ngồi ôm chân của Dương, dời ánh mắt đến phía trên chiếc giày cao gót... Mất cá chân ở đó đã sưng phồng. Dương khóc ròng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý để mất mặt đâu, chỉ là

Nói được một nửa, cô đã tự động im thinh. Lí do ư? Vì Trần đại boss anh tuần thân vũ đã lẳng lặng cúi xuống, bế bổng Dương lên như kiểu bế công chúa. ... Dương mặt dần thối, thù người ra, trong đầu chỉ còn lại một câu chẳng liên quan gì đang bay phấp phới trước mắt: Mỗi một cô gái đều mong muốn một vòng tay như vậy, thật là hạnh phúc quá đi. Dựa vào lòng anh sung sướng, cô hí hửng nghĩ: Có phải vì tai họa mà được phúc chăng? Đúng là khổ tận cam lai

- Đau....đau chết đi được! - Dương hét lên như lợn bị chọc tiết khi bác sĩ vừa động vào chân của cô

- Để yên cho bác sĩ khám! - Vũ đang giữ người cô, cúi đầu quát mắt

- Cậu có bị đau đâu. Đừng có dọa người - Cô nghiêng rặng rồi nhéo anh một cái

- Tại em đi đứng không cẩn thận đấy chứ. - Vũ giận tím mặt

Thấy gương mặt cô trắng bệch đi vì đau, anh hạ giọng

- Tóm lại là nằm im đi!

Khi anh đưa cô đi khám và băng bó chân xong, bác sĩ tuyên bố chỉ bị thương phần mềm, nhưng tạm thời vẫn phải nghỉ ngơi 2 đến 3 tuần. Sau khi xác nhận tiền lương của mình không bị người nào đó nhả tâm cắt đi, cô vui vẻ chuẩn bị ra về

- Về thôi! – Cô nói

- Thang máy vừa hỏng, nếu đi thì hai người đi cầu thang bộ nhé. – Bác sĩ gọi với theo khi thấy hai người đang chuẩn bị ra về

Cái gì chứ, đi cầu thang bộ sao? Chân cô giờ chỉ còn lại một chân là đi được, phải nhảy lò cò hết sức khó khăn để leo lầu. Nếu mà phải đi cầu thang bộ thì làm sao mà xoay sở đây, hơn nữa bên chân không bị thương còn mang đôi giày cao gót.

Cô len lén nhìn sắc mặt Vũ, đối phương vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Để tôi đưa em xuống!”. Nghe đến chữ “đưa”, cô liền nhớ ngay đến kiểu bế công chúa lúc nãy, mặt đỏ bừng cô nói:

- Không cần đâu, cậu chỉ cần dìu tôi xuống là được

Khựng lại một lúc rồi Trần đại boss ngoảnh sang, ánh mắt lấp lánh nụ cười

- Em có chắc là em tự đi nổi với cân nặng như vậy không?

Buồn bực... cô rất muốn cắn người rồi nha. Anh ta đang khiêu khích về vấn đề cân nặng mà phụ nữ không thể chấp nhận sao! Gì chứ, cô không phải siêu mẫu nhưng cũng có thân hình thon gọn, gợi cảm quyến rũ lắm chứ bộ. Cô đang định chu mỏ lên cái thì lại bị vị Đại boss nào đó không quan tâm mà vẫn tiếp tục khiêu khích

- Không cần lo, bình thường anh cũng tập luyện thể thao, em thực ra cũng không nặng hơn cái tạ đấy mấy.

Cô nắm chặt tay. Được lắm tên cáo già kia, nếu anh đã bắt nhân thì tôi cũng bắt nghĩa vậy!

- Đây là tầng 6 đấy!

Vị Đại boss vạn năng kia cuối cùng đã ghen! “-_-|||”

Về đến nhà, cô mới sực nhớ ra một vấn đề rất quan trọng

- Á? Lúc nãy khi chúng ta ra khỏi nhà hàng hình như chưa trả tiền?

Phục vụ không ngăn lại, bảo vệ cũng chẳng đuổi theo, thực ra cô cũng đã nghĩ hay ăn cướp một bữa, nhưng... không ngờ lại suôn sẻ đến thế. >_< .=” vị=” đại=” boss=” nhướn=” mà=”>

- Anh có nói là bắt em mời à?

“Hừm...” Hình như từ đầu chí cuối, chính xác là chỉ có cô nói. Thấy vẻ mặt ủ rũ cùng cực của Dương anh rất khoái chí

- Không sao, bữa cơm này coi như cũng không uống mà. – Anh cười nham hiểm.

- Hử? – Dương tròn mắt

Vũ tay khoanh ngực nhìn ra cửa sổ, ánh mắt lấp lánh

- Đã lâu quá rồi tôi không thấy ai mất mặt đến thế.

Gì chứ, anh ta nói cái quái gì thế? Phải chăng ẩn ý trong đó là, cô hôm nay ngà rất đẹp, khiến bốn điện hạ cười sung sướng, nên bữa cơm này mời cô xem như cũng xứng đáng. Trong một giây bông bột, cô chỉ muốn đập đôi giày cao gót vào trán anh. “Đã thế thì bốn cô nương đây sẽ cho người biết thế nào là võ quýt dày có móng tay nhọn” Nghĩ vậy, cô cười như địa chủ được mùa

- Gì vậy?

- Không có gì à mà.... hừm hừm, hình như cổ họng tôi hơi khô rồi, cậu lấy tôi cốc nước được không?

Vậy là từ lúc đó, Dương cứ luôn miệng sai vặt Vũ. “Vũ, tôi muốn ăn táo, cậu đi mua đi”. “Vũ, tôi đói rồi, cậu ra ngoài quán A mua món B nhé”. “Vũ, tôi muốn xem phim, cậu có thể đi mua cho tôi băng CD E được không?”. “Vũ,vân vân và mây mây.....”. Và cuối cùng là đây

- Vũ, tôi muốn muốn.....
- Gì nữa đây? – cả ngày bị người khác sai vặt, anh đã phát cáu
- Tôi muốn, muốn đi WC – giọng nói của cô cũng nhỏ dần

Vũ dần mặt ra. Nhưng, một lúc sau, khi lấy được bình tĩnh, anh điềm nhiên nói

- Em không tự đi được à?

Dương đưa bàn chân của mình lên rồi tỏ ra bộ mặt thảm thương. Thấy lông mày anh nhíu lại, cô cười tươi rói trong lòng. “Xem người làm thế nào, hứ, dám chơi với bản cô nương à?”

Anh nhíu mày một lát rồi bất chợt dẫn ra. Vứt chiếc điều khiển ti vi lại ghế sofa, anh tiến lại gần, vòng qua eo nhắc bổng cô lên. Anh nhẹ nhàng bước vào phòng vệ sinh, đặt cô xuống bồn cầu rồi tiện tay định vén váy cô lên. Dương kinh hoàng hét lên

- Cậu làm trò gì thế hả?
- Giúp em đi vệ sinh thôi. – Vũ ngược lên nhìn cô đầy nham hiểm
- Cái này không cần. Cậu ra ngoài đi

Dương đỏ mặt đẩy Vũ ra ngoài rồi chốt cửa vào. Ngồi lên bồn cầu, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Tình huống này là sao chứ? Cô càng ngày càng phát hiện ra, thực sự Vũ rất nguy hiểm nha

Đọc tiếp Yêu – chương 30

28. Yêu – Chương 30

Chương 30:

Khi trời đã sẩm tối ngày hôm sau, Dương mới rụi rụi mắt tỉnh dậy. Cô đang lơ cò nhảy ra ngoài phòng bếp thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức: “Quái lạ, ai vẫn đang nấu ăn vậy nhỉ?”. Cô nghĩ rồi lại lơ cò nhảy ra ngoài phòng bếp: “Vũ!”. Người kia nghe thấy tiếng gọi thì ngừng tay quay đầu ra. Thấy lạ, cô hỏi:

- Sao cậu không đi làm?
- Ở nhà chăm sóc ột con heo què thôi. – Anh cười nói.
- Gì chứ hả?
- Em không hiểu tiếng người à?
- Mỗi ngày cậu không khích bác tôi là không được à? Mà tôi tưởng cậu không biết nấu ăn?
- Tất nhiên rồi, đây là đồ tôi gọi nhà hàng mang đến.

Dương tức sùi bọt mép vẫn phải ngồi vào bàn. “Lần này coi như người thắng, ta tạm tha cho người, vì thức ăn đã dụ được ta” Cô lẩm bẩm rồi không khách khí lấy đũa ăn ngay.

- Em ăn từ từ thôi, sáng nay anh đã gọi điện tới phòng phóng viên xin phép cho em rồi. – Vũ vừa bóc trứng vừa điềm nhiên nói

- Khụ khụ.... – Dương nghe xong sắc luôn

- Em sao vậy? – Vũ nhẹ nhàng rót cho cô một cốc nước

Sau khi uống nước xong, cô trợn mắt hỏi

- Gì chứ, anh vừa nói cái gì?

- Anh gọi điện tới tòa soạn xin phép giúp em rồi. Phỏng vấn Vũ Phong anh cũng đã cung cấp địa chỉ và giờ hẹn, họ sẽ cử người khác phỏng vấn, em cứ yên tâm dưỡng thương đi.

Dương nghe tới đó thì muốn đưa tay bóp chết ai kia. Cô nói:

- Anh bị điên à? Anh gọi điện tới tòa soạn xin phép cho tôi thì khác nào khẳng định tôi với anh ở một nhà?

Vũ vẫn chưa hiểu ý của cô bèn điềm nhiên đáp:

- Không phải sao?

- Anh muốn tôi bị tức chết à?

- Ồ, chẳng phải em vẫn đang ở nhà anh à? Anh chỉ nói sự thật thôi. Chẳng phải em vẫn thích anh sao?

- Cái gì? – Dương giận tới đỏ mặt, hét kinh thiên động địa

- Yên lặng đi. – Vũ nói rồi dứt quả trứng vừa bóc được vào miệng Dương

- Điên mới thích anh.

Dương bỏ quả trứng ra, dứt vào miệng Vũ nói rồi toan đứng dậy. Vũ thấy vậy thì cũng vui vẻ ăn nốt quả trứng đó rồi nhanh chân chạy theo cô. Anh bế thốc cô lên

- Á, Cậu định làm gì thế hả?

- Chúng ta đi xem phim, được chứ?

Vậy là Vũ bế Dương lên phòng xem phim. Người nào đó ban đầu mặt còn như gấc, nhưng chỉ một lúc sau đã cười như chưa bao giờ được cười, chẳng cần giữ ý tứ. Làm Vũ bên cạnh cũng một phần khiếp hãi.

Tuy vậy, khi chỉ mới xem được gần nửa phim, ai đó đã lặn ra ngủ ngon lành. Vũ nhìn cô mỉm cười rồi nhẹ nhàng tiến tới ngồi gần cô, lấy vai mình hứng lấy cái đầu đang gật lên gật xuống kia. Người nào đó thấy chỗ dựa đã chẳng hề ý tứ cứ vậy mà càng rúc vào vai anh ngủ. Bất chợt anh thấy thân thể mình bắt đầu nóng lên.

- Nha đầu này thật là ...

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ đánh thức cô dậy rồi đưa cô ra phía công viên sau nhà đi dạo. Nhưng vừa đi được vài bước người nào đó đã vội cản nhân:

- Anh gọi tôi dậy sớm thế làm gì?

- Đưa em đi bộ. Em không thấy à?

- Đưa đi bộ làm gì, chỉ tổ mỏi chân, thà để tôi ngủ một giấc còn khỏe hơn.

- Em vẫn chưa sửa được cái tính “mèo lười” à? Bác sĩ nói đưa em đi bộ như vậy sẽ giúp em mau hồi phục hơn. Ngoan nghe lời anh đi nha!

- Cậu đang dỗ con nít à? Nghe ghê chết đi được, nổi hết da gà rồi.

- Không nói nhiều. Tóm lại là ngày nào em cũng phải đi bộ cho tới khi khỏi thì thôi.

- Cái gì?

Vũ không nói mà cứ thế lôi người nào đó vẫn đang ngoạc mồm chữ O ngạc nhiên cực độ đi dạo tiếp. Tuy nhiên, hai người chỉ đi dạo được như vậy một lúc nữa thì chuông điện thoại của Vũ reo lên. Sau khi nghe điện thoại xong, Vũ nói có chuyện gấp cần về nhà rồi bỏ luôn một mình Dương ở đó. Trước khi đi anh còn ném lại một câu: “Nhớ đi dạo tiếp!”

Dương chỉ chân chỉ tay một hồi rồi cũng tập tễnh bước đi. Quang cảnh buổi sáng sớm thật là mát quá đi. Đây là khu nhà giàu nên giờ này thường họ còn chưa dậy, đường đi vì vậy rất vắng vẻ. Sương đêm đang dần tan, lan ra xung quanh một thứ khí thanh mát như trời sau mưa. Dương đang cố gắng đi nốt đoạn đường ấy thì nghe thấy tiếng động lạ. Giống như tiếng rên của một loài vật.

- A! Là một con chó.

Nhưng tiếng rên phát ra từ đâu nhỉ? Dương lảo lảo rồi bước chân theo hướng phát ra âm thanh. “Ồ! Nó phát ra từ phía bụi rậm này!” Dương reo lên thích thú rồi nhanh tay vén bụi rậm lên.

Đúng là có một chú chó thật. Nó có màu lông trắng rất đẹp nhưng đều bị ướt lẹp nhẹp hết cả. Bên trên đó còn có vài vệt bùn chưa khô. Con chó nhìn cô với một ánh mắt cực kì đáng thương. Cô có thể nhìn thấy trong đó ánh mắt của con MIC hồi xưa.

- Thật tội nghiệp, ai lại nhẩn tâm như vậy chứ?

Dương nói rồi cởi chiếc áo khoác thể thao của mình ra khoác vào nó. Cô bế nó vào lòng và thủ thỉ

- Từ nay ta sẽ là mẹ con, chúng ta cùng về nhà nhé!

Vậy là cô vừa ôm con cún vừa tập tễnh đi về nhà. Đứng trước cửa nhà cô lưỡng lự: “Nhớ hẩn không cho nuôi thì sao nhỉ? Thôi, tốt nhất là đi cửa sau cho chắc!”. Vậy là Dương đưa Bạch Bạch – tên con cún cô vừa nghĩ ra – vào nhà bằng cửa gara mà không đi bằng cửa chính. Sau khi đưa nó vào nhà, Dương đưa nó đi tắm rồi nhẹ nhàng mang nó vào phòng mình, lau khô hết lông cho nó.

- Thật đẹp nha!

Cô thốt lên khi nhìn thấy Bạch Bạch trong bộ dạng đã khô ráo hoàn toàn. Nó có một bộ lông xù màu trắng tuyệt mỹ, một đôi mắt long lanh và còn cả chiếc mũi xinh xinh nữa. Bất giác cô đưa tay vuốt lông cho nó. Có lẽ con chó cũng nhận ra cô là chủ nhân của mình nên sủa đồng cả lên. Dương hoảng hốt nói:

- Suyt! Nhỏ tiếng thôi, người không biết người nào đó rất độc ác sao? Ta không muốn đem người ra ngoài lần nữa đâu đó!

Con chó chẳng biết có hiểu cô nói gì hay không nhưng cứ vẫy đuôi thè lưỡi mãi

- Giờ ta sẽ đưa người đi ăn nha!

Dương ôm Bạch Bạch ra ngoài bếp định cho nó ăn thì nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài phòng khách. “Hắn ta đang nói chuyện với ai vậy nhỉ?”. Cô tự nghĩ.

Đặt thức ăn của Bạch Bạch ra một cái bát, cô cho nó ăn rồi tò mò ra ngoài phòng khách. Nép vào cửa thò đầu ra, cô thấy Vũ đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt. Đúng là mỹ nam nha! Người đang ngồi đối diện với Vũ rất hay cười, ăn mặc nhã nhặn mà phong nhã, toàn thân toát lên một vẻ thánh thiện hiếm thấy.

- Loại đàn ông này mà ra đường có mà 500% phụ nữ ngoái đầu lại.

Thấy cô thập thò Vũ lớn tiếng gọi

- Dương! Em làm gì ở đó? Ra đây đi!

Dương đành vừa gỡ đầu gỡ tai vừa đi ra ngoài.

- Chào anh!

Cô cất tiếng chào khi tới gần ghế sofa.

- Chào em!

- Anh anh em em cái gì, ngồi đi!

Vị nào đó chẳng hề khách sáo mà kéo Dương về phía mình. Vũ Phong nhìn thấy vậy thì chỉ mỉm cười rồi hỏi

- Cô ấy là ...

- Hoàng Dương, quý cô đây là Nguyễn Hoàng Dương – Vũ nói

-Ồ, hân hạnh được gặp em! – Vũ Phong niềm nở

- Hân hạnh được gặp anh!

- Sau này mong em giúp đỡ cho.

Sau khi bỏ qua những thủ tục rườm rà, Dương mới biết được đây chính là Tổng Giám Đốc Vũ Phong của ICT. Lần này anh về nước để trực tiếp quản lí chi nhánh ở Việt Nam. Còn việc chỉ giáo kia thì hóa ra là anh chàng này đã mến mộ Lam Lam từ lâu. Khổ nỗi tán mãi chẳng đổ nên khi biết được quý danh đã định bụng nhờ cô giúp. Dương vừa nói chuyện vừa nghĩ thầm “Lam Lam vớ được anh chàng này thật là tốt” rồi nhiệt tình giúp đỡ. Hai người nói chuyện cười nói vui vẻ mà không hề biết đã cho ai đó ra rìa. Bức quá anh lên tiếng

- Phong ca, có phải vừa nãy anh nói chiều nay phải họp báo không? – Vũ nói giọng đầy mùi giấm

- Họp báo hả? Có thể hoãn mà! – Vũ Phong nói mà chẳng thèm liếc Vũ một cái

- Họp báo là việc quan trọng, có ảnh hưởng tới công ty. Sao có thể nói hoãn là hoãn được?

Vũ nói rồi không khách khí lôi Vũ Phong xềnh xệch ra ngoài.

- Dương! Hẹn gặp lại nhé!

Trước khi cánh cửa đóng vào, Vũ Phong nói vọng. Vũ đóng cửa cái rầm rồi đi vào trong nhà, mặt anh đã đen như đất nồi. Dương chỉ biết ngồi nhìn anh một cách khó hiểu. Anh bỏ qua ánh nhìn đó rồi đặt mình xuống ghế

- Đi nấu cơm đi! Đói rồi.

- Cậu đói thì đi mà nấu. – Cô thản nhiên bỏ một miếng táo vào miệng nhai rồi nói.

- Chẳng phải đó là công việc của em sao?

- Anh nhìn chân tôi đây này.

- Có bị bong gân tí xịu thôi mà, nấu cơm dùng tay chứ đâu dùng chân

Vũ nói rồi tiến tới bế thốc cô lên đi về phía bếp. Dương hét lên

- Cậu làm gì thế hả? Tên bệnh

- Em nói chân em đau mà.

- Thả tôi xuống, tôi tự đi được rồi

Vũ bỏ qua lời nói đó rồi bế cô vào bếp. Vừa vào, Bạch Bạch đã chạy ra sửa inh ỏi

- Cái gì đây? – Vũ nhìn Dương mặt không chút biểu cảm

- Ha ha... Vũ à, cậu muốn ăn món gì? – Dương giả ngu

- Anh hỏi cái gì đây?

- Vũ à, cho tôi nuôi nó đi, sáng nay đi dạo tôi tình cờ nhặt được nó, nó tội nghiệp lắm. ... Cậu nói gì đi chứ, tôi đảm bảo nó sẽ không làm phiền cậu đâu.

- ... Thôi được!

- Wao! Vũ! Tôi càng ngày càng thấy cậu rộng lượng nha

- Đừng bẽn lẽn nữa, mau đi nấu ăn đi

Vậy là Dương vừa cười vừa ngoe nguẩy cái đuôi đi nấu bữa trưa. Vũ nhìn theo dáng cô mà chỉ còn biết cười. Thật bình yên.

Đọc tiếp Yêu – chương 31

29. Yêu – Chương 31

THÔNG BÁO:

Sau mấy tháng chờ đợi, sửa sửa viết viết, cuối cùng Mều cũng nhận được câu trả lời từ đơn vị phát hành. Đại gia đình Yêu??? (Love) ơi, họ đồng ý in rồi ạ, từ giờ cả nhà gọi nó là Yêu anh trong từng phút giây nhé. Cả nhà tích tiền chuẩn bị rinh em nó về thôi nhèo.

Cảm ơn đại gia đình Đọc Truyện 360 đã cho Mều được như ngày hôm nay nhé. Nếu không có Đọc Truyện 360 cùng các bạn, có lẽ một con bé lang thang trên thế giới mạng mệnh mỏng sẽ không tìm được bến đỗ vững chãi như thế. Các tác giả trẻ khác hãy cố gắng lên nhé, Mều tin các bạn sẽ làm được

Chương 31:

Một tuần sau, Dương đã hoàn toàn bình phục và bắt đầu đi làm trở lại. Đến giờ cơm trưa, Dương ôm cặp lồng cơm, đứng trước cửa văn phòng Trần đại boss, tự dưng nhớ lại buổi tối ngày hôm qua, thấy đầu mình to hần ra. Số chẳng là đêm qua Trần tổng phải gặp đối tác. Khi về tới nhà thì đã khuya, người nồng nặc mùi rượu. Dương phần vì đêm rồi lại bị đánh thức, phần vì đỡ anh ta vào nhà mà muốn gây xương nên cứ luôn miệng lăm bằm.

Ai ngờ, khi vừa dìu được anh lên phòng thì lại bất ngờ bị anh ôm lấy. Dương cảm thấy toàn thân cứng đờ, chưa nói được câu gì thì làn môi nóng bỏng kia đã áp tới. Anh hôn cô. Một nụ hôn thật mãnh liệt. Cô cảm thấy ngạt thở, định há miệng ra để thở thì bất ngờ bị người kia nhanh nhẹn đưa lưỡi vào khuấy động. Cô kinh hãi, toàn thân bủn rủn, không biết nên phản ứng như thế nào cho phải. Vậy nên cứ đứng như vậy cho anh hôn. May mà gã nào đó say khướt nên chỉ hôn một hồi lâu rồi lăn ra đất ngủ. Cô cảm tức, khóc không ra nước mắt mà vẫn phải giúp anh thay đồ rồi dìu anh lên giường. Đêm hôm qua, kể từ lúc đó, cô còn chẳng thể ngủ nổi.

Tần ngần hồi lâu, Dương vẫn gõ cửa bước vào, nói giọng ậm ừ

- Trần tổng, cơm của anh có rồi đây.

Trần đại boss chẳng thèm ngược mắt lên, vẫn vui đầu vào đóng tài liệu trước mặt, bút bi trong tay, đang viết gì đó. Bình thường tình huống này chứng tỏ Trần đại boss siêu bận, không rảnh để quan tâm tới đồ ăn. Dương cũng sẽ tự biết thân biết phận mà đặt cặp lồng xuống rồi đi ra.

Nhưng hôm nay, cô thấy không khí cứ ngượng ngùng thế nào ấy, hình như có liên quan đến tối qua, trong lòng cô thấy lẩn cấn không yên. Tuy Trần đại boss là sếp, sếp bảo tôi đi về phía Tây thì tôi chả dám đi về phía Đông, sếp muốn làm gì là việc của sếp, hôn một cái cũng chẳng chết ai mà lại là đang say khướt nữa. Biết vậy mà cô vẫn cứ bần khoản, không khí ngột ngạt trong phòng khiến cô không chịu đựng nổi.

Dương đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không bỏ đi, Trần đại boss cũng chẳng ngẩng lên quan tâm hoặc ra lệnh cho cô ra ngoài. Ấm ức trừng mắt nhìn Trần đại boss đến cả nửa phút, đến khi cô thấy mắt đau nhói, mà con sói cổ chấp kia vẫn không ngẩng lên, cuối cùng cô đành nhún vai đầu hàng, kéo dài giọng

- Trần tổng, công việc rất quan trọng, ăn cơm cũng rất quan trọng, đừng bắt cơ thể mệt quá.

Dứt lời, chiếc bút trong tay Vũ khựng lại trên giấy, tờ giấy từ nãy đã bị anh vạch bừa bãi không biết bao nhiêu nét nay lại bị đầu bút nhọn khoét thủng thành một lỗ nhỏ. Thở trắng... đang quan tâm tới anh ư? Cô không giận sao? Sự việc đêm qua cũng chẳng phải do anh cố ý. Nếu không do hơi men thì không bao giờ anh thất lễ như vậy. May mà anh còn đủ tỉnh táo để nghĩ ra mưu giả vờ ngủ. Chứ nếu không anh cũng chẳng biết phải xử lý ra sao.

Vũ ngẩng lên nhìn Dương, trong tích tắc cô như bị điện giật, mặt đỏ bừng bừng nhìn đi nơi khác, lí nhí

- Hôm nay tôi nấu món gà kho sả và canh sườn nấu nấm. Anh ăn đi cho nóng.

Nói xong, Dương chạy như bay ra khỏi phòng, chỉ còn lại Trần đại boss ngẩn người trên ghế, dần dần, khóe môi anh nhướn lên thành một nụ cười ngọt ngào. Không ngờ cô chẳng nề hà chuyện cũ mà vẫn nấu bữa trưa cho anh. Bữa trưa đó Trần đại boss thấy ngon lành khó tả.

Hoàng Dương sau khi chạy ra khỏi phòng của Boss thì bay thẳng vào ... WC. Cùng lúc ấy, điện thoại cô báo có tin nhắn. Dương bỏ điện thoại ra xem là ai thì nhận thấy đó là một số máy lạ: “Em ra cổng công ty đi, anh muốn gặp em một lát. Vũ Phong”. Thì ra là Phong Ca, cô nhanh nhẹn nhảy vào phòng làm việc lấy túi xách rồi chạy xuống tầng một.

Tới nơi, Phong ca đã đợi ở đó từ bao giờ. Anh tươi cười mở cửa xe rồi phóng đi. Trần Hàn Vũ đang uống cà phê trong phòng làm việc thì bất giác nhìn thấy. Mặt anh đen lại: “Nguyễn Hoàng Dương! Em được lắm. Rất giỏi!”

Thì ra Vũ Phong mời cô đi tập GOLF, tiện thể moi thông tin để lấy lòng Tâm. Dương vì thế mà nhận lời ngay. Chiếc xe đỗ trước cửa sân GOLF, anh đưa chìa khoá cho người bảo vệ rồi cùng cô lên tầng hai. Hai người đi thay đồ rồi vào sân GOLF bắt đầu luyện tập. Cô mặc bộ quần áo thể thao màu trắng nhãn hiệu Adidas, trên đầu đội chiếc mũ màu trắng. Khuôn mặt nõn nà, nụ cười tươi tắn nở trên môi, đôi mắt long lanh như mặt hồ, cảm giác nước mắt có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Vũ Phong nhìn cô chăm chăm, hai mắt sáng lên. Anh tự nhủ: “Cô gái này đẹp thánh thiện như vậy, thảo nào Nhị Độ bấy năm vẫn chẳng thay lòng đổi dạ”. Hai người cứ vậy vừa chơi GOLF vừa trao đổi cho đến hết giờ nghỉ trưa thì Vũ Phong đưa cô về.

Vào giờ làm việc buổi chiều, khi đang ngẩn ngơ nhìn máy tính và lướt facebook, bất chợt có một tin nhắn gửi đến từ Trần tổng

[Trần tổng báo Quan Thoại]: Nửa tiếng sau đến văn phòng tôi một chuyện.

Dương nắm chặt con chuột của máy vi tính, tim gan nhảy lộn tùng phèo, chuyện gì mà quan trọng thế, linh cảm mách bảo có chuyện chẳng lành. Chuẩn xác, chắc chắn là có vấn đề. Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán ra là nó có liên quan tới việc Phong Ca tìm gặp cô. Chuyện này... Cẩn môi, Dương bỗng mong thời gian trôi thật chậm.

Nửa tiếng sau, Dương nhút nhát ngoan ngoãn đứng trước mặt Trần đại boss, nghe một tin kinh thiên động địa. Dương bước vào văn phòng, Vũ đang xoay cây bút bi, trầm tư nói

- Việc lên sóng bên đài XY, em cần điều chỉnh lại. Tốt nhất là một tuần một hạng mục.

Dương mở to mắt đứng thừ người tại chỗ, hoàn toàn không tiêu hóa nổi lời Vũ nói.

- Tại sao chứ?

Vũ ngược lên, mím chặt môi nói

- Gần đây công ti rất bận, tôi sợ điều đó làm ảnh hưởng tới chất lượng báo ra của tòa soạn.

Dương bĩu môi, tỏ ra không vui lắm. Lãnh đạo công ty đúng là không có nhân tính. Khó khăn lắm mình mới có một chỗ đứng khá khá bên đài XY, vậy mà bây giờ lại lấy cớ này nọ để bắt cô hạn chế.

Trần đại boss cái gì cũng tốt, nhưng điểm này là không, quá ngang ngược, quá chủ nghĩa gia trưởng, muốn điều động công tác cũng phải thông báo cho nhân viên trước, bàn bạc với họ, để người ta chuẩn bị tâm lý

chứ? Làm thế khác nào xem thường nhân viên? Dương khựng lại một chút, thấy không thể nghĩ xấu ai đó, thế là nghiêm túc nói

- Trần tổng, tôi nghĩ cách làm này không được khoa học cho lắm, nếu có điều động như thế thì cũng nên nói với tôi một tiếng, để đứng được ...

Nghe câu đó, mắt Vũ tối lại

- Em nghĩ...?

Dương cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống, biết Trần đại boss đã nổi giận, nghiêng rằng rồi vẫn gật đầu đáp

- Tôi mong Trần tổng đồng ý cho tôi nhận hai lĩnh vực, và làm song song cùng lúc. Báo truyền hình là ngành mà tôi ưa thích.

Nói xong, Dương sợ đến mức nhắm tịt cả mắt. Hậu quả việc chọc giận Đại boss thế nào, cô hoàn toàn không nghĩ nổi. Có thể là cắt lương, ăn mì tôm cả tháng, hoặc nặng hơn có thể đuổi việc thẳng cổ, thành người thất nghiệp... Nhưng cái chờ đợi cô lại là một sự tĩnh lặng như chết.

Dương tay túm chặt vạt áo đứng im lặng. Ngoài âm thanh của quạt thông gió của máy điều hòa và hơi thở của Dương, không khí yên tĩnh đến mức ngạt thở. Không nghe thấy Trần đại boss nói gì cả, Dương thối mái, cuối cùng hé nửa mắt, thì thấy ánh mắt sắc nhọn của Trần đại boss bắn tới. Chưa kịp nuốt nước bọt, cô đã nghe Vũ lạnh lùng hỏi:

- Em thích Vũ Phong đúng không?

Nếu bạn bất mãn với một sự sắp xếp nào đó của boss thì sẽ làm sao? Xông thẳng vào văn phòng anh ta làm ầm lên, hay là dùng biện pháp không phối hợp với đồng nghiệp, phớt lờ mọi nhiệm vụ lãnh đạo đề ra? Còn với Dương cách kháng cự là... từ chối mang cơm lên văn phòng cho anh ta

Hôm qua sau khi nghe Trần Hàn Vũ “phun châu nhả ngọc”, cô chưa kịp thanh minh thì đã bị Trần đại boss đuổi ra khỏi văn phòng. Dương rất bất ngờ và tức tối. Trong cơn tức giận cô đã hừng hực khí thế vào phòng thư kí của Trần tổng nói với Ngọc Khuê – thư kí riêng của Trần tổng:

- Khuê, chị vẫn cảm thấy hơi đau chân, từ ngày mai em sẽ giúp chị mang cơm cho Trần tổng

Nói xong cô quay lưng về phòng mình. Dù biết chuyện này sẽ được chuyển tới tai Trần tổng chẳng sót một chữ nhưng cô đang ức chế và đành dùng cách kháng cự lặng lẽ này.

Trò quái gì thế này! Minh rõ ràng là thành thật, nghiêm túc trò chuyện về việc dung hòa cả hai việc, kết quả bị người ta công kích hướng khác, bảo mình thích Vũ Phong. Cô còn chưa kịp hiểu hết ý tứ câu ấy, chưa phản ứng kịp thì đã bị đuổi ra ngoài. Cô cảm thấy rất phẫn nộ, rất bức xúc.

Ngồi một lát, khi cơn giận đã vơi đi nửa già, cô bỗng thấy hơi hối hận, nghĩ mình làm rất giống trẻ con đang hờn dỗi, phản kháng quá yếu ớt, quá tầm thường. Trước màn hình máy tính, Dương đập đầu vào bàn, thậm chí kêu réo trong bụng: Đại boss rốt cuộc là nghĩ thế nào vậy a... Vẫn là câu hỏi khiến người ta cực kỳ thắc mắc: Xét mọi biểu hiện của Vũ, hình như, có lẽ, chắc là... anh có ý với mình. >_<>

Tuy giả thiết ấy cũng khiến cho Dương kinh ngạc vui mừng, nhưng mọi hành vi bất thường của Vũ không thể không khiến cô suy nghĩ lung tung. Câu nói lúc này là sao chứ. Đứng trong vòng bán kính mười dặm cũng ngửi thấy mùi chua. Cô không phải ngốc, khứu giác cũng không vấn đề gì, đương nhiên cũng ngửi ra, nhưng lần này phải dùng lý do gì để giải thích?

Chắc không giống như kiểu tiểu thuyết đam mỹ mà các cô nàng Vy Vy thích xem. Trần đại boss thực ra là tiểu thụ, thích Vũ Phong nên không phải ghen với Vũ Phong, mà là ghen với mình? Dương nghĩ được một nửa đã thấy da gà nổi hết lên. Ôi... xem ra cô nên bớt chơi với Vy Vy thôi, quả thực công phu Vy Vy quá thâm hậu, mới mấy ngày mà đã khiến cô suy nghĩ bậy bạ.

Trưa hôm sau, Dương đang uống cà phê, nhìn hình cô gái nhỏ mặc chiếc váy hoa in trên cốc, cô mỉm cười rạng rỡ. Cùng lúc ấy không biết em Khuê ở đâu nhảy ra đánh tan hết những hình ảnh đẹp đẽ ấy. Em Khuê chấp hai tay, làm động tác “làm ơn, làm ơn” với Dương rồi nói:

- Dương, chị thấy thế này có được không, nếu chị thật sự vẫn còn đau chân, thì sau này em sẽ giúp chị mang cơm lên tầng của Trần tổng, chị giúp em mang vào nhé

Dương ú ớ hỏi lại:

- Sao vậy?

Chẳng lẽ Đại boss kinh khủng lắm sao, mà khiến em Khuê sợ đến mức này? Nghe thế, em Khuê thở dài thườn thượt, than vãn

Dương nghe em Khuê than thở xong thì tỏ vẻ tự lự

- Gần đây ngoài công việc bận rộn ở tòa soạn, Trần tổng còn phải lo cho sản phẩm sắp ra mắt của ICT nên ngày nào cũng tăng ca, có lúc buổi trưa đưa cơm đến, buổi chiều đi thu dọn, cặp lồng vẫn đặt ở đó, không nhúc nhích. Mấy hôm trước bác sĩ riêng của Trần tổng gọi cho phòng thư kí nói Trần tổng gần đây bị đau dạ dày, bảo tụi em canh chừng Trần tổng buổi trưa ăn cơm cho đảm bảo. Kết quả... Haizzz! Chị cũng biết đấy, chúng ta là thuộc hạ, làm sao ra lệnh cho sếp mình làm gì được, mà Trần tổng lại là dạng hễ đã làm việc thì quên cả mạng sống nữa chứ!

- Sao em lại tìm chị? Em là thư kí riêng còn chẳng dám, huống chi là chị

Có lẽ sau khi bị Trần tổng vô cớ cấm vận, Dương và Trần tổng không có dịp tiếp xúc lâu. Khi gặp ở phòng tòa soạn cô cũng chỉ cung kính gọi một câu “Trần tổng” rồi đi ngay. Về nhà thì chẳng hề chạm mặt. Mà thực chất là ban đêm Trần tổng không có về nhà. Hai người rõ ràng đang chiến tranh lạnh. Lại dựa vào bệnh viêm dạ dày gì gì đó để bắt cô đi làm lành trước ư?

Em Khuê cuống lên giậm giậm chân

- Ôi trời ơi em xin chị đấy, chị Dương tốt, Dương xinh đẹp. Chị cũng đã từng mang cơm cho Trần tổng rồi mà? Em thấy anh ấy thường xuyên gọi chị đến văn phòng, quan hệ cũng khá tốt, hơn nữa em thật sự đã thử hết mọi cách rồi, nói thế nào đi nữa Trần tổng buổi trưa cũng chẳng muốn ăn, cặp lồng cũng không thèm nhìn đến nữa là... Em sắp suy sụp mất rồi, nếu không thì chị Vy Vy đâu có chỉ em đến đây tìm chị!

Dương nghe xong thì sầm mặt, Vy Vy cậu thật lắm chuyện! Em Khuê nghe Dương im lặng thì biết cô đã động lòng, vội vàng cười hê hê tiến sát lại

- Dương, chị làm ở đây cũng khá khá thời gian rồi, có phải chị thấy không khí ở đây rất tốt không? Vậy chị nghĩ thử xem, nếu Trần tổng ốm thật, tòa soạn phải đối đầu với cảnh nguy nan, tòa soạn phá sản thì chị đi đâu tìm được... không khí làm việc thoải mái... đoàn kết như thế?

Em Khuê ngừng một lúc rồi ra vẻ thần bí

- Hơn nữa, nếu em nhớ không nhầm thì còn một tuần nữa là có tiền thưởng

Dương ngoẹo đầu, sao lại liên quan đến túi tiền thưởng của mình?

- Hê hê - Em Khuê cười gian, kéo Dương thì thảo – Chị thử nghĩ xem, nếu Trần tổng bất cẩn bị vào bệnh viện, lúc đó dù đến ngày lĩnh thưởng mà không có Trần tổng kí tên đóng dấu thì chẳng phải mọi người vẫn không được lãnh sao. Khi đó chẳng phải một mình chị chịu khổ mà cả tòa soạn sẽ chịu khổ, mọi người sẽ tìm đến chị mà xé xác

Một câu võ mộng! Dương nhìn em Khuê với vẻ kiên định rồi gật đầu. Trước khi tiền thưởng được lãnh, tự trọng gì gì đó cho nó bay theo mây đi! Trò chuyện một lúc rồi Dương ôm cặp lồng tiền thưởng vào phòng Trần đại boss. Vũ đang vui đầu vào đám tài liệu, những tài liệu tuyên truyền cho sản phẩm mới. Đang chuyên tâm suy nghĩ gì đó thì Vũ nghe thấy một tiếng động, đập vào mắt là chiếc cặp lồng mà anh nhìn chỉ thấy buồn nôn. Vũ hơi nổi cáu, nghĩ cô Khuê này càng ngày càng to gan, nghĩ đến đó hàng lông mày anh nhướn chặt lại, giọng nói cũng bắt giắc lạnh lùng

- Tôi đã nói với cô rồi, lấy cơm xong cứ đặt vào trong phòng nghỉ cho tôi, tôi muốn ăn sẽ tự đi lấy.

Dương giả ngu, vờ như không nghe thấy gì, lấy từng ngăn thức ăn ra đặt trước mặt Trần đại boss:

- Trưa nay nhà bếp đặc biệt có món cháo nếp đậu đỏ và trứng gà tam quất, nghe nói mấy món này đều tốt cho dạ dày của anh

Vũ trong tích tắc cảm thấy như tim đập chậm đi nửa nhịp, vội vàng ngẩng lên. Nhìn thấy gương mặt ấy, Vũ mỉm cười. Mấy hôm trước ai hờn dỗi không chịu mang cơm chứ? Thấy người ta thì tỏ vẻ lạnh lùng như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm. Vốn dĩ anh đang định hết đợt bận này rồi, sẽ tìm cơ hội dỗ dành cô, ngờ đâu cô lại đầu hàng trước. Vũ nhướn mày, thoải mái dựa vào ghế quan sát thỏ trắng từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, đến khi Dương nổi cả da gà mới chịu thôi:

- Không giận tôi nữa à?

Dương nghe câu đó, nghĩ đây là văn phòng, câu nói ấy quả thực là... quá mờ ám, quá mờ ám! Nếu mọi người nghe thấy, truyền ra ngoài thì sẽ thành thế nào nữa. Dương giả vờ không nghe thấy, nghiêng răng

- Trần tổng đừng nói chuyện khác, ăn cơm trước đã, cơm nguội sẽ không tốt cho dạ dày của anh.

Vũ đan ngón tay vào nhau. Từ lúc cô ấy bước vào luôn nói đến dạ dày của mình? Nếu thế thì anh chẳng phải là quá thất bại? Day day thái dương, Trần đại boss ung dung ra lệnh

- Giúp tôi pha một cốc cà phê.

Dương nghe xong càng nổi cáu hơn, trừng mắt nhìn Trần Đại boss

- Không được, không được! Bụng đói mà uống cà phê thì bệnh càng nặng hơn, bây giờ hãy ngoan ngoãn ăn cơm cho tôi!

Dứt lời, Dương dờ cả người. Cô dám... dám ra lệnh cho Đại boss “ngoan ngoãn ăn cơm cho tôi” thật ư? Tiêu rồi, tiêu rồi, Trần đại boss có lộ da cô rồi đá đít khỏi tòa soạn không? Dương sợ hãi nhắm nghiền mắt, hồi lâu sau mới nghe Trần đại boss nói

- Thức ăn của nhà bếp không hợp khẩu vị lắm

Ủa? Ủa? Dương chớp mắt, Trần đại boss đang than thở với cô? Sao anh ta chẳng phản ứng như mọi khi nhỉ? Hơn nữa, sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh như đang làm nũng với mình nhỉ? Dương khiếp đảm trước trí tưởng tượng của mình, vội vã lắc đầu nói

- Thì ra anh không hài lòng với thức ăn, không sao, không sao, lát nữa tôi sẽ nhờ em Khuê đến báo với nhà ăn...

Dương vừa nói vừa lùi ra ngoài, trực giác mách bảo cô, bây giờ phải lập tức rời khỏi văn phòng Vũ, nếu không xảy ra chuyện gì thì chẳng ai dám bảo đảm

- Trần tổng, vậy anh cứ ăn xong rồi làm việc đi, tôi ra ngoài trước...

Chưa dứt lời, Vũ đã vươn tay ra, Dương bị lôi vào lòng Trần đại boss. Đối phương nhướn môi lên cười cười, Dương nóng bừng mặt, vừa tức vừa xấu hổ, len lén ngước lên. A a! Anh cũng đang nhìn cô nha. Trong tích tắc, tự dưng cô thấp thỏm không yên.

Anh nhìn vào mắt cô cười khê. Anh nghĩ đã đến lúc phải nói rõ rồi, nếu không tốc chiến tốc thắng thì có lẽ cả hai sẽ càng hiểu lầm nhau hơn.

- Anh...

... “Cộc cộc cộc” ... Anh vừa lên tiếng thì có người gõ cửa. Thuận thế, cô nhảy ra khỏi lòng anh, cười khi khi ra mở cửa. Ai ngờ vừa mở cửa ra thì gặp ngay bà chủ Tô Nguyệt Thu – người đối đầu với cô ở công ti, trưởng ban Biên tập. Dương thấy thế thì sắc mặt tỏ ra khó chịu. Định lui ra, đợi Trần đại boss và bà chủ đó bàn việc từ từ, ai ngờ cô ta cười khẩy

- Thật nhanh nha, làm chuyện xấu xong lại chạy tới đây.

Dương chưa hiểu cái gì thì đã nghe bà chủ kia phán tiếp:

- Trần tổng, xem ra việc này anh phải xử lý thật nghiêm minh. Đạo gần đây Dương làm việc rất khắt trách. Đã không giao bài đúng hạn mà chất lượng bài còn kém. Hơn nữa, những bài đó đều là những bài quan trọng, chúng ta không thể tùy tiện cắt đi được. Những bài trước tôi đã giúp cô ấy sửa rất nhiều, nhưng cứ đà này thì tôi cũng chẳng thể giúp nổi. Phải chăng công việc bên XY khiến cô ấy phân tâm?

Nguyệt Thu vừa nói vừa đưa tập bài như để làm chứng. Càng xem Vũ càng nhíu mày sâu hơn, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi

- Cô vu cáo tôi? Rõ ràng tôi đã nộp bài đúng hạn, tôi tự thấy bài của mình không mắc lỗi gì, hơn nữa công việc bên XY là ngoài giờ hành chính, rất ít khi trùng với giờ làm việc của tòa soạn. Tại sao cô vu cáo tôi?

- Không cần nói nữa

Vũ ngắt lời Dương. Anh lấy điện thoại của mình ra gọi

- Gọi ngay toàn bộ nhân viên phòng phóng viên tới đây

Hai phút sau, mọi nhân viên phòng phóng viên đã có mặt đầy đủ trong phòng Trần tổng

- Thanh Vân, cô nói xem, chuyện này là sao hả? – Trần tổng lớn giọng quát mắng

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm thưa Trần tổng – Thanh Vân cúi đầu

- Liệu cô có chịu nổi trách nhiệm không? Việc này liên quan tới uy tín của tòa soạn, cô định chịu trách nhiệm kiểu gì – Tô Nguyệt Thu tiếp lời

Dương đang ngồi ở ghế sofa thì vụt đứng lên, đi thẳng ra ngoài. Cử chỉ đó khiến mọi người kinh ngạc nín thở. Em Khuê cứng người hai giây sau rồi chạy ra ngoài kéo Dương lại

- Dương, chị làm gì vậy?

Dương trầm tư, rồi lạnh lùng đáp không chút sợ sệt

- Nếu quý tòa soạn làm việc mà không phân biệt trắng đen, cấm đoán nhân viên, chẳng đề cao lẽ phải như thế, thì tôi nghĩ, tôi không hợp với nơi này lắm.”

Dừng lại một lúc, Dương mới ngược lên, mắt lấp lánh, nhìn thẳng Vũ

- Tôi từ chức

Rầm. Một âm thanh cực lớn vang lên, Dương sập cửa bỏ đi.

Đọc tiếp: Yêu – chương 32

30. Yêu – Chương 32

Chương 32: Khi người ta trẻ, người ta nghĩ có thể dễ dàng từ bỏ một cuộc tình. Vì người ta nghĩ rằng hạnh phúc, những điều mới mẻ sẽ đến trong tương lai. Nhưng người ta đâu biết rằng, những gì ta mong muốn và cần nhất chỉ đến một lần trong đời. – Trịnh Công Sơn -

Ra khỏi văn phòng, cô khi thế hùng hống hỏ hỏ đánh một văn bản xin nghỉ việc đưa cho trưởng phòng Nhân sự rồi thản nhiên bỏ đi. Trình tự xin nghỉ việc phải là nhân viên nộp đơn trước một ngày hoặc nửa ngày cho phòng Nhân sự, phòng Nhân sự đồng ý rồi, nhân viên mới cầm đơn đến tìm cấp trên trực tiếp của mình, cấp trên ký tên đồng ý xong mới tìm trưởng phòng đó, trưởng phòng ký tên đồng ý rồi mới được nghỉ. Nhưng lúc này, cô đâu suy nghĩ được gì nhiều. Ném tờ đơn xin nghỉ xong cô xách túi nghênh ngang ra khỏi tòa nhà. Trưởng phòng Nhân sự không rõ là chuyện gì, ngần ngại không biết có nên gọi cô lại hay vờ như không thấy.

Trưởng phòng Nhân sự là yêu tinh, đương nhiên hiểu tính quan trọng của việc nịnh nọt sếp mà nhất lại là Đại Boss, lúc này cô Nguyễn Hoàng Dương kia thân phận chưa rõ, hình như có quan hệ mờ ám với Đại boss, trước khi hiểu rõ tình hình, tuyệt đối không thể đắc tội với cô ta. Nghĩ thế trưởng phòng Nhân sự ngúng nga ngúng ngẩy cái mông chạy lên phòng Đại Boss xin ý kiến.

Trên xe buýt, Dương vẫn tức đến nghệt thở, nắm chặt tay, chỉ muốn có người nào đó làm đệm thịt ình trút giận một trận, mà cái đệm thịt ấy tốt nhất là họ Trần tên Vũ. Vũ chết tiệt, Vũ ngốc nghếch! Dựa vào đâu mà chưa hỏi phải trái trắng đen, đã gọi tất cả người phòng phóng viên đến mắng mỗ? Dựa vào đâu mà chưa điều tra kỹ càng, đã giúp cái con mụ điêu ngoa kia?

Dương nhảy ra khỏi xe buýt chạy thẳng vào nhà thu dọn hành lí và bé Bạch Bạch đi. Trước khi đi còn không quên ưu ái cánh cửa một cú đá thật mạnh. Nhưng than ôi cánh cửa vẫn đứng đó như trêu ngươi, còn cô thì chân tập tễnh vừa ôm Bạch Bạch vừa kéo một đồng hành lí bước ra cửa nhà.

Đến bến xe buýt cô chợt nghĩ lại, bây giờ cô có thể đi đâu đây, chẳng phải trước khi đến nhà Vũ, Đỗ bố đã nói cô không thể thuê được bất cứ căn nhà nào trong thành phố này sao? Chẳng lẽ lại chịu ngủ ở ngoài đường? Tính sao giờ đây, không ngờ Nguyễn Hoàng Dương cô lại có ngày này, đến nhà cũng không có mà về, tất cả đều do tên yêu nghiệt thối tha kia gây ra. Đáng ghét! Đáng ghét! Cô vừa ngồi trên ghế đợi xe buýt vừa bóp cổ Bạch Bạch như thể đang bóp cổ chính Vũ vậy. Con vật đáng thương không thở nổi kêu ăng ẳng, mắt tròn trối nhìn cô. Cũng may cơn điên của cô đột nhiên dừng lại, Bạch Bạch liền nhảy xuống nấp nấp sau ghế tỏ vẻ sợ hãi, miệng còn không ngừng tru tréo lên.

Cô bế nó lên vuốt ve rồi nói

- Bạch Bạch ngoan à! Chúng ta có nhà để về rồi.

Cô nói rồi nhanh chóng trèo lên tuyến xe buýt cần đi. Đứng trước cửa nhà Vy Vy rồi với tay lên hộp đưa thư. Theo như cô biết thì Vy Vy vẫn chưa bỏ được thói quen để chìa khóa nhà trên nóc hộp đưa thư. Nó đâu rồi nhỉ? Vy Vy đáng chết, mang chìa khoá đi sao không nói ta biết chứ? Cô ngồi trước cửa nhà một lúc lâu rồi điện thoại báo có cuộc gọi đến.

Ồ, thì ra là bà ngoại. Cô mở điện thoại rồi hớn hở nghe. Thì ra bà ngoại lên thành phố ở cùng mẹ, vào nhà lại chẳng thấy cô đâu. Hỏi ra thì mới biết con rể cùng con gái đã bán mất cháu của bà. Bà tức tốc gọi cho cô. Dương chớp thời cơ lợi dụng bà để được về nhà. Sau khi nói chuyện xong, Dương mỉm cười rạng rỡ bế Bạch Bạch và kéo hành lí về nhà họ Đỗ.

Sau khi về tới nhà, cô chào hỏi mọi người rồi mang hành lí vào phòng. Bây giờ cô phải làm thế nào đây, lớn tiếng mắng nhiếc Boss lớn trước mặt mọi người, cô còn có thể ở lại sao? Dương càng nghĩ càng bực bội, càng nghĩ càng bồn chồn, cuối cùng đã bò lên giường ngủ thiếp đi mất. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối, ngoài phòng khách vắng vắng tiếng cười nói của bà ngoại cùng bố mẹ.

“Mọi người, ồn quá.” Dương mang dép lê, vừa ngáp vừa ra ngoài. Mới ngáp được một nửa, thấy cảnh trong phòng khách Dương nuốt luôn nửa cái ngáp còn lại vào bụng. Tình huống gì đây? Tại sao Vũ lại đang ngồi trên ghế salon nhà mình, ung dung uống trà ăn trái cây, còn mẹ cùng bà ngoại thì ngồi bên cạnh cười nói hỉ hả? Có phải cô... vẫn chưa tỉnh ngủ?

Dương bắt giắc dụi dụi mắt, mở ra đã thấy mẹ chạy đến gõ vào đầu mình, “Con bé này thật là, Vũ nó đến đã lâu thế, thấy con ngủ say nên mẹ mới không gọi dậy. Còn bây giờ, tỉnh rồi thì vào ăn mặc đàng hoàng rồi ra, xem này...” Đỗ mẹ tức tối chỉ Dương hét lên, Dương chỉ cúi đầu nhìn. Bởi vì lúc này đã là mùa hè... nên Dương vừa về nhà, tắm rửa xong thay luôn áo ngủ đi lại trong nhà, bây giờ cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hình Hello Kitty, vô cùng bất lịch sự, mà lại... Điều khiến Dương muốn đập đầu vào tường nhất là... cô không mặc áo lót!

Lại thêm mắt kèm nhèm vì mới ngủ dậy, (rất có khả năng trong mắt vẫn còn tàn tích) đầu rối bù như tổ quạ, Dương nhìn trời nắc nhen, không tài nào tưởng tượng được mình rốt cuộc thê thảm đến mức nào, để lại bóng đen ám ảnh đến cỡ nào trong tim Vũ. Mẹ ơi, xin mẹ nói cho con biết đây vẫn là giấc mơ đi!

Không khí có vẻ ngưng ngập, Dương đầu tổ quạ không lui cũng chẳng tiến, đành đứng đờ ra đó nước mắt đầm đìa, Lê Hàn cũng ngại ngần mỉm cười với Vũ, thông minh chuyển chủ đề khác:

- Vũ, cháu cũng thật là... Đến chơi thôi, cũng đâu phải lần đầu gặp mặt, mua nhiều quà thế để làm gì? Dương hơi nhướn mắt lên. Bên cạnh Vũ chất đống một núi quà. Nghe thế, Vũ đứng lên, lắc đầu:

- Quà thì cháu vẫn nên mua, dù sao tối nay cũng là lần đầu ăn cơm với hai bác, ngoài ra hôm nay cũng xem như cháu chính thức làm quen với hai bác.

Nghe câu đó, Dương há hốc mồm, câu này nghe quái lạ thế nào ấy, càng nghe càng giống... con rể lần đầu đến thăm bố mẹ vợ tương lai? Dương đang gặm nhấm suy nghĩ đó thì nghe bà ngoại hí hửng cười:

- Dương! Cháu rể của bà đẹp trai như vậy, sao cháu không nói?

- Bà, sao bà lại vào hòa với mẹ cháu rồi. Đây là sếp của công ty cháu thôi.

- Chà, đã đẹp trai, chu đáo, giờ lại quyền cao chức trọng nữa. Cháu còn giận gì nữa, mau về với cháu rể đi.

Dương mờ mờ rờ rờ bà à, sao chỉ sau một giấc ngủ bà đã đứng về phe hai người họ bán đứng cháu luôn rồi. Thực ra Dương bất ngờ cũng không hẳn là không có cơ sở. Bà ngoại ban đầu còn bảo vệ cô, giờ lại bán cô không thương tiếc như vậy, hẳn là có nguyên do chính đáng.

Quay trở về thời gian buổi chiều, sau khi biết thông tin con gái đã bỏ về nhà, Chủ tịch Đỗ tức tốc trở về. Một hồi nói qua nói lại, bà ngoại cô không những không lung lay ý kiến mà còn kiên định hơn. Vì vậy, Lê Hán đã phải lôi mẹ mình về phòng và nói cho bà biết mọi chuyện.

Bà ngoại cô nghe nói cháu rể vừa giàu có, đẹp trai lại yêu cô thật lòng nên vô cùng hài lòng với Trần đại boss. Đã là bà ngoại thì cũng nên giúp cháu rể một chút. Cho nên bà đã bày ra kế này để anh tới nhà lấy lòng cô rồi mau vác cô về.

Bữa cơm gặp gỡ rất vui vẻ hòa hợp. Vũ mở lời vàng ngọc tán tụng tài nghệ nấu ăn của Đỗ mẹ, lại khen ngợi bức tranh thủy mặc xấu xí của Đỗ bố là rất có thần, lại khen bà ngoại đẹp lão, khiến mọi người đều cười sung sướng đến nỗi không khép miệng lại được. Nhưng trong không khí vui vẻ tốt đẹp như thế, Dương cứ cảm thấy bữa cơm ấy thật kỳ dị... Mà càng kỳ dị hơn là... chỉ có mình cô thấy thế.

Dương đang chìm đắm trong thế giới nhỏ của mình, nên không nghe Vũ nói sau khi đã dùng cơm xong:

- Cuối tháng này mẹ cháu chuyển chỗ ở mới, khi đó mời hai bác cùng bà đến dùng cơm ạ.

Ai cũng nghe ra ẩn ý của câu này chính là: Cha mẹ hai bên gặp nhau, sau đó chọn ngày lành tháng tốt cho hai đứa. Đỗ bố, Đỗ mẹ từ lâu đã ưng cậu con rể này nên nghe thế thì nhìn nhau một cái rất ăn ý, rồi vội vàng gật đầu đồng ý. Dương đang suy nghĩ lung tung vẫn đang gắp cơm, hoàn toàn không biết bốn người kia tại sao kích động đột ngột như thế. Dương đáng thương đã bị bố mẹ mình bán đứng như thế đấy. Đến tám giờ tối, Vũ chủ động cáo từ.

Dương bị đẩy đi tiễn anh, tưởng sẽ thoát khỏi Đại boss nhanh chóng. Kết quả vừa đến gần xe, Vũ lại đột ngột ngẩng lên nhìn trời, cười cười:

- Dương, hôm nay trăng thanh gió mát, chúng ta đi dạo được không?

Dương: Trần Hàn Vũ, anh bắt đầu dâng tràn cảm hứng từ khi nào thế, lại còn có nhã hứng thưởng nguyệt cơ đấy... Hôm nay anh có phải là bị... trúng gió không? Nghĩ vậy nhưng cô vẫn theo anh lên xe. Kết quả, nơi anh muốn thưởng nguyệt, thực chất lại là nhà trọ của cô. Thì ra anh đã mua lại căn nhà trước đây của cô, đồ đạc bên trong chẳng có gì thay đổi. Nơi đây có hơi thở của cô cùng những kí ức đẹp đẽ của hai người. Vũ ngồi xuống ghế sofa, bỗng chốc chẳng biết nói gì. Hai người im lặng một lát thì nghe thấy Vũ nói:

- Dương! Em còn nhớ tờ giấy này chứ?

Vũ nói rồi móc từ ví một tờ giấy được cất rất cẩn thận. Dương đón lấy từ từ mở ra xem. Đây chẳng phải tờ giấy mà cô đưa cho anh khi anh chuẩn bị lên máy bay sao? Hẳn còn cất giữ cẩn thận như vậy? Nội dung tờ giấy có ghi: “Vũ, tôi thích cậu”. Biết sắp có chuyện chẳng lành, cô nhảy ra xa, căng thẳng nuốt nước bọt nói:

- Vũ! Cậu có gì cứ nói, không cần vòng vo tam quốc.

Vũ nhướn mày, ngũ quan vốn rất đẹp dưới ánh trăng càng toát lên thần thái sinh động, khóe môi nở nụ cười. Cuối cùng thì cô cũng hiểu. Anh cười, ánh mắt dịu dàng, cúi xuống nhìn:

- Dương. Em nghe cho rõ đây. Anh thích em!

Anh nói rồi áp sát, đặt lên môi cô một nụ hôn thật nhẹ. Ừng! Cô như nghe thấy não mình ngừng hoạt động, cúp điện. Cô chỉ thấy môi mình dần nóng lên, rất ấm, rất mềm, rất yên tâm, rất ... thích thú. Khoảnh khắc ấy, cô như người trên mây. Nụ hôn nhẹ nhàng ấy kéo dài không lâu, anh dần buông cô ra. Sau khi trở lại bình thường, cô giả ngu hỏi:

- Cậu làm thế là có ý gì?

Nghe xong câu nó, mặt anh bỗng trở nên sa sầm. Rõ ràng là anh đang tỏ tình. Vậy mà cô còn giả ngu được:

- Em đùa tôi à?

- Gì cơ? Tôi tưởng anh đến đuổi việc tôi chứ. Khi đó, anh đã rất tức giận mà.

- Đúng, khi đó anh chỉ muốn tóm em lại. Nhưng hôm nay, anh đến để ra mắt và đón em về. Chẳng phải em cũng thích anh?

Dương nghe tới đó thì bỗng chốc nổi đóa. Cô nói:

- Trần Hàn Vũ! Anh xem tôi là thứ gì chứ? Thời gian đã thay đổi rồi, tôi không còn là Nguyễn Hoàng Dương của bảy năm về trước nữa.

Nói rồi cô chạy ra ngoài. Vũ hoảng hốt chạy theo. Vừa chạy ra khỏi cửa, cô đã xô vào một người. Người đó đỡ cô dậy rồi ngạc nhiên hỏi:

- Là em sao Dương?!

Cô cũng ngạc nhiên ngược lên nhìn, thì ra là Vương Anh. Vương Anh chính là mối tình thời đại học của cô. Quả thực cô đơn quá lâu con người sẽ sinh ra tâm lý rất kì lạ, luôn luôn có cảm giác thân thiết với người tỏ ra lo lắng ỉn. Vương Anh chính là người như vậy, anh đã quan tâm tới cô rất nhiều. Vậy nên cô đã đồng ý yêu Vương Anh. Nhưng sau một khoảng thời gian, cảm thấy mình chẳng thể lừa mình dối người được nữa, cô đã ngộ ý chia tay.

Cùng lúc đó Vũ cũng chạy ra tới nơi. Thấy anh, cô bất chợt hoảng hốt Vương Anh bèn nói:

- Dương! Chúng ta lâu rồi không gặp, chúng ta đi uống vài ly nhé.

Phần vì muốn trốn tránh Vũ, phần vì cũng muốn hàn huyên với Vương Anh, cô đã đồng ý. Có lẽ đây là quyết định sai lầm nhất mà cô từng làm. Ngồi trên xe Vương Anh, cô bất chợt lại nghĩ về chuyện với Vũ. Thời gian là liều thuốc kì diệu, nó sẽ biến nỗi buồn thành bài học, biến cô đơn thành thói quen, và biến nước mắt thành những nụ cười mạnh mẽ. Nhưng có lẽ, thời gian chẳng thể nào xóa đi hình bóng anh. Phải, cô thừa nhận, cô thích anh, và giờ là yêu anh, tình yêu đó chưa bao giờ thay đổi. Nhưng, anh đi bảy năm, chẳng một tin tức, chẳng một bức thư, cô liệu còn có thể tin?

Chiếc xe trở cô vào quán bar Lưu Hương và tất nhiên, với tửu lượng cực kì tệ của mình, cô nhanh chóng say rượu. Dương run rẩy dựa lưng vào chiếc bàn gỗ bên quầy bar, sắc mặt mệt mỏi, hai mắt nhìn chăm chăm vào chất nước màu xanh đang tan dần trong đá qua lớp thủy tinh trong suốt của chiếc ly. Cô nằm bò trên bàn, đôi mắt mơ màng, một lát sau, bỗng đứng cô ngẩng đầu lên, đưa ly rượu lên khóe miệng, uống cạn, quay đầu lại, lắc lắc tay với anh chàng Bartender đứng cách đó không xa, giọng nói khàn khàn: “Cho tôi một ly nữa, tôi muốn uống nữa, tôi chưa say, vẫn có thể ...” . Đôi mắt như dải lụa, lả lơi.

- Dương, em uống say rồi, đừng nên uống nữa!

- Tôi say ư? Không đâu, tôi còn uống được nữa!

Vương Anh đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt ấm áp và mịn màng của cô, cảm thấy hình như mình đang vuốt ve một mảnh lụa thượng hạng, mềm mại, mịn màng. Cô cười. Nụ cười như có như không trên khóe miệng lại càng sâu hơn, ánh mắt mơ màng, như mặt nước xanh nhìn không thấy đáy, thoáng ánh lên một sắc xanh gợi cảm.

- Dương, đừng uống nữa, để anh đưa em đi nghỉ.

Vương Anh nói, đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười đều đặn. Anh đưa cô vào phòng VIP, lần lượt cởi đồ trên người cô. Dương vì say rượu nên mơ màng chẳng thể chống cự nổi. Khi Vương Anh định hôn Dương thì cánh cửa bị ai đó đập tung. Vương Anh tức giận quát:

- Ai? Ai dám phá hỏng chuyện tốt của tao?

Vương Anh chưa nghe thấy câu trả lời thì đã lãnh nguyên một đám, khoe môi dần rỉ ra một vệt máu. Vũ tức giận nói:

- Khốn kiếp, mày còn dám làm trò hèn hạ này?

Nói rồi anh ra ám hiệu cho đám người phía sau xử lý Vương Anh rồi cởi áo khoác, bế Dương ra ngoài. Như các bạn đã biết, Lưu Hương thuộc quyền quản lý của Hoàng Văn. Tam Bang Chủ thấy Dương quen quen nên đã theo dõi nhất cử nhất động của hai người. Sau khi xác định rõ, anh liền gọi điện thoại đường dài thông báo cho Hoàng Văn. Hoàng Văn rất giận giữ, nhưng thân đang ở Mỹ, anh chẳng thể giúp gì. Lúc đó Quyên đã nảy ra ý tưởng gọi cho Vũ. Và kết cục các bạn đã biết rồi đấy.

Vũ bế cô ra ngoài, đặt vào ghế trước rồi đeo dây an toàn cho cô. Anh đưa cô về nhà. Sau khi đặt cô yên vị trên giường, anh đặt một nụ hôn trên trán cô rồi định ra ngoài thì Dương nắm lấy tay anh nói:

- Vũ! Tôi đang ở đâu?

Vũ đành đen mặt quay lại kể toàn bộ câu chuyện cho cô nghe. Ai ngờ sau khi nghe xong cô lại khóc như mưa. Vũ có tật, cứ thấy con gái khóc là lúng túng chẳng biết làm gì. Anh luôn miệng dỗ cô rồi bắt cần mà lấy cavat lau luôn. Dương đang khóc ngon lành, còn bôi hết nước mắt nước mũi vào áo anh thì bỗng nhiên im bặt. Vũ cũng ngạc nhiên không kém. Dương mặt nghiêm trọng nói:

- Vũ, tôi muốn ...

Cô chưa nói hết nửa câu thì đã chú mỗ nôn sạch vào người anh. Vũ vì thế bỗng chốc mất đi không khí vui vẻ ban nãy, mặt anh xám lại. Đợi cô nôn xong, anh rót cho cô cốc nước rồi đi thay đồ. Sau khi anh ra ngoài, Dương cười khoái trá rồi nguy hiểm nói: “Vương Anh, nếu không phải tôi say rượu, đảm bảo sẽ đá chết anh. Anh cứ đợi đấy”

P/s: Đây là cố gắng duy nhất Mều có thể làm ọi người. Do bản thảo đã được nhận in nên Mều không thể tiếp tục đăng nữa. Mọi người like Fanpage và kết bạn với Mều để cập nhật thông tin mới nhất nhé. Sau này nếu bắt gặp “Yêu anh trong từng phút giây” thì cũng chính là em ấy. Cảm ơn mọi người đã cho Mều ngày hôm nay.

31. Yêu – Chương 33

Chương 33:

Khi người ta trẻ, người ta nghĩ có thể dễ dàng từ bỏ một cuộc tình. Vì người ta nghĩ rằng hạnh phúc, những điều mới mẻ sẽ đến trong tương lai. Nhưng người ta đâu biết rằng, những gì ta mong muốn và cần nhất chỉ đến một lần trong đời. – Trịnh Công Sơn –

Chiều tối hôm sau, Dương nghe thấy bên ngoài phòng khách có tiếng nói chuyện thì ngáp một cái rồi ngồi dậy. Cô đi vệ sinh cá nhân, chỉnh trang lại trang phục rồi ra ngoài.

Dù sao thì bạn Vũ cũng toàn nhân vật tầm cỡ, cô không thể để bộ dạng dọa ma này mà ra ngoài được. Nhưng khi cô ra tới nơi thì lại thấy mọi người đang khênh linh kinh toàn hành lí. Hỏi Vũ cô mới biết hôm nay Hải Quân và mẹ anh bắt đầu dọn lên đây. Cô còn nghe nói bệnh tim của Hải Quân đã phần nào ổn

định, tuy vẫn cần dựa dẫm vào thuốc, nhưng khả năng tử vong không còn nhiều nữa. Thấy cô mẹ anh niềm nở:

- Dương! Cháu vẫn còn ở đây sao? Ta còn tưởng cháu bị thằng con xấu tính của ta dọa chạy mất rồi chứ? Lại đây, ta có thứ này cho con.

Cô cười gượng rồi chạy lại gần, quả thực hình như Vũ có lối tư duy rất giống mẹ, mà đầu óc bình thường của cô thì chẳng thể theo nổi rồi. Mẹ anh ngồi xuống ghế rồi lấy một hộp giấy đưa cho cô, bà nói:

- Dương, tuy là con trai ta bây giờ rất nhiều tiền, nhưng đây là món quà ta tặng con bằng tiền của mình. Con đừng chê nhé. Ta luôn muốn có một đứa con như con.

Dương nói cảm ơn rồi mở hộp giấy. Bên trong là một đôi giày búp bê màu trắng rất đẹp. Cô cười rạng rỡ nói:

- Rất đẹp ạ. Cháu rất thích.

- Vậy là tốt rồi, mau đưa hành lí của ta và Hải Quân về phòng. Ta già rồi, tốt nhất là nên có phòng riêng. Con và Vũ dọn về cùng phòng đi. Ta cũng không phải bà già cổ hủ.

Dương tay ôm giày mà đứng bất động. Thế này là sao? Cô nhìn sang Vũ thì thấy anh chỉ nhún vai một cái rồi lấy hành lí của bà đưa vào phòng cô. Dương nhìn ... trần nhà mà ghen. Không phải mẹ anh tưởng rằng cô và anh đã làm mấy cái chuyện đó, vì ngại nên không muốn bộc lộ ra ngoài chứ? Lối tư duy của gia đình này kiểu gì vậy? Khi Dương còn đang rầu rĩ thì Vũ đã mang đồ của cô lên phòng. Khóe miệng anh nở một nụ cười, gương mặt tỏ rõ niềm vui. Rõ ràng là rất mờ ám.

Sau khi bình tĩnh, cô chạy theo Vũ lên phòng. Vừa mở cửa ra cô đã va phải anh, Vũ thuận thế kéo cô vào lòng. Anh ghé tai cô nói nhỏ:

- Em không cần phải dọn ra ngoài nữa đâu.

Anh nói rồi buông cô ra rồi đi ra ngoài. Cô đi vào phòng, nằm xuống giường một lát mới hiểu ý anh. Có lẽ anh còn sợ cô vẫn ngại. Bây giờ có Mẹ anh và Hải Quân rồi, cô có thể thoải mái ở trong nhà anh.

Nhưng khoan, ở cái kiểu gì thế này, cô nam quả nữ ở trong cùng phòng. Dù là Vũ không phải một con sói háo sắc, nhưng đàn ông là loài động vật nghĩ bằng nửa thân dưới, cô có thể không đề phòng sao? Mà thôi, chuyện tới đâu hay tới đó, cô còn có võ hộ thân mà. Dương nghĩ một lát rồi đem cất đồ của cô vào phòng.

Sau khi đã thu dọn xong, cô xuống dưới nhà thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Gì chứ? Riêng ăn cô chưa bao giờ từ chối. Vậy là cô nhảy chân sáo vào nhà bếp. Mẹ anh đang nấu ăn thấy cô con dâu tương lai vào thì cười niềm nở. Dương tinh nghịch lấy tay ăn vụng một miếng thịt nên bị Mẹ anh lấy thìa cốc ột cái. Cô nhăn mặt ôm chán nói:

- Đau đó bác. Món ăn bác làm ngon thật đấy

- Còn biết đau sao? Dương này, Vũ cũng là một chàng trai bình thường thôi. Vì bác và gia đình này mà nó thiệt thòi quá. May mà có cháu, cháu cố gắng nhé. Tính nó hơi ngang bướng một chút?

Mẹ anh đang nói chuyện gì thế nhỉ? Cô nghe từ nãy tới giờ mà còn chẳng hiểu. Trong khi Dương còn mơ màng màng thì Mẹ anh đã nói:

- Dương. Con ra siêu thị gần nhà mua cho bác ít thịt và đồ uống nhẹ được không? Ta muốn làm món thịt hầm. Đi nhanh nhé.

Dương đành gật đầu đồng ý rồi vội vàng đi ngay. Đối chọi với lối tư duy của gia đình này, cô chỉ còn nước thua cuộc. Sau khi vào siêu thị và chọn được loại thịt và đồ uống thích hợp, cô tung tăng ra về. Đi được một đoạn, cô nhận thấy có người đang theo sau mình.

Cùng lúc đó, Vũ đang ngồi xem TV ở ngoài phòng khách thì nghe tiếng Mẹ anh than vãn:

- Sao giờ này con bé vẫn chưa về chứ? Vũ, con mau đi tìm đi.

- Cô ấy có võ hộ thân mà, ai dám động tới chứ?

- Dù sao nó cũng là một đứa con gái. Con không biết thôi, khi chuyển tới đây, mẹ có thấy mấy người rất kì cục, giống như mấy tên biến thái vậy. Con mau đi đi.

Vũ nghe tới đó thì lo lắng tột cùng. Cô tuy có võ hộ thân, hàng ngày cũng tính tình ương bướng, nhưng anh biết, khi gặp chuyện cô lại chẳng thể nào tự giải quyết ổn thỏa. Nếu họa chẳng có gặp tên biến thái thật, có khi cô còn tưởng người ta là ăn mày rồi thương tình giúp đỡ. Nghĩ tới đó anh vội vàng chạy ra ngoài tìm cô.

Dương sợ hãi. Lại có chuyện gì nữa đây. Trời thì tối như vậy, hơn nữa đây là khu nhà giàu nên đường thường rất vắng vẻ. Nếu xảy ra chuyện gì, cô biết kêu ai? Nghĩ vậy cô vội bước nhanh hơn. Nhưng kì lạ, cô đi nhanh người đó cũng đi nhanh, cô đi chậm người đó cũng đi chậm. Cuồng quá cô ù chạy. Vậy là cô và người đó rượt mất mấy con phố. Bỗng người đó nhảy lên trước mặt cô nói:

- Dừng lại. Đừng có chạy nữa.

Dương thở dốc nhìn người trước mặt. Ông ta có nước da ngăm ngăm, tóc bù xù. Và đặc biệt trời nắng như vậy mà còn mặc áo khoác, biến thái hơn là ngoài chiếc áo khoác ấy, ông ta chẳng mặc gì. Đích thị đây là thể loại biến thái chuyên đi “khoe của” hại đời các nữ sinh. Cô run run hỏi:

- Ông là ai? Sao lại chặn đường tôi?

- Cô chạy nhanh thật đấy? Tôi chỉ cần cô nhìn một chút thôi.

- Gì ... gì ... nhìn gì chứ?

Ông ta không đáp lại, chỉ trực cởi chiếc áo khoác. Cô nhắm tịt mắt lại hét lớn:

- Dừng lại. Tôi mà nhắm mắt là chẳng nhìn thấy gì đâu.

Dương nói rồi định bụng quay lại chạy tiếp. Nhưng khi vừa chạy được vài bước, chiếc giày bên trái cô bị tuột ra. Cô giật mình quay lại thì thấy hắn đang đứng gần chiếc giày.

- Khoan đã, đó là giày của tôi mà. Chú không đi được đâu.

Ông ta không thèm để tâm tới lời cô nói mà nhảy tới nhặt chiếc giày, cô cũng bỏ tới nhưng chậm hơn một chút. Cô nói:

- Chú trả lại tôi đi.

- Chỉ cần cô nhìn một chút, tôi sẽ trả lại. Nhớ đừng có nhắm mắt đấy.

Dương thở hắt một cái rồi mở mắt nhìn chằm chằm. Ông ta cởi từng chiếc cúc trên áo khoác rồi mở toang. Cùng lúc đó, một bàn tay đưa lại bịt mắt cô, đồng thời xoay người cô. Cô mở mắt ra, nhìn lên trên. Ra là Vũ, cô mừng rỡ nói:

- Sao cậu lại ở đây?

Ông chú biến thái kia thấy có người tới thì liền cụp đuôi chạy mất. Vũ chưa kịp trả lời câu hỏi của cô mà đã chạy theo ông ta.

Với người đã từng vô địch tám trăm mét xuất sắc như anh, đuổi kịp ông ta không phải một việc khó. Anh tóm vai ông ta. Do lực hơi mạnh nên ông ta bị ngã. Anh chống tay xuống đầu gối vừa thở vừa nói:

- Ông không thể đi như thế được.

- Xin cậu tha cho tôi, tôi mới làm nghề này thôi.

Anh không đáp lại mà đưa tay giựt lấy chiếc giày trong túi áo khoác. Anh nói:

- Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy ông lớn vốn ở khu này nữa.

Anh đợi ông ta chạy xa rồi quay lại chỗ cô. Dương chưa nói được gì đã bị anh mắng té tát:

- Đầu óc em làm bằng gạch hử? Sao thấy nguy hiểm mà không chạy đi chứ?

- Nhưng đó là đôi giày mẹ cậu tặng mà. Tôi mới đi thôi.

- Em đích thực là heo, sao ngốc thế chứ ...

Anh chưa nói hết câu thì Dương đã lao vào ôm anh. Vũ thực sự bất ngờ. Và anh còn bất ngờ hơn khi nghe cô nói:

- Chúng ta kết hôn đi.

Trong những giờ phút ấy, đột nhiên Dương hiểu ra mọi chuyện chẳng còn gì quan trọng. Nếu đã yêu, tại sao cô phải chồn tránh tình cảm của mình.

Bảy năm trước, anh du học rồi biệt tích, nhưng chẳng phải bây giờ anh đã trở về bên cô rồi sao? Cô tin tình yêu của cô sẽ khiến hai người mãi mãi chẳng thể rời xa. Vũ đưa tay ôm lấy tiểu mỹ nhân trước mặt. Anh nâng cầm cô lên rồi đặt lên đó một nụ hôn mãnh liệt. Một lúc lâu sau, anh buông cô ra rồi nói:

- Được, chỉ cần em chịu trách nhiệm với anh.

Vũ và Dương nắm tay nhau cùng về. Về tới nhà Mẹ anh đã sốt sắng hỏi han:

- Dương, con không sao chứ? Ta lo quá.

- Dạ không sao ạ?

Vũ định bụng lên phòng, nhưng nhìn thấy cô và mẹ, anh lại muốn đẩy nhanh tiến độ hơn chút nữa. Dù gì đây cũng chẳng phải là anh khai pháo, anh chỉ thêm chút dầu thôi Vũ quay lại, ngồi vào ghế sofa rồi kéo Dương xuống bên cạnh. Hải Quân ngửi thấy mùi kịch hay bèn xán lại gần. Anh nói:

- Mọi người, con sẽ kết hôn với Dương.

Cô đỏ mặt cúi đầu. Hải Quân và Mẹ anh thì ngạc nhiên tột độ. Nhưng chỉ vài phút sau, sự ngạc nhiên ấy trở thành niềm vui cùng sự sung sướng. Mẹ anh ôm cô nói:

- Cuối cùng con cũng trở thành con của ta rồi. Nếu sau này thằng quý kia có gì bắt nạt con, cứ nói với ta.

Dương chỉ còn biết cười trừ. Vũ giả vờ ho rồi lôi cô ra khỏi vòng tay âu yếm của Mẹ anh:

- Mẹ, bọn con cần đi tắm.

Ấy da, cái này rất mờ ám nha. Nghe như hai người tắm chung. Nghĩ vậy cô càng đỏ mặt hơn. Buổi tối ấy kết thúc trong sự vui vẻ của mỗi người.

Tuy nhiên, sau khi về phòng, Dương lại không dám ở gần chiếc giường. Tuy là cô và anh đã xác định cả rồi, nhưng cô cũng chẳng thể ngủ chung giường cùng anh được.

Thấy cô đứng ngoài ban công mãi, anh bước ra, ôm cô từ sau lưng rồi thì thầm:

- Vợ, em sao thế?

- Chúng ta nhất thiết phải ngủ chung sao?

Ra là chuyện này. Anh cười rồi dẫn cô vào phòng. Anh nói:

- Em ngủ trên giường đi. Anh sẽ ngủ ở đây.

Anh nói rồi chỉ tay vào chiếc tủ đựng quần áo rồi nói. Cô ngạc nhiên không nói nên lời. Không lẽ anh định chui vào đó ngủ sao?

Tuy là nó cũng lớn, nhưng như thế sẽ rất ngột ngạt, cô có thể chia cho anh nửa chiếc giường mà, chỉ cần ... không có màn vận động kịch liệt là được.

Nhìn vẻ mặt cô, anh như hiểu ra mọi ý nghĩ. Ý cười trên mặt lại càng sâu hơn. Anh tiến lại chiếc tủ, mở ra hai ngăn cạnh cửa sổ rồi lật ra một chiếc giường gọn gàng. Cô lại càng ngạc nhiên hơn. Đúng là nhà thông minh có khác. Vậy là Hoàng Dương đã yên tâm chiếm đoạt giường của ai đó và ngủ không biết trời đất rồi phải không?

32. Yêu – Chương 34(full)

Chương 34:

Trải qua trăm bề cơ cực, cuối cùng chỉ mong đạt được hai từ VIÊN MẪN.

M

ột tháng trôi qua thực nhanh. Đám cưới của cô và anh được ấn định vào cuối tuần nên bây giờ cô và anh phải làm những việc mà các cặp đôi trước khi cưới làm với nhau. Nào là chụp ảnh cưới, thử váy cưới ... Nhưng thứ khiến cô khó chịu nhất là anh chẳng có chút hào hứng nào của một chú rể.

Đầu tiên là khi đi thử váy cưới. Dương mãi mê thử hết bộ này đến bộ khác, còn anh thì chẳng những không động viên vợ lấy một câu mà còn nhiệt tình chê bai. Cả buổi sáng, cô và anh đã đi đến mười ba tiệm váy cưới mà chưa chọn được một bộ ưng ý. Thừa nhận rằng người đề nghị kết hôn trước là cô, nhưng cô có phải loại sứt môi lỗi rốn, trán rỗ mắt híp gì gì đâu mà anh cần tỏ thái độ đó chứ. Nhưng khi nghĩ là hai người cũng sắp thành vợ chồng, dù gì cũng cần nhẫn nhịn nhau nên cô nhẹ nhàng nói:

- Vũ, anh thấy không muốn thử váy trước thì chúng ta đi chụp ảnh nhé. Dù gì cũng cần có một album phải không?

- Anh không thích bị người khác điều khiển. Nghèo sang bên phải một chút, cười đi, ... Bắt anh làm mấy cái chuyện buồn cười ấy anh không làm đâu, em đi mà chụp.

Đến lúc này thì cô chẳng thể nhịn thêm được nữa. Cô hét lớn:

- Này, Trần Hàn Vũ, rốt cuộc là bây giờ anh có muốn cưới nữa không hả?

Thấy cô vợ xinh đẹp bên cạnh đã sắp hóa hổ, người đi đường thì ngày càng hiếu kỳ, anh đành hạ giọng:

- Em làm gì vậy chứ? Đang ở ngoài đường đây, mọi người đều nhìn mình kìa, thật là xấu hổ quá đi.
- Em mới là người xấu hổ. Dù sao cũng ra đây rồi, anh không chiều em được một chút sao?
- Dương, em đến đây cùng anh một chuyến nhé.

Chiếc xe của Vũ đỗ trước một cửa hàng thời trang nổi tiếng. Theo cô biết thì NTK này chỉ nhận thiết kế riêng cho giới quý tộc giàu có, do đó giá của các bộ quần áo hay váy... đều là những cái giá trên trời, một nhân viên quen ngưỡng như cô đừng có mơ được vào trong shop chứ chưa nói đến mua được một bộ quần áo mà mặc. Thật là được mở rộng tầm mắt a!

.

Trong lúc cô vẫn đang còn lơ ngơ như bò đeo nơ ở ngoài cửa hiệu mà trầm trồ, mà suýt xoa thì đã có một cánh tay vững trải kéo cô vào trong cửa hàng.

- Kính chào quý khách! – Hai nhân viên trong cửa hàng đơn đả

“Oa! Nhân viên trong shop cũng thật xinh đẹp a!

Ăn mặc cũng cực kì có gu và sành điệu nữa. Thật ngưỡng mộ” Dương vừa nhìn hai cô nhân viên kia vừa tâm đắc. Trong lúc đó cô có nghe loáng thoáng Vũ nói với một nhân viên

- Nhà thiết kế Alie đâu? Tôi có hẹn với cô ấy
- Quý khách hỏi bà chủ chúng tôi có chuyện gì ạ? – Nhân viên A lên tiếng

Vũ đang định nói thì vị nhân viên B lại lên tiếng

- Dạ quý khách có phải Tổng Giám Đốc Trần bên ICT không ạ?

- Đúng vậy!
 - Vậy xin quý khách chờ trong giây lát, tôi sẽ đi gọi bà ấy ngay, bà ấy có dặn tôi khi nào tiên sinh tới thì phải lập tức báo cáo
 - Thật hả mày? – vị nhân viên A há hốc mồm hỏi lại rồi rối rít nói – Xin lỗi quý khách! Do tôi không nhớ
 - Không có gì! – Vũ điềm nhiên nói
- Vị nhân viên B kia nhanh chóng chạy đi tìm bà chủ. Vũ lúc này mới nhận ra vẻ khác thường của Dương
- Dương! Em làm gì vậy
- Nhìn vẻ tò mò của Dương khi cứ lần lượt sờ vào từng bộ quần áo trong shop, Vũ không kìm được mà chạy tới kéo tay cô tới bộ ghế sofa.
- Em có ngồi yên không? Thật mất lịch sự.
- Vũ vừa nói vừa ấn cô ngồi xuống ghế. Vị nhân viên A kia chứng kiến hết mọi chuyện nên phải bịt miệng để đỡ phát ra tiếng cười gây ảnh hưởng. Dương phần nộ đáp:
- Anh dám ... Mà anh đưa em tới đây làm gì.
 - Thực ra anh đã đặt may một bộ váy cưới cho riêng em ở đây, hôm nay tới hẹn lấy
- Cô định hỏi thêm Vũ vài thứ thì bên trong phát ra tiếng động. Một người phụ nữ trung niên với lối ăn mặc sang trọng đi xuống. Đây chính là NTK Alie. Nhìn thấy anh, bà niềm nở:
- A! Tổng Giám Đốc Trần! Lâu rồi không gặp
- Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi ôm hôn bà Alie theo thể thức của người nước ngoài. Dương vốn là loại con gái cổ hủ nhất trong những người con gái theo phong cách Á Đông nên nhìn thấy cảnh này thật sự chẳng vừa mắt chút nào. Cô giả vờ ho: Khụ khụ khụ . . . Bà Alie dời ánh mắt từ Vũ sang phía cô nói:
- Tiểu thư đây là . . .
 - Là người mà tôi đã kể với bà đó.
 - Ồ! Thật vinh hạnh quá. – Bà Alie nói rồi dang tay tỏ vẻ muốn ôm cô
- Dương chẳng hiểu mô tê gốc tích gì nhưng cũng dang vòng tay ra để đón nhận cái ôm đó. Có lẽ nụ cười và gương mặt của bà Alie quá phúc hậu. Nó khiến cô nhớ tới người mẹ họ Nguyễn của mình. Lần này đến lượt Vũ lên tiếng
- Bà Alie! Chuyện lần trước tôi nói với bà tới đâu rồi?
- Bà Alie buông Dương ra và quay sang nói chuyện với Vũ
- Việc cậu nói tôi đã làm xong rồi. Hôm nay chẳng phải tới hẹn lấy hàng sao? Tôi sao có thể trễ hẹn được
 - Thế thì tốt quá – Vũ phần khởi
- Bà Alie quay sang vị nhân viên B nói
- Cô đi lấy mẫu thiết kế tôi đặt riêng trong tủ ra đây!
- Cô nhân viên đáp lại cung kính rồi vào bên trong lấy ra một bộ váy cưới hết sức trang trọng và quyến rũ. Nó khiến Dương hóa thạch tại chỗ.
- Có nhân viên trang điểm chứ?
 - Dạ có ạ!
 - Vậy hãy mau làm cho cô ấy đi!

Dương chưa trở lại trạng thái bình thường thì đã bị hai nhân viên kia kéo tuột tới một phòng kín. Bên trong căn phòng chứa đầy dụng cụ trang điểm. Vậy là Dương lại sa vào vòng tay của những vũ khí mang tên “trang điểm” và “làm tóc”. Sau khoảng 2 tiếng chờ đợi, Dương bước ra ngoài trước con mắt ngạc nhiên của nhiều người.

Bộ váy là một chiếc váy xòe tròn với những chi tiết đính ren nổi 3D tinh tế, cầu kỳ, nhẹ nhàng và thanh thoát hơn với dáng vai trần.

Chiếc váy vẫn giữ nguyên thân váy kiểu truyền thống nhưng các nhà thiết kế tạo phong cách hiện đại cho váy bằng phần vai cắt đến hơn xương quai xanh một chút.

Phong cách này khoe nét đẹp bờ vai, nét nữ tính, lãng mạn và gợi cảm đồng thời tạo sự thu hút với vòng một cho người mặc. Phần eo váy bó sát cơ thể có điểm nhấn được tạo bởi hoa văn bằng đá quý gắn vào. Phần chân của váy có hai lớp. Lớp trong là vải ren trắng tinh tế, lớp ngoài là vải voan mềm mại.

Vai trần gợi cảm, làn da trắng, cách trang điểm nhẹ nhàng, chân thon . . . Chiếc váy kết hợp với đôi giày cao gót màu ngà, bó hoa hồng trắng, mái tóc được vuốt lên cao, phần đuôi được đặt lệch sang một bên, uốn xoắn nhẹ và đôi khuyên tai kim cương dài màu trắng đã làm nổi bật lên vẻ đẹp ngọt ngào mà đầy quyến rũ của cô.

Trái tim Trần Hàn Vũ bất chợt rung rinh. Nhưng khi thấy vẻ mặt nhăn nhó cùng hai cánh tay đang ra sức che ngực với kéo váy của cô, lông mày Vũ nhíu lại. Anh đứng dậy, đi về phía cô rồi giật cánh tay đang che ngực của cô ra

- Nhỏ như vậy, có gì đâu mà che

Vũ nói rồi nhanh tay kéo Dương ra ngoài. Sau đi Dương đã yên vị trong xe, anh hỏi cô:

- Giờ chúng ta đi đâu?

- Chẳng phải em muốn có một album ảnh cưới sao?

Dương nói rồi phóng vụt đi. Chiếc xe dừng trước địa điểm chụp ảnh. Nơi đây là một đồng cỏ xanh bát ngát, bên trong còn có rừng thông lá đỏ, vừa cổ điển, vừa hiện đại.

Dương, Vũ cùng thợ chụp ảnh vất vả cả buổi mà vẫn chưa chụp được những bức ảnh ưng ý. Thợ chụp ảnh quyết định di chuyển địa điểm chụp vào sâu trong rừng.

Dương phải đi giày cao gót leo núi nên đã vô tình trật chân. Vũ nhăn mặt bế cô vào chiếc ghế bên cạnh đường mòn. Anh đặt cô xuống ghế, tháo giày trên chân cô, gương mặt lộ rõ sự lo lắng. Dương thấy vậy thì mỉm cười hạnh phúc. Thợ chụp ảnh lợi dụng cơ hội chụp luôn một bức tuyệt tác. Bức ấy chính thức trở thành ảnh treo trong đám cưới của hai người.

Trước đám cưới. Gia trang họ Đỗ. Đỗ bố ngồi một mình trong vườn. Đôi lông mày nhíu lại, bàn tay đặt trước miệng, có lẽ ông đang suy tư chuyện gì đó. Lê Hân thấy vậy bèn tiến tới hỏi:

- Anh vẫn chưa nghĩ sao?

Đỗ bố thấy vợ mình ra ngoài thì chỉnh lại tư thế ngồi. Dù gì bà cũng là vợ của ông gần ấy năm, chồng mình nghĩ sao, chẳng lẽ bà không biết. Bà mạo muội:

- Sao thế? Có phải anh lại nghĩ tới chuyện của Dương không? Dù gì cũng ở cùng nhà rồi, cứ cưới đi, người đời đỡ bàn tán.

- Ừ, anh biết rồi, chỉ là, anh không biết phải làm sao.

- Có chuyện gì mà không biết chứ, Dương nó cũng lớn rồi, ai làm cho nó hạnh phúc chẳng có lẽ nó lại không hiểu sao?

- Anh cả nghĩ quá rồi.

Ông cười rồi nắm lấy bàn tay vợ mình. Hai người nhìn nhau rồi mỉm cười hạnh phúc. Trong phòng, sau khi cười đùa một hồi, Đỗ Quyên nói:

- Hai người nhanh thật đấy. Có phải có chuyện gì gì đó rồi không?

Dương nghe chị mình nói vậy thì trợn mắt thanh minh:

- Đây, gì chứ, làm gì có chuyện gì. Tuy có hơi đột ngột, nhưng em tuyệt đối không phải bác sĩ bảo cưới nha.

Cô em này của cô đúng thật là. Cô chỉ mới nói như vậy, nó đã đỏ hết mặt rồi. Đỗ Quyên cười nói:

- Em hạnh phúc chứ?

- Tất nhiên rồi, dù sau này có chuyện gì, em sẽ không hối hận.

- Được. Chị sẽ nhớ câu nói này của em. À, chị có quà cưới cho em này. Rất đặc biệt.

Cô nói rồi nháy mắt đầy nguy hiểm. Dương háo hức mở quà. Bên trong hộp là một bộ nội y ren màu đỏ và một lọ nước hoa. Mấy thứ ám muội này ... thật khiến người ta phải tưởng tượng. Cô đỏ mặt nói:

- Đây, chị sao lại tặng mấy thứ này chứ.

- Con bé ngốc này, trong đêm tân hôn, đồ ngủ và nước hoa rất quan trọng đấy. Phải biết cách mà quyến rũ chồng chứ.

Đỗ Quyên cốc vào đầu cô rồi nói. Dương xấu hổ nên lấy gối quăng vào người Quyên. Hai người quăng qua quăng lại một hồi, lông vũ bay trắng nền nhà.

Cùng lúc đó, Trần Hàn Vũ đang xem TV thì Quân tắt rụp rồi đứng trước mặt nói:

- Anh, anh sắp cưới chị Dương rồi nhỉ?

- Ừ, em không thích sao?

- Ngoài việc chị ấy hơi ngốc thì em tán thành đó, tuy là em trai nhưng em cũng phải nói thẳng nhé, tính cách của anh thực sự chẳng có ai chịu nổi. Có lẽ chỉ có chị ấy mới hợp với anh. Dù sao thì hồi trước, anh từng sàm sỡ chị ấy rồi mà...

Vũ nghe tới đó thì đen mặt nói:

- Em nói gì vậy.

- Anh trai, đừng vờ vịt nữa. Chẳng phải hồi nhỏ, khi chị ấy sang nhà mình chơi và ngủ lại, anh đã lựa lúc nửa đêm rồi hôn trộm người ta còn gì.

Hải Quân mới nói được nửa câu thì đã bị Vũ nhảy tới bịt miệng. Anh dặn Hải Quân một thôi một hồi rồi xấu hổ lên phòng. Thằng em này, thì ra hôm đó đã dám theo dõi anh. Chuyện này nếu để cô biết thì thật mất mặt.

Dương nửa đêm đi lấy đồ uống thì thấy Đỗ bố vẫn đang ngồi uống rượu một mình trong bếp. Cô tiến lại gần nói:

- Sao bố còn ngồi đây?

- Ừ, bố không ngủ được. Còn con, mai làm cô dâu rồi, sao còn chưa ngủ? Để mắt bị thâm sẽ xấu lắm đấy.

Cô nắm lấy tay bố mình rồi cười nói. Khóe mắt cô đã dưng dưng:

- Con cũng không ngủ được. Bố, tuy thời gian bố con mình ở gần nhau không được nhiều, nhưng con cảm ơn bố vì tất cả.

- Đây, sao con lại khóc chứ. Bố muốn cười cơ. Hay chúng ta cùng tập nhé.

Vậy là hai người khoác tay nhau tập luyện cho ngày mai. Dưới sàn in hình hai cái bóng, một già một trẻ.

Sáng hôm sau. Tại đám cưới. Đám cưới được tổ chức tại nhà hàng của họ Hoàng. Ngoài sảnh đặt một cổng hoa oải hương lớn. Bên trái bên phải đều có hình ảnh của cô dâu chú rể. Sàn được trải thảm nhung màu đỏ. Bàn ghế đều được sắp xếp lại và thêm khăn trải bàn mới. Mọi thứ lấy sắc tím làm chủ đạo. Khung cảnh thật lung linh tuyệt diệu. Mọi người cùng Vũ đang lo đón tiếp khách mời bên ngoài, còn cô cùng mọi người đang chụp ảnh kỉ niệm trong phòng chờ. Hôm nay phù dâu cho cô chính là Vy Vy và Tâm.

Sau khi mọi người ra ngoài không khí căng thẳng quay lại trong cô. Nhớ lại buổi nói chuyện với anh hôm đi lấy album thật là không chịu nổi. Sau khi lấy album xong, anh đưa cô ra công viên hít thở không khí trong lành. Cảm thấy trước sau gì cũng cần biết nên cô đã mạo muội hỏi anh về tuần trăng mật. Ai ngờ anh đáp gọn lỏn: “Có cần thiết không?” Thật là hết biết. Sau một hồi đấu tranh vì lẽ phải, anh cũng phải chịu thua. Nhưng địa điểm đi tuần trăng mật lại không phải là nơi cô hằng ao ước. Anh muốn đến Nha Trang. Nghĩ tới đó, cô đã muốn nổi cáu. Chồng gì không biết.

Hải Quân bên cạnh thấy sát khí đằng đằng trên gương mặt chị dâu thì cũng hoảng hồn. Ngoài lễ đường vang lên tiếng thông báo: “Sắp đến giờ cử hành hôn lễ của chú rể Trần Hàn Vũ và cô dâu Đỗ Minh Châu, đề nghị đội nhạc công chú ý”. Dương nghe tới đó thì bắt đầu căng thẳng. Cô vẫn vờ ngón tay nói với Hải Quân:

- Hải Quân, phải làm sao đây?
- Chị căng thẳng sao? À, có muốn em tặng chị quà cưới không?
- Quà cưới sao? Tất nhiên rồi.

Dương hớn hờ nói. Hải Quân nói cô ghé lại gần rồi tiết lộ một thông tin động trời.

Nhạc hiệu vang lên, cô khoác tay bỏ rồi tiến ra lễ đường. Tới nơi, ông đưa tay cô cho anh rồi nói: “Hãy chăm sóc nó thật tốt giúp bố nhé”.

Vũ nắm lấy tay cô rồi đỡ cô quay lại phía Chủ hôn. Lời tuyên thệ nhanh chóng được nói ra và giờ là đến màn trao nhẫn. Vũ cầm nhẫn, lồng vào tay cô nhẹ nhàng. Dương do căng thẳng nên khi sắp lồng vào tay anh lại làm rơi mất.

Cả lễ đường vang lên một trận cười giòn giã. Còn gia đình hai bên thì cuống cuống tìm nhẫn. Bà ngoại cô chỉ thở dài rồi nói: “Cháu à, sao lại hậu đậu thế chứ, đeo cái nhẫn mà cũng không xong.” Cuối cùng mẹ anh cũng tìm thấy chiếc nhẫn rồi trao lại cho cô. Lần này thì cô đeo nhẫn trot lọt. Anh nói:

- Đúng là ngốc như heo mà.
- Này, đừng có mà khích bác em. Chẳng phải anh từng sàm sỡ em sao?

Vũ nghe tới đây thì mặt đột nhiên biến sắc. Anh lia tia nhìn sắc lạnh sang phía cậu em trai của mình. Quân thấy sự việc đã bại lộ thì nhìn lên trần nhà, coi anh trai là không khí. Cô tất nhiên phải bảo vệ cậu em đáng yêu này. Cô nói không sao rồi hôn anh một cái thật nồng nhiệt. Cả lễ đường lại vang lên một trận cười giòn giã nữa.

33. Yêu – Nt2

Ngoại Truyện 2: Đêm Tân Hôn.

Sau khi hôn lễ được tổ chức xong xuôi, mọi người đều tiến ra phía cổng để tiễn cô dâu và chú rể đi nghỉ tuần trăng mật. Dương tranh thủ chụp ảnh và tạm biệt mọi người. Khi hành lí đã được chất đầy cốp xe, Vũ gọi Dương lên xe. Hai người vẫn mặc nguyên lễ phục leo lên xe ô tô để đi ra sân bay. Đằng sau, mọi người cười nói chúc phúc rồi quay trở lại ăn tiệc.

Sau khoảng tiếng rười ngồi trên máy bay, hai người đã đặt chân tới Nha Trang. Biển Nha Trang nhìn từ trên cao đẹp như một bức tranh thủy mặc sinh động, kỳ ảo mà tạo hóa đã nắn nót tạo ra, khiến ai đã một lần tới đây, sẽ khó lòng quên được nét đẹp dịu dàng, thơ mộng mà thiên nhiên đã ưu ái ban tặng cho thành phố biển này.

Nhìn phố biển Nha Trang từ trên ới thấy hết vẻ đẹp tuyệt mỹ của thành phố này... Bãi biển uốn cong như muốn ôm lấy vịnh biển xanh như ngọc, bên bờ biển những rặng dừa và hàng dương lao xao trong gió càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của vùng biển ấm, mát, bình yên này... Từ bãi tắm với dải cát trắng mịn trải dài đến những hòn đảo ngoài khơi đẹp như trong mơ... rồi những rặng san hô kì ảo dưới lòng đại dương, đến những ngôi đền Chăm rêu phong cổ kính trên núi... khiến lòng du khách cảm thấy ngây ngất mỗi khi ghé đến nơi này.

Nhận phòng rồi, hai người nhanh chóng chuyển hành lí vào phòng. Dương thích thú tham quan một lượt khắp nơi. Phòng này đúng là thiết kế cho các cặp tình nhân hay vợ chồng son. Trong phòng có nhiều thứ rất ám muội. Ví dụ như phòng ốc toàn một màu đỏ, giường hình trái tim, trong tủ có nến, bàn cắm hoa hồng hay quá đáng hơn, phòng tắm chỉ được che bằng một tấm kính mỏng. Nhưng điều này lại làm cô cực kì ... thích thú.

Cô ngồi bên bồn tắm tinh nghịch mở vòi nước rồi ngồi cười ngây ngốc. Vũ đang ngồi ngoài ban công. Cô nhìn anh rồi cười mỉm. Đây là sự thật sao, cô và anh đã trở thành vợ chồng. Sau bao nhiêu chuyện như thế, chưa bao giờ cô giám mơ tưởng đến điều ấy. Cô ước gì thời gian có thể ngừng trôi để cô có thể lưu giữ thời khắc này.

Cô nhẹ nhàng tiến tới phía anh rồi ngồi xuống bên cạnh. Đặt tay lên gối, cô nói:

- Ở đây thích thật, biển ngay trước mặt luôn. Thật sự là rất đẹp.

Nói đoạn cô nhìn thẳng vào mắt Vũ một cách âu yếm rồi nói:

- Em không biết mình có thể trở thành một người mẹ, một người vợ tốt hay không. Nhưng em hứa với anh, nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Vũ nhìn Dương âu yếm rồi vòng tay kéo vào lòng mình. Anh khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn. Cô cười hiền hậu. Cùng lúc đó, có một đôi vợ chồng son khác đi qua ban công nhìn thấy hai vợ chồng cô. Người phụ nữ kia khẽ đánh tiếng:

- Hai người ở phòng đó sao? Phòng chúng tôi ở bên kia kia, thật có duyên quá.

Dương giật mình ngồi thẳng dậy. Cô nhận ra người phụ nữ kia chứ, vừa mới gặp đây thôi mà. Đôi vợ chồng nhà ấy ngồi ngay hàng ghế sau cô và Vũ. Cái người phụ nữ kia thật kì cục, có chồng ở bên cạnh mà không ngừng nói chuyện với Vũ. Thật khiến người ta muốn xì khói mà.

Nhận thấy nguy cơ ngày càng gần, cô kéo Vũ vào trong phòng. Cùng lúc đó, quản lí khách sạn cũng tới để mời hai người chọn gói dịch vụ. Vừa xem, Dương vừa reo lên thích thú. Khách sạn này đúng là chuyên nghiệp, có tất cả mọi dịch vụ dành cho vợ chồng son nữa.

Cô với Vũ thống nhất chọn dịch vụ xong thì trời cũng xẩm tối. Theo gói dịch vụ, hai người sẽ có một bữa ăn dưới ánh nến lãng mạn, có rượu vang, có nến đỏ, có chụp ảnh lưu niệm. Mới nghĩ tới mà Dương đã cảm thấy thích thú. Nhưng khi tới bàn ăn, sắc mặt Dương lập tức biến đổi. Lí do ư? Cái khách sạn chết tiệt kia sắp xếp cho vợ chồng cô ăn cùng với vợ chồng người phụ nữ kia. Cô hận ngứa răng mà vẫn phải hòa nhã ngồi xuống.

Vũ nhấp một chút rượu vang rồi nhẹ nhàng đưa cho cô. Người phụ nữ kia hỏi:

- Hai người bao nhiêu tuổi vậy?

- Chúng tôi đều 24. – Dương vừa lườm vừa đáp.

- Vậy thì chúng ta cùng tuổi rồi. Làm sao đây, chồng tôi hơn tôi những 11 tuổi, trông có cách biệt lắm không? Mà sao hai người kết hôn sớm vậy?

Dương nghe mà chỉ muốn vật đầu ai đó xuống đá đi thật xa. Đúng là đàn bà ngực to não phẳng, sao có thể ăn nói mà không suy nghĩ như vậy chứ. Cô ta nói vậy ý chỉ là cô với anh là do bác sĩ bảo cưới, ý là cô không xứng với anh. Thật khiến cô nổi hứng muốn giết người quá.

Trong khi cô còn mải lừm, Vũ nhẹ nhàng rót một ly rượu nữa rồi mời chồng của người phụ nữ kia. Nói chuyện một hồi, cô đã biết được một số thông tin cơ bản. Cô kia tên Thùy, là người Thanh Hóa. Còn anh kia tên Duy, người gốc Hà Nội nhưng vào Nam lập nghiệp. Hai người họ cùng gặp nhau trong Bar. Thùy vốn là vũ nữ, Duy vì mền sắc đẹp nên đem lòng yêu mền. Và cũng vì thế, anh luôn lo sợ cô sẽ bỏ đi theo người khác. Bốn người cùng nhau ăn trong im lặng rồi lặng lẽ về phòng.

Dương do uống khá nhiều rượu nên bắt đầu có triệu chứng đau đầu, buồn nôn. Vũ thấy vợ mình vậy thì bắt đầu lo lắng.

- Em không uống được sao còn cố uống nhiều chứ. Em cảm thấy sao rồi?

- Em không sao, rửa mặt một chút chắc sẽ đỡ hơn.

Dương quay lại ôm anh rồi nói. Vũ hài lòng vòng tay ôm cô thật chặt. Một lúc sau, thấy hơi thở ai đó đã bất bình thường, cô đành đỡ mặt đẩy anh ra rồi vào phòng tắm rửa mặt và chuẩn bị cho buổi tham quan lúc 8 giờ.

Thăm thú một vòng, Dương và Vũ ngồi nghỉ tại ghế đá trước khách sạn. Cô thoải mái nói:

- Không ngờ ở đây lại đẹp như vậy.

- Trước năm 67, nơi đây còn hoang vu lắm ...

Vũ nhẹ nhàng ôm cô rồi kể cho cô nghe về lịch sử của Nha Trang. Cùng lúc đó, sau lưng có tiếng nói:

- Không ngờ cậu am hiểu nhiều thật đó, hay chúng ta cùng đi dạo đi.

Vậy là cô cùng Vũ lại bắt đắ dĩ phải đi cùng vợ chồng nhà kia. Bốn người cùng nhau lên cáp treo để đến Vinpearl – hòn ngọc Việt thiên đường du lịch. Đến Vinpearl du khách có thể di chuyển bằng thuyền hoặc canô, nhưng lựa chọn tối ưu và được ưa chuộng nhất đó là di chuyển bằng cáp treo. Ngồi trên cáp treo mà tận tượng khung cảnh bãi biển Nha Trang thì thực sự quá tuyệt vời. Đặc biệt là được đi cáp treo trên biển, cảm giác rất khác so với đi cáp treo ở trên núi, và đi cáp treo ra hòn Ngọc Việt cũng có nhiều cái rất riêng, buổi sớm thì lồng lộng, giữa trưa thì dịu mát, tối đêm lại nhẹ nhàng thư thái. Tại đây, du khách chỉ có thể tận hưởng được không gian mênh mông của thành phố Nha Trang từ trên cáp treo.

Đặc biệt, điều khiến du khách vô cùng thích thú đó là thủy cung dưới nước, đây là thủy cung lớn và hiện đại nhất Việt Nam. Tham quan thủy cung sẽ cho bạn cảm giác như đi dưới lòng đại dương và tận mắt chiêm ngưỡng những sinh vật biển đẹp và quý hiếm.

Khung cảnh thì có đẹp thật, lung linh thật, nhưng điều kì lạ là cô Thùy kia cứ bám rịt lấy chồng cô, kéo tay anh đi khắp chốn. Nếu người ngoài không biết lại tưởng cô ta là vợ anh chứ không phải cô. Cô đành nói với chồng cô ta:

- Nay anh, anh làm ơn quản lí vợ anh giúp đi.

- Xin lỗi Dương, tôi cũng đang lo vì sợ Vũ sẽ thích Thùy mất thôi. – Duy ngại ngần đáp.

- Xì, Vũ nhà chúng tôi không có hứng với vợ anh đâu. – Cô cười phì rồi nói

Bên này Vũ thấy hai người thì thăm to nhỏ thì lửa ghen đã lan tới mặt. Anh đen mặt tiến tới kéo cô về phòng. Vào phòng, anh nói:

- Em có tắm trước không?

Dương ngậy ra một lát rồi cũng hiểu ý anh. Cô vào va li lấy mấy đồ ám muối mà Đỗ Quyên tặng. Cái chị này cũng thật là, còn dám tặng cô mấy thứ như vậy. Bị ăn thì có sung sướng gì đâu chứ. Nghĩ tới chuyện bị ăn, bàn tay cô bỗng chốc toát mồ hôi. Nghe nói lần đầu thường rất đau.

Tiếng chuông cửa vang lên từng hồi dài. Dương gạt bỏ mọi suy nghĩ ban đầu để đặt một câu hỏi: Ai lại đến vào giờ này chứ? Lúc đó, Vũ đã nhanh chân ra mở cửa. Thì ra là Duy, với nét mặt hoảng hốt, anh ta nói:

- Vợ tôi bị dị ứng với đậu phộng mà tôi không biết, giờ đang bị nổi mẩn khắp người và khó thở, hai người có thể giúp không?

Dương nghe tới đó thì vội vã chạy ra ngoài. Ba người cùng nhau sang phòng của Duy và Thùy. Tới nơi, cô thấy Thùy đang nằm trên giường rên rỉ, chiếc váy ngủ màu đỏ trượt xuống lộ rõ đùi non, trên người không có mấy may một triệu chứng của người bị dị ứng. Họa chăng chỉ có vài vết đỏ do dùng tay gãi. Vũ đến bên giường rồi nói:

- Cô đau ở đâu.

Cô ta không nói mà kéo tay anh lên ngực mình:

- Em cảm thấy tức ngực lắm.

Dương mới vào đã cảm thấy không khí có phần không bình thường. Tới đây thì đã rõ mưu đồ của cô ta. Điều cô băn khoăn nhất vẫn là tại sao anh không hiểu. Người bình thường như cô, mới nhìn đã thấy vấn đề. Vậy tại sao với đầu óc siêu phàm của mình, anh lại không nhận ra. Phải chăng anh đã có tình ý với cô ta rồi. Nghĩ tới đây, khóe mi cô dần ướt. Cô hét lên:

- Thôi đi, Vũ, em không muốn anh động vào hạng người như vậy.

Nói xong cô bỏ chạy ra ngoài. Duy gọi với theo mà không được nên đành đuổi theo. Sau khi cô và Duy ra ngoài, Thùy khẽ cười, cô ngồi nhón dậy rồi dựa vào vai Vũ nói:

- Cuối cùng cũng chỉ còn lại hai chúng ta. Vũ, anh không thích cô ta đúng không? Loại người như cô ta sao xứng với anh chứ. Nếu như anh gặp em trước thì ...

Chưa đợi cô ta nói hết câu, Vũ đã hất mạnh cô ta ra rồi nói:

- Nếu như vậy thì ngay cả nhìn tôi cũng không nhìn cô. Chẳng qua vì gặp ở đây nên tôi mới phải nói chuyện. Nếu chỉ dựa vào cô, cô chẳng có tư cách gì so sánh với Dương cả.

Vũ nói rồi nhanh chóng đuổi theo Dương. Anh tìm thấy cô ở một cái lán hướng ra biển. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, anh nói:

- Em thật ngốc.

Dương khẽ nhích người ngồi xa anh một chút rồi im lặng nhìn ra biển. Anh khẽ lau những giọt nước mắt còn vương trên mặt cô rồi nói:

- Anh thấy em cười xinh hơn đó. Em tưởng anh không nhận ra thủ đoạn của cô ta sao?

- Vậy sao anh còn để kế hoạch của cô ta chót lọt. – Dương bực tức nhìn anh nói.

- Em nghĩ xem, nếu lần này không thành công, cô ta có chịu buông tha cho chúng ta không?

- Vậy ... vậy ... anh biết hết mà còn cố tình nữa. Thật muốn đem nướng rồi vứt cho cá ăn.

Vũ không nói gì mà chỉ cười và kéo cô vào lòng. Hai người cùng nhau ngắm hoàng hôn rồi trở về phòng. Sau khi ăn tối xong, cô cùng anh ngồi xem tivi. Đồng hồ đã chỉ hơn 10 giờ đêm. Dương bỗng cảm thấy nóng ruột. Dù sao cũng bị ăn, sao anh còn chưa chịu hành động chứ. Hoặc ít nhất cũng phải cho cô đi tắm nữa. Không khí ngại ngùng bao trùm lấy hai người. Im lặng mãi cũng không xong, Dương nói:

- Em xin lỗi!

Vũ ngạc nhiên quay sang phía cô như đợi về sau của câu nói:

- Em thật ngốc, còn không tin tưởng anh nữa.

- Anh chưa từng nói với em điều này. Em cũng dễ thương, thỉnh thoảng cũng có lúc xinh đẹp, nhưng không hiểu sao lúc nào anh cũng muốn nhìn thấy em. Vợ, có phải em đã hạ độc anh không?

Vũ nói rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Ban đầu là nhẹ nhàng, dần dần là cuồng nhiệt. Tới khi cô sắp bị anh ngạt thở thì anh mới chịu buông. Dương chưa kịp lấy lại hô hấp bình thường thì đã bị ai đó bế vào giường. Cô giãy nảy đáp:

- Em còn chưa chuẩn bị mà.
- Chuẩn bị gì?
- Là ... là ... chuẩn bị trở thành phụ nữ.
- Anh không đợi nổi mất. – Vũ cười khê.

Mều hóng hót bay bay: Kéo rèm, kéo rèm. Đề nghị đọc giả để họ có không gian riêng, viết tới đây Mều cũng sắp xịt máu mũi rồi. Vì chuyện ọi lứa tuổi nên không thể lồng cảnh H, cả nhà thông cảm, Mều này xin đi tránh bão gạch.

34. Yêu – Nt3

Ngoại Truyện 2: Đêm Tân Hôn.

Sau khi hôn lễ được tổ chức xong xuôi, mọi người đều tiến ra phía cổng để tiễn cô dâu và chú rể đi nghỉ tuần trăng mật. Dương tranh thủ chụp ảnh và tạm biệt mọi người. Khi hành lí đã được chất đầy cốp xe, Vũ gọi Dương lên xe. Hai người vẫn mặc nguyên lễ phục leo lên xe ô tô để đi ra sân bay. Đằng sau, mọi người cười nói chúc phúc rồi quay trở lại ăn tiệc.

Sau khoảng tiếng rười ngời trên máy bay, hai người đã đặt chân tới Nha Trang. Biển Nha Trang nhìn từ trên cao đẹp như một bức tranh thủy mặc sinh động, kỳ ảo mà tạo hóa đã nắn nót tạo ra, khiến ai đã một lần tới đây, sẽ khó lòng quên được nét đẹp dịu dàng, thơ mộng mà thiên nhiên đã ưu ái ban tặng cho thành phố biển này.

Nhìn phố biển Nha Trang từ trên ới thấy hết vẻ đẹp tuyệt mỹ của thành phố này... Bãi biển uốn cong như muốn ôm lấy vịnh biển xanh như ngọc, bên bờ biển những rặng dừa và hàng dương lao xao trong gió càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của vùng biển âm, mát, bình yên này... Từ bãi tắm với dải cát trắng mịn trải dài đến những hòn đảo ngoài khơi đẹp như trong mơ... rồi những rặng san hô kì ảo dưới lòng đại dương, đến những ngôi đền Chăm rêu phong cổ kính trên núi... khiến lòng du khách cảm thấy ngây ngất mỗi khi ghé đến nơi này.

Nhận phòng rồi, hai người nhanh chóng chuyển hành lí vào phòng. Dương thích thú tham quan một lượt khắp nơi. Phòng này đúng là thiết kế cho các cặp tình nhân hay vợ chồng son. Trong phòng có nhiều thứ rất ám muội. Ví dụ như phòng ốc toàn một màu đỏ, giường hình trái tim, trong tủ có nệm, bàn cắm hoa hồng hay quá đáng hơn, phòng tắm chỉ được che bằng một tấm kính mỏng. Nhưng điều này lại làm cô cực kì ... thích thú.

Cô ngồi bên bồn tắm tinh nghịch mở vòi nước rồi ngồi cười ngây ngốc. Vũ đang ngồi ngoài ban công. Cô nhìn anh rồi cười mỉm. Đây là sự thật sao, cô và anh đã trở thành vợ chồng. Sau bao nhiêu chuyện như thế, chưa bao giờ cô giám mơ tưởng đến điều ấy. Cô ước gì thời gian có thể ngừng trôi để cô có thể lưu giữ thời khắc này.

Cô nhẹ nhàng tiến tới phía anh rồi ngồi xuống bên cạnh. Đặt tay lên gối, cô nói:

- Ở đây thích thật, biển ngay trước mặt luôn. Thật sự là rất đẹp.

Nói đoạn cô nhìn thẳng vào mắt Vũ một cách âu yếm rồi nói:

- Em không biết mình có thể trở thành một người mẹ, một người vợ tốt hay không. Nhưng em hứa với anh, nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Vũ nhìn Dương âu yếm rồi vòng tay kéo vào lòng mình. Anh khẽ đặt lên chán một nụ hôn. Cô cười hiền hậu. Cùng lúc đó, có một đôi vợ chồng son khác đi qua ban công nhìn thấy hai vợ chồng cô. Người phụ nữ kia khẽ đánh tiếng:

- Hai người ở phòng đó sao? Phòng chúng tôi ở bên kia kìa, thật có duyên quá.

Dương giật mình ngồi thẳng dậy. Cô nhận ra người phụ nữ kia chứ, vừa mới gặp đây thôi mà. Đôi vợ chồng nhà ấy ngồi ngay hàng ghế sau cô và Vũ. Cái người phụ nữ kia thật kì cục, có chồng ở bên cạnh mà không ngừng nói chuyện với Vũ. Thật khiến người ta muốn xì khói mà.

Nhận thấy nguy cơ ngày càng gần, cô kéo Vũ vào trong phòng. Cùng lúc đó, quản lí khách sạn cũng tới để mời hai người chọn gói dịch vụ. Vừa xem, Dương vừa reo lên thích thú. Khách sạn này đúng là chuyên nghiệp, có tất cả mọi dịch vụ dành cho vợ chồng son nữa.

Cô với Vũ thống nhất chọn dịch vụ xong thì trời cũng xẩm tối. Theo gói dịch vụ, hai người sẽ có một bữa ăn dưới ánh nến lãng mạn, có rượu vang, có nến đỏ, có chụp ảnh lưu niệm. Mới nghĩ tới mà Dương đã cảm thấy thích thú. Nhưng khi tới bàn ăn, sắc mặt Dương lập tức biến đổi. Lí do ư? Cái khách sạn chết tiệt kia sắp xếp cho vợ chồng cô ăn cùng với vợ chồng người phụ nữ kia. Cô hận ngứa răng mà vẫn phải hòa nhã ngồi xuống.

Vũ nhấp một chút rượu vang rồi nhẹ nhàng đưa cho cô. Người phụ nữ kia hỏi:

- Hai người bao nhiêu tuổi vậy?

- Chúng tôi đều 24. – Dương vừa lườm vừa đáp.

- Vậy thì chúng ta cùng tuổi rồi. Làm sao đây, chồng tôi hơn tôi những 11 tuổi, trông có cách biệt lắm không? Mà sao hai người kết hôn sớm vậy?

Dương nghe mà chỉ muốn vật đầu ai đó xuống đá đi thật xa. Đúng là đàn bà ngực to não phẳng, sao có thể ăn nói mà không suy nghĩ như vậy chứ. Cô ta nói vậy ý chỉ là cô với anh là do bác sĩ bảo cưới, ý là cô không xứng với anh. Thật khiến cô nổi hứng muốn giết người quá.

Trong khi cô còn mải lườm, Vũ nhẹ nhàng rót một ly rượu nữa rồi mời chồng của người phụ nữ kia. Nói chuyện một hồi, cô đã biết được một số thông tin cơ bản. Cô kia tên Thùy, là người Thanh Hóa. Còn anh kia tên Duy, người gốc Hà Nội nhưng vào Nam lập nghiệp. Hai người họ cùng gặp nhau trong Bar. Thùy vốn là vũ nữ, Duy vì mèn sắc đẹp nên đem lòng yêu mèn. Và cũng vì thế, anh luôn lo sợ cô sẽ bỏ đi theo người khác. Bốn người cùng nhau ăn trong im lặng rồi lặng lẽ về phòng.

Dương do uống khá nhiều rượu nên bắt đầu có triệu chứng đau đầu, buồn nôn. Vũ thấy vợ mình vậy thì bắt đầu lo lắng.

- Em không uống được sao còn cố uống nhiều chứ. Em cảm thấy sao rồi?

- Em không sao, rửa mặt một chút chắc sẽ đỡ hơn.

Dương quay lại ôm anh rồi nói. Vũ hài lòng vòng tay ôm cô thật chặt. Một lúc sau, thấy hơi thở ai đó đã bất bình thường, cô đành đổ mặt đầy anh ra rồi vào phòng tắm rửa mặt và chuẩn bị cho buổi tham quan lúc 8 giờ.

Thăm thú một vòng, Dương và Vũ ngồi nghỉ tại ghế đá trước khách sạn. Cô thoải mái nói:

- Không ngờ ở đây lại đẹp như vậy.

- Trước năm 67, nơi đây còn hoang vu lắm ...

Vũ nhẹ nhàng ôm cô rồi kể cho cô nghe về lịch sử của Nha Trang. Cùng lúc đó, sau lưng có tiếng nói:

- Không ngờ cậu am hiểu nhiều thật đó, hay chúng ta cùng đi dạo đi.

Vậy là cô cùng Vũ lại bắt đầu dĩ phải đi cùng vợ chồng nhà kia. Bốn người cùng nhau lên cáp treo để đến Vinpearl – hòn ngọc Việt thiên đường du lịch. Đến Vinpearl du khách có thể di chuyển bằng thuyền hoặc canô, nhưng lựa chọn tối ưu và được ưa chuộng nhất đó là di chuyển bằng cáp treo. Ngồi trên cáp treo mà tận tượng khung cảnh bãi biển Nha Trang thì thực sự quá tuyệt vời. Đặc biệt là được đi cáp treo trên biển, cảm giác rất khác so với đi cáp treo ở trên núi, và đi cáp treo ra hòn Ngọc Việt cũng có nhiều cái rất riêng, buổi sớm thì lồng lộng, giữa trưa thì dịu mát, tối đêm lại nhẹ nhàng thư thái. Tại đây, du khách chỉ có thể tận hưởng được không gian mênh mông của thành phố Nha Trang từ trên cáp treo.

Đặc biệt, điều khiến du khách vô cùng thích thú đó là thủy cung dưới nước, đây là thủy cung lớn và hiện đại nhất Việt Nam. Tham quan thủy cung sẽ cho bạn cảm giác như đi dưới lòng đại dương và tận mắt chiêm ngưỡng những sinh vật biển đẹp và quý hiếm.

Khung cảnh thì có đẹp thật, lung linh thật, nhưng điều kì lạ là cô Thùy kia cứ bám rịt lấy chồng cô, kéo tay anh đi khắp chốn. Nếu người ngoài không biết lại tưởng cô ta là vợ anh chứ không phải cô. Cô đành nói với chồng cô ta:

- Này anh, anh làm ơn quản lí vợ anh giúp đi.

- Xin lỗi Dương, tôi cũng đang lo vì sợ Vũ sẽ thích Thùy mất thôi. – Duy ngại ngần đáp.

- Xì, Vũ nhà chúng tôi không có hứng với vợ anh đâu. – Cô cười phì rồi nói

Bên này Vũ thấy hai người thì thăm to nhỏ thì lửa ghen đã lan tới mặt. Anh đen mặt tiến tới kéo cô về phòng. Vào phòng, anh nói:

- Em có tắm trước không?

Dương ngậy ra một lát rồi cũng hiểu ý anh. Cô vào va li lấy mấy đồ ám muối mà Đỗ Quyên tặng. Cái chị này cũng thật là, còn dám tặng cô mấy thứ như vậy. Bị ăn thì có sung sướng gì đâu chứ. Nghĩ tới chuyện bị ăn, bàn tay cô bỗng chốc toát mồ hôi. Nghe nói lần đầu thường rất đau.

Tiếng chuông cửa vang lên từng hồi dài. Dương gạt bỏ mọi suy nghĩ ban đầu để đặt một câu hỏi: Ai lại đến vào giờ này chứ? Lúc đó, Vũ đã nhanh chân ra mở cửa. Thì ra là Duy, với nét mặt hoảng hốt, anh ta nói:

- Vợ tôi bị dị ứng với đậu phộng mà tôi không biết, giờ đang bị nổi mẩn khắp người và khó thở, hai người có thể giúp không?

Dương nghe tới đó thì vội vã chạy ra ngoài. Ba người cùng nhau sang phòng của Duy và Thùy. Tới nơi, cô thấy Thùy đang nằm trên giường rên rĩ, chiếc váy ngủ màu đỏ trượt xuống lộ rõ đùi non, trên người không có mấy may một triệu chứng của người bị dị ứng. Họa chẳng chỉ có vài vết đỏ do dùng tay gãi. Vũ đến bên giường rồi nói:

- Cô đau ở đâu.

Cô ta không nói mà kéo tay anh lên ngực mình:

- Em cảm thấy tức ngực lắm.

Dương mới vào đã cảm thấy không khí có phần không bình thường. Tới đây thì đã rõ mưu đồ của cô ta. Điều cô băn khoăn nhất vẫn là tại sao anh không hiểu. Người bình thường như cô, mới nhìn đã thấy vấn đề. Vậy tại sao với đầu óc siêu phàm của mình, anh lại không nhận ra. Phải chăng anh đã có tình ý với cô ta rồi. Nghĩ tới đây, khóe mi cô dần ướt. Cô hét lên:

- Thôi đi, Vũ, em không muốn anh động vào hạng người như vậy.

Nói xong cô bỏ chạy ra ngoài. Duy gọi với theo mà không được nên đành đuổi theo. Sau khi cô và Duy ra ngoài, Thùy khẽ cười, cô ngồi nhón dậy rồi dựa vào vai Vũ nói:

- Cuối cùng cũng chỉ còn lại hai chúng ta. Vũ, anh không thích cô ta đúng không? Loại người như cô ta sao xứng với anh chứ. Nếu như anh gặp em trước thì ...

Chưa đợi cô ta nói hết câu, Vũ đã hất mạnh cô ta ra rồi nói:

- Nếu như vậy thì ngay cả nhìn tôi cũng không nhìn cô. Chẳng qua vì gặp ở đây nên tôi mới phải nói chuyện. Nếu chỉ dựa vào cô, cô chẳng có tư cách gì so sánh với Dương cả.

Vũ nói rồi nhanh chóng đuổi theo Dương. Anh tìm thấy cô ở một cái lán hướng ra biển. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, anh nói:

- Em thật ngốc.

Dương khẽ nhích người ngồi xa anh một chút rồi im lặng nhìn ra biển. Anh khẽ lau những giọt nước mắt còn vương trên mặt cô rồi nói:

- Anh thấy em cười xinh hơn đó. Em tưởng anh không nhận ra thủ đoạn của cô ta sao?
- Vậy sao anh còn để kế hoạch của cô ta chót lọt. – Dương bực tức nhìn anh nói.
- Em nghĩ xem, nếu lần này không thành công, cô ta có chịu buông tha cho chúng ta không?
- Vậy ... vậy ... anh biết hết mà còn cố tình nữa. Thật muốn đem nướng rồi vứt cho cá ăn.

Vũ không nói gì mà chỉ cười và kéo cô vào lòng. Hai người cùng nhau ngắm hoàng hôn rồi trở về phòng. Sau khi ăn tối xong, cô cùng anh ngồi xem ti vi. Đồng hồ đã chỉ hơn 10 giờ đêm. Dương bỗng cảm thấy nóng ruột. Dù sao cũng bị ăn, sao anh còn chưa chịu hành động chứ. Hoặc ít nhất cũng phải cho cô đi tắm nữa. Không khí ngại ngùng bao trùm lấy hai người. Im lặng mãi cũng không xong, Dương nói:

- Em xin lỗi!

Vũ ngạc nhiên quay sang phía cô như đợi về sau của câu nói:

- Em thật ngốc, còn không tin tưởng anh nữa.
- Anh chưa từng nói với em điều này. Em cũng dễ thương, thỉnh thoảng cũng có lúc xinh đẹp, nhưng không hiểu sao lúc nào anh cũng muốn nhìn thấy em. Vợ, có phải em đã hạ độc anh không?

Vũ nói rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Ban đầu là nhẹ nhàng, dần dần là cuồng nhiệt. Tới khi cô sắp bị anh ngạt thở thì anh mới chịu buông. Dương chưa kịp lấy lại hô hấp bình thường thì đã bị ai đó bế vào giường. Cô giãy nảy đáp:

- Em còn chưa chuẩn bị mà.
- Chuẩn bị gì?
- Là ... là ... chuẩn bị trở thành phụ nữ.
- Anh không đợi nổi mất. – Vũ cười khẽ.

Mều hóng hớt bay bay: Kéo rèm, kéo rèm. Đề nghị đọc giả để họ có không gian riêng, viết tới đây Mều cũng sắp xịt máu mũi rồi. Vì chuyện ọi lứa tuổi nên không thể lồng cảnh H, cả nhà thông cảm, Mều này xin đi tránh bão gạch.

35. Yêu – Nt4

Ngoại Truyện 4: Hòm Thư.

Gió biển thổi nhẹ, sóng biển rì rào, những cánh buồm nhấp nhô trên mặt biển, tiến chim hải âu vút cao trên bầu trời trong xanh, tiếng cười vui vẻ của mọi người đang đùa nghịch trên bãi biển, mấy cậu bé đứng trên ván lướt, thi thoảng lại bị những cơn sóng biển nuốt chửng, làm rộ lên hàng loạt tiếng kêu lo lắng.

Vũ ngồi trên bãi cát, im lặng, thi thoảng trong đáy mắt của anh, người ta lại nhìn thấy sự vui vẻ. Lát sau, Vũ đứng lên. Khi anh định trèo lên bậc cấp thì một quả bóng da xinh xắn lăn tới chân anh, ngay sau đó anh nhìn thấy một cậu bé xinh xắn, mập mạp với đôi mắt to tròn đang lật đật chạy tới. Vũ ngay lập tức bị cậu bé đáng yêu đó thu hút, cậu bé nhoẻn miệng cười:

- Bố, bố chơi với con đi.

Vũ nhìn đứa bé, có một cảm giác yêu thương khó nói thành lời, bèn ôm nó vào lòng, một mùi thơm của sữa thoang thoang bên mũi anh, anh véo má nó, hỏi:

- Mẹ con đâu rồi?
- Con không nói cho bố biết đâu, bố phải chơi với con đã.

Hàn Vũ cười:

- Nhóc con lém lỉnh, còn biết mặc cả nữa hả. Được thôi, bố sẽ chơi với con!

Hải Đăng đang định nói gì đó thì bỗng dưng thấy mẹ lại gần, vội vàng tụt xuống khỏi lòng anh:

- Mẹ, con ở đây.

- Hải Đăng, mau xuống đây, đừng có chạy lung tung! Thoáng một cái đã không thấy đâu. Nói với con bao nhiêu lần rồi, không được đi lung tung cơ mà, cẩn thận bị người xấu bắt cóc đấy, chẳng chịu nghe lời mẹ gì cả.

Vũ nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc, lập tức quay đầu lại, anh nhìn thấy Dương đang đi về phía mình, bộ váy liền màu trắng, mái tóc buông xõa, khuôn mặt tươi tắn như một đóa hoa, cô vẫn như thế, vẫn không thay đổi nhiều so với bốn năm trước. Thời gian trôi nhanh thật, thoáng chốc đã bốn năm. Hai người hiện tại cũng đã có một tiểu quỷ rồi. Anh đặt cho bé cái tên Hải Đăng, nghĩa là ngọn đèn sáng trong đêm. Anh mong con trai mình sau này có thể vượt qua mọi trở ngại, dù có sóng trong sóng gió vẫn có thể tỏa sáng.

Dương nhìn thấy chồng mình thì thoáng ngạc nhiên nói:

- Anh sao lại ra ngoài này, em tưởng anh còn ngủ.

Vũ nhìn vợ mỉm cười:

- Ủ, anh dậy rồi. Không thấy hai mẹ con đâu nên định ra ngoài chờ. Tiện thể tận hưởng không khí trong lành cũng không uống.

Dương mỉm cười nắm tay con trai cùng anh vào phòng khách sạn. Nhân dịp mùa hè nên cả nhà đi nghỉ mát. Khu resort cao cấp thường có rất nhiều chiêu trò móc tiền của khách. Dương nhiên cũng có nhiều dịch vụ đi kèm. Giả dụ như khu vui chơi riêng của trẻ em vậy. Hải Đăng vào phòng với bố mẹ được một lát là lại chạy ra khu đó chơi. Trong phòng chỉ còn lại cô và anh. Cô dựa vào lòng Vũ, cảm thấy thật hạnh phúc, khéo mắt dịu dàng nhìn anh, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, hỏi:

- Vũ, bao năm qua em vẫn thắc mắc một chuyện. Em có thể hỏi anh không?

Vũ véo nhẹ mũi của cô, hóm hỉnh nói:

- Có chuyện gì vợ yêu cứ đề đạt.

Hoàng Dương bật cười, nũng nịu ôm vai Vũ:

- Tại sao khi anh đi du học, bảy năm biệt không nhắn cho em một tin nhắn lá thư nào?

Vũ ngạc nhiên nhìn cô nói:

- Em không nhận được bất cứ tin tức gì về anh sao? Vậy mà anh cứ ngỡ do em trách anh.

Thì ra, không phải anh là người vô tình. Tất cả chỉ do tính hậu đậu của cô báo hại. Ngày nào Vũ cũng gửi thư điện tử cho cô, nhưng không một bức thư nào được hồi âm. Anh còn nghĩ cô giận anh vì khoảng thời gian đầu khó khăn không thể liên lạc về nhà. Từ đó, anh quyết định kể mọi chuyện gặp phải trên đất khách quê người vào hòm thư, coi như một cuốn nhật kí, nhờ đó mà thoải mái bội phần. Còn Dương, từ đợt đó đã đổi sang dùng hòm thư mới. Tới khi nghe anh nói mới mở hòm thư cũ, quả thật choáng ngợp. Để lấy công chuộc tội, cô quyết định mỗi ngày sẽ đọc một bức, dù phải đọc trong bảy năm cô cũng đọc. Đây là tấm chân tình của chồng cô mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-trong-tung-phut-giay>